

ТАКАШИ
МАЦУОКА

автор на
„Облак Врабчета“

ЕСЕНЕН МОСТ

Блестящ роман
в традицията
на Джеймс Клавел

ПРОЗОРЕЦ

ТАКАШИ МАЦУОКА ЕСЕНЕН МОСТ

Превод: Боряна Семкова-Вулова, Маргарита Вачкова

chitanka.info

През 1311 г. в най-високата кула на замъка „Облак врабчета“ седи жена и пише, грижливо излагайки на свитък тайната история на клана Окумичи... за ясновидската дарба, която неговите представители притежават, и за изключителната съдба, която ги чака.

В продължение на шест века тези забележителни записки са скрити — докато не са възстановени от една американка, мисионерка на име Емили Гибсън, която пристига в пристанището Едо през 1861 г., за да избяга от трагичното си минало.

А когато миналото и настоящето се срещат, на бял свят излиза скрита история и тайно предсказание, което е било крито векове и сега най-сетне може да бъде разкрито.

На бабите ми Окамура Фуде, родена в Уакаяма в Южен Кансай, и Йокояма Ханайо, родена в село Бинго, префектура Хирошима

На майка ми Харуко Токунага, родена в Хило, Хаваите

И на дъщеря ми Уесин Мацуока, родена в Санта Моника, Калифорния

С благодарност и уважение за това, че ме сблизиха с госпожа Шидзука и аз завинаги ще остана близък с нея

СПИСЪК НА ГЕРОИТЕ В КНИГАТА

1281–1311 ГОДИНА

Хиронобу — първи велик владетел на Акаока

Госпожа Шидзука — съпруга на Хиронобу

Го — телохранител на Хиронобу

1796–1867 ГОДИНА

Киори — велик владетел на Акаока (1796–1860 г.)

Генджи — велик владетел на Акаока от 1861

Шигеру — син на Киори, чичо на Генджи

Хиде — главен телохранител на Генджи от 1861 г., по-късно висш генерал

Таро — втори в командването на армията на Генджи от 1861 г.

Хейко — гейша, любовница на Генджи

Ханако — прислужница на рода, по-късно съпруга на Хиде

Емили Гибсън — християнска мисионерка

Матю Старк — християнски мисионер, по-късно бизнесмен в Сан Франциско

Кими — селско момиче

Горо — селски идиот

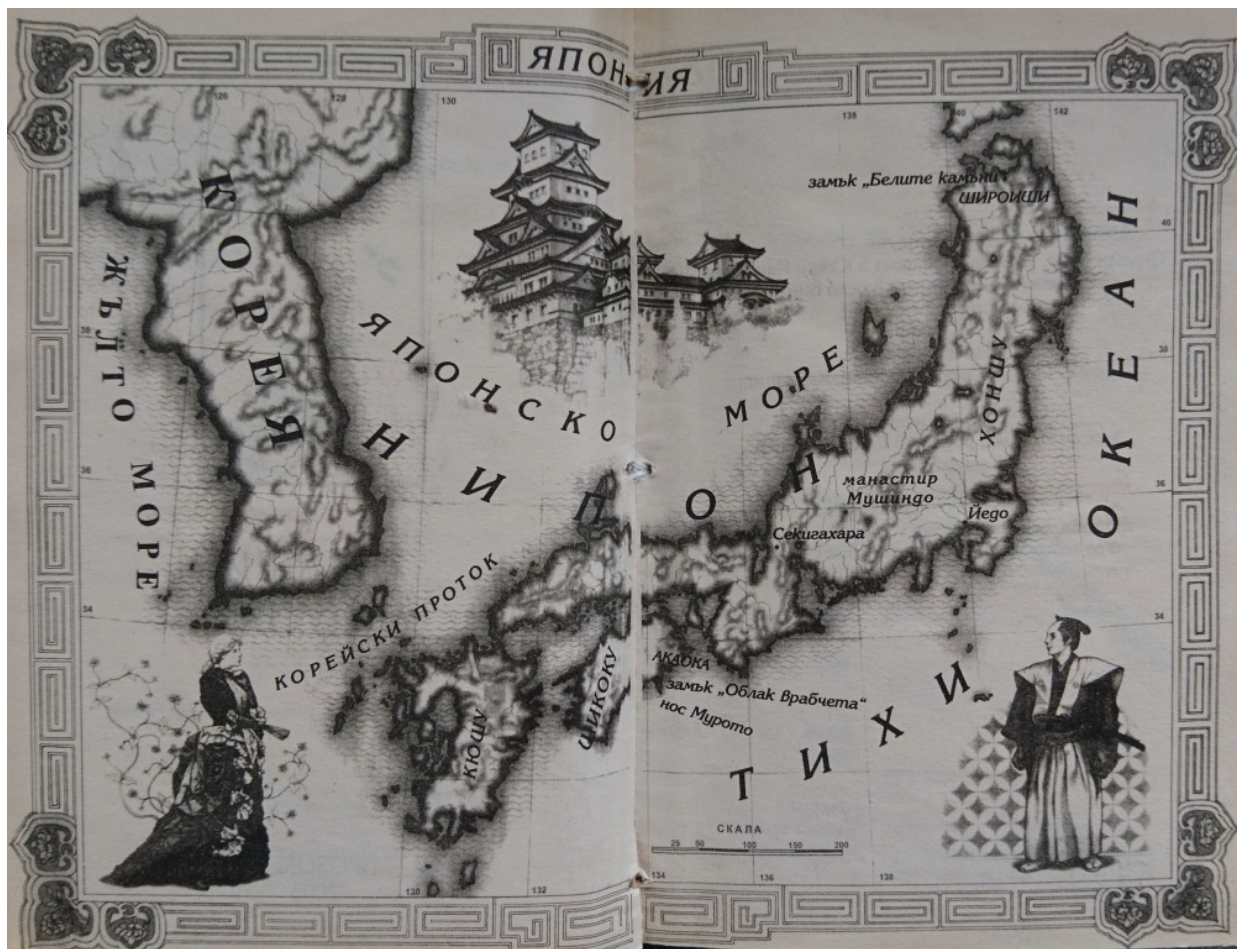
Владетелят Саемон — съперник на владетеля Генджи

1882 ГОДИНА

Джинтоку — абатиса на абатството Мушиндо

Макото Старк — син на Матю Старк

Шидзука — дъщеря на Генджи, носи името на първата госпожа Шидзука

I
ПРИЗРАКЪТ НА ВЛАДЕТЕЛЯ КИОРИ

1

ПРИВИДЕНИЕТО

*Великият владетел размахва остър меч,
яхва буен жребец, повежда непокорните васали.
Отнел е десет хиляди вражески глави. Военните
му умения са ненадминати. Но не е ли и той
дошъл на този свят с плач от женска утроба?
Не е ли сукал доволно женска гърда? И когато
студените звезди проблясват като лед в зимното
небе, а дълбините на вечността сковават
сърцето му, единственото, за което жадува, не
са ли женските обятия?*

Аки-но-хаши (1311)

1860 година, замъкът „Облак врабчета“ в провинция Акаока

Госпожа Шидзука ни най-малко не се бе променила през всички години, откакто владетелят Киори я познаваше. Кожата ѝ беше гладка като най-фин порцелан от династия Мин с идеалната бледност, характерна за всяка изискана дама, недокосната от времето, неповредена от слънце или лишения, без никакви издайнически белези за непристойни постъпки, мисли или чувства. Очите ѝ, когато не гледаха него — свенливо или разбиращо, или замислено според случая, — се вираха в пространството с изражение на приятна изненада, което се подсилваше от високите ѝ, изкусно оформени вежди. Косата ѝ не бе подредена в модерна прическа с множество гънки, кокове, вълни и аксесоари, а само бе разделена по средата и хлабаво привързана със светлосиня панделка при раменете, откъдето се спускаше по гърба чак до земята с елегантния блясък на абанос. Роклите ѝ от лъскава коприна, но с различна тъкан, също бяха класически, свободни и на множество пластове във всякакви оттенъци на синьото — от яркостта на високопланинско езеро до почти черната тъма на вечерно небе. Тя приличаше досущ на принцеса от епохата на

Сияйния принц. Време, отминало преди много векове, напомни сам на себе си Киори.

Вън от тази стая се струваше голямата военна мощ на държавите, настроени срещу Япония. Огромни военни параходи от Америка, Британия, Франция и Русия сега свободно влизаха в японските пристанища. На бордовете им имаше оръдия, които можеха да хвърлят експлозивни снаряди с големина на човешки бой отвъд брега, дори отвъд планини и гори и да разбият скрити от погледа армии преди още да са се приближили достатъчно, за да разберат кого точно убиват. Океанът, който разделяше островите на Япония от останалия свят, вече не осигуряваше защита. Чуждите флоти разполагаха със стотици такива кораби, които бълваха дим и пренасяха оръдия. Те можеха да сторят много повече, отколкото да бомбардират от разстояние. Бяха в състояние за няколко месеца да превозят от отдалечени брегове десетки хиляди чужди войски, въоръжени с още повече оръдия и с леки огнестрелни оръжия и да ги стоварят на японския бряг. В тази стая обаче, разположена в най-високата кула на замъка „Облак врабчета“, все още съществуваше предишната Япония. Поне още известно време Киори можеше да се преструва, че няма друг свят освен този.

Тя забеляза погледа му и се усмихна. Изражението ѝ бе едновременно невинно и заговорническо. Как го постигаше? Дори и най-опитната гейша рядко можеше да съчетае две изражения в едно. Тя нарочно сведе поглед и покри момичешката си усмивка с широкия ръкав на старовремското си кимоно от епохата Хейан^[1].

— Притеснявате ме, господарю. Не изглеждам ли добре?

— Как е възможно? — отвърна Киори. — Ти си и винаги ще бъдеш най-съвършеното красиво създание в целия свят.

В очите ѝ се появи закачливо изражение.

— Вие винаги така казвате. Но кога за последен път ми оказахте честта да ме посетите в моите покои?

— Помолих те никога повече да не говориш за това — по топлината на лицето той разбра, че се изчервява. Беше срамно за мъж от неговия ранг и на неговите години да отговаря като наказано момче.

— Случилото се е непростима грешка.

— Заради разликата в годините ли?

Всеки, който я видеше, не би й дал повече от осемнайсет или деветнайсет години, в началото на женствеността, безспорно със знатно потекло, може би все още девствена. Когато човек погледнеше него, виждаше мъж в напреднала възраст с осанка, неповлияна от годините или пораженията, винаги спокоен, но в готовност, а прошарената му коса беше подредена в сложния стил, характерен за владетел самурай.

Разликата в техните години. Да, та нали и тя беше една от причините? Оттогава не бе мислил повече за това.

Киори отсече:

— Никога повече няма да се повтори.

— Това предсказание ли е? — тонът ѝ беше леко ироничен, но не груб. Сякаш го подканяше да се включи в шегата, вместо да му се подиграва.

— Добре знаеш, че не е.

— Да не би да не сте Окумичи-но-ками-Киори, великият владетел на Акаока? Тогава със сигурност сте ясновидец, какъвто е всеки водач на вашия род във всяко едно поколение.

— Така казват хората.

— Хората казват така, защото вашите действия често пъти не могат да бъдат обяснени по друг начин, освен чрез познаване на бъдещето. Ако не сте ясновидец, откъде тогава може да знаете бъдещето?

Как наистина — той винаги бе усещал тежестта на проклятието на ясновидските способности, но напоследък за пръв път в живота си бе започнал да усеща и тежестта на годините. Седемдесет и девет години. Според древните писания хората в миналото — герои, мъдреци, благословени от боговете — често са живели до сто и повече години. Той не можеше да си представи, че подобно нещо ще се случи и с него. Наистина бе чудо, че въпреки всичко бе живял толкова дълго. На петнайсет години бе поел управлението на провинцията, оженил се бе на осемнайсет, родили му се бяха синове и на четирийсет години бе загубил жена си. През цялото това време бе поддържал тайна връзка с госпожа Шидзука. Колко години правеше това? Сега бе четиринайсетата година от управлението на император Комей^[2]. Срещнали се бяха през седемнайсетата година от управлението на император Кокаку^[3], който бе царувал трийсет и осем години. След

това бяха изминали двайсет и деветте години управление на император Нинко^[4] преди възкачването на сегашния император. Нима е било преди шейсет и четири години? Странно, но Киори прибягваше и до календара на чужденците. Седемнайсетата година от управлението на император Кокаку бе 1796 година след Христа. Сега бе 1860 година. Да, шейсет и четири години.

Тя му беше казала, че е на шестнайсет, когато се срещнаха за първи път. Сега твърдеше, че е на деветнайсет. В очите на Киори въобще не се бе променила. Той потръпна, но не заради студената зимна утрин.

— Как бих могла да знам? — попита Шидзука. — Нали вие сте този, който има видения?

— Аз ли?

— Да не би да намеквате, че аз също имам видения?

— Винаги така си твърдяла — отвърна Киори.

— А вие винаги сте го отричали — каза Шидзука. Съсредоточаването образува тънка бразда на челото ѝ. Тя погледна Киори право в очите. — Да не би най-накрая да допускате тази възможност?

Глас отвън позволи на Киори да не отговаря веднага.

— Чаят е готов, господарю мой.

— Влез.

Той разсеяно проследи с поглед как младата прислужница Ханako тихо приплъзва вратата, покланя се, оглежда стаята и спира. Колко неразумно от негова страна. Изправен нехайно до прозореца, той не ѝ посочи нищо. Тя нямаше как да знае къде да сервира чая. Но преди Киори да седне срещу госпожа Шидзука, Ханako отиде точно там, където той би ѝ посочил, точно по средата между мястото, където бе застанал, и мястото, където по принцип би трябвало да седи неговата събеседница. Ханako никога не спираше да го изненадва. От момента, когато бе постъпила на служба като деветгодишно сираче, тя бе проявявала интелигентност и силна интуиция, надхвърлящи дори неговите качества на самурай.

— Благодаря, Ханako. Можеш да излезеш.

— Да, господарю — Ханako се поклони. Отстъпвайки настрана, така че да не обръща гръб на господаря, тя се насочи към вратата.

— Не забравяш ли нещо? — прошепна Шидзука с едва доловим глас, наподобяващ въздишка.

— Ханako, почакай. — Какво ли забравяше? А, да. — Когато куриерът тръгне към Йедo утре сутринта, ти ще го придружиш. После ще се присъединиш към прислугата на владетеля Генджи в двореца „Спокоен жерав“.

— Да, господарю — макар заповедта да бе дошла без предупреждение, Ханako не показа изненадата си. Съгласи се безропотно, което бе правилният отговор.

— Ти ми служи много добре, Ханako. Родителите ти биха се гордели с теб.

Разбира се, Киори не се извини, нито даде обяснения защо я изпраща, без предварително да я уведоми.

— Благодаря, господарю. Вие бяхте много добър да изтърпите недостатъците ми толкова дълго време.

Той пренебрегна официалния израз на смирение.

— Ще бъда много благодарен, ако служите и на внука ми така добре.

— Да, господарю. Ще направя всичко възможно.

Когато тя излезе, Киори изрече:

— Защо я изпращам в „Спокоен жерав“?

— Мен ли питате, господарю?

— Просто мисля на глас — отвърна Киори. — Лош навик, който ми спечели репутацията на по-голям чудак, отколкото съм всъщност.

— Добре е, че се замисляте върху въпроса, след като решението е ваше. — Тя спря за момент, преди да добави: — Нали?

Киори се усмихна горчиво. Намираше се в същото затруднено положение, в което попадеше винаги щом започнеше да разговаря с Шидзука. Неговите разсъждения, колкото и логични да бяха, почти винаги се оказваха погрешни. Това бе разликата между логиката и ясновидското напътствие.

После обясни:

— Изпращам Ханako при внука си, защото след като е поел по-голяма част от задълженията на велик владетел на нашата провинция, той се нуждае в по-голяма степен от надеждни служители, отколкото аз. Особено сега, когато предстои трима нови християнски мисионери да пристигнат в Йедo и да заживеят в Япония под наше

покровителство. Присъствието им ще предизвика криза, която ще предопредели бъдещето на нашия род. Освен този първостепенен въпрос аз се надявам между Ханako и Генджи да се развие взаимна привързаност. В сегашния опасен период той се нуждае точно от такава жена до себе си.

— Колко сте последователен, господарю мой. Такава яснота на мисълта, както винаги.

— Възприемам го сякаш съм сбъркал — Киори наля чай за двамата, мил жест, като се има предвид, че Шидзука нямаше да докосне своя.

— Голямата разлика в социалното им положение няма ли да е пречка?

— Тъй като бъдещето ще донесе хаос, характерът е много по-важен от социалното положение.

— Колко мъдро — отбеляза Шидзука, — колко освободено от изкуствените условности на социалния строй, колко съвременно.

— Не си ли съгласна?

— В никакъв случай. Възгледите ми са остарели и знам толкова малко за външния свят, но дори за човек с толкова ограничени разбирания като моите е ясно, че вътрешните качества сега са много по-важни, отколкото наследствения ранг.

— Съгласна си, но, изглежда, думите ми те забавляват. Възприемам го, сякаш Ханako и Генджи не са предназначени един за друг.

— Винаги има какво да се научи — подчерта Шидзука. — Дали то ще бъде научено е друг въпрос. Вие искате ли да знаете повече?

— Искам да знам това, което трябва да знам, за да осигуря благоденствието на нашия род.

— Тогава знаете достатъчно — каза Шидзука.

Киори изпи чая си. Изражението му бе спокойно, прикриващо огромното раздразнение, което изпита от отказа ѝ да задоволи неговото любопитство. Дали Ханako и Генджи ще се влюбят? Той не можеше да я попита, не защото въпросът бе неуместен — той беше доста важен, защото касаше наследяването на пророческата сила от поколението след Генджи, а не просто някакво романтично предположение. Самото питане обаче щеше да повдигне въпрос, който той бе успявал да

избегне в продължение на шейсет и четири години. Ако тя искаше да му каже, щеше да го направи, без той да я моли.

Когато се разбра, че Киори няма да продължи разговора, в очите на Шидзука се появи тъга. Тя притихна. Това се случваше често по време на техните срещи. В подобни моменти на меланхолична пауза красотата ѝ изглеждаше особено безплътна. Можеше ли един мъж да устои на толкова изящна гледка, която сама по себе си беше достатъчна да го подлуди? Ако можеше, това би обяснило доста неща, нали така? Много, много пъти я бе виждал в моменти, когато чарът ѝ беше неустоим.

Когато Киори се надигна да си върви, Шидзука го изненада:

— Никога не съм ви молила за нищо, господарю мой, и никога повече няма да ви моля. Но ще изпълните ли сега една моя молба?

— Каква?

— Ако се съгласите, трябва да ми обещаете, без предварително да знаете за какво става дума.

Недостойно бе един мъж да проявява колебание.

— Тогава приемам.

Шидзука се поклонил дълбоко и главата ѝ опря пода пред нея.

— Благодаря, господарю мой.

Киори я изчака да продължи. Тя задържа за дълго главата си надолу, без да проговори. Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха влажни. Той не помнеше преди да я бе виждал да плаче.

Сълзите продължаваха да се стичат от очите ѝ и когато продължи:

— Вечеряйте тук и после прекарайте нощта с мен.

— Тази молба е непочтена — отвърна Киори истински ядосан.
— Изнудваш ме да се съглася да сторя това, за което съм се заклел в живота си и в честта си да не правя.

— Искам само да споделите с мен стаята, не леглото. Моята кръв е също толкова самурайска, колкото и вашата. Никога няма да ви накарам да нарушите клетва.

Киори продължаваше да е разстроен. Можеше и да не започне нощта в нейното легло, но да остане в една стая с нея цяла нощ, можеше ли да бъде сигурен, че няма да свърши именно там? Независимо от решимостта си, все пак бе мъж с всички слабости, присъщи за мъжа. Нямаше обаче право на избор. Вече се бе съгласил.

— Добре. Само тази нощ.

— Благодаря, господарю — каза Шидзука. Тя вдигна поглед и му се усмихна през сълзи.

Киори не отвърна на усмивката ѝ. Тази нощ щеше да бъде много дълга.

Ханако опаковаше вещите си за пътуването до Йедо, когато чу две от по-младите прислужнички да разговарят в съседната стая.

— Господарят Киори нареди вечерята му да бъде сервирана във високата кула.

— Не! С колко прибора?

— Два! И специално нареди да няма саке.

— Вечеря във високата кула. И без саке. Колко странно. Той би вечерял там само ако възнамерява да се види с важен гост насаме. Но за такъв гост би поръчал саке, нали?

— Може би не очаква обикновен гост.

— Да не мислиш...

— Да!

— Смяташ ли, че е неговата жена или е онази другата?

Това вече беше твърде много. Ханако остави сгънатата дреха, насочи се към вратата, която разделяше стаите, и я отвори. Двете прислужнички подскочиха, но като видяха кой е, въздъхнаха с облекчение.

— О, това си ти, Ханако.

— Да, аз съм за щастие. А ако не бях аз? А ако беше господарят Киори?

— О, той никога не идва в помещенията за прислугата.

— Както и да е, стига сте клюкарствали — каза Ханако. — Или поне го правете по-дискретно.

— Да, права си — рече една от прислужничките. — Благодаря ти, че ни напомни — и двете се поклониха.

Ханако тъкмо се готвеше да затвори вратата между двете стаи, когато една от прислужничките побърза да я попита, шептейки високо:

— Ханако, ти коя мислиш, че е? Неговата съпруга? Или другата?

— Нищо не мисля. Най-добре е вие да направите същото. — Ханако затвори вратата пред широко отворените очи на момичетата.

След неколкоминутно мълчание тя чу, че двете отново си шушукат.

Всъщност Ханакото имаше мнение, макар никога да не го бе споделяла. Нямаше да е толкова тежко, ако господарят Киори се срещаше с жена си, госпожа Садако. Но Ханакото се съмняваше в това. През тринайсетте години, откакто служеше на рода Окумичи, тя много пъти бе дочувала по нещо от частните разговори на господаря Киори. Той никога не бе споменал името на госпожа Садако, докато разговаряше със своя невидим посетител. А гласът, който използваше, бе шептящ и тайнствен, характерен за тайните любовници. Той не се срещаше с духа на своята съпруга. Срещаше се с другата.

През тялото ѝ премина хлад и спря точно под кожата секунда преди да се превърне в тръпка. Кожата на ръцете, гърба и врата ѝ настръхна, сякаш тънки игли се забиваха в нея.

Зачуди се дали господарят Генджи също ще се среща с онази, другата. После се замисли дали вече не го е правил.

1311 година, замъкът „Облак вrabчeтa“

Шидзука постоа замислено няколко минути, след като владетелят Киори напусна стаята. След това стана, отиде до прозореца, където бе стоял той, и погледна навън. Дали и той бе видял, това, което виждаше тя? Вечнозелените хълмове на остров Шикоку, почти сивото небе, белите ресни на вълните, изплетени от далечни океански бури и зимни ветрове? Трябваше да го попита. Може би тази вечер. Щяха да стоят заедно до този прозорец във високата кула на техния замък и да гледат навън към тяхната провинция Акаока. Това щеше да е най-дългата им нощ заедно. След това нямаше да се видят никога повече.

— Господарке.

— Влез.

Вратата се отвори с приплъзване. Главната ѝ придворна Аяме заедно с четири придружителки се поклониха при вратата. Никоя от тях не се наведе по обичайния за жените начин с ръце, поставени на пода и смирено сведено чело почти до земята. Вместо това те коленичиха само на едно коляно и леко превиха кръст — поклона на войниците на бойното поле. Бяха облечени в подобни на панталони хакама^[5], а не с надиплените кимона на жените от вътрешния двор, ръкавите на подкъсените им жакети бяха подгънати нагоре, така че

ръцете им да могат свободно да размахват дългите заострени нагинати^[6], които носеха. Освен нагината всяка от жените имаше къс меч вакидзаши^[7], втъкнат в копринения ѝ пояс. Единствено Аяме носеше два меча на кръста — вакидзаши и един катана^[8] с дълго острие. Тя бе седемнайсетгодишна девойка и бе олицетворение на героичния самурай. Дори косата ѝ бе къса и не се спускаше до земята зад нея, а стърчеше зад тила ѝ на опашка, дълга около двацет и пет сантиметра. Мъж или жена лесно можеха да се влюбят в някого с такава красота.

Аяме потвърди:

— Всичко е точно така, както казахте, че ще бъде, господарке. Господарят Хиронобу още не се е върнал от лов. Не е пристигал никакъв пратеник от него. А тук, в замъка, не може да се намери нито един самурай, който да е верен на господаря и на вас.

— Господарке — обади се една от придружителките зад Аяме, — не е твърде късно да избягате. Вземете кон и отидете в замъка на господаря Хикари. Той със сигурност ще ви защити.

— Господарят Хикари е мъртъв — отвърна Шидзука и продължи под изумените погледи на жените. — Както и господарят Бандан. Също и техните наследници и целите им семейства. Предателството се е разпростряло почти навсякъде. Тази нощ замъците им ще бъдат подпалени. Утре през нощта предателите ще бъдат тук.

Аяме отново се поклони като боец и очите ѝ срещнаха погледа на Шидзука.

— Ще вземем с нас много от тях, господарке.

— Да — отвърна Шидзука. — И макар че ние ще умрем, те няма да победят. Родът на господаря Хиронобу ще продължи дълго след като техните родове ще са изчезнали — тя усети бебето да рита и постави длан върху издутия си корем. Спокойно, дете, спокойно. Съвсем скоро ти ще дойдеш на този трагичен свят.

Нейните придворни сведоха глави и заплакаха. Аяме, най-смелата от тях, надви сълзите си. Те се появиха в очите ѝ, но не се отрониха.

Драматизмът напомни на сцена от някоя от пиесите на кабуки^[9], за които господарят Киори понякога споменаваше. По онова време обаче подобно нещо не съществуваше. Кабуки щеше да се появи след около триста години.

1860 година, замъкът „Облак врабчета“

Докато се промъкваше тихомълком като убиец между сенките по коридорите на замъка на своя род, Шигеру бе обземаан ту от голямо спокойствие, ту от внезапно вълнение. Макар човек да можеше да го види с просто око, ако погледът попаднеше на него, Шигеру се движеше така, че нито служителите, нито самураите го забелязваха. Ако го видеха, те щяха да приветстват присъствието му, да го поздравят почтително и да се поклонят. Той от своя страна, тъй като виждаше онова, което не беше там, щеше да извади мечовете си и да ги съсече. Именно това го тревожеше и бе причина за неговата предпазливост. Шигеру губеше контрол и не знаеше колко още ще може да се владее.

В ушите му отекваше дяволска какофония. Очите му се бореха да не виждат недвусмислените сцени на мъчения и клане. Макар все още да различаваше света, в който се намираше, от света, който изникваше в съзнанието му, Шигеру се съмняваше, че ще успее да прави тази разлика още дълго време. От няколко дни не беше спал и виденията, които го държаха буден, го тласкаха все по-настойчиво към умопомрачение. Той бе смятан за един от най-великите воители на своето време, единственият самурай през последните двеста години, чието име си струваше да бъде произнасяно редом с това на Мусаши^[10]. Без прекомерна гордост или фалшива скромност, той вярваше, че славата му е справедлива. Всичките му бойни умения обаче бяха безполезни срещу врага вътре в него.

Когато болестта му се влоши, Шигеру отказа да се обърне към единствения човек, способен да му помогне. Неговият баща. Като единствен оцелял син на владетеля Киори той се срамуваше да признае подобна слабост. Във всяко поколение на рода Окумичи се раждаше по един с пророческа дарба. В предишното поколение дарбата се беше паднала на неговия баща. В следващото поколение — на племенника му Генджи. В неговото собствено, товарът бе паднал върху самия Шигеру. В продължение на шейсет години Киори бе използвал дарбата, за да води и да защитава рода. Как можеше Шигеру да плаче пред него в момента, когато започваха неговите собствени видения?

Сега, вече прекалено късно, той осъзна, че няма друг избор. Виденията не идваха при всеки по един и същи начин и не всеки ясновидец можеше да се справи с тях сам. Шигеру бе потопен в море от халюцинации. Гигантски причудливи машини, наподобяващи чудовища от приказки и легенди, се гърчеха над земята и поглъщаха безучастни редици хора, облечени в странни униформи. Въздух от цветни, многопластови слоеве обгръщаше замъка и града. През нощта небето заръмжа като търбух на огромен невидим звяр и избълва дъжд от огън върху пищящите жертви отдолу.

Какво означаваше това? Ако бяха видения от бъдещето, какво трябваше да му покажат? Само човек с подобни изживявания можеше да го разбере.

Разговорите на прислугата му показаха къде се намира господарят Киори. Във високата кула. Тъй като бе принуден да избягва всякакви срещи, Шигеру посвети близо час, за да измине разстояние, което иначе би извървял само за няколко минути. Той обаче се поздрави наум, че остана незабелязан. Никой не го приветства и следователно никой не умря. Виденията му отслабнаха по време на дългото придвижване. Те със сигурност щяха скоро да се върнат, но почивката беше добре дошла. Тъкмо се канеше да се представи на баща си, когато го чу да говори.

— Изпращам Ханako при своя внук — обясняваше Киори, — тъй като сега, когато е поел по-голямата част от задълженията на велик господар на нашата провинция, той се нуждае в по-голяма степен от надеждни служители, отколкото аз.

Киори замълча, сякаш изслушваше отговор, и отново заговори. Продължи така още известно време. Шигеру насочи цялото си внимание, но нито за миг не успя да чуе гласа на този, с когото разговаряше неговият баща.

— Тъй като бъдещето ще донесе хаос — каза Киори, като че ли отговаряше на нечий въпрос, — характерът е много по-важен, отколкото социалното положение. — После добави след известна пауза. — Съгласна си, но, изглежда, думите ми те забавляват. Имам чувството, че според теб Ханako и Генджи не си подхождат.

Ханako и Генджи? Шигеру бе потресен. Ханako беше прислужница в замъка. Как бе възможно тя да подхожда на един владетел? Възможно ли бе баща му да крои някаква пакост за

собствения си внук? Шигеру трябваше да види събеседника на Киори. В зависимост от отслабването и усилването на гласа му, докато говореше, Шигеру можеше да определи накъде гледа Киори. Той изчака удобен момент и тихо плъзна вратата, колкото да образува процеп. Промъкна се през него и като се местеше ту на една, ту на друга страна, огледа стаята, докато разговорът продължаваше.

— Искам да знам толкова, колкото да осигуря благоденствието на нашия род.

Киори седеше в центъра на стаята и отпиваше чай. Имаше прибори за двама. Една пълна чаша стоеше непокътната срещу Киори. Шигеру приключи с огледа на стаята. Там нямаше никой друг. Дали събеседникът не беше излязъл през таен изход, неизвестен на Шигеру. Беше малко вероятно. Но той си спомни, че Киори сам беше конструирал кулата и никой друг не бе виждал скиците. Който и да се бе срещал с него, със сигурност не бе излязъл през прозореца. За да стигне до единствения друг изход, трябваше да мине край Шигеру.

— Каква? — попита Киори.

Тъй като помисли, че са го видели, Шигеру коленичи и се поклони. Поколеба се за момент, без да знае какво да каже, и през това време Киори проговори отново.

— Тогава приемам.

Шигеру се изправи бързо. Следователно там все още имаше някой. Отново огледа стаята. Киори се взря право напред и заговори, сякаш се обръщаше към някой, който стоеше точно срещу него.

— Тази молба е непочтена — отвърна Киори, истински ядосан. — Изнудваш ме да се съглася да сторя това, за което съм се заклел в живота си и в честта си да не правя.

Шигеру се отдръпна назад вцепенен.

— Добре — чу да казва баща му. — Само тази нощ.

Шигеру отстъпи, като отначало се придвижваше внимателно, а сетне побягна с все сили от замъка. Баща му не можеше да му помогне, защото и той беше луд. Киори разговаряше с жена. Може би с госпожа Садако, съпруга на Киори и майка на Шигеру. Това бе достатъчно лошо. Майката на Шигеру бе умряла малко след раждането му. Но Шигеру не вярваше, че баща му говори с неговата майка. Киори бе споменал за някаква нарушена клетва по един особен, заговорнически

начин. Баща му не би използвал подобен тон със собствената си съпруга, дори и с нейния дух.

Киори често се усамотяваше продължително във високата кула на замъка „Облак врабчета“ и отдавна се говореше, че тя е обитавана от духове. Често неясните сенки в нея по здрач бяха оприличавани на стари кървави петна. За места, където в миналото са се разигравали трагедии, винаги се приказваха подобни неща, а кой замък в Япония можеше да се похвали, че не е бил свидетел на трагедии? В случая трагедията бе свързана с предателство и ужасяващи убийства, които в древни времена бяха довели рода Окумичи до ръба на унищожението. Всичко това се бе случило през есента на десетата година от управлението на император Го-Ниджо^[11]. Вещица и принцеса, госпожа Шидзука бе прекарала последните си часове в същата тази стая на кулата.

Баща му разговаряше с дух на човек, мъртъв от повече от петстотин години.

1311 година, замъкът „Облак врабчета“

Шидзука и Аяме погледнаха през прозорците на високата кула и видяха три колони войници да се приближават към „Облак врабчета“.

— Колко предполагаш, че са? — попита Шидзука.

— Шестстотин от изток, триста от север и други сто от запад — отвърна Аяме.

— А ние колко сме?

— Вашите шестнайсет придворни са вътре в кулата. Трийсет мъже, до един лични служители на владетеля Чиаки, очакват предателите на вратите на замъка. Те дойдоха веднага, щом бяха повикани. Изпратени са вестоносци, за да го открият. Може би ще дойде, преди нападението да е започнало.

— Може би — промълви Шидзука със съзнанието, че той няма да дойде.

Аяме възкликна:

— Не мога да повярвам, че Го е предал господаря Хиронобу и самия себе си. Не е ли възможно да се е случило нещо друго?

— Го се е погрижил Чиаки да не е тук, когато настъпи решителният момент — отвърна Шидзука, — защото знае, че

предаността на сина му е непоклатима. Отсъствието на Чиаки е доказателството. Го не иска да му се налага да го убива, когато убива мен.

— Колко жесток е животът — каза Аяме. — Господарят Хиронобу е щял да загине като дете, ако не е бил Го. Без непоколебимостта и смелостта на Го не би доживял да стане велик владетел. А сега това. Защо?

— От ревност, лакомия и страх — отвърна Шидзука. — Те могат да унищожат самия рай, ако боговете допуснат миг невнимание. Ние тук, долу, сме много по-уязвими.

Двете жени наблюдаваха как многобройният враг се прегрупира и формира огромен масив от войници. Далеч преди слънцето да се скрие зад планините, лумнаха лагерни огньове.

— Какво чакат? — попита Аяме. — Те имат съкрушително преимущество. Хиляда срещу по-малко от петдесет.

Шидзука се усмихна.

— Уплашени са. Пада нощта. Настъпва часът на вещиците.

Аяме се засмя.

— Какви глупаци. И те искат да управляват света.

— Такъв е стремежът на глупаците — каза Шидзука. — Кажете на придворните и на самураите на Чиаки да си починат. За момента сме в безопасност.

— Да, господарке.

— Не е нужно да се връщаш веднага, Аяме. Аз съм добре. Постави при сестра си.

— Сигурна ли сте, господарке? Ами бебето?

— Тя е добре — увери я Шидзука — и ще дойде на бял свят, когато настъпи часът, не по-рано.

— Тя?

— Тя — отвърна Шидзука.

Ако е възможно човек да изпита голяма радост и голяма тъга едновременно, без да може да ги различи, то може би Аяме постигна точно това, когато сълзи се отрониха от очите ѝ, а на лицето ѝ грейна искрена усмивка. Тя се поклони ниско и излезе мълчаливо.

Шидзука се приготви и зачака пристигането на Киори.

1860 година, замъкът „Облак врабчета“

Ханако се разходи из централната градина на замъка. При други обстоятелства не би си го позволила. Градината бе предназначена за господарите и господарките от рода, не за прислугата. Но тя реши да рискува. Утре заминаваше за Йедо. Щеше ли да се върне някога пак? Може би никога. Искаше ѝ се да види розите, преди да си тръгне. Тук те цъфтяха в такова изобилие, че понякога хората наричаха замъка „Пазител на розовата градина“ вместо „Облак врабчета“. Ханако предпочиташе името с цветята.

Един цвят привлече погледа ѝ. Той беше по-малък от останалите, но напълно разцъфнал и наситено червен.

На избледняващата светлина на деня блясъкът му бе неустоим. Тя се протегна да го докосне. Невидимо трънче я убоде. Когато отдръпна ръка, видя на върха на пръста си една-единствена малка капка кръв с абсолютно същия цвят като розата.

Ханако потръпна. Не беше ли това някаква поличба?

Тя побърза да се прибере и да се залови с вечерните си задължения.

— Какво правиш тук? — попита Киори.

Ханако и още една прислужница, която носеше приборите за вечеря, влязоха, както той очакваше. Зад тях без предизвестие се появи Шигеру.

Шигеру се поклони на прага.

— Извинете, че се появявам без предварителното ви одобрение.

Бързият оглед на стаята показа, че баща му беше сам. Размерите на стаята си оставаха същите, така че откакто за последен път беше идвал тук, не бяха изградени никакви тайни отделения. Тази вечер обаче, както и по-рано през деня, Шигеру бе сигурен, че баща му разговаря с някого.

Киори не обичаше изненадите. Ханако би трябвало да го предупреди, преди да отвори вратата. Той хвърли неодобрителен поглед към нея. Разтревоженото ѝ изражение показа, че тя не е знаела за присъствието на Шигеру. Това означаваше, че Шигеру се е придвижвал тихо, за да остане незабелязан зад нея. Той забеляза изпитото лице на сина си и неестествено трескавите му очи. При други

обстоятелства странното му поведение и явните външни признаци за душевен хаос незабавно щяха да привлекат вниманието му към Шигеру. Тази вечер обаче цялото му внимание принадлежеше на госпожа Шидзука. Откакто се срещаха, посещенията ѝ не надхвърляха повече от две на година, но през последната седмица Киори се виждаше с нея всеки ден. Със сигурност това бе признак за влошаване на неговото душевно състояние. С редки изключения ясновидците Окумичи в края на живота си ставаха жертва на собствената си дарба. Защо той трябваше да е изключение? Киори бе решил да не засрамва себе си и рода си. Ако часът му бе настъпил и той повече не бе нужен никому, щеше да сложи край на живота си, вместо да умре като луд. По-късно щеше да се занимае с Шигеру. Ако въобще имаше „по-късно“.

— Добре, за какво става дума?

— Исках да говоря с вас по един важен въпрос. Виждам, че очаквате гост, така че няма да се натрапвам. Ще помоля да ми назначите среща по друго време — Шигеру се поклони и излезе. Той бе направил необходимото, докато храната се приготвяше. Бе дошъл само да се увери в онова, което подозираше. Гостенинът бе видим единствено за неговия баща.

— Повратният момент в живота му вече е достигнат — отбеляза госпожа Шидзука, когато останаха сами. — Няма какво повече да се направи, освен да се чака неизбежната развързка.

— Не звучи никак окуражително — отбеляза Киори.

— Защо трябва да сте окуражен или обезкуражен? — попита Шидзука. — Фактите са по-ясни, когато в тях не се намесват чувства.

— Човешките същества — отвърна той — винаги изпитват чувства, макар че въздействието им може да бъде ограничено в резултат на обучение, способности или обстоятелства.

— Човешките същества — повтори Шидзука. — Аз ли си въобразих или вие наблегнахте на тези думи?

— Да, наблегнах. Не зная какво си всъщност, но не си човек.

Тя повдигна ръкав, за да прикрие устата си, и се засмя, а в очите ѝ проблесна почти детинско веселие.

— Колко много си приличаме, господарю мой, и колко много се различаваме. В края на нашите срещи вие стигнахте до почти същия извод, до който стигнах и аз в началото, когато вие за първи път ми се явихте.

Измина известно време, преди Киори да успее да проговори.

— Когато аз ти се явих?

Тя се надигна. Коприната на кимоното ѝ леко прошумоля подобно на листата на глициния, докоснати нежно от лекия бриз, и отиде до източния прозорец.

— Ще ми позволите ли, господарю мой?

Киори бе твърде шокиран, за да се противи. Той се изправи и застана до нея. Тя посочи с ръка навън.

— Какво виждате?

— Нощ — отвърна той.

— И какви са особеностите на нощта?

Той се стараеше да се съсредоточи. Регулира дишането, успокои препускащото си сърце, пренебрегна бурята от мисли и се концентрира върху нощта. Силен вятър откъм брега вдигаше в морето бели гребени върху вълните и ги хвърляше върху скалите отдолу. Същият вятър бе прочистил небето и звездите блестяха, незасенчени от облаци или мъгла. На сушата шумът от вятъра в дърветата заглушаваше звуците на нощните птици.

Киори заговори:

— Силен вятър, ясно небе, бурно море.

Тя го опроверга:

— Нощ е, но няма никакъв вятър. Над долината се спуска лека мъгла и се разстила на изток над лагерните огньове и над морето. На сутринта ще се върне на брега като гъста мъгла. В часа на дракона, когато мъглата ще се вдигне, аз ще умра — тя се усмихна. — Разбира се, това не означава нищо за вас, защото вие вярвате, че аз съм мъртва вече от близо петстотин години.

— Не виждам никакви лагерни огньове — отвърна Киори.

— Зная, че не виждате — отвърна тя, — просто защото аз не съм наистина там и вие не сте наистина тук. — Внезапно тя се раздвижи с неочаквана бързина и леко го докосна, преди той да успее да се отдръпне. Киори не усети топлината на друга човешка ръка, а вместо това...

— Хладина — довърши тя мислите му — не по повърхността на кожата, а вътре в костите, която не прилича на донесената от северния вятър, а е пронизваща като предчувствие за нещастие.

— Да — отвърна той. — А ти какво почувства?

— Същото — потвърди Шидзука. — Слушай. Какво чуваш?

— Вятъра, който се усилва.

— Аз чувам флейта — каза тя. — Госпожа Аяме свири „Невижданата луна“.

— Тази песен ми е позната. Генджи я свиреше често, когато беше дете — рече Киори.

— Как звучи?

Той отново чувства същата хладина.

— Вятърът се усилва — отвърна той.

— Да — съгласи се тя. — Вятърът се усилва.

Шигеру коленичи пред олтара в храма сред мъждивата светлина на единствения свещник. Оставаше му само един изход. Ако не беше толкова обсебен от своя стремеж към раздвоение, може би щеше да забележи, че нещо става с баща му. Вероятно нямаше да пренебрегне с лекота слуховете за него. Сега беше твърде късно.

Запали първата от сто и осемте клечки тамян, които щеше да изгори по време на престоя си в храма. Сто и осем бяха човешките страдания, сто и осем бяха вечностите, които щеше да прекара в сто и осем мъчения заради престъпленията, които бе започнал да извършва тази нощ. Баща му вече бе мъртъв, отровен от жлъчката на риба балон, приготвена като фугу^[12], която Шигеру бе сложил в храната му. След като приключеше процедурата по покаяние, щеше да намери жена си и децата си. Само племенникът му Генджи щеше да остане жив. Скоро щеше да се появи възможност и Генджи също да умре. Проклятието на ясновидството щеше да свърши. Това, че кръвната линия на рода Окумичи щеше да прекъсне, беше само една неизбежна последица.

С почтителен поклон Шигеру постави тамяна върху смъртния олтар на баща си.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Взе втора пръчка и повтори процедурата.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Няма смисъл бъдещето да се знае. В противен случай то се обръща и поглъща просветените.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Надяваше се, че владетелят Киори не е страдал. Преди да причини смърт, рибната жлъчка предизвикваше особено ярки халюцинации. Може би за последен път се бе видял в прегръдките на своята тайнствена любовница.

Шигеру запали петнайсетата пръчка тамян. Димът започна да изпълва малкия храм.

В небето навън усилващият се вятър бе събрал облаци над брега. Луната, която преди час бе пълна и ярка, сега се бе скрила и не се виждаше.

Дворецът „Спокоен жерав“ в Йедо

Окумичи-но-ками-Генджи, следващият, който щеше да наследи управлението на провинция Акаока, се излегна на пода по обичайния за него начин, нетипичен за един воин, и се подпря на лакът с чаша саке в ръка и лека усмивка на устните си. Над десетина гейши танцуваха и пееха и изтръгваха игриви звуци от струните на техните кото^[13] и шамисен^[14]. Една гейша седеше до него, готова всеки момент да напълни чашата му.

Попита го:

— Защо спряхте да пеете, господарю мой? Сигурно знаете думите. „Абатът и куртизанката“ е една от най-известните песни напоследък.

Той се засмя и поднесе чашата към гейшата.

— В борбата между песента и пиенето, мисля, че песента винаги губи — след като отпи, той свали чашата надолу. Държеше се като пиян, но очите му оставаха ясни и блестящи, все едно бе абсолютно трезвен.

Косата на Генджи, подредена в сложна и официална прическа, както подходдаше на високопоставен владетел, вече бе в лек безпорядък и един заблуден кичур се спускаше над челото. Той не само затвърдяваше впечатлението за леко пиян човек, но и намекваше за известна женственост — внушение, подсилено и от самото кимоно. Прекалено ярките цветове и сложната бродерия не подходдаха на

сериозен самурай на двайсет и четири години, особено на самурай, който бе обречен един ден да стане велик владетел. В цяла Япония имаше само двеста и шейсет владетели като него, всеки от тях абсолютен господар в своята провинция. Впечатлението от неподходящото облекло на Генджи се подсилваше от неговото лице, което опасно граничеше с хубостта. Гладката му кожа, дългите мигли и деликатно оформените устни биха подобрили външността на всяка от присъстващите гейши. С изключение на една. Именно тя в момента приковаваше цялото внимание на Генджи, макар той умело да прикриваше своя интерес.

Майонака-но-Хейко — Среднощно равновесие — седеше в противоположния край на стаята и свиреше на шамисен. Тя бе най-прочутата гейша този сезон. През последните седмици Генджи много бе слушал за нейното съвършенство. Но не бе повярвал. Подобни слухове се разпространяваха редовно всеки сезон. Несравнимата красота от миналата година неминуемо бе засенчвана от нова красота през настоящата година, точно както и тазгодишната красота щеше да отстъпи догодина пред друга. Най-сетне Генджи покани прочутата гейша в своя замък не толкова от интерес, колкото за да поддържа славата си на най-повърхностния и несериозен владетел в столицата на шогуна, Йедо. Сега гейшата беше тук и за изненада на Генджи надминаваше дори най-пламенните описания, които бе чувал.

Истинската красота надхвърляше чисто физическата хубост. Всяко нейно движение бе толкова изящно, че той не бе сигурен дали е в реалния свят, или е в омаята на илюзиите. Свиването и разтварянето на деликатните пръсти на ръката ѝ, навеждането на главата в една иди друга посока, леко разтворените ѝ устни, докато поемаше дъх в знак на учтива изненада от нечия явно остроумна забележка, начинът, по който се раждаше усмивката ѝ — не на устните, а в очите, както се ражда всяко искрено изражение.

Тя, разбира се, нямаше никакви физически несъвършенства. Очите ѝ имаха идеалната форма на продълговати бадеми, кожата ѝ бе чиста като нощен сняг, който падаше на светлината на пълната зимна луна, меките извивки на тялото ѝ идеално допълваха драперията на коприната на нейното кимоно, малките кости на китките говореха за възбуждащата деликатност на нейното тяло.

Генджи никога не бе виждал толкова красива жена. Дори не си бе представял, че има.

Гейшата до него въздъхна.

— О, тази Хейко. Присъствието ѝ никога не ни позволява да задържим нечие внимание. Колко жесток е животът.

— За кого говориш? — попита Генджи. — Как бих могъл да погледна друга, след като ти си толкова близо до мен? — Галантността му щеше да има по-голям ефект, ако бе споменал поне името ѝ, но в действителност вече не го помнеше.

— О, господарю Генджи, вие сте толкова мил. Но аз разбирам кога съм победена — тя се усмихна, поклони се и се насочи към Хейко. Двете размениха няколко думи. Хейко ѝ подаде шамисена и дойде да седне до Генджи. Докато прекосяваше стаята, очите на всички мъже я следваха. Дори Сайки, мрачният управител на двора на владетеля Генджи, и Кудо, началникът на сигурността, не съумяха да се сдържат. Ако сред неговите самураи имаше предатели, както подозираше дядо му, сега бе идеалният момент те да убият Генджи. Освен, разбира се, ако самите предатели, ако въобще имаше такива, също не гледаха Хейко. Мощта на красотата ѝ бе толкова велика, че тя побеждаваше и дисциплината, и разума.

— Не исках да прекъсвам изпълнението ти — каза Генджи.

Хейко се поклони и седна до него. Лекото шумолене на коприненото ѝ кимоно му напомни шума на вълните, които нежно се връщат от отдалечен бряг.

— Не ме прекъснахте, господарю мой — отговори Хейко.

Той за първи път я чуваше да говори. Наложил му се да мобилизира цялата си самодисциплина, за да спотаи въздишката. Гласът ѝ приличаше на камбанен звън, чийто екот изглеждаше безкраен, дори когато утихваше. Сега, когато тя се намираще близо до него, той забеляза следи от светли лунички под грима. Тя лесно би могла да ги скрие, но не го бе направила. Малкият дефект напомняше за задължителните несъвършенства на самия живот, неговата краткотрайност и непредсказуемост и обогатяваше красотата ѝ с перфектен намек за меланхолия. Наистина ли тя бе толкова пленителна, или той само си въобразяваше, че се преструва на пиан?

— Прекъснах те — каза Генджи. — Вече не свириш на шамисен.

— Вярно е — рече Хейко, — но аз все още не съм завършила своето изпълнение.

— Така ли? И какъв инструмент използваш?

Тя разтвори празните си ръце, все едно, че показваше нещо. Усмивката ѝ бе едва забележима. Погледна го право в очите, докато той не почервеня, изненадан както от думите, така и от погледа ѝ.

— И в какво се състои твоето изпълнение?

— Преструвам се, че съм гейша, която се преструва, че е позаинтересувана от своя гост, отколкото е всъщност — каза Хейко. Усмивката ѝ вече бе станала по-видима.

— Много откровено. Някоя гейша, която познавам, не би направила подобно признание. Не е ли против правилата на вашия занаят дори да допускате възможността за неискреност?

— Само като нарушавам правилата, ще постигна своята цел, господарю Генджи.

— И каква е твоята цел?

Над ръкава, който Хейко вдигна, за да прикрие усмивката върху устните, очите ѝ живо се усмихваха на Генджи. Тя отговори:

— Ако ви кажа, господарю мой, няма да има какво повече да откривате в мен, освен моето тяло и тогава колко дълго бих задържала вашия интерес, независимо от моята изкусителност и умения?

Генджи се засмя.

— Бях чувал за твоята красота. Някой обаче не ми бе казал колко си умна.

— За жената красота без ум е все едно сила без смелост за мъжа.

— Или благородство без военна дисциплина за самурая — продължи Генджи със самоирония.

— Колко забавно може да бъде — възкликна Хейко. — Аз ще се преструвам, че съм гейша, която ще се преструва, че е позаинтересувана от своя гост, отколкото е всъщност, а вие ще се преструвате, че сте владетел без военна дисциплина.

— Ако само се преструваш, че се преструваш, това означава ли, че наистина се интересуваш от твоя гост?

— Разбира се, господарю. Как може да не се интересувам от вас? Толкова съм слушала за вас. И вие сте толкова различен от другите владетели.

— Не съм чак толкова различен — каза Генджи. — Мнозина са пропилили силата и богатството си по жени, поезия и саке.

— О, но аз не познавам друг като вас, който да се преструва, че го е направил — отвърна Хейко.

Генджи отново се засмя, макар да не му бе до смях. Отпи още саке, за да спечели време и да обмисли нейните думи. Наистина ли тя виждаше уловката? Или думите ѝ бяха само бръцолевене на една гейша?

— Добре, аз мога да се преструвам, че се преструвам, докато през цялото време ще съм това, което се преструвам, че съм.

— Или може да оставим всякаква преструвка — каза Хейко, — и да бъдем един с друг такива, каквито сме в действителност.

— Невъзможно — отвърна Генджи и отпи още саке. — Аз съм владетел. Ти си гейша. Преструването е смисълът на нашето съществуване. Не можем да бъдем естествени дори когато сме напълно и свършено самотни.

— Може като начало — каза Хейко, докато допълваше чашата му — да се преструваме, че сме естествени. Но само когато сме един с друг. — Тя вдигна своята чаша. — Ще ми се закълнете ли?

— Разбира се — отвърна Генджи. — Ще бъде забавно.

Дядо му го беше предупредил, че скоро ще се зададе голяма опасност под формата на предатели. Киори не го бе предупреждавал, че е възможно да става дума за умна гейша.

Какво да прави с нея? Генджи щеше да се постарее двамата с дядо му да се срещнат, когато Киори се върне в Йедо след Нова година. В тези несигурни времена единственото, на което можеше да се вярва, беше преценката на Киори. Надарен с безпогрешна пророческа дарба, той никога не можеше да сбърка.

— За какво се замислихте, господарю мой? — попита Хейко.

— За дядо си — отвърна Генджи.

— Лъжец — подразни го Хейко.

Генджи се засмя. Когато истината бе немислима и когато лъжите повече разкриваха, отколкото прикриваха, как ли щеше да изглежда една любовна връзка? Наистина беше много вълнуващо.

Управителят на двора Сайки се доближи до Генджи.

— Господарю, става късно. Време е да отпратим гейшите.

— Това би било много негостоприемно — възпротиви се Генджи. — Нека да останат тук през нощта. Имаме достатъчно стаи. Южното крило е празно. — Там бяха жилищата на охраната, където доскоро живееха двайсет от най-добрите му самураи. Те заедно с началника на конницата сега се намираха в манастира „Мушиндо“, преоблечени като монаси.

— Господарю — настоя Сайки с гневна гримаса. — Това би било много непредпазливо от наша страна. Сигурността ни би била сериозно компрометирана. Половината от охраната я няма и ние се излагаме на голяма опасност. Няма да можем да наблюдаваме толкова много хора.

— Какво има да се наблюдава? — Генджи отхвърли следващото възражение на Сайки още преди той да го е произнесъл. — Толкова ли сме слаби, че да се страхуваме от десетина полупияни жени?

— Аз не съм полупияна, господарю мой — обади се Хейко. — Аз съм напълно пияна. — Тя се обърна към Сайки. — Чудя се, господин управителю, дали това ме прави особено опасна или напълно безвредна?

Подобна намеса от страна на всеки друг несъмнено би предизвикала гнева на Сайки. Но макар и без да се усмихва, той отговори на шегата ѝ:

— Особено опасна, госпожо Хейко, особено опасна. Несъмнено. И когато спите, ще бъдете още по-опасна. Ето защо настоявам господарят да изпрати вас и вашите придружителки у дома.

Разговорът развесели Генджи. Дори непоносимо мрачен самурай като Сайки не бе в състояние да устои на Хейко. Генджи се намеси:

— В политическите въпроси и на бойното поле винаги ще се вслушвам в съвета на моя управител. По отношение на гейшите и спането имам скромното мнение, че съм по-голям експерт. Нека пригответ южното крило за нашите гостенки.

Сайки прекрати спора. За самураите от старата школа, към която принадлежеше той, щом господарят вземеше решение, подчинението бе единственият възможен ход.

Той се поклони с думите.

— Ще бъде изпълнено, господарю.

По време на краткия разговор между Генджи и Сайки Хейко изпразни още две чаши саке. Цяла вечер бе пила много. Ако той бе

изпил същото количество, отдавна да е изпаднал в безсъзнание.

Хейко не бе напълно стабилна, докато седеше в класическата поза на колене. Като се добави и сънливото ѝ примигване, се създаваше чувството, че всеки миг ще падне. Той бе готов да я подхване, но се съмняваше, че тя би допуснала подобно нещо. Би било твърде изтъркано клише. За краткото време, откакто я познаваше, се убеди, че тя никога не прави това, което се очаква от нея. Дори видимите ефекти от нейното състояние бяха необичайни. Повечето жени, включително и най-опитните и първокласни гейши, губеха част от своята привлекателност, когато бяха пияни. Известна небрежност във външния вид и поведението разкриваше прекалено много от човешката същност зад приказната красота.

Виното обаче имаше абсолютно противоположен ефект върху Хейко. Въпреки че тя леко се олюляваше настрани, напред и назад, нито един кичур от косата ѝ не бе напуснал мястото си, а гримът ѝ, значително по-лек от обичайното, оставаше безупречен. Коприната на кимоното ѝ се спускаше върху тялото по същия перфектен начин, както когато бе дошла. Поясът и поклонът ѝ бяха все така елегантни, както и преди. Макар много от гейшите да придобиваха по-освободено поведение, когато губеха своята трезвеност, Хейко ставаше още по-целомъдрена. Деколтетото на кимоното бе още по-затворено, полата добре подвита около бедрата и глезените, а самата тя продължаваше здраво да седи на коленете си. Какво трябваше да направи мъжът, за да пробие тази дисциплинирана сдържаност? Жените често подпухваха от големи количества алкохол. При Хейко обаче те само идеално покриваха клепачите и ушите ѝ с ярка червенина, подчертавайки съблазнителната бледност на нейния тен. Той се зачуди на кои други места по тялото ѝ също има червенина.

Генджи не покани Хейко да прекара нощта при него. Бе сигурен, че щеше да откаже. Дори в подобно състояние тя бе твърде изискана, за да отстъпи пред някой мъж, било то и бъдещ велик владетел. Още повече, че за него би било противно грубо да го поиска от жена в нетрезво състояние. Потенциалната дълбочина на връзката, която бяха започнали, налагаше търпение и изисканост. За първи път от дванайсет години, откакто претендираше, че е любител на жените, той бе искрено очарован от характера на една жена. Възможността за истинско изследване не биваше да се пропилява напразно. Дали щеше да бъде

така заинтригуван, ако тя не беше толкова красива? Познаваше се прекалено добре, за да не храни илюзии. Имаше търпението на бодхисатва^[15], но все още не бе един от тях.

— Господарю мой?

Прислужницата, която приготвяше леглото му, спря и го погледна. Докато разсъждаваше, се бе засмял на глас.

— Няма нищо — отвърна той.

Тя се поклони и отново се зае с работата си. Другите две прислужници продължиха да му помагат да се съблече. След като приключиха, трите млади жени коленичиха до вратата и се поклониха. Те останаха в стаята в очакване на неговите нареждания. Подобно на всички жени, които обслужваха пряко господарите в дворците, те бяха доста хубави. Генджи се различаваше от останалите мъже, защото беше високопоставен владетел с голяма власт. Но той все пак беше мъж. Освен рутинните дейности задълженията на прислужничките включваха и предоставянето на интимна близост, в случай че той пожелае. Тази нощ обаче той не желаше. Мислите му бяха изцяло обсебени от Хейко.

— Благодаря — каза Генджи.

— Лека нощ, господарю Генджи — пожела най-старшата прислужница. Жените се оттеглиха от стаята на колене. Вратата тихо се приплъзна и се затвори след тях.

Генджи отиде до другия край на стаята и отвори една врата, която гледаше към вътрешната градина. До зазоряване оставаше по-малко от час. Той обичаше да гледа как лъчите на изгряващото слънце осветяват старателно оформените растения, образуват сложна плетеница от сенки по наклонения каменен басейн, вдъхновяват песните на птиците. Той седна, като кръстоса колене в поза сейдза, постави ръцете си в дзен мудра^[16] за медитация и позволи на очите почти да се затворят. Щеше да отпрати всички мисли и да се концентрира, доколкото можеше. Слънцето щеше да го извади от медитацията, когато се издигне достатъчно високо и го огрее.

Ако някой го погледнеше в този момент, щеше да види човек, съвсем различен от пияния безделник отпреди няколко минути. Позата му бе изправена и стабилна. Имаше съмнение, че е самурай, който се подготвя за битка или за ритуално самоубийство. Точно така изглеждаше Генджи сега.

Вътрешното му състояние обаче бе доста различно. Както винаги, когато започваше да медитира, той установи, че се отдава на мислите си, вместо да ги отпраща.

Първите му мисли бяха за Хейко, следващите за нейната недосегаемост в момента, а после бързо се насочиха към прислужничките, които току-що си бяха отишли. Уме, най-закръглената и най-закачливата от трите, му бе доста забавна преди. Може би твърде бързо я бе отпратил.

Тази мисъл му припомни разговор, който неотдавна бе водил с един християнски мисионер. Мисионерът дебело бе подчертал значението на това, което наричаше „вярност“. Той твърдеше, че след като се ожени, християнинът спи само със съпругата си. Генджи беше силно изненадан. Смяташе го за невъзможно. Подобно поведение бе толкова неестествено, че дори чужденците, колкото и странни да бяха те, не можеха да го спазват. Разбира се, всички мъже лъжеха, но само глупаците говореха лъжи, на които никой друг не вярваше. Генджи се чудеше какъв ли бе мотивът на мисионера?

Търсенето на мотиви не притесняваше неговия дядо. Далновиден още от петнайсетата си година и надарен с удивително точни видения през годините, Киори бе мъж, който знаеше, а не се чудеше. Киори му бе казал, че Генджи ще има три, само три видения през целия си живот. Генджи не можеше да си представи как три видения можеха да просветлят цял един живот. Неговият дядо обаче никога не грешеше, така че трябваше да му се вярва дори и ако той не можеше да помогне. Генджи бе вече почти на двайсет и четири години и до момента не бе видял нищо от бъдещето.

О, той се отдаваше, а не се освобождаваше от мислите си. За щастие се овладя, преди да е отишъл прекалено далеч. Пое дълбоко въздух и се отдаде на медитация.

Измина час или само минута. Времето имаше различни измерения, докато човек медитира. Генджи усети топлината на слънчевата светлина върху лицето си. Отвори очи. И вместо да види градината...

... Генджи се озовава сред тълпа от крещящи мъже, облечен в грубите дрехи на чужденците. Те не носят прически. Косите им са в

пълен безпорядък като на луди хора и затворници. Напълно необичайно за него, Генджи се оглежда за оръжия, от които да се брани, но не намира нищо. Никой не е въоръжен. Това трябва да означава, че вече не са самураи. Опитва се да намери собствените си мечове. Но не може да помръдне нито главата, нито очите, нито ръцете, нито краката, нито една част от тялото си. Той върви право напред по дългата пътека между редиците, някакъв странник в неговото собствено тяло. Поне осъзнава, че тялото е неговото, макар докато върви напред, да не вижда нищо от него освен малка част от ръцете.

В дъното седи възрастен мъж с бяла коса и удря с малък дървен чук върху нещо, поставено на масата.

— Тишина! Тишина! Охраната да въдвори ред!

Гласът се губи в потока от думи от двете страни на пътеката, по която върви Генджи.

— Проклет да си!

— Бандзай!^[17] Ти спаси нацията!

— Прояви достойнство и се самоубий!

— Нека боговете и Буда те благословят и те закрилят!

Гласовете му показват, че той с еднаква жар е мразен и почитан. Одобрителните викове идват отляво, а проклятията — отдясно. Той вдига ръка, за да поздрави почитателите си. В това време странникът Генджи вижда, че ръката наистина е неговата, макар и белязана от хода на времето.

Миг по-късно отдясно идва вик:

— Да живее императорът!

Върху него се нахвърля млад мъж. Той носи тъмна униформа без емблеми или отличителни знаци. Косата му е подстригана съвсем късо. В ръцете си държи къс меч вакидзаши.

Генджи се опитва да се отдръпне и да се защити. Тялото му обаче не помръдва. Докато е принуден само да наблюдава безучастно, младият мъж вкарва меча дълбоко в гърдите на Генджи. Странник или не, той усеща внезапния удар и едно остро парещо чувство, сякаш е ужилен от огромно отровно същество. Кръв изпръсква лицето на неговия нападател. След секунда Генджи осъзнава, че кръвта е неговата собствена. Изведнъж мускулите му омекват и той се свлича на земята.

Сред лицата, взиращи се в него, е и лицето на една необикновено красива млада жена — красотата ѝ е едновременно нетипична и неизмерима. Очите ѝ приличат на лешници, косата ѝ е светлокестенява, чертите ѝ са прекалено едри и чувствени и подсказват, че тя е от чужденците. Напомня му на някого, но не може да си спомни точно на кого. Тя пада на колене и без да обръща внимание на кръвта, взима главата му в ръце.

Усмивва му се през сълзи и казва:

— Ти винаги ще бъдеш моят сияен принц.

Това е вид игра с името на Генджи, същото име като на древен митичен герой.

Генджи усеща, че тялото му се опитва да проговори, но никакви думи не излизат. Вижда как нещо проблясва на дългата ѝ гладка шия. Медальон със стилизирана лилия. След което престава да вижда, да чува и да усеща...

— Господарю Генджи! Господарю Генджи!

Той отвори очи. Прислужничката Уме бе коленичила до него и го гледаше разтревожено. Повдигна се на лакът. Докато е бил в безсъзнание, бе паднал от стаята в градината.

— Добре ли сте, господарю? Извинете, че дойдох без разрешение. Стоях пред стаята ви, чух глух удар и когато ви повиках, вие не отговорихте.

— Добре съм — отвърна Генджи. Той се опря на Уме и седна на терасата.

— Може би ще трябва да повикаме доктор Одзава — предложи Уме. — За всеки случай.

— Да, може би. Изпрати някой да го повика.

— Добре, господарю Генджи — тя забърза към вратата, прошепна нещо на една друга прислужничка, която чакаше там, и бързо се върна.

— Да ви донеса ли чай, господарю?

— Не, просто остани при мен.

Припаднал ли беше? Или най-сетне това бе едно от виденията, които очакваше? Възможно ли бе? Нямаше логика. Ако беше видение, той бе видял собствената си смърт. Каква беше ползата от него? За

първи път в живота си изпита дълбок, смразяващ страх. Може би вместо да стане ясновидец, той бе обречен на ранно умопомрачение. Това се бе случвало често в неговото семейство. Все още замаян от падането и видението или съня, или халюцинацията, той загуби равновесие.

Уме ловко го опря на тялото си.

Генджи се облегна на нея твърде уплашен. Днес щеше да изпрати съобщение на дядо си и да го помоли бързо да дойде в Йедо. Само Киори можеше да обясни какво се бе случило с него. Само Киори можеше да прозре смисъла, ако въобще имаше такъв.

Преди обаче вестносецът да потегли, друг вестносец пристигна от замъка „Облак врабчета“.

Окумичи-но-ками-Киори, воинът и пророкът, уважаваният велик владетел на Акаока в продължение на шейсет и четири години, беше мъртъв.

[1] Епохата на японската династия Хейан (VIII-XII в.), когато китайското влияние в Япония постепенно отмира. — Б.пр. ↑

[2] Японските години се определят според идването на власт на даден император. В случая император Комей идва на власт през 1846 г. и годината е 1860. — Б.пр. ↑

[3] Император Кокаку (1771–1840 г.) — 119-ият император на Япония, царувал между 1779–1817 г. Става дума за 1796 г. — Б.пр. ↑

[4] Император Нинко (1800–1846 г.) — 120-ият император на Япония, царувал между 1817–1846 г. — Б.пр. ↑

[5] Хакама — част от церемониалното мъжко облекло на самурая. Наподобяват широки, често пъти плисирани шалвари. — Б.пр. ↑

[6] Нагината — японска алебарда. Често е използвана от жени. — Б.пр. ↑

[7] Вакидзаши — къс японски меч. — Б.пр. ↑

[8] Катана — японски самурайски меч със сравнително дълго острие. — Б.пр. ↑

[9] Кабуки — традиционен японски театър. — Б.пр. ↑

[10] Миямото Мусаши (1584–1645 г.) е самурай, прочут воин и автор на „Го Рин Но Шо“ („Ръкопис на петте пръстена“). — Б.пр. ↑

[11] Император Го-Ниджо (1285–1308 г.) — 94-ият император на Япония, царувал през 1301–1308 година. — Б.пр. ↑

[12] Ястие от риби балон, чиито вътрешности, хайвер и кожа съдържат тетродоксин — извънредно силна отрова, която може да предизвика моментална смърт. При приготвянето на ястието, което се извършва само от дипломиран майстор готвач, вътрешностите и кожата се отстраняват внимателно, за да стане рибата ядлива. — Б.пр. ↑

[13] Кото — старинен японски многострунен инструмент. — Б.пр. ↑

[14] Шамисен — традиционен японски струнен инструмент с дълъг безладов гриф. — Б.пр. ↑

[15] Будист, който е постигнал просветление, но отлага нирвана, за да помогне на другите също да постигнат просветление. — Б.пр. ↑

[16] Система от окултни знаци, образувани с пръстите на ръцете. — Б.пр. ↑

[17] Приветствен възглас, който означава: „Да живее десет хиляди години!“. — Б.пр. ↑

РОЗАТА „АМЕРИКАНСКА ПРЕЛЕСТ“

*Самураите имат любима поговорка:
„Първа мисъл след събуждане — смърт.
Последна мисъл преди заспиване — смърт.“ Така
разсъждават глупациите, които никога не са
давали живот.*

*Вместо да приемеш слабия човек, който
вижда единствено кървава смърт, намери някой,
който вижда живот.*

*Първа мисъл при събуждане — живот!
Последна мисъл преди заспиване — живот!
Само той знае, че смъртта идва твърде
скоро.*

*Само той е истински способен да разбере
женското сърце.*

Аки-но-хаши (1311)

1867 година, дворецът „Спокоен жерав“, Йедо

Копнежът на Емили Гибсън бе толкова голям, че всяка сутрин тя се събуждаше сред аромата на ябълкови дървета, носен от вятъра. Болезнената празнота в сърцето ѝ вече не се причиняваше от спомена за ябълковата долина от нейното детство и въображаемият вятър не носеше благоуханието от овощна градина, разположена по бреговете на река Хъдсън. Липсваше ѝ другата ябълкова долина, която приютяваше стотина дръвчета на малко по-голямо разстояние от полета на стрела от замъка „Облак врабчета“.

Носталгията по място, което се намираще в Япония, показваше колко дълго бе отсъствала от Америка. Бяха минали повече от шест години, откакто бе заминала, и оттогава почти не бе мислила за Америка като за свой дом. По онова време беше шестнайсетгодишна. Сега бе на двайсет и три, но се чувстваше много по-възрастна. През

изминалите години бе загубила годеника си, най-добрия си приятел и може би най-важното — чувството за това кое е правилно. Да разбира и да прави това, което е правилно, бяха две съвсем различни неща. Емоциите не се контролираха така лесно, както диктуваше логиката. Бе се влюбила, а не трябваше.

Емили се изправи от леглото с балдахина, което по думите на военноморския аташе към американското посолство Робърт Фарингтън бе последна дума на модата в Съединените щати. Поръчала го бе именно по негов съвет. Неудобството да обсъжда такава интимна вещ от обзавеждането на дома с човек, с когото нямаше връзка, беше преодоляно от необходимостта. Нямаше с кого друго да се съветва по подобни въпроси. Съпругите и дъщерите на малкото американци в Йедо отбягваха нейната компания. В случая причината не беше красотата ѝ, или по-точно основната причина не беше красотата ѝ, а прекалено близките отношения с един азиатец, за които лейтенант Фарингтън ѝ каза, че се приемат като скандални в средите на западните посланици.

— От какво са скандализирани? — бе попитала Емили. — Аз съм християнска мисионерка и върша Божиите дела под покровителството на владетеля Генджи. Няма нищо нередно в нашите взаимоотношения.

— Това е едната гледна точка.

— Моля да ме извините, лейтенант Фарингтън — възрази Емили, настръхнала, — но не виждам друга гледна точка.

— Моля ви. Нали се сме разбрали, че ще бъдем Емили и Робърт.

Лейтенант Фарингтън звучи толкова резервирано и твърде по военному.

Те се намираха в стаята за рисуване, която гледаше към вътрешния двор на двореца „Спокоен жерав“. Тя бе обзаведена в западен стил, първоначално за да приюти Емили, а от неотдавна — и други западни гости.

— Неразумно ли е това, сър? Излагам ли се на скандал?

— Аз не вярвам ни най-малко на слуховете — отвърна той, — но трябва да признаете, че обстоятелствата правят подобни догадки неизбежни.

— Какви обстоятелства?

— Не разбирате ли? — красивото лице на Робърт се изкриви в онази момчешка гримаса, с която той неволно издаваше своята тревога.

Прииска ѝ се да се засмее, но не го направи. Положи усилия, за да запази сериозния си вид.

— Не, не разбирам — отвърна Емили.

Робърт се изправи и накуцвайки, се запъти към врата с изглед към градината. Той не признаваше, че накуцването му бе в резултат на злополука по време на войната. Посланикът обаче ѝ каза, че Робърт е бил ранен при операция по поречието на Мисисипи, за което многократно е бил награждаван с отличия за храброст. Емили намираще скромността на Робърт за много мила. Всъщност тя намираще за мили много неща в него, не на последно място и възможността да поговори на английски. Вероятно през всичките дълги години в Япония на Емили най-много ѝ бе липсвало именно това — звукът на английска реч.

Когато стигна до вратата, Робърт се обърна към нея. Очевидно искаше да се отдалечи, за да каже това, което имаше да каже. Лицето му все още бе изкривено в младежката гримаса.

— Ти си млада неомъжена жена, без закрилата на баща, съпруг или брат, която живее в замъка на азиатски деспот.

— Не бих нарекла владетеля Генджи деспот, Робърт. Той е благородник не по-малко от херцог в някоя европейска държава.

— Моля те, остави ме да продължа, докато имам смелостта за това. Както казах, ти си млада жена и още повече, много красива млада жена. Само това е достатъчно да породи клюки. Нещата стават още по-лоши, поради това че „херцогът“, както ти го нарече, чийто покрив ти споделяш...

— Не бих казала така — вметна Емили.

— ... е известен със своята поквареност дори в своите покварени среди. За бога, Емили...

— Ще те помоля да не използваш напразно името Божие.

— Извини ме — продължи той. — Увлякох се. Но сега сигурно виждаш къде е проблемът.

— Ти така ли го виждаш?

— Знам, че си жена с безукорна добродетелност и непоклатим морал. Не се тревожа за твоето поведение. По-скоро се страхувам за

твоята сигурност на това място. Направо е чудо, че ти остана тук необезпокоявана толкова дълго време. Изолирана, оставена на милостта на мъж, всяка прищявка на когото е строга заповед за неговите фанатични последователи, на теб може да ти се случи всичко, абсолютно всичко и няма кой да ти помогне.

Емили любезно се усмихна.

— Оценявам твоята загриженост. Но опасенията ти наистина са неоснователни. Щедрото описание, което ти направи на външния ми вид, не се споделя от японците. Тук ме смятат за прекалено грозна, почти като огнедишащите демони от техните приказки. Уверявам те, че аз съм последният човек, способен да предизвика необуздани страсти у японците.

— Мен не ме интересуват всички японци — каза Робърт, — а конкретно един.

— Владетелят Генджи ми е истински приятел — отвърна Емили — и е джентълмен, който спазва най-високи стандарти на благоприличие. Зад тези стени съм в по-голяма безопасност, отколкото където и да било в Йедо.

— Най-високи стандарти на благоприличие? Той редовно общува с проститутки.

— Гейшите не са проститутки. Много пъти съм ти обяснявала, а ти умишлено отказваш да разбереш.

— Той почита златни идоли.

— Не, не почита златни идоли. Той изразява почит към учителите и предците си, като се покланя пред образите на Буда. Това също съм го обяснявала.

Робърт продължи, сякаш не я бе чул:

— Убил е десетки невинни мъже, жени и деца и е наредил още мнозина други да бъдат убити. Той не само приема самоубийството, което само по себе си е грях, но е заповядвал на други да го извършват. Обезглавявал е или е нареждал да бъдат обезглавявани негови политически врагове и е утежнявал тези варварщини, като е изпращал отрязаните глави на онези нещастници на техните семейства и любими. Подобна жестокост е немислима. Боже мой, това ли наричаш спазване на най-високите стандарти на благоприличие?

— Успокой се. Ето, пейни малко чай.

Емили се нуждаеше от малко почивка. На всички въпроси, които бяха повдигнати, отговори можеха да се намерят лесно, макар и да не бяха достатъчно оправдателни. Убийството на селяните. Може би ако тя пропуснеше този въпрос и отговореше на останалите, той нямаше да забележи.

Робърт седна. Той дишаше тежко, превъзбуден от изреждането на греховете на Генджи.

— Моля за извинение — каза той, — но дали ще се намери някакво кафе?

— Страхувам се, че не. Наистина ли го предпочиташ пред чая?
— Кафето очевидно бе едно от най-новите следвоенни увлечения в Съединените щати. — За мен то е твърде кисело и разстройва стомаха ми.

— Свиква се с този вкус според мен. По време на войната, когато по-лесно се намираше бразилско кафе, отколкото английски чай, установих, че кафето притежава едно голямо предимство. То осигурява огромен прилив на енергия, нещо, което напълно липсва в чая.

— Струва ми се, че вместо недостиг по-скоро имаш излишък от енергия — отбеляза Емили. — Може би трябва да намалиш консумацията на кафе.

Робърт взе предложението му за чай и се усмихна.

— Може би — отвърна той и продължи да ѝ се усмихва по такъв начин, че тя почти без усилие можеше да пренасочи разговора в друга посока. Тази посока обаче, към която Робърт се бе опитвал да насочи техни предишни разговори, също бе осеяна с опасности, затова Емили предпочете да не сменя темата.

— Може ли отново да разгледам въпросите с гейшите и будизма, Робърт?

— Признавам, че ако са верни, твоите обяснения са добре обосновани. — Той вдигна ръка, за да предотврати протеста, който се надигаше у Емили. — И освен това признавам, че в духа на спора те са убедителни.

— Благодаря. Като човек, отдаден на военното дело, ти сигурно знаеш, че традицията принуждава самураите да отнемат своя живот. Според нашите християнски стандарти това е смъртен грях. Няма никакво съмнение. Но докато те не приемат истинската вяра, трудно

можем в момента да им наложим стандарти, които са им крайно противни.

— Това е твърде гъвкаво схващане за един християнски мисионер, Емили.

— Не проявявам съгласие. Просто ги разбирам, което те моля да направиш и ти.

— Добре. Продължавай.

— Относно изпращането на главите... — Емили дълбоко пое въздух и не особено успешно се опита да избегне визуализацията. Твърде много отсечени глави бе видяла — ... това се смята за благородна постъпка. Ако владетелят Генджи не го бе правил, той щеше да наруши самурайския еквивалент на рицарската чест.

— Рицарство? Как дори можеш да си помислиш да използваш тази дума, за да опишеш безнравствените действия на масови кланета и осакатявания?

— Извинете, госпожо Емили — Ханako коленичи на прага и се поклони с дясната ръка на пода, докато празният ръкав на лявата ръка елегантно се спусна отзад. — Имате още един посетител. Казах му, че имате гостенин, но той настоя...

— Я виж, я виж, колко приятно е да ви видя в свободното ви време, адмирале. Но как сте успели да си позволите такова разточително прахосване на времето? — Чарлс Смит се усмихна и повдигна вежди към Робърт. Емили забеляза, че провлаченият му акцент, характерен за жителите на Джорджия, бе силно преувеличен, както ставаше винаги в присъствието на Робърт. — Няма ли да плячкосват къщи, да горят градове или да обстрелват беззащитни граждани?

Робърт скочи на крака.

— Това е последната обида, която чувам от устата на предател като вас, сър.

— Моля ви, господа — намеси се Емили, но никой не даде вид да я е чул.

Чарлс едва забележимо се поклони на своя противник.

— На вашите услуги, сър, вие определяте времето. Изборът на оръжията, сър, също е ваш.

— Робърт! — каза Емили. — Чарлс! Престанете веднага!

— Тъй като аз отправих предизвикателството — отговори Робърт, — задължително избирате вие, сър.

— Принуден съм да откажа, сър, тъй като това ще ми предостави напълно несправедливо предимство — каза Чарлс. — Аз, естествено, бих избрал или пистолети, или саби, но мисля, че вие и тези като вас ще се чувствате по-сигурно с минохвъргачки, мятане на факли и обричане на глад чрез обсада.

Ако в този момент Емили не се бе хвърлила между двамата мъже, те щяха да се сбият. За щастие и двамата запазиха достатъчно самообладание, за да се спрат, преди да се блъснат в нея.

— Срамувам се от вас — сгълча ги тя, като неодобрително изгледа първо единия, после другия. — Вие сте християни и би трябвало да давате пример на нашите домакини. Вместо това вие се държите като варвари и почти не се различавате от най-лошите сред тях.

— Естествено, аз имах право да отговоря на умишлената обида — оправда се Робърт, докато продължаваше гневно да гледа Чарлс, който, разбира се, му отвръщаше със същия свиреп поглед.

— Ако истината е обида — рече Чарлс, — би трябвало да разгледате отвратителните действия, които са я създали.

— Може ли да има нещо по-отвратително от робството? — попита Робърт. — Ние справедливо сложихме край на робството и на вашето въстание.

Чарлс се изсмя подигравателно.

— Като че ли вас изобщо ви интересува съдбата на негрите. Това бе лъжлив предлог, а не причина.

— В случай, че веднага не прекратите този спор — каза Емили, — ще бъда принудена да помоля и двамата да напуснете. Ако науча, че сте допуснали някакво насилие един срещу друг, ще сметна за невъзможно да се виждам с когото и да било от вас. Завинаги.

Робърт Фарингтън и Чарлс Смит бяха готови да се убият взаимно и без съмнение щяха да бъдат готови да го сторят в близко бъдеще. Емили обаче знаеше, че няма да го направят. Причината за техния спор не бе политиката по принцип, нито войната конкретно. От една страна, семейството на Чарлс бе от Джорджия, но няколко поколения вече не живееха там. Самият Чарлс, както и неговите родители бяха родени в Хонолулу, Хаваите. Там той бе наследник на захарна плантация и

ранчо и никога не бе виждал Джорджия. От техни предишни разговори Емили знаеше, че Чарлс е пламенен аболиционист и бе правил значими дарения на каузата. Всъщност яростта на двамата мъже възникваше от желанието им да спечелят ръката на Емили.

Какво кара мъжа да мисли, че може да спечели сърцето на една жена, като парадира със смъртоносния си гняв? Изглежда, че дори у най-цивилизования мъж дремят останки от праисторическия звероподобен живот, винаги готови да се пробудят и да вземат връх. Изглежда, че без цивилизоващото влияние на жените дори и най-добрите мъже сред християнския свят, каквито без съмнение бяха Робърт Фарингтън и Чарлс Смит, непрекъснато бяха изправени пред опасността да се върнат обратно към варварското си праисторическо минало. Тя съвсем ясно им бе показала, че всяка форма на насилие, дори и най-невинната, незабавно щеше да дисквалифицира виновника от състезанието за нейната ръка.

Изборът не беше лесен, макар че Емили бе решила скоро да приеме едно от двете предложения. Причината за нейното бързане бе същата, както причината да ги отхвърля преди време. Любов. Неизмеримо дълбока и непоклатима любов. Но любов, която за съжаление тя не изпитваше към нито един от двамата кандидати.

Те си тръгнаха петнайсетина минути след нейното настояване. Емили отиде в кабинета си, за да продължи превода на „Судзуме-но-кумо“ — „Облак врабчета“ — на английски език — тайните свитъци за миналото и предсказанията в рода на владетеля Генджи, Окумичи от провинция Акаока.

На бюрото имаше червена роза, каквато неизменно намираше там след настъпването на пролетното равноденствие. Тя бе от вида, известен в рода на Генджи като „Американска прелест“, странно име за цвете, което цъфтеше единствено във вътрешната градина на замъка „Облак врабчета“. Тя допря нежните ѝ венчелистчета до устните си. В името на любовта Емили щеше да се омъжи за Робърт или Чарлс, макар да не бе влюбена в нито един от тях. Постави розата в малката ваза, която държеше специално за целта, и сложи вазата в ъгъла на бюрото.

Днес щеше да започне превода на нов свитък. Тъй като те не бяха номерирани или отбелязани по някакъв начин, често пъти започваше някой свитък, без да знае за коя част от историята на рода се отнася.

Чисто съвпадение бе фактът, че първият свитък, който преведе преди шест години, бе и първият свитък, написан през 1291 година. Вторият бе от 1641 година, а третият от 1436 година. Ако между два свитъка имаше хронологическа последователност, това бе случайно. Причината, обясни Генджи, бе, че всеки следващ владетел прочиташе историята, после препрочиташе някои свитъци по-често от други и така всякакъв ред, ако въобще такъв бе съществувал, се губеше през годините. Първоначално липсата на последователност я дразнеше. Но скоро тя установи, че непредсказуемостта я очарова. Сякаш отваряше коледен подарък и всеки път оставаше приятно изненадана.

Точно така се чувстваше и днес, тъй като ѝ предстоеше не само да разгърне нов свитък, но и да отвори нов сандък. Липсата на организация в родовата история си личеше и в начина на разпределение на свитъците. Различни свитъци от различни десетилетия и епохи се съдържаха в сандъци с различни размери и форми. Поради липсата на подредба, когато дойдеше време да избере кой сандък да отвори, Емили оставяше погледът ѝ да блуждае над сандъците, складирани в ъгъла на кабинета. Както обикновено, фантазията ѝ щеше да направи поредния избор.

Дали да бъде голям или малък? Онзи старият или някой по-нов? Европейският сандък, заключен с ръждясал железен катинар? Или елегантният черен овален сандък от Китай? Или благоуханното корейско ковчеже от сандалово дърво? Но щом очите ѝ попаднаха върху странната, обвита в кожа кутия, тя разбра, че любопитството нямаше да ѝ позволи да отвори никой друг сандък. Най-отгоре имаше рисунка. Избледнелите, но все още видни оригинални цветове показваха червен дракон да се вие около сини планински зъбери. Проучванията ѝ върху източноазиатското изкуство ѝ позволяваха да разпознава произхода на голяма част от античните произведения. Тази кутия обаче оставаше загадка за Емили.

Капакът бе запечатан с восък, който покриваше и цялата повърхност на кутията. Участъците отчупен восък ѝ подсказаха, че кутията е била отворена едва неотдавна, което беше доста странно. Генджи ѝ бе обяснил, че всеки велик владетел на Акаока е длъжен да прочете цялата история до неговото управление, така че сандъчето би трябвало да е било отворено преди много години. Явно Генджи го бе

запечатал с восък, след като бе прочел свитъците, и отново го бе отворил, преди да го получи Емили.

Вътре груб плат обвиваше съдържанието на кутията. Под него имаше бродирана коприна с ярки цветове. Когато започна да я разгръща, тя забеляза изобилие от червени, розови и бели рози на фона на бели кълба от облаци и ясно синьо небе. Тъй като розата „Американска прелест“ се бе превърнала в неофициален символ на рода, Емили бе още по-изненадана, че за първи път я откриваше при свитъците в сандъците.

Тя взе един свитък и го разтвори. За разлика от останалите, които бе виждала досега, този бе написан изцяло на обикновеното японско фонетично писмо, наречено хирагана. Другите бяха писани главно на канджи, китайски знаци, адаптирани от японците, за да отразяват сложните идеи в техния собствен език. Канджи бе затруднил Емили в изучаването на японския, но хирагана бе друго нещо. Тя прочете първия ред почти без да среща трудности.

„Владетелят Нарихира научи от посетителя, че пристигането на «Американска прелест»“...

Спря изненадана и прочете отново. Да, не бе сбъркала. Имаше фонетични указания за думата „американска“ — „ах-ме-ли-ка-ну“. След като се споменаваше тази дума, свитъкът трябваше да датира от периода, когато японците вече са знаели за съществуването на Третия свят. Предишният свитък, който преведе, описваше голяма част от края на осемнайсети век. Вероятно и този датираше от същия период. Емили продължи да чете.

„Владетелят Нарихира научи от посетителя, че пристигането на «Американска прелест» в замъка «Облак врабчета» ще отбележи окончателния триумф на рода Окумичи. Какъвто беше глупак, той заповяда във вътрешната градина на замъка да бъдат засадени рози и ги нарече «Американска прелест», мислейки, че по този начин ще допринесе за сбъдване на видението. Не е ли типично за мъжа да се опитва да накара реката да тече в определена посока, вместо да разбере нейните течения, и безуспешно да се опитва да я насочва по естествения ѝ път? Трудно може да се намери толкова глупава жена, нали? Когато небесата са поверили на мъжете управлението на света, боговете сигурно са проявили най-зловредно чувство за хумор.“

Стилът на разказа бе доста различен от официалния изказ в предишните свитъци, които досега бе превела. Архаичният език леко я затрудняваше, но с двупосочния речник, съставен с помощта на Генджи, тя сравнително лесно разбираше прочетеното благодарение на липсата на канджи. Емили продължи да чете, без да си дава труда да записва английския превод. Той можеше да почака. Сега бе твърде заинтригувана.

Приключи четенето точно когато Генджи дойде да обядват заедно. През това време Емили бе разбрала, че кутията не съдържаше традиционното „Судзуме-но-кумо“. Тази част от историята бе писана последователно от владетелите след 1291 година. Авторът на този свитък със сигурност беше жена.

Тя бе написала своята хроника горе-долу по същото време, когато бе започнала да се пише и официалната история.

И разказваше, като че ли от личен опит, за събития, случили се столетия след нейната смърт.

1281 година, замъкът „Облак врабчета“

— Не разбирам — каза госпожа Кийоми, цупейки се на съпруга си. — Защо трябва да помагаш на владетеля на Хаката? Нали поколения наред нашият и неговият род враждуват?

Масамуне укроти нетърпеливия кон под себе си. Искаше му се да въздъхне, но неговите петстотин подчинени язدهа край него и той не можеше да си позволи да направи пред тях нещо, с което да накърни репутацията си на воин. Трябваше да послуша баща си и да се ожени за жена по-малко красива и по-малко необузdana.

— Както вече няколко пъти ти обясних, монголски племена са нахлули в нашите свещени земи.

— Може да сте казали много пъти, господарю, но само казването не обяснява нищо. Провинция Хаката не е част от нашите свещени земи. Защо трябва да се притесняваме, че монголските племена, или които и да са други, са нахлули в Хаката? Нека да разрушат това място. Тогава ще имаме един враг по-малко, нали?

Масамуне се обърна за помощ към своя управител на двора, който бе надарен едновременно с опит и мъдрост, но преди няколко

минути управителят бе насочил цялото си внимание към отсрещните дървета.

— Ако монголите разрушат Хаката, ще бъде само въпрос на време, преди да дойдат тук.

Тя се изсмя.

— Моля, не се шегувайте. Хаката се намира на остров Кюшу, а ние сме на остров Шикоку — отбеляза госпожа Кийоми, сякаш това обясняваше всичко, което трябваше да се разбере.

Макар Кийоми да бе женена за него от десет години и да му бе родила три деца, Масамуне все още я намираше за много млада, особено когато се смееше. Той установи, че не може да ѝ се ядоса въпреки досадната липса на политическо мислене у нея.

Масамуне се поклони на седлото.

— Ще се върна с много монголски глави.

— Ако трябва да донесете нещо монголско, по-добре вземете скъпоценности — отвърна Кийоми. — Не разбирам вашия интерес към главите.

Този път въпреки усилията си Масамуне не сдържа въздишката си, след което насочи коня към портата на замъка.

— Сбогом.

След като мъжете се отдалечиха, старшата придворна на госпожа Кийоми продума:

— Разбирам защо се държите по този начин, господарке, но дали е разумно? Нима в подобен момент господарят Масамуне няма да спечели повече от вашата мъдрост, отколкото от престорената ви глупост?

— Ако знаех нещо, неизвестно за него, или ако можех да му дам съвет, какъвто не би могъл да получи от друго място, да, тогава твоята тревога би била основателна. Нашият господар има добри съветници край себе си. Не се нуждае от още един. По-добре да си мисли, че нищо не разбирам, тогава няма да се тревожи, че аз се тревожа. Когато покажа, че съм го проумяла, той ще се усмихне развеселен. След това ще насочи цялото си внимание върху своята задача. Може би по този начин ще му помогна да се завърне.

— Несъмнено е така — каза друга придворна. — Господарят Масамуне е най-великият воин на Шикоку.

— Шикоку е точица в морето — рече госпожа Кийоми, — а останалите острови на Япония са други точици в морето. Великият хан на Монголската империя командва милионни армии. Той и неговите предци са завладявали царства много по-големи от това незначително място. По-вероятно е нашият господар да умре в битка, отколкото да се върне.

В мълчание те стигнаха до вътрешния двор, където играеха децата. Там се включиха в детските игри и не споменаха повече и дума за война.

— Масамуне! — Генгио, господарят на Хаката, бе слисан да види един от най-големите си врагове да идва с подкрепления.

Масамуне се поклони с широка усмивка на лицето. Слисването на Генгио си струваше несгодите на тежкото пътуване.

— Дошли сме да ти помогнем да пропъдиш наглите нашественици.

— Дълбоки благодарности. За съжаление все още не сме в позиция да ги отблъснем. С ваша помощ може би ще успеем да забавим тяхното напредване, докато пристигнат главните армии на шогуна.

— Глупости! Когато монголите дойдоха преди седем години, те се разпокъсаха и се разбягаха, щом ги нападнахме. — Ако Масамуне се беше напрегнал да си припомни подробностите, щеше да се сети, че не е съвсем така. Битката бе тежка и кървава и имаше голяма вероятност монголите да превземат бойното поле, ако бурята не бе дошла и отнесла техните кораби надалече. Споменът за първото нашествие обаче значително се бе променил от преразказването и преувеличаването на събитията от онези дни.

— Сега са много повече, отколкото преди — каза Генгио, — много повече.

— Какво от това? Да ги нападнем веднага. Кой варварин може да устои срещу повсеместната атака на самураите?

Генгио даде знак на Масамуне да го последва. Той отиде до укрепленията от пръст, които се издигаха над крайморската равнина.

— Погледни.

Заливът Хаката бе задръстен от стотици кораби и още стотици приближаваха откъм хоризонта. На сушата монголите се бяха разположили на разпръснати, добре защитени групи зад изградени от самите тях укрепления. Масамуне прецени, че броят на монголите възлиза на двайсет хиляди. Техните лагери обаче се разпростираха по целия бряг и се губеха от поглед зад западните хълмове. Ако всички войски от корабите слезеха на брега, техният брой щеше да достигне петдесет хиляди монголи, които вече се намираха в Япония, и още хиляди, които скоро щяха да акостират.

— Конете — посочи Генгио. — Виждаш ли? Много от тях имат и коне. Онова, което сме слушали за тях, как са завладели Китай и Корея и неизвестни империи в Далечния изток, трябва да е било истина. На няколко пъти влязохме в схватки с тях. Бият се невероятно добре, когато са на коне. Не помня друг път да са се били така умело. — Очевидно паметта на Генгио също изневеряваше. — Нашите смели моряци от провинциите Чошу и Сацума се качиха на вражеските кораби през нощта, убивайки много от тях. На мястото на всеки убит монгол пристигат десетки нови.

— Какво разтоварват сега?

— Тези тръби и цилиндри ли? — Генгио изглеждаше много разтревожен. — Не знам. Пренасят ги обаче към нас.

— Кога ще пристигнат силите на шогуна? — попита Масамуне.

— Утре. Или вдругиден. Монголите навярно ще нападнат по обяд.

Масамуне и Генгио наблюдаваха мълчаливо монголите няколко минути. Накрая Масамуне нареди на своя заместник:

— Отведете конете на безопасно място. Изтегли напред пеша мъжете с лъковете. — Той се обърна към Генгио. — Те ще трябва да изминат голямо разстояние на открит терен, за да ни достигнат. Ще им попречим със стена от стрели още преди да са изминали половина разстояние.

— Ти! — монголският бригаден командир посочи към Ерогут. — Изтегли войниците си напред. Ще нападнете с първата вълна.

Ерогут се обърна към брат си:

— Монголски кучета. Изпращат ни на смърт. После подло ще се обявят за победители, тъпчейки нашите трупове.

— Няма да умрем — отговори брат му. — Помни какво каза нашата майка. Кръвта ни ще надживее тази на Кублай Дебелия. Когато монголите си отидат, нюрдженските орди ще властват отново.

Ерогут не каза нищо. Вярата на по-малкия му брат в думите на тяхната майка бе трогателна. Както всички оцелели наследници на нюрдженските племена, той вярваше, че майка им е била магьосница по линия на легендарния Танголхун, за когото се предполагаше, че е посъветвал Атила Велики да следва слънцето на запад до хунските земи. Същите легенди твърдяха, че нюрджените имат роднинска връзка с хуните, традиционните врагове на монголите. Глупости и детински приказки. Ерогут не вярваше някога да е съществувал Танголхун или някакъв Атила с такова невероятно величие. А колкото до възраждането на нюрдженските орди — откъде щяха да се вземат те, след като бяха останали толкова малко нюрджени, че трудно можеха да се нарекат род, още по-малко пък племе, а ордите се състояха от не по-малко от стотина племена? Не, той и брат му и техните роднини — последните нюрдженски воители, останали на земята — щяха да умрат тук на това ужасно място, наречено Япония. Те бяха загубили, а омразните монголи бяха спечелили. Но поне нямаше да умрат сами.

Ерогут се обади:

— Ще ни изпратят срещу укрепленията на това възвишение над брега. С нас ще пратят също уйгурите, калмиките и хитаните. Използвай ги, за да се прикриеш колкото можеш. Монголите ще ни следват по петите като кучета, каквито са всъщност. Когато преминем оттатък билото, обърни се и започни да ги убиваш.

— Ами японците? — попита един от братовчедите му. — В момента, в който им обърнем гръб, те ще ни нападнат.

— Няма — отвърна Ерогут, без сам да вярва на собствените си думи. — Те ще видят, че сме врагове на враговете им, и ще се бият рамо до рамо с нас.

— Ерогут, ти си ръководителят на нашия род и ние ще ти се подчиним — каза друг братовчед, — но дивите местни жители са поклонници на някакъв проклет, безумен култ на преклонение пред смъртта. Когато ги обземе кръвожадността, престават да мислят.

Съгласен съм с нашия братовчед. Те ще ни нападнат веднага щом станем уязвими.

— Ако трябва да умрете, как предпочитате — да умрете, биейки се за монголските лешояди — попита Ерогут — или срещу тях? — Протестите утихнаха. Останките от великите нюрдженски орди пристегнаха броните на конете, нагласиха своите ризници и се отправиха към предните редици на тежката кавалерия. Зад тях китайската артилерия се приготви да стреля.

Земята се разтресе от атакуващите монголски конници. Те настъпваха с голяма скорост в стройни редици с копия, насочени право напред.

— Не стреляйте, докато не стигнат подножието на хълма — нареди Масамуне.

Миг преди да достигнат подножието, от тръбите, разположени от монголите по брега, пламнаха огньове, придружени от дим и бучене като бурен вятър и след секунди множество звезди се взривиха в дневното небе над тях. Неговите войници останаха по местата си. Мнозина самураи обаче побягнаха в паника и писъци.

— Стреляйте! — нареди Масамуне.

Стрелците му повалиха много монголи, но врагът имаше значително числено превъзходство. Защитата на самураите бе пробита почти без усилие. Малко преди монголите да връхлетят върху тях, дясното крило на атакуващата кавалерия внезапно се огъна и нападна своите хора. Отстъпниците крещяха бойни викове, различни от тези на останалите монголи. Думите звучаха в ушите на Масамуне като „Налу-чи-я-ох-хо-до-су!“.

Внезапното предателство сред техните редици обърка монголите. Макар да имаха преимущество по брой и позиции, те разкъсаха атаката и отстъпиха. Във възцарилото се затишие отстъпникът, намиращ се най-близо до Масамуне, удари гърдите си с юмрук.

— Не монгол — каза той на развален китайски. — Да, нюрджен — и посочи другарите си, които удариха гърдите си по същия начин и изкрещяха — нюрджен.

Заместникът на Масамуне попита:

— Дали не казват, че те не са монголи, господарю?

— Очевидно — опита се да възпроизведе с извиване на езика сричките, които варваринът бе произнесъл — „На-лу-чи-я“.

— Какво е На-лу-чи-я?

В небето точно над тях отново избухнаха звезди. Самураите с все сили се притиснаха към земята. Масамуне изтри праха от устата си.

— Те са врагове на монголите — каза той. — Какво повече трябва да знаеш?

Този път звездната експлозия бе последвана от чудовищен рев откъм брега, звук от невидими предмети, летящи във въздуха, и няколко секунди по-късно сред редиците им прозвучаха ужасяващи взривове.

— Ставайте! — изрева Генгио. — Пак настъпват!

Много от самураите, които се изправиха, го направиха не за да попълнят отбраната, а за да се обърнат и да побегнат в отчаян опит да се спасят. Продължаващата канонада от взривове разкъсваше мъжете на кървави парчета плът и кости, независимо дали стояха на място или бягаха.

Втората атака на монголите отново огъна защитата и вражеските конници се озоваха сред самураите, покосявайки ги с мечове или копия. След кавалерията настъпваше пехотата със странни лъкове, които изстрелваха къси стрели. Една от тях удари Масамуне в гърдите и проникна с лекота в бронята.

— Ох — болката бе мимолетна и след нея вече нищо не усещаше, само виене на свят и отпадналост. Конник с копие се приближи до него, за да го довърши. Масамуне бе твърде слаб, за да вдигне меча си и да се защити. Тогава същият онзи На-лу-чи-я, който пръв бе проговорил, отби копието и заби късия си двойно заострен меч в подмишницата на нападателя. Бликна кръв и конникът падна.

На-лу-чи-я, спасителят на Масамуне, му се усмихна и каза:

— Не страхувай! Живее! Живее!

Масамуне загуби съзнание.

Когато отново отвори очи, неговият заместник превързваше раната му.

Монголите си бяха отишли. Самураите бродеха по бойното поле и търсеха ранени, за да спасят другарите си и да доубият падналите ранени врагове. Поне на този етап самураите бяха спечелили. Масамуне видя до себе си мъртвия На-лу-чи-я. Не, той все още

дишаше. Виждаше се съвсем слабото повдигане на гърдите му. Един от хората на Генгио се приближи до него и вдигна меча си, за да го прободете.

— Спри! — нареди Масамуне. — Той не е монгол.

— Прилича на монгол.

— Идиот! Оспорваш думата ми ли?

— Не, господарю Масамуне, съвсем не — мъжът се поклони.

— Погрижи се за раните му.

— Да, господарю, но той е много лошо ранен. Вероятно ще умре.

— Ако умре, ще се молим душата му да почива в мир. Но ти се погрижи да не умре.

На-лу-чи-я бе спасил живота му. Масамуне щеше да направи всичко възможно, за да върне услугата.

Ерогут не умря, но всички останали напуснаха този свят. Брат му, братовчедите и всичките му роднини бяха мъртви. Той се усмихна през треската и болката, която изпитваше, докато каруцата го люшкеше по неравния път. Майка му си бе спечелила славата на магьосница и гадателка чрез сполучлива комбинация от успешни предположения и неуморно самоналагане, като непрекъснато бръцолевеше заклинания и изпадаше в състояния на транс, вместо да се грижи за съпруга и децата си. Сега той бе единственият представител на нюрдженските орди. Ако щяха да се въздигат отново, това трябваше да започне от него, Ерогут, син на Тангут, от нюрджените при Реката на червения дракон и Сините ледени планини. Но Реката на червения дракон и Сините ледени планини вече не съществуваха. Монголите им бяха дали други имена, когато бяха покорили неговото племе. А скоро нямаше да има и нюрджени. Искаше му се да види майка си за последен път, за да ѝ се изсмее в лицето.

Каруцата пренасяше Ерогут на друг остров, който впоследствие научи, че се казва Шикоку. Самураят, до който се беше сражавал, Масамуне, бе владетел на провинция, наречена Акаока, и именно там отиваха сега. Макар Масамуне да не се държеше по-различно от някой хан, провинцията му беше твърде малка, за да си има собствено име.

Всеки от монголите, които според Ерогут се надценяваха като ездаци, можеше да я прекоси на кон за по-малко от един ден.

В началото Ерогут и новият му господар разговаряха на неправилен китайски.

— Казвам Масамуне. Аз владетел на провинция Акаока. А ти?

— Казвам Ерогут. Аз от земите на нюрджен. Вече няма земи на нюрджен.

— Твоето име? — повтори смутено Масамуне.

— Ерогут.

— Е-хо-го-чу?

— Е-ро-гут.

— Е-ло-ку-чо?

Тези японци бяха безнадежден случай. Тъй като техният език е толкова опростен, те трудно можеха да формират непознати, било то и елементарни, думи.

— Гут — каза Ерогут, опростявайки произношението, както би направило някое дете.

— О — каза най-после Масамуне с доволно изражение. — Го.

— Да — Ерогут се отказа повече да обяснява. — Казвам се Го. — И оттук нататък това остана неговото име.

Го научи японски много бързо. Не беше трудно да образува думи, тъй като в японския имаше само няколко звука. Японците приличаха на монголите в едно отношение. Те обичаха войната. След като монголите напуснаха бреговете, отнесени от буря, както стана и при първия им опит за покоряване на Япония, Масамуне започна война първо с източния си съсед, а след това — със северния, по причини, непонятни за Го. Изглежда, тук честта бе по-ценна от земята, робите, конете или търговските пътища. Едва ли можеше да има друга причина, тъй като начинът на водене на бой на самураите — странна форма на масова индивидуална борба, където всеки воин се бие с равностоен противник — гарантираше, че почти нито една битка не може да бъде категорично спечелена от една от двете страни. Армиите не бяха така добре организирани, както нюрдженските, и представляваха по-скоро диви, героични тълпи без всякаква координация.

Когато самураите разказваха за преживените битки, те преувеличаваха не само своята собствена смелост, но и смелостта на

враговете си и оплакваха мъртвите си врагове по същия начин, както и мъртвите си съюзници. Един вражески владетел — дебел, пъпчив младеж на около двацет години — бе убит в битка на падащия си кон, докато го бе обръщал, за да избяга. Когато по-късно случката се преразказваше, същият този владетел бе превърнат в младеж с почти ослепителна красота, със смелост, достатъчна, за да изпълни сърцата на стотина юнаци, а смъртта му се оказа непоносимо тежка трагедия. Го наблюдаваше как Масамуне и неговите самураи отпиват оризово вино и оплакват загубата на героя. Същите тези мъже обаче добре познаваха вражеския владетел, бяха водили множество битки срещу него и добре знаеха, че не е красив, нито дори умерено хубав и че неговата смелост... колко смелост всъщност е необходима, да не говорим за качеството на уменията или пълната им липса, че при обръщането на коня той да падне върху ездача си и да му счупи врата?

И така Го остана да живее сред тези варвари, които безспорно бяха смели, но обичаха прекалено много да драматизират, да се бие наравно с тях в техните безсмислени и напълно лишени от победи битки, да пие заедно с тях, да пее с тях и в крайна сметка да рецитира смешни лъжи за свръхчовешка сила на духа, за смайваща физическа красота, за безстрашна и непокорна смърт. Животът им бе ограничен само до войната, пиянството и мита за собствената им смелост.

Го се чувстваше като у дома. Японците в голяма степен приличаха на нюрджените от времето преди Чингис Прокълнатия, дядото на Кублай Дебелия, да обедини степните племена, да ги принуди да станат монголи и да им вмени мисията на покорители на света. Може би в крайна сметка майка му не се бе заблуждавала чак толкова. Може би тези примитивни островитяни бяха новите нюрдженски орди. Подобна мисъл го забавляваше.

Уменията на Го да язди кон се ценяха високо от владетеля Масамуне. Под неговите наставления самураите в провинция Акаока скоро се научиха да се придвижват в бързо подвижни единици вместо като неефективни пешаци. Самите единици усвоиха тактиката да се обединяват, за да формират още по-големи единици, или да се разделят, за да създават по-малки единици. Започнаха да използват сигнални знамена, за да си предават команди на големи разстояния през деня. През нощта за целта служеха фенери и горящи стрели. Същата тази тактика хуните бяха използвали в продължение на

столетия, когато управляваха степите на Източна Азия, тактика, наследена от техните нюрдженски роднини, която монголите бяха откраднали и използвали срещу самите тях.

През пролетта на втората година от живота на Го сред японците обучената от него кавалерия на провинция Акаока вече се сражаваше досущ като едновременните нюрдженски воители срещу тромавата армия на регента Ходжо и независимо от десетократно по-малката си численост успя да я унищожи до крак на брега на остров Шикоку. След битката Масамуне даде на Го за жена най-младата и най-красивата си наложница. През есента на следващата година Го стана баща на син, който нарече Чиаки, използвайки китайската дума „чи“, кръв, заради нюрдженската кръв в неговите вени и „аки“ заради сезона, през който се беше родил.

Всичко вървеше добре, докато втори нюрджен не се роди сред японците. Това накара Го да си спомни, че кръвта в неговите вени и във вените на двете му деца бе също така кръвта на неговата майка магьосница и на легендарния Танголхун.

1867 година, дворецът „Спокоен жерав“

— Виждам, че както винаги си се заела да работиш усилено — каза Генджи.

Емили бе така погълната от четенето, че не забеляза появата му на вратата. Подозираше, че е стоял известно време там и я е наблюдавал, преди да проговори.

— Не чак толкова — отвърна тя и си придаде възможно най-небрежен вид, докато навиваше свитъка. Женската интуиция ѝ подсказваше, че поне за момента беше по-добре да не споменава различното естество на току-що отвореното повествование.

Генджи почти не се бе променил през шестте години, откакто се познаваха, независимо от тежките рани, получени в битки, огромното напрежение от политическото ръководство в период на безконечни кризи и участие в сложна мрежа от заговори и контразаговори, която плетяха императорът в Киото, шогунът в Йедо и разбунтувалите се владетели в Западна и Северна Япония. Имаше основание да се тревожи също от евентуална външна намеса от флотите на Англия, Франция, Русия и Съединените щати, които не напуснаха японски

води. Ако това не беше достатъчно, можеше да се добави и Каваками Саемон.

Саемон беше син на бившия враг на Генджи, Каваками Еичи, който в момента на своята смърт — под меча на Генджи — бе началник на тайната полиция на шогуна. Саемон бе най-големият син на Каваками, от второстепенна наложница, а не от съпругата му и затова се говореше, че ненавижда баща си. Когато двамата с Генджи се запознаха малко след злощастния инцидент, Саемон показва готовност за приятелство. Освен това двамата с Генджи бяха на една и съща позиция по въпроса за реставрацията. И двамата настояваха за премахване на шогуната и връщането на императора на власт след хиляда години политическо изгнание. Генджи, за разлика от Емили, бе готов да се довери на Саемон.

Той приличаше твърде много на баща си по две неща. Първото бе външният вид. Беше хубав и суетен, а Емили не се доверяваше много на мъже, които отделят прекалено голямо значение на външния си вид. Второто, по-показателното, беше неговото поведение. Той винаги оставяше у Емили впечатление, че не мисли това, което казва, или че казва това, което не мисли. Не ставаше въпрос за лъжи. Това бе по-скоро впечатление — за несигурност, за нереалност, за склонност към предателство, а не толкова потвърден факт. Може би просто обстоятелствата пораждаха нейните съмнения. Тя не можеше да помогне, но се чудеше дали един син може наистина да изпитва добри чувства към убиеца на своя баща.

В отговор тя също се усмихна на Генджи. Усмивката му бе както винаги безгрижна и той все още изглеждаше като млад благородник, чиято единствена мисъл е къде да прекара вечерта. Външният му вид подвеждаше враговете да не го взимат на сериозно, а тази грешка бе струвала живота на много от тях. Кръвопролитията съпътстваха Генджи тревожно често и това бе още един фактор, който убеди Емили, че е време да напусне Япония.

Тя все още не бе казала на Генджи за отправените ѝ предложения за женитба, нито пък бе намекнала по някакъв начин за решението да си тръгне. Опасяваше се, че ако го уведоми прекалено рано, той щеше да каже или направи нещо, което би сломило крехката ѝ решимост. Любовта я принуждаваше да си тръгне, но също толкова лесно тя би могла да ѝ попречи да го стори. Беше в безопасност, докато Генджи не

отвърна на нейните чувства. Животът бе мъчителен, но страданието бе поносимо. Нали в крайна сметка се намираше близо до него.

Тогава започнаха да се появяват розите. Какво друго можеше да означава това, ако не че Генджи започва да изпитва чувства към нея, същите чувства, които самата тя от дълго време хранеше? Не се притесняваше за своето бъдеще. Бе готова да извърши всеки грях, да понесе всяко наказание, за да бъде истински с него, щом присъствието ѝ му помагаше да върви по пътя към християнската праведност. Най-малко от всичко искаше да му навреди. В случай че дадеше воля на чувствата си, това не би решило проблемите на Генджи както със собствения му народ, така и с чужденците, които щяха да бъдат възмутени от идеята един ориенталец, било той владетел или не, да има бяла съпруга. Подобно нещо сериозно би попречило на усилията на Генджи да върне Япония в семейството на цивилизованите държави. Тя би пренебрегнала всичко, ако можеше да е сигурна, че е част от цената за безсмъртието на неговата душа. Ето каква бе дилемата на Емили. Дали да му помогне да се спаси, или да го тласне с още една крачка към вечните мъки?

— Виждам, че тайният обожател ти е донесъл обичайната роза — каза Генджи.

— Много е потаен — отвърна Емили. — Никой никога не го е виждал, а и той никога не е оставял и най-малкия намек кой може да е всъщност. — Знаеше, че трябва да спре дотук, но не успя и продължи: — Това не е много кавалерско от негова страна.

— Мислех, че подобни изяви на чувства са обичайно нещо на Запад? Да не би да греша?

— Може би анонимността е допустима за известно време. Шест месеца обаче превръщат жеста от ласкателен в обезпокоителен.

— Как така?

— Човек започва да се чуди защо толкова дълго време няма никакъв знак за самоличността на обожателя. Може би има някакви мотиви, които не отговарят напълно на здравия разум?

— Може би твоят обожател не е в състояние да се представи открито, защото има основателни причини — предположи Генджи. — Може би най-доброто, на което се надява, е да те обожават без перспектива за нищо повече.

Преди да успее да се въздържи, тя отвърна:

— Ако е така, той е малодушен.

Генджи се усмихна.

— Излишната смелост при неподходящи обстоятелства, на неподходящо място и в неподходящо време може да има по-лоши последици от малодушието.

— Доста различно твърдение от обичайното за повечето самураи — каза тя и после натърти, — господарю Генджи.

— Да, нали? Може би трябва да се откажа от двата меча и самурайската прическа.

— Но не и днес — рече тя.

— Не, не и днес.

Тя стоеше и се правеше, че гледа небето. Ако го тласнеше към открито изявление, към някакво изявление въобще, пътят ѝ щеше да бъде много по-ясен. Да не би заслепена от любовта си, тя да тълкува погрешно нещо, което не бе повече от приятелско отношение от негова страна? В такъв случай романтичният решителен момент бе въображаем и бе плод само на нейното съзнание.

— Може да вали. Дали да не обядваме вътре? — предложи Емили.

— Както искаш.

Тя бе приготвила сандвичи с краставица, каквито за първи път бе видяла неотдавна в британското посолство. Комбинацията от резени зеленчук, покрити с измислен от нея сос от разбити жълтъци и сметана, ѝ се бе сторила особено освежаваща за влагата през ранната есен в Йедо. Генджи бе необичайно мълчалив по време на обяда, което означаваше или че едва се сдържа да не повърне храната, която намира за противна, или продължава да мисли за анонимната роза. За да не рискува повече, тя реши да премахне сандвичите с краставица от бъдещото меню.

Досега усилията ѝ да разшири менюто с цел да включи повече западни ястия бяха претърпели пълен провал. Естествено, тя не постигаше много по-голям успех в приспособяването си към японската кухня. Голяма част от нея включваше странни морски създания, често сурови, изрязани направо от живото животно. Само мисълта за това развали вкуса от краставицата в устата ѝ. Трябваше да се пребори с пристъпа на гадене, за да преглътне залька и после побърза да го полее с чай.

— Тревожи ли те нещо? — попита Генджи.

— Съвсем не — отвърна Емили и остави сандвича си. — Днес просто не съм много гладна.

— Нито пък аз — каза той и с явно облекчение повтори нейния жест.

Двамата помълчаха известно време. Тя се опитваше да си представи за какво мисли той. Може би и Генджи в момента правеше същото. Подобна мисъл бе забавна и със сигурност напълно нереална. Нямаше полза от такива фантазии. Тя насочи вниманието си към друг въпрос, който по всяка вероятност беше далеч по-податлив на разследване.

Емили проговори първа:

— Имам въпрос, касаещ свитъците „Судзуме-но-кумо“. Това е по-скоро любопитство, а не проблем с превода. Така наречените видения винаги ли се получават чрез сънища?

— Прочела си предсказания, изречани в продължение на столетия, много от които вече са се сбъднали, и все още говориш за тях като „така наречените“?

— Както съм изтъквала многократно, единствено пророците от Стария завет...

— ... са можели да пророкуват — каза Генджи, завършвайки изречението вместо нея. — Да, наистина си ми го казвала много пъти. Не мога да проумея как съвместяваш това вярване с прочетеното в свитъците.

— Ако предпочитате да не отговаряте на въпроса, просто кажете — отвърна Емили по-кисело, отколкото ѝ се искаше.

— Защо да предпочитам? Отговорът е „да“. Всяко надзъртане в бъдещето е било по време на сън.

— Никога не е съобщавано от неочакван посетител?

— Посетител? — Вероятно за първи път Емили виждаше Генджи объркан.

— Да — рече тя. — Може би вестносец.

— Кой вестносец би знаел нещо за бъдещето?

— Е, разбира се, няма как. Но някое рутинно съобщение би могло да бъде интерпретирано по някакъв специален начин от ясновидеца.

— Чел съм цялата „Судзуме-но-кумо“ няколко пъти — каза Генджи — и никъде не се говори за вестоносец.

— Сигурна съм, че сте прав — отвърна Емили. — Ще проверя отново в речника.

Бързи стъпки приближиха до вратата. Това винаги вещаеше проблем.

Хиде, началникът на охраната на Генджи, се появи на врата и се поклони.

— Господарю, отново нападнаха чужденци. Англичани.

— Жертви?

— Не и сред чужденците. Бяха въоръжени с револвери. Петима самураи от Йошино бяха убити. Въпреки това английският посланик внесе официален протест пред шогуна и великия владетел на Йошино.

— Какъв глупак. Никога ли няма да се научи? Мислех, че владетелят Саемон му е казал да се въздържа, докато не се събере целият съвет.

— Очевидно не е.

— Ти все още нямаш доверие в Саемон.

— Не, господарю мой. Нямам никакво колебание — отвърна Хиде. — Сигурен съм, че не може да му се вярва.

— Въз основа на какво стигна до това заключение?

— Той е син на Каваками Лепкавото око — Хиде така предъвка името му, че ако можеше, щеше да го изплюе. — Не е възможно синът на такъв баща да се окаже човек, чиято дума тежи.

— Трябва да се научим да надмогваме този начин на мислене — каза Генджи. — Ако Япония иска да бъде приета сред Великите сили в света, трябва да престане да отдава чак такова внимание на кръвната линия и да се съсредоточи върху личните качества. Не бива синовете машинално да бъдат осъждани за онова, което са били техните бащи.

— Да, господарю — отвърна Хиде крайно неуверено. Преди шест години той бе един от малкото оцелели от устроената от предателите на Каваками засада при манастира Мушиндо. По начин на обучение и по убеждение Хиде бе самурай от старата школа. Отмъщението бе единствената подбуда, която разбираше, и вярваше, че всички самураи са такива — с изключение на владетеля Генджи, който Хиде възприемаше като единствен и неподражаем пророк, вдъхващ страхопочитание.

— По-добре да се срещнем с владетеля Саемон — рече Генджи на Хиде. — Трябва да действаме бързо, за да не позволим положението да стане неконтролируемо. Лудите глави може да решат, че е назрял моментът да започнат война срещу чужденците.

— Да, господарю. Ще събера мъжете.

— Не е необходимо. Достатъчно е ти да ме придружиш.

— Господарю... — започна Хиде, но Генджи го прекъсна:

— Трябва да покажем доверие. В момента липсата на доверие е по-страшна, отколкото липсата на лична охрана. — Генджи се обърна към Емили и попита на английски: — Разбра ли?

— В общи линии, да — отвърна Емили. — Моля ви, пазете се.

— Винаги — усмихна се Генджи. Той се поклони и излезе.

Емили се върна към новия свитък и започна да чете встъпителния пасаж дума по дума с помощта на своя речник. Нямаше съмнение в това, което прочете: „Владетелят Нарихира научи от посетителя, че пристигането на «Американска прелест» в замък «Облак врабчета» ще отбележи окончателния триумф на рода Окумичи.“ Присъствието на думата „американска“ бе привлякло вниманието ѝ при първия прочит. Но сега, след като Генджи бе категоричен, че виденията идваха единствено чрез сънища, думата „посетител“ бе още по-интригуваща. Тези, които бяха посетили Генджи в двореца „Спокоен жерав“, бяха наречени с думата „окиакисама“, тоест „гост“. Авторът на свитъка бе използвал обаче думата „хомонша“. Емили би я превела като „посетител“. Казано в политеатурен стил, хомонша означаваше „човек, който се обръща към останалите“.

Емили изведнъж забеляза друга разлика между двата термина и по необяснима причина потръпна.

Гостът беше поканен или поне очакван.

За посетителя можеше да не важи нито едното, нито другото.

По време на поредицата срещи със съвета на великите владетели мислите на Генджи го носеха непрестанно към Емили.

Разбира се, той беше тайният обожател, който оставяше всеки ден розите. Макар никой нищо да не каза, той предположи, че тя знае, че той е наясно какви са нейните чувства. Естествено, тя бе уверена, че той не изпитва към нея нищо повече от едно приятелство. Цялото му поведение говореше за това. Дали не си въобразяваше твърде много? Ако Емили беше японка, щеше да е напълно сигурен в своите предположения. Тя обаче категорично не бе японка и той не бе сигурен в нищо. Е, почти в нищо. Знаеше, че тя го обича. За разлика от Генджи, Емили съвсем не умееше да се прикрива.

Неговото представление обаче не би могло да продължава безкрайно. Днес по време на обяда той изпита болезнена възбуда само докато я гледаше как се храни — движението на устата ѝ, начинът, по който грациозните ѝ ръце държаха сандвича, разделянето на устните ѝ секунда преди ръбът на чашата за чай да ги докосне. Щом подобни обикновени действия го възбуждаха, така че губеше способността си да говори, беше ясно, че е достигнал предела на своя самоконтрол.

Ако тя знаеше какво изпитва той, със сигурност нямаше да се стреми да сдържа своите собствени чувства. Според пророческото предупреждение, което бе получил, това щеше да доведе до преждевременната ѝ смърт. В онзи сън Генджи бе видял смъртта на Емили по време на раждането. Тя щеше да осигури продължението на рода, но щеше да умре. Генджи отказваше да го приеме. Отказваше да мисли за това като за нещо неминуемо, каквото е било всяко едно видение на неговия дядо, а го възприемаше като предупреждение. Дядо му бе получавал точни предсказания. Генджи предпочиташе да вярва, че неговите са предупреждения. И той се съобразяваше с предупреждението. Не можеше да си позволи да се приближи до Емили повече от сегашното мнимо и тайно обожание.

Емили скоро щеше да получи предложения за женитба от лейтенант Фарингтън, американския военноморски аташе, и Чарлс Смит, собственика на захарна плантация и ранчо на Хаваите. Емили не допускаше, че Генджи знае. Тя дори не си даваше сметка, че благосклонното му отношение към всеки от тях бе, защото виждаше, че и двамата са подходящи кандидати за нея. Съзнаваше, че те не могат да устоят на красотата ѝ, тъй като виждаше как чужденците, чийто брой в страната непрекъснато нарастваше, смятаха Емили за поразително красива, за разлика от ефекта, който тя предизвикваше

сред японците. Колко странно. Сега, когато я бе обикнал, независимо от външния ѝ вид, именно външният вид щеше да ѝ позволи да пренебрегне тази любов. Мисълта никога повече да не я вижда, дори и като приятел, му причиняваше огромно страдание, но той предпочиташе него пред възможността да се окаже инструмента за нейната смърт.

— Съгласен ли сте, господарю Генджи? — попита Саемон.

Не биваше да признава, че не е чул нищо, тъй като щеше силно да обиди Саемон и да постави себе си в много неудобно положение. Престори се, че му е необходимо да чуе още няколко мнения, преди да изгради своето собствено, и така успя да избегне обидата и затруднението. Колкото и да му бе трудно, той си наложи да не мисли повече за Емили до края на срещата.

Саемон видя разсеяността на Генджи, но не даде вид да я е забелязал. След края на срещата благодари на Генджи за проникателните му коментари относно настоящата криза, извини се за неспособността си да контролира буйния велик владетел на Йошино и незабавно се зае да изпълнява възложените му от съвета решения.

Междувременно премълча своите собствени планове. В крайна сметка на кой друг можеше да има доверие и имаше ли някой, чиято преценка се бе оказала достатъчно надеждна и далновидна? Този урок бе научил от баща си, господаря Каваками, най-коварния и неверен мъж, който бе управлявал най-страховития орган в правителството на шогуна — тайната полиция.

Не вярвай на никого около себе си, бе казвал господарят Каваками, независимо колко добре смяташ, че го познаваш.

Умно и интелигентно момче по онова време, той бе отвърнал: „А ако съм сам?“ Бе очаквал баща му да се присмее, но той запази сериозния си вид.

Господарят Каваками бе отговорил: „Тогава се отнасяй към себе си с подозрение, подлагай на съмнение мотивите, проучвай съюзите, търси възможните пътеки на предателството. Ако ги откриеш преди враговете ти, тогава ще можеш да ги прикриеш или още по-добре да ги използваш като капани и така ще спечелиш предимства от онова, което другите ще смятат за слабости.“

Самият Саемон бе жив капан. Каваками бе подготвил почвата така, че всички да повярват в омразата на сина към бащата. Като

първороден син именно Саемон трябваше да наследи Каваками и да бъде следващият велик господар на Хино. Това би било само титла без много съдържание, тъй като Хино бе най-малката и най-незначителната от близо двеста и шейсет провинции в Япония, но все пак да бъдеш велик господар бе въпрос на престиж и чест. Подобно нещо обаче не можеше да се случи, тъй като се твърдеше, че Саемон бе дете от второстепенна наложница, а не от законната съпруга на Каваками. Той бе израснал в малък дворец на село, който приличаше по-скоро на селска къща, и не бе получил нищо от глезенето и привилегиите, раздавани на неговите предполагаеми полубратя, които живееха в централния замък. Естествено би било такъв син да мрази баща си.

Саемон, разбира се, не беше син от наложница, а именно това, което се твърдеше, че не е — най-големият син от законната съпруга на Каваками. От самото си раждане Саемон участваше в план за измама. Той растеше и всячески показваше ненавистта към баща си. Тя изглеждаше напълно логична и затова Саемон бе допуснат в различни групировки, настроени срещу шогуната. Всичко беше достатъчно умно, дори брилянтно замислено в типичния за баща му стил. Единственият недостатък се оказа, че демонстрираната от Саемон омраза достигна неочаквано от Каваками съвършенство.

Синът всъщност мразеше баща си, причините за което бяха също толкова напълно естествени.

Поради сложния и мащабен заговор, в който неволно играеше ключова роля, Саемон не бе отгледан от милата си, високоблагородна и любяща майка в замъка, чийто законен наследник беше всъщност. Вместо това бе поверен в ръцете на една физически красива, мързелива и небрежна наложница, която въобще не се интересуваше от него. За да накара плачещото дете да замълчи, тя му прилагаше най-извратени сексуални методи и според Саемон именно те бяха причината той никога да няма поведението на нормален мъж. Това, че я бе отровил с мъчителна и бавнодействаща китайска отрова, когато беше шестнайсетгодишен, му достави нищожно удовлетворение, макар все още от време на време с удоволствие да си припомняше как тя бе умирала в продължение на месец, месеца на пълната есенна луна, и как за този кратък период бе остаряла с цели двацет години. Накрая у нея не бе останала и частица от предишната ѝ красота, а най-

привлекателната ѝ черта — опияняващата ѝ сексуална миризма — се бе превърнала във воня, толкова противна, че единствено най-нисшата прислуга се осмеляваше да остане в нейно присъствие, и то рядко.

От баща си и мащехата си Саемон бе научил, че единствено той може най-добре да се грижи за своите интереси. Сега, когато кризите следваха една след друга, за хората с ясна визия се появяваха големи възможности.

А кой би могъл да има по-ясна визия от човек, необременен с фалшиви идеи за лоялност, чест, любов, уважение, искреност, традиция или семейство?

Все още не бе дошъл моментът да действа, но той приближаваше и скоро щеше да дойде. Генджи му бе спестил неудобството да убива баща си. Най-накрая той щеше да убие Генджи, както бе планирал баща му, но не заради лична неприязън. Генджи бе един от великите владетели, който можеше да попречи на неговото издигане след падането на режима на шогуна Токугава. Мотивите за убийството на Генджи щяха да бъдат от чисто практическо естество.

С представа за бъдещето, но истинското бъдеще, а не онова, което си представят слабите хора, Саемон бе започнал да разследва многобройните слухове около владетеля Генджи от момента на неговото раждане. Повечето бяха приказки за вълшебства и селски суеверия. Винаги когато надвисваше опасност от бедствие, било то глад, война, чума, земетресение или голяма приливна вълна, отчаяният човек винаги прибегва до намесата на магически сили. Слуховете за Генджи представляваха точно това. Две сведения обаче изискваха по-сериозно отношение от страна на Саемон.

Едното приписваше на Генджи загадъчно клане в някакво изолирано село в провинцията Хино преди близо шест години. Защо трябваше благородник с неговия висок ранг и амбиции да цапа ръцете си с толкова незначително действие? Никой не знаеше.

Второто сведение касаше заминаването през същата година за Америка на любовницата на Генджи — Майонака-но-Хейко, прочута гейша навремето. Някои твърдяха, че била избягала с някакъв американец, Матю Старк, бивш и настоящ приближен на семейството на Генджи. Саемон обаче знаеше, че голямо количество от златото на рода бе отпътувало заедно с тях за Америка. Това не би било възможно

без съгласието на Генджи. Нещо повече, без съгласието на владетеля мъжът и жената вече нямаше да бъдат между живите.

Каква бе истината?

Саемон смяташе да я открие.

Най-невероятното събитие, най-незначителният човек можеха да се окажат ключът за унищожаването на Генджи.

1862 година, Сан Франциско

Океанът бе същият, но нищо друго не беше същото. Крайбрежната ивица на Сан Франциско по нищо не напомняше на Хейко за залива на Йедо, нито пронизителният студ на тази калифорнийска есен ѝ напомняше на меката хладина през същия сезон в Япония.

Непрестанното движение на вълните по някакъв начин върна мислите ѝ обратно към едно друго място и едно друго време, когато тя бе най-красивата гейша във великата столица на шогуна Токугава. Сега онова време ѝ се струваше толкова далечно, особено измерено по японския календар. Единнайсетият месец от четиринайсетата година от управлението на император Комей^[1]. Думите и числата принадлежаха на една далечна, почти забравена ера.

Нима бяха изминали само две години, откакто за първи път бе срещнала Генджи?

Тогава тя, подобно на всички останали, ужасно бе сгрешила в преценката си. Човек лесно можеше да допусне тази грешка. Генджи не проявяваше сериозността, която се очакваше от високопоставен самурай по време на криза, на устните му твърде често грееше усмивка, дори когато никой не виждаше и най-малката причина за забавление. Освен това се обличаше доста натруфено. Облеклото му бе напълно подходящо за някой актьор и никой не можеше да отрече, че младият господар е достатъчно красив за сцените на театъра Кабуки, но в крайна сметка той не беше актьор. Той беше владетел, наследник на управлението на провинция Акаока и ако можеше да се вярва на ширещите се слухове, бе надарен с ясновидски способности. Човек не би очаквал толкова наконтен външен вид.

Нейният работодател, господарят Каваками, ръководителят на тайната полиция на шогуна, бе обрисувал Генджи като разглезен и

повърхностен дилетант, безделник, който се интересува от жени и вино, а не от военните традиции на самураите. Нейните наблюдения бяха потвърдили същото. Но след като позволи да бъде съблазнена от него, разбра, че Каваками дълбоко беше грешал. Генджи се държеше като нищожество и се обличаше така, но тялото му издаде неговата тайна. Отпуснатият му вид, когато носеше дрехи, се дължеше на престорена разпуснатост. Дисциплинирани мускули и сухожилия обвиваха костите му в стегната последователност, също както кордата на лъка превръщаше едно иначе безобидно парче дърво в смъртоносно оръжие. Хейко, чието обучение по военно изкуство ѝ бе дало задълбочени познания върху човешката мускулатура, разбра още първия път, когато правиха любов, че Генджи бе прекарал години на обучение с боен кон, меч, кама, копие и лък. Фактът, че човек като Каваками Лепкалото око не знаеше нищо, подсказваше, че става въпрос за тайно обучение, което водеше единствено до следното заключение: поведението на Генджи имаше за цел да заблуждава външните хора, така както бе заблудило и Каваками.

Хейко не докладва това на началника си. Каза си, че не представлява ценна информация. Означаваше ли това, че родът на Генджи, Окумичи, кроеше измяна срещу шогуна? Разбира се, това беше даденост. Враждебността между рода на шогуна и неговите противници продължаваше вече повече от триста години. Фактът, че всички тези години бяха мирни, нямаше никакво значение. Заговорите и контразаговорите щяха да продължат, докато една от страните не удържи категорична победа над другата. Тъй като войните между родовете почти никога не завършваха с категорична победа, напълно възможно бе заговорите и контразаговорите да продължат, докато слънцето не падне от небето. Така че тя все още не бе научила нищо, което да си струва да бъде докладвано. Или поне така си казваше Хейко. А по времето, когато разбра цялата истина, вече не бе инструмент в ръцете на Каваками, а любовница на Генджи.

Онези събития вече ѝ се струваха толкова далечни. Може би защото последните месеци в Америка бяха най-дългите в живота ѝ. Заради увереността, че Генджи скоро ще я повика у дома, времето течеше много по-бавно.

— Хейко — мекият глас на Матю Старк прозвуча близо зад нея. Не го бе чула да се приближава. Спомените бяха притъпили сетивата ѝ

за настоящето. — Вероятно скоро мъглата ще започне да се разсейва откъм морето. Трябва да се прибираме.

— Да, благодаря ти, Матю — Хейко пое предложената ѝ ръка и тежко се облегна върху него, докато разговаряха, изкачвайки се нагоре по хълма към главния път. Сега хълмът ѝ се струваше много по-стръмен, отколкото докато бе слизала по него.

— Бих искал да не се преуморяваш толкова много — каза Старк. — Доктор Уинслоу каза, че жените в твоето положение трябва да прекарат последните седмици на легло.

Смях напуши Хейко от нелепостта на подобна идея, но тя се овладя. Макар чужденците да бяха натрупали големи знания в науката, познанията им за елементарни природни факти често пъти бяха смехотворно жалки.

— Четири седмици на легло ще отслабят, вместо да укрепят силите ми, а на мен ще ми е нужна сила, когато дойде времето.

Старк отбеляза:

— Понякога звучиш повече като самурай, а не като жена.

Тя му се усмихна, докато той ѝ помагаше да се качи във файтона.

— Приемам го като комплимент, Матю. Благодаря ти.

— Нямах предвид да правя комплимент — но той отвърна на усмивката ѝ, преди да хване повода и да подкара коня напред.

Хейко си каза, че трябва да спре да мисли за Старк и другите американци като за чужденци. Това бе тяхната страна. Тук тя бе чужденка. Но нямаше да остане тук дълго време. Погледът ѝ се замъгли. Тя задряма. Много преди да стигнат Сан Франциско, тя спеше и сънуваше замъка „Облак врабчета“.

1308 година, замъкът „Облак врабчета“

Госпожа Шидзука бе шестнайсетгодишна, когато господарят Хиронобу я спаси и я отведе като своя жена в замъка „Облак врабчета“. Когато пристигна, тя безпогрешно откри пътя по странните виещи се коридори до най-вътрешната градина, което силно изненада господаря Хиронобу. Всички вътрешни коридори имаха за цел да объркат и попречат на евентуални нападатели, които биха могли да пробият другите видове защита по време на обсада.

— Как се досети за пътя дотук?

Когато се озова вътре, тя изпадна в почуда.

— Къде са?

— Кои?

— Цветята — отвърна Шидзука.

— Цветята? — засмя се Хиронобу. — Тук няма място за цветя. Това е бастион на безстрашни воители. Виж, идва един от тях. Го, запознай се с моята съпруга. Шидзука, това е моят телохранител Го.

Го, едър мъж със сурово лице, не й каза нищо, нито я поздрави с жест. Заговори направо на Хиронобу:

— Не биваше да правите това, господарю мой.

— Твърде си сериозен. Става въпрос за любов, не за война, нито за политика. Престани да се тревожиш. — Хиронобу се обърна към Шидзука: — Това бе моят воин бавачка, когато бях дете. Все още се мисли за такъв.

Шидзука обаче не се интересуваше от Го. Тя отиде в центъра на градината.

— Трябваше да са точно тук.

— Какво трябваше да е точно тук? — попита Хиронобу.

— Цветята — отвърна Шидзука. — Розите „Американска прелест“.

— Какви рози?

— Рози „Американска прелест“.

— Американска? Какво е американска?

Шидзука нетърпеливо сви рамене.

— Къде е господарят Нарихира? Трябва да ги е посадил на грешно място.

Хиронобу вече придоби наистина разтревожен вид.

— Кой е господарят Нарихира?

— Господарят на този замък — отвърна Шидзука.

— Шидзука, аз съм господарят на този замък — каза Хиронобу.

Когато след години Шидзука си припомняше случката, и беше забавно да се връща към тези дни, преди да осъзнае колко различни са нейните познания от тези на всички останали. Но сега вече бе прекалено разочарована. Тя бе видяла онези прекрасни цветове в червено, розово и бяло далеч в бъдещето. Сълзите й безпомощно се затъркаляха по скулите.

Когато Хиронобу се опита да я успокои, тя успя да каже само:

— Нямах да откъсна нито една. Просто исках да я видя. Розата „Американска прелест“.

[1] Четиринайсетата година от управлението му е 1860. — Б.пр. ↑

3

МОНГОЛСКИЯТ САНДЪК

— Смяташ, че да познаваш бъдещето и да познаваш миналото са две различни неща.

Владетелят на провинцията отвърна:

— Да.

— Всъщност те са едно и също нещо.

Владетелят каза:

— Глупости. Миналото е свършило. Бъдещето тепърва ще дойде. Как е възможно и двете да бъдат едно и също нещо?

— Като знаеш миналото, можеш ли да го промениш?

— Разбира се, че не — рече владетелят.

— А да знаеш неизбежното по-различно ли е, отколкото вече да знаеш какво се е случило?

Аки-но-хаши (1311)

1867 година, дворецът „Спокоен жерав“

Ханако надникна в кабинета, видя, че на бюрото на госпожа Емили няма никой, и влезе да почисти. Би трябвало да остави тази дейност за прислугата, но днес човек не можеше да има същото доверие на младите жени, както в миналото. Те бяха твърде любопитни, липсваше им дисциплина и твърде много обичаха да клюкарстват. Всички знаеха, че Емили работеше върху „Судзуме-но-кумо“, историята на рода Окумичи. Ако по невнимание някой свитък бе оставен отворен или дори затворен, но неприбран, някоя от прислужниците можеше да не устои на изкушението да погледне вътре в него. Това беше достатъчна причина тя лично да се заеме с почистването. Така си казваше Ханако. Знаеше, че толкова слугинска задача не влиза в нейните отговорности, нито бе подходяща за човек с нейното положение. В крайна сметка тя беше съпругата на главния

телохранител на господаря Генджи, господаря Хиде, и към самата нея трябваше да се отнасят с обръщението „госпожо“. Но човек трудно се разделяше със старите навици. Тя бе дъщеря на земевладелец със скромно потекло от долината под манастира Мушиндо, наследствено владение от шестстотин години на великите владетели на Акаока, служещо като предна врата към провинцията. Загуби родителите си, когато бе деветгодишна. Любезният стар свещеник в манастира, Дзенген, я бе съжалил и уреди да постъпи на служба при господаря Киори, предшественик и дядо на Генджи. Ханako вече беше дващест и две годишна, нямаше семейство, връзки или зестра и се бе примирила с живота на стара мома, когато самият господар Генджи бе уредил да се омъжи за Хиде, самурай, на когото тя отдавна се възхищаваше.

Остана учудена, че все още можеше да се случват такива неочаквани неща. На дващест и девет години тя вече беше майка на син с благородно потекло, съпруга на най-доверения приближен на господаря и най-добра приятелка на госпожа Емили, американката, която по странна прищявка на съдбата бе станала в голяма степен член на семейството — нещо немислимо за чужденец. Какъв късмет имаха всички те, че за разлика от обикновените мъже, господарят Генджи виждаше бъдещето. Точно затова човек винаги можеше да се довери на преценката му, макар понякога тя да изглеждаше странна.

Ханako закачи с игла празния ляв ръкав на кимоното, за да не ѝ пречи. Никога не би го направила пред други хора, тъй като смяташе, че това предизвиква прекалено голямо внимание към липсата на лявата ѝ ръка. Независимо че бяха изминали само шест години от битката при манастира, хората вече почитателно я наричаха Голямата битка при манастира Мушиндо. Ханako, Хиде, господарят Генджи и госпожа Емили бяха сред малцината оцелели при нападението на шестстотинте воители, и победиха въпреки очевидното превъзходство на врага. Естествено, при преразказването на събитията техните подвизи бяха преувеличавани от хората, които не знаеха нищо, и самата Ханako бе спечелила нежелана слава, защото бе загубила едната си ръка. Затова всяко изтъкване на загубата, дори и неволно, ѝ се струваше като проява на самохвалство.

Свитъците се намираха къде ли не, някои отворени, други — не. Емили, която обикновено бе много подредена жена, бе оставила необичайна бъркотия. Дали някой не я беше повикал внезапно? Ханako

направи много добре, че реши лично тя да почисти. Прекалено много свитъци стояха отворени. Само човек като нея, твърдо решен да не вижда нищо, беше в състояние да ги затвори, без да погледне и една буква.

За да отвлече вниманието си, тя се опита да си спомни какво означаваше „Судзуме-но-кумо“ на английски. Точно онзи ден Емили ѝ бе казала. Звучеше много по-странно на английски, отколкото на японски. Така, как ли беше?

Ханако затвори поредния свитък и го постави до предишния току-що затворен свитък. Като запазваше реда, в който бяха оставени свитъците, на Емили щеше да ѝ бъде сравнително лесно да възобнови работата оттам, докъдето бе стигнала, макар свитъците вече да бяха затворени.

А, да, Ханако си спомни. „Облак врабчета“. Тя го произнесе на висок глас с цел да упражнява изговора на думите и да чуе звуците, за да ги запомни по-добре.

— „Облак врабчета“ — рече на глас Ханако и остана доста доволна от себе си. Реши, че бе изговорила английските думи много ясно.

— Какво? — попита Емили и вдигна поглед зад една маса в другия край на стаята. Тя очевидно бе седнала на пода.

— Извинявай — отвърна Ханако. — Не знаех, че си тук. Не те видях на бюрото и затова влязох да почистя. — Тя се поклони и започна да се оттегля.

— Не, не си отивай, Ханако — помоли Емили. — Тъкмо мислех да те потърся. Погледни тук. — Тя посочи малкия, покрит с кожа сандък до себе си с избледняла рисунка най-отгоре.

— О — възкликна Ханако, — отворила си нов сандък със свитъци. Сигурно си много развълнувана.

— Те са много различни от останалите. Дори сандъкът, в който бяха, е различен. Японски ли е?

Ханако погледна към дракона, който се виеше като страховит червен дим покрай сините заснежени планини.

— Не — отвърна тя. — Наподобява китайския стил, но е по-древен, по-варварски. Може би е правен от монголите.

Емили кимна. Тя изглеждаше разтревожена, а може би смутена или малко уморена. Макар Ханако да я познаваше от няколко години и

оттогава да бе срещала и други чужденци, все още не можеше да каже какви емоции изразяват лицата им. Чужденците, за разлика от японците, рядко се опитваха да прикриват своите чувства и тази липса на самоконтрол затрудняваше Ханako в тълкуването на техните изражения. Върху лицата им едновременно се появяваха твърде много сигнали, част от които бяха от непоносимо срамен характер. Понякога придружаваше Емили, когато идваше да я посети някой от нейните американски приятели. Морският офицер Робърт Фарингтън или собственикът на ранчо Чарлс Смит. Тогава тя често виждаше на лицата на тези мъже емоции от толкова интимно естество, че се изчервяваше, като ги гледа. По всичко личеше, че Емили не разбира израженията им, защото продължаваше да разговаря с тях, сякаш нямаше нищо нередно, нищо не я обиждаше, ядосваше или притесняваше. Ханako не за първи път се чудеше дали въобще те взаимно се разбират.

Сега очевидно Емили мислеше за други неща, които допринасяха за обърканото изражение на нейното лице, и когато заговори, ставаше въпрос за нещо съвсем различно.

— Знаеш ли нещо за Го, телохранителя на господаря Хиронобу?

— Разбира се — отвърна Ханako, успокоена, че Емили вече се интересува не само от свитъците. Те трябваше да се четат само от великия владетел и неговите наследници. Господарят Генджи направи изключение за Емили. Тя имаше право да ги чете. Но не и Ханako. — Той е един от големите герои в нашия род. Без него господарят Хиронобу е щял да умре като дете и никога нямаше да има велики владетели на Акаока.

— Го монгол ли е бил?

— О, не — отвърна Ханako, възмутена от предположението. — Сигурна съм, че не е бил.

— Къде е бил роден?

— Как къде? В Япония.

— Къде в Япония?

Ханako се замисли за момент.

— Не си спомням да се е говорело нещо за неговото детство. Освен, че е могъл да язди кон още преди да проходи. — Тя се усмихна. — Така, разбира се, се казва в приказките. Иначе винаги се говори за него като за телохранител на господаря Хиронобу. Още когато

господарят е бил дете, Го е бил негов телохранител и е останал докрай такъв.

— Краят? — повтори Емили. — Какъв е бил краят?

— Умрели са заедно в битка — отвърна Ханako, — задържайки армията на Ходжо, за да може синът на господаря да избяга и да живее, за да отмъсти. — Това също бе прочут епизод от родовата история. — Този син, Данджуро, е станал вторият велик владетел на нашата провинция. Още като бебе той е помогнал за унищожаването на регента Ходжо. — Внезапно я обзе смразяваща мисъл. Преди да успее да се спре, тя попита: — Да не би „Судзуме-но-кумо“ да казва друго нещо?

Емили поклати глава.

— Не, в него пише точно това, което каза и ти.

— Ох — Ханako почувства голямо облекчение. Не бяха рядкост случаите, когато хората начело на рода знаеха нещо различно от онова, което се казваше на нисшестоящите. В род като този, ръководен от ясновидци, нищо чудно да имаше тайни. След като вече бе повдигнала въпроса за свитъците, би било по-добре да си тръгне, преди да е последвал някой друг въпрос. Тя се поклони на своята приятелка.

— Съжалявам, че те обезпокоих, Емили. Ще те оставя на работата ти.

— Нуждая се от помощта ти, Ханako.

Ханako се поколеба:

— Ще се радвам да ти помогна, доколкото мога, стига да не трябва да чета свитъците или да слушам какво има в тях.

— Този не е като другите, които нямаш право да четеш — Емили подаде на Ханako свитъка в ръката си.

Ханako се поклони, но не посегна да го вземе.

— Не мога.

— Това не е „Судзуме-но-кумо“.

Емили бе постигнала голям напредък в разбирането на японския език по време на престоя си тук. Ханako обаче не вярваше напълно, че Емили може да разграничи какво е част от тайната история на рода и какво не е. Щом някой свитък се намираще в един от тези сандъци, как бе възможно да не е част от историята? Да откаже да го вземе сега би било крайно неучтиво. Но ако го приемеше, щеше да означава да наруши едно от основните правила на рода. Трябваше да се опита да

избегне обидата, доколкото бе възможно. Тя колебливо пое свитъка. При първото доказателство, че Емили бе сбъркала, незабавно щеше да престане да чете.

Още първият поглед върху надиплените редове, написани на фонетична хирагана, и почти пълното отсъствие на сложните идиограми на канджи ѝ показаха, че Емили имаше право. Никой не би писал историята на рода в толкова неофициален стил. Но щом прочете първия ред, споменаването на господаря Нарихира и добре познатото погрешно пророчество за розите я накараха да спре.

— Не мога, Емили.

— Това прилича на нещо като дневник — отвърна Емили. — Слухове, а не история.

— Каквото и да е, в него се говори за велики владетели и пророчества — каза Ханako. — Не би било редно да продължавам.

Емили се усмихна.

— Да не би тук никой да не обелва дума за ясновидство? Да не би никой никога да не шушука по повод на господаря Генджи?

Ханako също се усмихна. Разбира се, тя имаше право. В рода Окумичи пророчествата, мислите и действията на господаря непрекъснато бяха предмет на разговори, спорове и предположения. Това не биваше да се случва. Но какво можеше да се направи срещу човешката природа? Ханako продължи да чете. В края на първия параграф тя не успя да сдържи смеха си.

— Да — каза Емили. — Аз също се засмях. Бих го превела така: „Когато небесата са поверили на мъжа управлението на света, боговете със сигурност са проявили особено зловредно чувство за хумор.“

— Да, струва ми се, че преводът е правилен.

— Писала го е жена — отсече Емили.

— Без никакво съмнение — отвърна Ханako. — Ръкописът, стилът, смисълът, всичко принадлежи на жена. — Тя продължи да чете още малко и се усмихна, вече успокоена, че не чете някой забранен текст. — Тя разказва за някаква очевидно забранена и трагична любов.

— Но се намира между другите свитъци.

— Чудя се как е попаднал там?

— Ще бъда напълно коректна, ако кажа, че той не е попаднал — Емили отвори капака на сандъка с червения дракон и сините планини. — Всичките са написани в същия стил.

— Тогава сандъкът по погрешка е сложен сред другите.

— Съмнявам се — каза Емили. Тя отмести слоя грубо платно и показа фина коприна със сложна бродерия на цветни рози на фона на вълнисти бели облаци и яркосиньо небе. — Това не са ли рози от сорта, който във вашия род се нарича „Американска прелест“?

— Да, очевидно са като тях — отвърна Ханako, чувствайки се за пореден път неловко. — Мисля, че са като тях, тъй като и в свитъка са наречени така.

— Господарят Нарихира е бил първият, който ги е засадил — отбеляза Емили.

— Да.

— В осемнайсетата година от управлението на императора Огимачи^[1] — допълни Ханako.

— Това коя година по западния календар е била?

Ханako бързо пресметна:

— Мисля, че 1575.

Емили кимна.

— Така помислих и аз, но реших, че съм сгрешила. Чужденец лесно би се объркал в последователността от императори в японския календар — тя се вгледа в рисунката върху сандъка. — Отне ми две седмици да го прочета. Приключих вчера. Оттогава не мисля за нищо друго — сякаш искаше да каже още нещо, но замълча.

Накрая Ханako попита:

— Защо мислиш, че си сгрешила в определянето на датата?

— Заради розите в разказа — поясни Емили — и тази тъкан.

— И? — Ханako не разбираше притеснението на Емили. Най-разпространеният символ на рода беше врабчето, спускащо се като стрела в четирите посоки. То бе изобразено върху бойните знамена на рода Окумичи. Тези рози бяха почти също толкова често изобразявани като символ на рода. Можеше да се видят върху знамена, кимона, брони, остриета и дръжки на мечове. Нямаше нищо странно в появата им в писанията за рода или върху парче коприна като това, използвано за увиване на свитъците.

— Розите са били засадени през 1575 година — продължи Емили, — така че не би било възможно някой, който е писал преди тази година, да говори за тях.

— Така е — потвърди Ханako.

— Те обаче неколнократно се появяват в тези свитъци — продължи Емили, — чийто автор твърди, че ги е писал през четвъртата година от управлението на император Ханадзоно^[2].

Ханако бързо си преговори хронологията на императорите:

— Не е възможно. Четвъртата година от управлението на Ханадзоно е 1311 по християнския календар.

— Трябва да отида до замъка „Облак врабчета“ — реши Емили.

Ханако се ужаси. Как би могла Емили дори да помисли подобно нещо? Замъкът се намираще на триста мили разстояние. Пътят до него минаваше през област, пълна с настроени срещу чужденците яростни самураи, най-главните сред които бяха така наречените Мъже на честта. Напоследък атаките срещу чужденци бяха зачестили, но досега нямаше случаи на нападения над жени. На този етап нещата не изглеждаха твърде зле, но Емили беше изтъкнат гост на господаря Генджи, а той беше начело в списъка с вътрешните врагове на Мъжете на честта.

— Какво налага това пътуване?

Емили се вгледа право в очите на Ханако и каза:

— Ние сме приятелки. Ние сме истински приятелки.

— Да — повтори Ханако. — Ние сме истински приятелки.

Емили продължи да я гледа в очите още известно време, след което се обърна към сандъка и започна да вади свитъците. След като изпразни сандъка, тя извади копринения плат и го разви. Ханако видя, че това беше кимоно.

— Забелязваш ли нещо? — попита Емили.

— Кройката е модерна — забеляза Ханако. Това беше доста странно, ако свитъците наистина бяха толкова стари, колкото изглеждаха. Освен, разбира се, ако не са били увити в него едва напоследък.

Емили го наложи върху тялото си.

— Нещо друго?

— Много е претенциозно — отбеляза Ханако. — Вероятно е носено само при специален случай. Някое празненство, фестивал или нещо подобно.

— Или сватба? — добави Емили.

— Да, за сватба би било подходящо. Но не и за гост на сватба. Твърде е разкошно. Само булката би могла да се облече така — тя се

вгледа в пищната бродерия от рози. Булката трябва да е била много красива, иначе кимоното щеше да привлече цялото внимание на околните. — Необходимо е било специално оби^[3].

Емили отново извади нещо от сандъка.

— Като това? — тя извади церемониален пояс, също толкова претенциозен, както и кимоното, в допълващи се цветове, богато избродиран със златни и сребърни конци.

— Да — отвърна Ханako, — това е идеално. — Какво правеха сватбено кимono и пояс в сандък с древни свитъци? Усети как се смразява.

— Този сандък е изпратен до мен — каза Емили. Гласът ѝ бе толкова слаб, сякаш говореше против волята си.

Ханako не разбираше нейното притеснение. Всички знаеха, че господарят Генджи бе поискал Емили да направи английски превод на тайната история. Бе заповядал да ѝ се предоставят всички свитъци. Естествено бе, ако се намери сандък като този, да бъде изпратен на Емили, както ставаше с всички подобни сандъци, откривани през годините, откакто тя бе започнала своята работа. Трийсет поколения от рода Окумичи бяха чели свитъците. За такъв интервал от време и читатели нищо чудно някои свитъци да са били случайно преместени. „Облак врабчета“ бе доста голям замък с тайни помещения и коридори. Имаше много места, където разни неща биха могли да бъдат скрити и забравени. Тъй като само господарят или посочен от него човек можеха да виждат свитъците, който и да ги бе намерил, не би посмял да чете и да разбере, че те са част от историята. (Някои господари не бяха взимали на сериозно нито историята, нито забраната — затова имаше случаи, в които много външни лица бяха получили достъп — любовници, другари по чаша, гейши и монаси. По този начин част от историята е ставала обществено достояние или, по-точно, обект на повсеместно клюкарстване.) В това, че на Емили бе доставен сандък, нямаше нищо тайнствено. Все пак тя изглеждаше доста смутена.

— Бил е намерен и ти е изпратен, защото господарят Генджи нареди така — каза Ханako.

— Не — промълви Емили. — Нямах предвид това. Невъзможно е; богохулство е дори човек да си го помисли... — Емили се отпусна тежко на пода с кимоното и пояса в скута. — Трябва да отида до

замъка. Това е единственият начин да го опровергая. Трябва да го направя. Трябва.

— Да опровергаеш какво? — попита Ханako.

— Че този сандък е оставен за мен — каза Емили.

1311 година, Високата кула на замъка „Облак вrabчeтa“

Госпожа Шидзука се усмихна на Аяме, главната си придворна, и се зачуди защо млади жени като тях, все още почти деца, трябваше да носят толкова тежки титли като „госпожа“ и „главна придворна“. Шидзука бе на деветнайсет години и нямаше да порасне повече. Аяме бе само на седемнайсет, макар че сериозният ѝ вид я правеше да изглежда по-зряла.

— Моля ви, отново да помислите, господарке — призова я Аяме. Тя седна върху прилежно сгънатите си крака, както повеляваше етикетът. Изглеждаше много крехка въпреки ризницата, грубо подстриганата коса и дългата нагината, която носеше отстриани. — Разузнах лично позициите на врага и това, което видях, отговаря точно на думите на Фуми: постове са лошо разположени, линиите са пропукани, а половината от войската е замаяна от саке. Ако отвлека вниманието им, вие лесно може да отидете на безопасно място.

— Не мога — отвърна Шидзука. Ръката ѝ, както се случваше често напоследък, се намираше върху издутия корем. Надиплените дрехи прикриваха състоянието ѝ от случайни погледи, а лицето ѝ, слабо както винаги, допринасяше за скриване на истината.

— Моментът няма да настъпи преди месец и половина — отбеляза Аяме, — а и бебето явно не бърза да излезе по-рано. Нещата ще започнат да се оправят, щом напуснете обсадата. Господарят Чиаки вече трябва да е получил известието и сигурно е на път с много от нашите самураи. Вероятно ще го срещнете още преди да сте стигнали до носа.

— Не това е причината — рече Шидзука. — Моето място е тук.

Аяме се приведе напред, постави двете си ръце на пода пред себе си и се поклони ниско.

— Моля ви да ми простите, госпожо Шидзука, че ще трябва да говоря прекалено открито.

— Няма такова нещо между нас, Аяме. Ти винаги можеш свободно да казваш пред мен онова, което мислиш.

— Надявам, че ще продължите да мислите така. Хората казват, че вие не виждате бъдещето и не разговаряте с духове, а всичко е плод на вашите фантазии. Чист късмет е, казват те, че познавате бъдещето. От деня, когато постъпих на служба при вас, никога не съм се съмнявала в дарбата ви. Знам, че каквото и да казвате, имате причина да го казвате. Притежавате мъдрост, която не съответства на вашите години и житейски опит. Не е важно дали знаете какво ще стане или не. Но, госпожо, ако не напуснете двореца тази нощ, вие ще умрете тук.

Шидзука постави ръце на пода и на свой ред се поклони ниско.

— Ти винаги си била вярна и непоколебима и също толкова смела като легендарните самураи. За всичко това ти благодаря. Сега трябва да бъдеш още по-смела. Ти ще оцелееш през тази нощ, Аяме, и през най-тъмните часове на утринта и ще живееш още много години. Това е твоето бъдеще и с времето ще осъзнаеш, че съм го видяла точно. Ще се омъжиш за почтен и достоен мъж, ще имаш много радости, но ще носиш и малко тъга. Ще имаш пет деца. Най-голямото ще се ожени за наследника на господаря Хиронобу, който нося вътре в мен, и ще управлява провинцията като велик владетел.

— Господарке! — възкликна шокирана Аяме. Предателство бе дори самата мисъл, че нечие друго отроче, а не синът на Хиронобу ще го наследи. Дори най-малкото съмнение за подобни мисли бе причинявало много смърт сред хората от свитата в много родове. А тук самата съпруга на господаря го казваше.

— Името на дъщеря ми е Сен. Ти ще наречеш сина си... — Шидзука млъкна. Нека Аяме сама да реши, макар че в целостта на времето тя вече бе решила да го нарече Данджуро. Онези, чието минало бе разделено от бъдещето, не виждаха нещата по този начин. Да произнесе името сега, щеше да означава да ѝ отнеме радостта, която щеше да изпита в бъдеще. — ... ще му дадеш благородно име, каквото заслужава. От името на господаря Хиронобу аз го приемам в този момент в нашия род. От мига на раждането си той ще бъде истински Окумичи.

— Госпожо Шидзука, ако това, което казвате, е истина и вие сте в състояние да видите какво ще се случи, тогава използвайте виденията

си, за да се спасите. Ще бъде грях безпричинно да се разделите с живота.

— Отиди до прозореца и погледни на изток — каза Шидзука.

Аяме се подчини след мимолетно колебание.

— Какво виждаш?

— Вълни, госпожо, които се разбиват в брега.

— Успокой водата — каза Шидзука.

— Госпожо?

— Спри вълните, Аяме. Успокой океана.

— Не мога.

— Отиди до западния прозорец. Погледни колкото можеш подалеч. Какво има там?

— Ясно нощно небе — отвърна Аяме, — ярка луна, а в далечината върхът на планината Тоса.

— Донеси ми Тоса.

Аяме се взря в Шидзука. Дали тя не се побъркваше от страх и скръб? Челото ѝ се набразди от дълбока тревога.

— Госпожо, дори и най-великият магьосник не може да премести планина.

— Ти виждаш вълните, но не можеш да ги спреш. Виждаш планината, но не можеш да я преместиш. По същия начин аз мога да видя това, което ще се случи, но не мога да го отклоня, нито да го променя по никакъв начин. — Шидзука се усмихна.

— Ти ще живееш през тази нощ, както и аз. На сутринта ти ще си жива, но не и аз. Говоря за това, както за вълните, които се разбиват на пяна в скалите, и за върха на планината Тоса, огрян от лунната светлина. Това е описание на света, а не нещо, което може да се промени.

— Ако човек знае, той може да реагира. В противен случай каква е ползата от тази дарба?

Никога няма да узнаеш, помисли си Шидзука, нито пък Данджуро щеше да узнае. Но Сен щеше да разбере. Тя усети под ръката си как дъщеря ѝ помръдна.

— Свитьците поставени ли са където помолих? — попита Шидзука.

— Да, госпожо, и както наредихте, мястото по никакъв начин не е отбелязано, няма никаква карта.

— Не си убедителна, Аяме.

— Внимавах никой да не ме види — каза тя, — но тъй като мястото е далече извън нашите стени, врагът може да го открие, дори да се изтегли, без да нападне замъка.

— Няма да го намерят — рече Шидзука.

— Има още един проблем — продължи Аяме. — Ако замъкът падне в ръцете на врага...

Щеше да падне, и то само след няколко часа.

— ... и никой от нас не се върне...

Никой от тези, които сега бяха живи, нямаше да се върне. Данджуро и Сен щяха да възстановят замъка през дванайсетата година от управлението на император Го-Мураками^[4]. По това време Аяме и Чиаки щяха да са мъртви.

— ... как ще бъдат намерени свитъците?

— Ще бъдат намерени — отвърна Шидзука, — когато му дойде времето, и по начин, подходящ за тяхната цел. — Долови, че Аяме искаше да я попита за целта, но не го направи. Така беше по-добре. Шидзука й имаше доверие и щеше да й отговори, каквото и да я беше попитала, но тя нямаше да разбере отговора.

Аяме се поклони и взе оръжието си.

— С ваше разрешение ще се върна на моя пост, госпожо.

— Лека нощ, Аяме.

Посетителят на Шидзука щеше да пристигне след половин час. Тя затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Липсата на мисли беше много успокоителна.

1860 година, Високата кула

Макар да знаеше, че е сантиментално и глупаво, господарят Киори бе наредил да донесат деликатеси за прощалната вечеря с госпожа Шидзука. Той не бе докоснал храната. Нито пък тя, но тя никога нищо не докосваше. Храната бе поставена пред нея, както се поставяха даровете пред олтара на предците. В определен смисъл това бе доста подходящо, тъй като Шидзука беше прамайка. Но, от друга страна, бе доста неуместно, тъй като образът, който се появяваше като Шидзука, бе по-скоро само плод на болното му въображение.

— Мълчалив сте — отбеляза Шидзука, — защото си мислите, че аз сигурно не мога да бъда това, което твърдя, че съм. Трябва да съм халюцинация или отмъстителен дух. Тъй като не вярвате в привидения, клоните към заключението, че аз съм, както винаги съм била, плод на обземащата ви лудост. Чувствате обаче, че все още не сте толкова умопобъркан, че да бъдете принуден да разговаряте със собствените си фантазии. В същото време вече сте прекарали много години в разговори с мен, така че какво пречи да го направите отново още една последна нощ, тази нощ, независимо дали съм реалност или не? Не би било по-различно, отколкото просто да мислите на висок глас, нали? Понеже никога повече няма да се срещнем, имате за последен път възможност да ме третирате като плод на вашето въображение, каквото съм всъщност. Не можете да го постигнете обаче, като водите разговор с мен. Каква дилема, господарю мой.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че се каниш да напуснеш ума ми — каза Киори, — но не можеш да ме измамиш толкова лесно. Халюцинацията обикновено съдържа мисли от ума, от който идва.

Шидзука се усмихна.

— Защо, господарю, разговаряхте с мен?

Киори се шляпна по бедрото разгневен. Той не бе обигран мислител и не можеше да се надява да ѝ съперничи в изкуството да води спор. Дори мисълта, че това беше самият той, бе доста смущаваща.

— По навик, нищо повече. Както ти каза — или по-точно, както аз казах — не е по-различно от това да мисля на висок глас.

Шидзука се поклони церемониално, ръцете ѝ описаха триъгълник на пода пред нея, а главата ѝ бавно се наведе, за да ги докосне.

— Тъй като аз всъщност съм вие, не мога да направя нищо друго, освен да се съглася — каза Шидзука. За миг лицето ѝ стана сериозно, но тя не успя да сдържи усмивката си за дълго. Когато достигна най-ниската точка на своя поклон, започна да се усмихва и след като вдигна глава, прикри уста с ръкава на кимоното. — Моля ви, не ме гледайте така ядосано. Помнете, аз всъщност съм вие.

— Искане ми се да престанеш да го повтаряш — Киори все повече се вбесяваше, макар да осъзнаваше, че изглежда много глупаво, тъй като, както тя отбеляза, тя беше той и затова трябваше да се сърди само

на себе си за всичко, което тя правеше или казваше, понеже това бяха неговите собствени думи и дела. О, кому бяха необходими всички тези мъчителни душевни упражнения? Нека за последен път да разговарят заедно, както винаги правеха лудият човек и неговата халюцинация.

— Каза, че ще си тръгнеш тази нощ и никога няма да се върнеш. Наистина ли? — попита Киори.

— Лъгала ли съм ви някога, господарю?

— Не, не си.

— Не е ли наистина забележително? В продължение на шейсет и четири години вие никога не се самоизлъгахте, говорейки чрез мен. Малцина мъже могат да се похвалят с подобно нещо. О, извинете. Вие не можете да твърдите и това, понеже аз съм го казала. Но почакайте, вие и аз сме един и същи човек, следователно вие можете и трябва да го направите.

— Моля — Киори се поклони ниско. — Да кажем, че нашето явление е призрачно. Така е много по-лесно.

— Ще се съглася, но с едно малко уточнение.

— Добре — отвърна направо Киори, изгаряйки от нетърпение да сложи край на своята главоблъсканица. Когато обаче улови погледа ѝ, той незабавно съжали, че бе дал съгласието си, преди да чуе нейното предложение.

— Нека да уточним, че духът сте вие, господарю Киори.

— Това е възмутително.

— Така ли? — Доброто настроение бе напуснало Шидзука. — Изучавали сте класическите произведения на Конфуций, Буда и Дао. Но от петдесет години вие наблюдавате нашата връзка само от една страна. Пренебрегнахте съня на Чуанцзъ, сутрата^[5] „Украшение на цвете“ и великия урок на Конфуций.

— Чуанцзъ има много сънища — отвърна Киори, — сутрата „Украшение на цвете“ съдържа седемстотин хиляди идиограми, а Конфуций има повече от един урок. Ще е от полза, ако бъдеш малко по-конкретна.

— Не бива да стигате по-далече, отколкото позволява всеки отделен пример.

Киори изчака тя да продължи. Шидзука се взря в него мълчаливо. Това продължи доста време, тя все така го гледаше.

Киори беше велик владетел на провинцията. Никой никога не се бе осмелявал да задържа погледа си върху него, така че той не бе свикнал на подобно изпитание. Киори проговори пръв.

— Чуанцзъ е сънувал, че е пеперуда. Когато се е събудил, вече не е бил сигурен дали е човек, който е сънувал, че е пеперуда, или е пеперуда, която сънува, че е човек. — Дали тя не се усмихна от задоволство, че го бе победила? Усмивката, ако я имаше, бе толкова незабележима, че може би съществуваше само в неговото въображение. Какви бяха тези мисли? Разбира се, че усмивката ѝ беше имагинерна. Всичко бе имагинерно.

Тя се поклони и попита:

— А сутрата „Украшение на цвете“?

Той не беше много прилежен ученик като млад, а тази сутра бе изключително дълга и объркана. Но един образ завинаги се бе запечатал в съзнанието му, защото бе едновременно изискан и непонятен.

— Сутрата казва, че мрежата на Индра^[6] е съставена от безкрайно много огледала, всяко от които отразява останалите и всяко отразява цялостната реалност, която сама по себе си е безгранична в пространството, безгранична във времето и безкрайно променлива.

Шидзука плесна с ръце одобрително.

— Много добре, господарю Киори. Очевидно не сте спали през цялото време с отворени очи, докато преподобният монах Койке е напредвал с уроците.

— Не, невинаги. — Койке, този досаден стар педант. Не се бе сещал за него от години.

— Кажете ми за Конфуций и за първи път в живота си ще отговорите правилно на три последователни ученически въпроса. Какво постижение би било това.

И наистина щеше да е така. Колкото и сръчен да бе в боя с меч, тояга или голи ръце, така и не бе овладял напълно калиграфията, наизустяването и поетичната композиция. Овладял? В действителност той никога не бе преминавал границата на жалкото несъвършенство. Мисли усърдно. Кой беше великият урок на Конфуций? Киори осъзна безумието на своите усилия. Той беше тук и се напрягаше до краен предел, за да направи впечатление на някой, който дори не присъстваше. Не, приеми го като въпрос на самодисциплина. Той беше

самурай. Трябваше да успее да превърне мисълта си в острие на меч и да разсече цялото това объркване.

Великият урок на Конфуций. Какво ли имаше предвид тя?

Да уважаваш по-възрастните?

Да следваш пътя на дедите?

Да бъдеш покорен син на баща си и примерен баща за сина си?

Да подражаваш на достойните хора и да отбягваш компанията на лекомислените?

Да критикуваш себе си, а не другите?

Той спря. Подобно разхвърляно мислене нямаше да помогне. Мисли ясно. Бъди като остър меч. Разсечи объркването.

Шидзука бе споменала Конфуций като един от тримата. Какво бе общото между неговото учение, съня за пеперудата на Чуанцзъ и безкрайността от огледала на Индра? Между крайно прагматичното, от една страна, и крайно теоретичното и нереалното, от друга?

— Конфуций не се е интересувал от сънища — каза Киори, — нито от космични загадки, а само от реалното поведение на хората и е създал напътствия за хармонично и благотворно поведение.

— Следователно?

Тогава — какво? Бе на път да се признае за победен, когато отговорът внезапно се избистри. Възможностите са безкрайни (огледалата на Индра), въображението може да превърне отговора на всеки въпрос в още един въпрос (пеперудата на Чуанцзъ), а от човешките същества зависи да не увеличават въпросите, а да ги сведат до лесно управляем брой (схемата на Конфуций за реалността родител — дете). Как да намери най-подходящите думи за тази мисъл? Шидзука се готвеше да заговори, без съмнение да отговори сама на своя въпрос.

Не трябваше да ѝ се позволява!

Бързо отвърна:

— Следователно най-реално е това, което ние избираме да възприемаме за реално.

Усмивката ѝ веднага помрачи неговия триумф.

— Подмами ме да кажа това, което искаше да чуеш.

— Вие просто стигнахте до очевидното заключение — отвърна Шидзука. — Няма никакво подмамване.

— Казах го — отстъпи Киори, — но не го вярвам. Ако срещу мен се насочи меч и аз не направя нищо, за да го блокирам или да го избегна, той ще ме посече, независимо дали избирам да мисля, че той е реален, или не.

— Ударете ме с вашия меч, господарю Киори.

Как успяваше винаги да каже това, което най-много го ядосваше?

— Не мога.

— Защо?

— Знаеш защо. Защото ти в действителност не си тук. Мечът ще мине през теб, тъй като ти си въздух.

— Защото аз не съм тук?

— Да.

— Това не е ли отново само една възможност, господарю мой?

— Разбира се, има и втора. Че аз не съм тук. — В момента, в който го каза, осъзна, че тя отново го беше надхитрила.

Шидзука се поклони в знак на съгласие.

— И следвайки логиката на пеперудите и огледалата, не можем да кажем със сигурност кое е по-вероятно и дали всъщност една възможност изключва друга. Може би аз съм вашият призрак, а вие сте моят.

1311 година, Високата кула

— Възможността аз да не съм тук е точно това — каза господарят Киори. — Само една възможност. Можем да кажем всичко, тъй като думите не са нищо повече от ненадеждни средства, но аз знам, че аз съм тук, а ти не си. Никакви приказки за пеперуди и огледала не могат да опровергават този факт.

Шидзука видя как той се пресегна за нещо пред себе си. От начина, по който вдигна ръце, разбра, че беше чаша за чай. Нищо, което беше реално за Киори, не беше реално за нея, освен самия Киори, и то само като образ от дим, през който се виждаха стените на стаята. Разположението на стаята бе еднакво и за двамата, но не и мебелировката. Киори редовно се разхождаше през паравани, поставки за цветя и хора, които не съществуваха в неговото време. Шидзука си даваше сметка, че вероятно и тя се държеше по същия странен начин в неговите очи.

Радваше се, че все още не бе опитал от супата. Тя бе отровена с жлъчка на риба балон, приготвена като фугу, сложена там от неговия син Шигеру. Шигеру беше душевноболен и опасен, но не жесток. Дозата на отровата щеше бавно да вцепени Киори, преди да последва пълна парализа и смърт. Почти нямаше да усети болка.

Киори остави чашата и каза:

— Освен това, дори да съм призрак, без да го зная, как е възможно да ти се явявам? Ти си умряла петстотин години преди аз да се родя.

— Изказвам възможности — отвърна Шидзука. — Никога не съм твърдяла, че имам обяснения за тях.

— Елементарната логика сочи, че ако тук има някакъв дух, това си ти.

Киори се изправи и се приближи до западния прозорец. Светлината в стаята ярко контрастираше с тъмнината на нощта отвън. Положението на луната от другата страна на Киори правеше горната част от тялото му трудно различима. Тя въобще не виждаше лицето му.

— За вас е по-лесно да мислите така — отвърна Шидзука.

— Трябва да наблегнем на логиката, а не на простотата — каза Киори. — Времето минава и не се връща. Миналото предхожда бъдещето. Както при водопада, водата винаги се движи в едната посока.

— Така е за повечето хора — отбеляза Шидзука.

— Няма полза да спорим по този въпрос. Никога няма да бъдем на едно мнение. — Той се отдалечи от прозореца и на фона на стената зад него тя отново виждаше лицето му. Киори изглеждаше по-скоро разтревожен, отколкото ядосан. — Вече и без това няма значение. Халюцинация или дух, аз научавах чрез теб за предстоящите събития. Никога не съм имал самостоятелни видения. Узнавах бъдещето, защото ти ми казваше. Щом тебе няма да те има, аз няма да мога да пророкувам повече.

— Това тревожи ли ви, господарю?

— Не. Аз съм предсказал много неща, повече от всеки друг Окумичи преди мен. Вече имам предостатъчен дял в „Судзуме-но-кумо“.

— Тогава...?

— Досега внукът ми не е имал нито едно видение — продължи Киори. — Аз му казах, че през целия си живот той ще има само три, както ти ми каза. Като сънища ли ще дойдат при него?

Въпросът, който действително вълнуваше Киори, не убягна на Шидзука. Той се интересуваше дали тя щеше да се яви на Генджи. Заради честите и непредсказуеми появи на Шидзука неговият собствен живот беше доста странен и той горещо се надяваше същата съдба да не сполети и Генджи. Тя загрижено се вгледа в лицето му. Макар да бе замъглено и прозрачно, нематериално и недосегаемо, то не прикриваше голямата тревога на Киори и това дълбоко трогна Шидзука. Нямахте причина тя да утежнява последните минути от живота му с въпроси, по които и двамата бяха безсилни да сторят каквото и да било.

За Киори животът течеше само в една посока, както каза самият той — като водите на поток, които падат от ръба на стръмна скала. За Шидзука обаче не бе същото. Тя беше умряла петстотин години преди той да се роди и щеше да умре преди изгрев-слънце. А сега беше тук, жива, за да го придружава в самия край на неговия живот.

— Вие сте първият Окумичи, на когото съм се явявала — тя за първи път го излъга през всичките години, прекарани заедно, — и единственият, комуто се явявам въобще — което беше втората лъжа. Тя обаче отговори правилно на премълчания въпрос. Нямахте да се явява на Генджи.

Киори въздъхна дълбоко и се поклони.

— Благодаря, че ми го каза, госпожо Шидзука. Сякаш от плещите ми падна голям товар. Аз съумях да се държа като нормален човек, но само защото съм самурай от старото и старомодно поколение, способен да прикрива това, което е, и да показва това, което трябва да бъде, независимо от очевидното. Генджи няма нито способностите, нито обучението да се държи така. Той проучва, задава въпроси, мисли за самия себе си — пороци, които без съмнение са резултат от прекомерното изучаване на външния свят — независимо какво казва традицията. Ако ти му се явиш, той ще се изгуби в тази безкрайна спирала от съмнения, които неминуемо поражда твоето присъствие.

Шидзука също се поклони в отговор на поклона му.

— Сега ви казвам, господарю Киори, че няма от какво да се страхувате. Генджи ще изживее необичайно пълноценен живот с яснота на мисълта и непоколебима цел. Той ще бъде истински самурай, с меч в ръка ще води рода в битки, както са правели неговите предци, и ще постига победи, за които ще говорят дори още неродените поколения. Той ще бъде обичан от жени с несравнима красота и голяма смелост. Неговите потомци също ще бъдат герои. Успокой сърцето си, господарю, твоят род ще продължи да съществува дори отвъд най-далечните ми видения.

Киори падна на колене. Раменете му се разтресоха, дъхът му бе накъсан от конвулсии, той се разрида и сълзите му закапаха върху рогозката пред него подобно на внезапна буря. Честта на неговите наследници бе по-важна от неговата собствена. Знанието, че неговият род щеше да продължи, бе по-важно от живота на непосредствените му потомци. Шидзука му каза това, което най-много искаше да чуе.

— Госпожо?

Гласът на Аяме долетя от външната страна на вратата. Шидзука тихо се отдалечи от плачещия Киори и напусна стаята.

— Да?

Аяме успя да хвърли поглед в стаята, преди да се затвори вратата. Бе чула подарката ѝ да разговоря с някого. Вътре нямаше никой.

Аяме заговори:

— Врагът започна да се придвижва към замъка в боен ред. Нощна атака. Трябва да е дело на Го. Винаги е бил нетърпелив. След няколко минути ще стигнат портите и външните стени. Ние сме твърде малко, за да ги спрем. Кенджи и самураите ще устроят клопки и засади в градините и по коридорите. Ние с другите жени ще ги посрещнем в основата на кулата. Ще ги накараме да проливат кръв на всяко стъпало. Но сме малко. Накрая ще стигнат до тази стая. — Погледът ѝ се отмести от лицето на Шидзука към корема ѝ, след това умоляващо се впери в очите ѝ. — Твърдите, че детето ще оцелее.

— Да, тя ще оцелее.

— Госпожо, какво трябва да направим, за да ѝ помогнем?

— Да бъдеш смела, Аяме, каквато си била винаги, да направиш това, което каза, и да проливаш кръвта на предателите. Вярвай, че онова, което ти каза, ще се случи. Това е всичко.

— Имахте ли „посетител“, госпожо?

Шидзука се усмихна.

— Мислех, че не вярваш в посетителите.

Сълзи проблеснаха в очите на Аяме и се търколиха, блещукайки по детските ѝ скули.

— Вярвам във всеки, който ще ви спаси, госпожо.

— Ти беше истинска и любяща приятелка, Аяме. След като си отида, помни ме и когато дъщеря ми порасне достатъчно, разкажи ѝ всичко. Ще го направиш ли?

— Да — мъката задушаваше Аяме. Тя сведе глава, неспособна да проговори.

Шидзука се върна в стаята, където я чакаше господарят Киори. Той бе възвърнал хладнокръвието си и сега държеше нещо до устните си. От разстоянието между ръцете му Шидзука разбра, че това беше купа за супа. Отровната супа.

Отвън в нощта хиляди гласове нададоха бойни викове, които нахлуха в стаята.

Миналото и бъдещето щяха да се срещнат в смъртта.

1867 година, дворецът на владетеля Саемон

— На срещата тази сутрин се случи нещо много странно — отбеляза владетелят Саемон пред своя управител на двора. — Владетелят Генджи предложи приемането на нов закон.

— Още един? — попита управителят. — Очевидно е прихванал от законодателната болест на чужденците. Те искат да имат много закони, защото нямат ръководни принципи. В стремежа си толкова много да прилича на тях той се отклони от пътищата на нашите почитани предшественици.

— Без съмнение си прав. Между другото законът, който той предложи, беше доста интересен.

— Нима?

— Генджи иска да бъдат отменени правилата, които държат в подчинение най-низшата прослойка. Освен това иска със закон да бъде забранена употребата на термина „ета“.

— Какво? — лицето на управителя потъмня от прилива на кръв в лицето.

— Да, и той да бъде заменен с термина „буракумин“. Селски хора. Доста старомодно, нали?

— Господарю, нима го е предложил пред събранието на владетелите?

— Да — отвърна владетелят Саемон, припомняйки си със задоволство учудването, изписано върху всички лица, с изключение на неговото собствено, и то само благодарение на дълбоко вкоренения си навик да запазва изражение на условно съгласие.

— Никой ли не се възпротиви?

— Владетелите Гайхо, Мацудайра, Фукуи и още някои други излязоха. Владетелят Генджи си осигури нови врагове, освен че запази съществуващите.

— Какво ли го е тласнало към подобна глупост? Да не би най-сетне да полудява?

— Той отбеляза, и при това доста убедително, че западните държави и особено най-могъщата, Англия, никога няма да приемат Япония като равнопоставена, докато в нея има закони против най-низшата класа. Това нарушава нещо, което те наричат „права“. Англичаните не уважават индийците по същата причина, независимо от тяхната богата и древна култура.

Управителят изглеждаше разтревожен.

— Надявам се, че не го подкрепяте.

— Разбира се, че не. В качеството си на посредник аз не мога да взимам ничия страна. Просто отбелязах необходимостта внимателно да се проучат мотивите на чужденците, включително и на англичаните.

— Много мъдро от ваша страна, господарю.

— Проучи ли въпроса, както ти наредих?

— Да, господарю. Очевидно преди около пет години владетелят Генджи е завел група самураи в провинция Хино. Няма свидетели на реално нападение. След като владетелят Генджи се е оттеглил, обаче е открито едно отдалечено село, което е било изгорено до основи, а жителите му — изклани. Може да се направи логичният извод. Има и едно любопитно съвпадение, което може да ви се стори забавно. Това е било село на ета.

— Наистина е любопитно — призна владетелят Саемон. Генджи предлагаше закони в полза на същите тези хора, които най-

безмилостно е изклат неотдавна. Нямахте логика. Между двата факта обаче трябваше да съществува някаква връзка.

— Намери и разпитай оцелелите. Тук има някакъв отговор, толкова добре скрит, че не можем да разглеждаме въпроса без повече информация.

— Няма оцелели, господарю Саемон. Всичко е било опожарено. Открити са били сто и девет тела за извършване на погребална церемония. Точно толкова хора са живели в селото.

— Имало е погребална церемония?

— Да, господарю.

— За... — Саемон спря и се усмихна сам на себе си, използвайки предложената от Генджи дума, за да довърши изречението си. — Имало е погребална церемония за буракумини.

— Да, господарю.

— Следователно някой си е направил труда да се рови в пепелта и отломките, за да намери изгорените трупове на хората от най-низшата прослойка. Кой би направил подобно нещо? Само онзи, когото го е било грижа. Често пъти тези хора знаят неща, неизвестни за другите. Намери ги и ги разпитай.

— Да, господарю.

— Почакай. Още нещо. От пристанищната полиция ми докладваха, че вчера сутринта корабът на владетеля Генджи, параходът „Нос Мурото“, е отплавал на юг към провинция Акаока. Неговата чуждестранна приятелка, американката, е била на борда, придружавана от госпожа Ханako, господин Таро и група самураи. Заедно с тях на борда е качен странен старинен сандък, съдържащ неясно какво. Разбери защо отиват в Акаока и какво толкова ценно носят в сандъка. Може би Генджи планира нещо опасно в Йедо и затова иска да отведе чужденката на сигурно място.

— Може би възнамерява да оглави въстание на буракумините — предположи управителят.

Владетелят Саемон се намръщи.

— Шегата е неуместна.

— Така е, господарю — управителят се поклони. — Веднага се заемам със задачите.

След като управителят излезе, владетелят Саемон си припомни забележката му и избухна в шумен смях. Въстание на буракумините.

Ако някой можеше да замисли подобно смехотворно нещо, то това беше именно Генджи. Как род, воден от такива глупаци, е просъществувал толкова дълго на земята? Вероятно те наистина можеха да виждат в бъдещето. Само това би обяснило нещата. Единствено толкова огромно предимство е в състояние да компенсира винаги погрешните им политически преценки.

Владетелят Саемон отново се изсмя.

Пророческо видение. Също толкова забавна измишльотина, както и въстание на низшата прослойка.

Параходът „Нос Мурото“, потеглил от южния бряг на остров Шикоку

Емили, Ханako и Таро стояха до десния парапет, докато корабът заобикаляше носа. Ниските крайбрежни хълмове се спускаха плавно в залива и отвъд водата се разкриваше гледката на седеметажния замък „Облак врабчета“, кацнал над залесените скали.

Емили бе останала горчиво разочарована, когато за първи път го бе видяла малко след пристигането си в Япония през 1861 година. Той изглеждаше толкова крехък и претенциозно елегантен. Тогава тя си мислеше, че един замък трябва да изглежда като масивните каменни крепости в Европа, така както един благородник трябва да бъде рицар като Уилфред от „Айвънхоу“. Оказа се, че тогава Емили е била сляпа и глупава. След шест години в Япония бе разбрала, че смъртоносното и елегантното може да съжителстват много добре, така както правеха в замъка „Облак врабчета“, и че един самурай или велик владетел може да бъде също толкова рицар, колкото е някой принц или херцог, или който и да е европейски благородник. Човек често пъти остава сляп, когато се сблъсква с неочакваното. Емили бе решена да не допуска никога повече същата грешка.

Ханako също гледаше замъка и мислите ѝ бяха наситени с меланхолия. При всяко предишно завръщане в провинция Акаока видът на тези покриви, наподобяващи ято летящи птици, я изпълваше с благоговение. Ала днес беше различно. Въпреки че виждаше замъка, тя не можеше да откъсне мислите си от откритите от Емили свитъци. Още не бе прочела много. Докато бяха на кораба, Емили я бе подтикнала да прочете още, но Ханako се опасяваше, че соленият

въздух ще повреди старата хартия. Въпреки това бе прочела достатъчно, за да усеща как чувството на безпокойство безмилостно прераства в ужас, докато приближаваха дока.

„Посетителят“.

В първото изречение от първия свитък се говореше за някакъв „посетител“ на владетел, живял преди много години. Използването на тази дума вместо обичайната „гостенин“ ѝ напомни за последния път, когато бе видяла господаря Киори. Това бе станало преди шест години само няколко часа преди смъртта му. Той също бе разговарял с някого, когото тя нито видя, нито чу, но затова пък ясно бе чула господарят Киори да говори, сякаш имаше събеседник. Думата в свитъка я плашеше, защото Ханako не можеше да преодолее натрапчивото усещане, че посетителят на онзи владетел и тайният събеседник на господаря Киори бяха един и същ човек.

При това положение посетителят можеше да бъде само един, за чието име беше по-добре да не мислят, камо ли да споменават на глас, а двете с Емили щяха да направят най-добре да избягват това място, вместо да го търсят.

Смяташе се, че господарят Киори е бил отровен с жлъчка от риба балон, приготвена на фугу, сложена в супата от сина му, умопобърканият господар Шигеру. Ханako и другата прислужничка, сервираща храната, веднага бяха заловени от охраната на господаря. Без съмнение и двете щяха да бъдат измъчвани до смърт, и при това справедливо, защото волно или неволно бяха участвали в подобно ужасно престъпление. Но когато господарят Генджи пристигна, той нареди на семейния лекар да прегледа трупа. След кратко съвещание новият велик владетел обяви, че смъртта на неговия дядо е била предизвикана от спиране на сърцето, естествен край, който можеше да се очаква заради напредналата възраст на господаря Киори. Тогава господарят Генджи взе Ханako като прислужничка в своето домакинство, каквото бе желанието на неговия дядо, и така я спаси от изгнанието, което щеше да последва заради тегнещите над нея подозрения.

Всеобщото мнение обаче беше, че господарят Киори наистина е бил отровен, но Генджи е искал да потуши скандала, за да не му се наложи да екзекутира своя чичо за убийството на неговия собствен

баща. Знаейки, че прислужничките са невинни, и от състрадание към тях той бе измислил историята със спрялото сърце.

Дълго време Ханako също мислеше така. Но не и след като прочете онези редове в свитъците на Емили. Сигурна беше, че посетителят бе изиграл роля в смъртта на господаря Киори и тъй като бе безсмъртен и отмъстителен, вероятно още се спотайваше в сенчестото пространство между реалното и нереалното, търпеливо очаквайки следващата си жертва, чиито мисли и чувства се окажеха достатъчно уязвими.

— Замъкът винаги ли е имал седем етажа? — попита Емили.

— Бил е само на два етажа, когато е бил завладян от господаря Масамуне, бащата на нашия пръв велик владетел Хиронобу.

— Завладян? Мислех, че е наследствен замък на рода Окумичи.

— Станал е наследствен след това. Всяко нещо има начало. — И край, помисли си Ханako, но не го каза. — Масамуне е построил още четири етажа, а Хиронобу — последния.

— Значи Хиронобу е построил високата кула.

Ханako потръпна. Вятърът, който духаше над водата, беше лек, по-скоро летен бриз, отколкото зимен вятър. Може би напоследък бе станала по-чувствителна към студa.

Таро не обръщаше внимание на разговора на жените. Занимаваха го други, далеч по-важни въпроси.

Убийство.

Отвлечане.

Предателство.

Би ли могъл да извърши подобни неща и да продължи да се нарича самурай? Ала ако не действаше, нямаше ли измяната му да бъде по-лоша?

Таро бе възмъжал по време на кризата през 1861 година. Господарят Киори внезапно бе умрял и бе оставил провинцията в ръцете на неопитния си внук, господаря Генджи. Това предостави на враговете на рода неустойима възможност да направят опит да го унищожат. Тъй като нямаха доверие в господаря Генджи, двама от най-важните му генерали го предадоха. Най-великият воин в провинцията, господарят Шигеру, син на Киори и чичо на Генджи, бе намерил най-неподходящото време да полудее напълно. Ситуацията беше станала крайно обезпокоителна. Но Таро и неговият добър приятел Хиде

останаха верни на своя обет и се сражаваха на страната на господаря Генджи в епичните битки в прохода Мие и манастира Мушиндо. С тяхна помощ господарят Генджи победи враговете си. И двамата бяха щедро възнаградени и продължиха неотклонно да се издигат и трупат престиж. Хиде стана управител на двора и началник на охраната. Таро, едва двайсет и пет годишен, командваше конницата на рода, най-славната конница в цяла Япония от петстотин години насам.

Но какво значение имаше вече всичко това? Чужденците бяха дошли в Япония с техните военни кораби, огнестрелни оръжия и знания и светът, принадлежал на самураите векове наред, се разсейваше като мъгла, огряна от утринното слънце. Мъжете на честта твърдяха, че има само едно решение: да се изгонят варварите и страната отново да се затвори. Все повече и повече Таро се убеждаваше в тяхната правота.

Съмнението беше заседнало в него от самото начало. Той се бе закълел като самурай да следва господаря Генджи. Но Генджи, който най-малко приличаше на самурай от владетелите на всички провинции в империята, никога не бе показал, че зачита военния кодекс, който стоеше в основата на неговата собствена власт. Всичко установено още в дните на далечните му предшественици явно не беше достатъчно за Генджи. Той търсеше логична основа за своите действия. Логика вместо традиция. Колко много приличаше на чужденците. Истинският самурай не питаше защо. Той постъпваше така, както са постъпвали неговите предшественици, и безпрекословно следваше повелите на пътя на война. Когато Таро бе изтъкнал това, господарят Генджи се бе засмял.

— Пътят на война — бе казал господарят Генджи. — Бушидо. Ти сигурно не смяташ, че нашите деди са вярвали в подобни измишльотини?

Таро бе зяпнал от учудване.

— Да бъдеш верен на господаря — продължи Генджи, — без значение какъв глупак или негодник е той. Да пожертваш себе си, съпругата си, родителите си или дори децата си за честта на господаря. Възможно ли е такава злина да бъде основа на една високоблагородна философия? Ако някога поискам от теб да пожертваш децата си заради мен, Таро, имаш моето разрешение да ме убиеш на място.

— Аз нямам деца, господарю.

— Тогава побързай да имаш. Дядо ми казваше, че човек без деца не може да разбере нищо, което си струва да бъде разбрано.

— Вие също нямате деца, господарю.

— Сериозно съм се замислил да поправа този недостатък. Докъде бях стигнал? А, да, до отмъщението. Никога не забравяй обидата, колкото и малка да е тя, и изисквай отмъщение дори и след десет поколения. Това не е учението на нашите деди, Таро, а измислици на шогуните Токугава. Те създадоха тази митология с цел да останат на власт завинаги, като си гарантират, че никой няма да помисли да постъпи като тях — да дават лъжливи клетви пред техния господар, да предават наследниците му, да се стремят единствено към разрастване на собствената си власт, а в същото време да насочват вниманието на всички към миналото, за да може бъдещето да принадлежи единствено на тях.

— Господарю Генджи — проговори Таро, след като успя да възвърне гласа си, — знаете, че не е така. Нашите почитани предци...

— ... са били сурови и безмилостни мъже — продължи Генджи, — които са живели в сурови и безмилостни времена. Времена, различни от нашето. Техният път не е бил бушидо, а будо, пътят на войната. Будо не е традиция. Това е въпрос на максимална ефективност. Преди да познаваме знанията на западните държави, будо бяха нашите знания. Самурай без кон не беше така ефективен като самурай на кон и ние станавме воители ездачи. Дългият меч тачи се оказва неизползваем в такива ситуации и затова го изоставихме в полза на по-късите, извити мечове катана. След като замъците се превърнаха в най-широко разпространените бойни полета, установихме, че са ни необходими дори още по-къси мечове, за да се биеш вътре в замъците — където между другото често дебнат предатели и се устройват изненадващи атаки, — така че се снабдихме с втори, още по-къс меч вакидзаси, наравно с досегашния катана. За схватки на съвсем къси разстояния — когато трябва да прободем внезапно някой по време на хранене или на чаена церемония, или на оргия — носим също и кама танто.

— Това не е вярно — възкликна Таро, толкова разочарован от думите на Генджи, че не съумя да прояви учтивост. — Носим танто, защото един самурай винаги трябва да бъде готов да се самоубие, ако честта го изисква.

Генджи се усмихна на Таро, сякаш бе не особено умно, но все пак любимо дете.

— Шогуните Токугава искаха да вярваме, че е така, за да са сигурни, че когато помислим да убиваме, ще се сетим, че първо трябва да убием себе си вместо тях.

Разговорът се бе състоял точно преди Таро да предприеме настоящото пътуване.

— Ако наистина бяхме мъже като нашите деди — бе казал Генджи, — бихме научили всичко възможно от чужденците колкото се може по-бързо и щяхме без колебание или съжаление да изоставим всичко, възпиращо нашето развитие. Всичко.

Прекалено ужасен и ядосан, за да продължи да говори, Таро само направи поклон с глава. Генджи вероятно бе възприел жеста като знак на съгласие. Но той не изразяваше това.

Не беше ли предателството на Генджи по-лошо от замисленото от Таро? Генджи бе извършил предателство спрямо самите самураи. Той бе решен да ги промени според уродливия, безнравствен, безчестен образ на чужденците. Каква полза щеше да има от лоялността, когато единствената стойност бе печалбата? Каква полза имаше смелостта, когато враговете не се сражаваха лице в лице на разстояние един меч, а без да се виждат, отстоящи на километри разстояние, с гнусните и шумни експлозивни машини?

Таро погледна към двете жени, които беше изпратен да защитава. Той беше командир на най-знаменитата конница на своето време, но колко дълго щеше да просъществува конница в света, който господарят Генджи искаше да създаде? Ханако бе съпруга на най-добрия му приятел Хиде, но Хиде беше упорито и сляпо верен на господаря Генджи. Емили беше чужденецът от пророчеството, чието присъствие бе осигурило победата на рода Окумичи по време на кризата, но тя беше само това — един чужденец.

Някой ден скоро...

Ръката на Таро не се пресегна към меча. Направиха го неговите мисли.

Пронизващото тракане на веригите предизвести цамбурването на котвата в плитките води.

— У дома сме — въздъхна Ханако.

Замъкът „Облак врабчета“

Таро седеше в една стая с изглед към розовата градина в централния двор на замъка. Прислужничките бяха донесли разнообразни разхладителни напитки, които той напълно пренебрегна. Отдаден на мислите си, бе забравил за седящия срещу него архитект Цуда, докато не забеляза изплашеното му лице. Бяха прекарвали в мълчание половин час. През това време мислите на Таро бяха подчертали естествената свирепост на неговото лице.

По-скоро с цел да разсее страховете на мъжа срещу него, отколкото да го информира, Таро отбеляза:

— Госпожа Ханako и госпожа Емили са в кулата. Ти ще ги изчакаш тук.

Надигна се да си върви. Щеше да се разходи до носа сам и да се опита да подреди мислите си.

— Да, господарю Таро.

Цуда усилено се опитваше без резултат да придобие някаква представа каква бе целта на срещата. Жените и Таро, съпроводени от отряд самураи, бяха пристигнали тази сутрин без предупреждение с кораб от Йедо. Естествено, първата реакция на Цуда бе да изпита унизителен страх. Каква беше причината високопоставен господар като Таро да пристига така внезапно? Присъствието на самураи заедно с него, двайсет мъже с изключително жестоко и строго изражение, го бе накарало да си представи множество наказания, в това число и екзекуция. Може би господарят Генджи бе недоволен от бавния темп на строителните работи или от нарастващата цена, или от проекта, макар самият той въодушевено да го бе одобрил. Настроенията на великите господари бяха крайно непостоянни и когато настъпеше промяна, последиците винаги падаха върху някой друг. Таро не изглеждаше склонен да даде информация. Макар да бе рисковано да повежда разговор с някой господар, Цуда реши, че ще е по-добре да опита да получи някаква информация.

— Господарят Генджи възнамерява да построи наново кулата ли, господарю?

Таро намръщено погледна мъжа. Какво нахално предположение.

— Защо да го прави?

Свирепият поглед на господаря напълно прекърши и без това опънатите нерви на Цуда. Той запелтечи:

— Помислих може би само защото госпожа Ханako и госпожа Емили са в кулата, господарю, и понеже строителният проект е вдъхновен от госпожа Емили...

Следователно... следователно какво? Гореща пот внезапно подмокри бельото на Цуда. Или поне той се надяваше, че беше пот. Урината имаше по-осезаема миризма и ако беше урина, щеше да се просмуче в рогозката. „Велики състрадателен Бодхисатва, пази ме! Защо въобще проговорих? Той щеше да си тръгне, а аз го заговорих като пълен глупак.“ Мислите се блъскаха в главата му, а думите не можеха да намерят пътя към устата. Усети от очите му да се стичат сълзи. Всеки момент щеше да се разридае неконтролируемо, пораждайки още повече подозрения, ако поведението му досега вече не ги беше породило, които щяха да го изправят на разпит, интензивен разпит, включващ без съмнение най-болезнени и осакатяващи мъчения!

„Признай! Признай сега и моли за милост! Ставаше въпрос само за едно рио! Може би малко повече, но под две рио!“ Щеше да ги върне! Какво го бе накарало да завиши сметката на господаря Генджи? Сигурно си е бил изгубил ума. Това че господарят не присъстваше на строителните работи, не означаваше, че многобройните му шпиони не наблюдават нещата вместо него. Признай сега!

— Мислиш прекалено много, Цуда — каза Таро. — Мисли само когато ти наредят. През другото време прави това, което са ти наредили. Госпожа Ханako и госпожа Емили ще ти зададат въпроси. Отговори им. Това е всичко. Разбираш ли?

Цуда притисна глава в рогозката. Поклонът беше така дълбок, че челото му щеше да пробие сламената плетка. Испита такова смазващо облекчение от липсата на категорична опасност, че по рефлекс щеше да уринира, ако вече не го бе направил.

— Благодаря, господарю Таро — каза Цуда. — Благодаря ви много. Ще се постарая. — Той не вдигна глава дълго след като Таро си беше отишъл.

Докато чакаше двете жени, Цуда разсъждаваше по-спокойно върху своите реакции. Стигна до извода, че не беше сбъркал, макар че в техническо отношение бе извършил измама, която като всяко друго

престъпление спрямо велик владетел се наказваше с мъчения и смърт. Дали истинската му вина не беше в смешно ниската цена, която го бяха принудили да приеме и която почти го бе подтикнала да краде, за да реализира разумна печалба? Негова ли беше грешката, че изпита такъв смразяващ страх, или грешката бе в това, че го бяха накарали да изпита този страх заради огромната власт, притежавана от великите владетели в частност и от всички самураи като цяло? Как можеше изостанала Япония да се развие, докато се причиняваха подобни злини? Самураите винаги оправдаха съществуването си с твърдението, че са пазители на страната. Но нали принудителното пристигане на чужденците преди малко повече от десет години изобличи тази лъжа? Японските велики воители не успяха да пропъдят дори холандците или португалците, които Цуда разбра, че са жители на изключително малки европейски държави. Пред наистина мощните страни като Англия, Франция, Русия и Америка самураите се разтрепериха и се превиха като шубраци, брулени от буря. Очевидно тяхната полезност вече беше минало. Но как можеха да се освободят от тях? Това беше въпросът. Самураите притежаваха монопол върху оръжията. Или по-точно казано, монопол върху правото да убиват безнаказано.

Самият Цуда притежаваше оръжие, много модерно и далеч по-смъртоносно от един меч — американски револвер „Колт“ четирийсет и четвърти калибър, чиито шест гнезда бяха пълни с шест смъртоносни патрона! Ако можеше да избира, това оръжие щеше да му позволи да убие един самурай преди още той да е успял да разсече въздуха около себе си със своя древен, старомоден меч. Разбира се, Цуда не носеше револвера със себе си. Той беше вкъщи, под пода, в стоманен холандски сейф. Но дори и да го носеше у себе си, щеше ли да има смелостта да го извади, да го насочи срещу някой като господаря Таро и да стреля? Докато си представяше сцената, вътрешността му дадоха отговора, като опасно се размекнаха.

Не, не, не! Урината можеше да бъде сбъркана с пот, всъщност порано Цуда наистина бе изпуснал урина, както и предполагаше. Но изпражненията? Те не можеха да бъдат сбъркани с нищо друго! Да бъде наказан, защото бе изпуснал изпражнения в бельото си в замъка на господаря! Не само щеше да бъде физически унижително, щеше да бъде унищожително притеснително!

С цел да сдържи изпращанията си той умишлено насочи ума си към парите, единственото нещо, мисълта за което го правеше по-силен. Търговците и bankerите държаха всички пари, нещо, което придобиваше все по-голямо значение. Цуда, едновременно търговец и banker, звучеше доста добре. Той беше силен, а не слаб човек. Парите имаха по-голяма сила от меч.

Така ли беше наистина? Меч с толкова тънко острие, че всичко, което докоснеше...

— О, господин Цуда — каза Емили. — Радвам се да ви видя отново.

— Госпожо Емили — отвърна Цуда и стреснато се върна към реалността. — Всеки път щом ви видя, установявам, че вашият японски е станал още по-добър. Сигурно полагате големи усилия в учението.

Вътрешно потръпна. Лицето му обаче не издаде нищо. То изразяваше само любезност и желание да се хареса. Бе работил с години, за да постигне това изражение, в което нямаше и капка предизвикателство и следователно му осигуряваше най-добрата защита, когато си имаше работа със самураи. Цуда потръпна, понеже още щом заговори, осъзна, че не е трябвало да казва онова, което каза. Бе намекнал, че Емили трябва да положи усилия, за да проговори японски добре. Макар това да беше самата истина, истината не осигуряваше необходимата защита.

Какъв глупак! Беше обидил Емили — тоест госпожа Емили, тъй като поради някакви тайнствени причини, които напълно му убягваха, винаги трябваше да се обръща към тази странна чужденка с почиттелно обръщение и ако знаеше кое бе добро за него, нямаше и да помисли за нея, без да използва думата госпожо. А да обиди госпожа Емили, бе все едно да обиди своя патрон, Окумичи-но-ками-Генджи, великия владетел на Акаока, човека, който държеше в ръцете си живота и смъртта на всяко същество в неговата провинция! Как можеше да бъде толкова глупав! Наистина госпожа Емили вече говореше японски много добре, дори по-добре от някои жители на отдалечените и изолирани области. Там много хора говореха само диалекти, които можеха да бъдат сбъркани с чуждестранни езици. Цуда яростно се опитваше да измисли подходящите думи, които да му

позволят да излезе от затрудненото положение, когато госпожа Ханako проговори.

— Къде е господарят Таро? — попита тя.

— Тръгна си преди малко — отвърна Цуда. Ханako не беше в обичайното си бодро настроение. Върху лицето ѝ имаше следи от тревога и когато заговори за Таро, очите ѝ странно проблеснаха.

Дали не се подготвяше някакъв заговор? Цуда усети как нервите му отново се опъват. Ако имаше заговор, независимо срещу кого, той се намираще в голяма, дори смъртна опасност. В случай, че заговорът започнеше да се осъществява тук, в замъка, върху всички щеше да падне подозрение. Когато това станеше, неминуемо щяха да последват мъчения и екзекуции. Невинността, както и истината не осигуряваха никаква защита.

О, не! Точно когато нещата бяха започнали да стават обещаващи! А той беше до краен предел верен на господаря Генджи, на господаря Таро и на влиятелния съпруг на госпожа Ханako, господаря Хиде. Нямахше значение кой щеше да успее в заговора, в контразаговора или да се провали според случая — ако наистина всички те по някакъв начин бяха замесени, което Цуда нямахше как да знае, — той със сигурност беше невинен! Но неговото съсипано тяло щеше да бъде изложено на риск! Именно той щеше да умре в писъци и мъчения! Всеки член на семейството му също щеше да бъде екзекутиран, а цялата му собственост — конфискувана. Колко несправедливо! Нямахше ли предел жестоката и безконтролна лакомия на тези самураи?

— Благодаря, че дойдохте да ни видите — каза госпожа Емили. — Сигурна съм, че сте много зает със строителството.

— Никога не съм прекалено зает, за да ви услужа, госпожо Емили. Разбира се, и на вас, госпожо Ханako. Тъй като услугата, ако наистина мога да ви я предоставя тази услуга...

— Благодаря, Цуда — каза Ханako. Знаеше, че ако не го прекъсне, той щеше да продължи до безкрай с тези празни приказки. Всички обикновени хора ставаха раболепни и нервни в присъствието на благородници, особено онези, които работеха с пари като Цуда. Причината беше, че почти всички самураи и най-вече велики владетели им бяха длъжници, а великите владетели често пъти уреждаха дълговете си, като унищожаваша под един или друг претекст

съответните търговци или кредитори. Дори самият шогун беше правил подобни неща няколко пъти.

Нервността на Цуда беше подсилена, тъй като той манипулираше сметките и завишаваше с около десет процента цялата работа, която се извършваше под негово наблюдение. Горкият човечец нямаше ни най-малка представа, че чрез сложна мрежа от пълномощници, пълномощници на пълномощниците и така нататък и така нататък, той не беше реалният собственик на своята банка, както си мислеше, а само неин управител. Истинският собственик, разбира се, беше господарят Генджи. Благодарение на ясновидските си способности родът Окумичи бе осъзнал важността на парите преди много години, още докато другите родове все още възприемаха оризищата като мерило за богатство.

Ханако знаеше всичко това, защото Генджи ѝ бе наредил да помага във финансовите въпроси на управителя на двора и през последните години Ханако се занимаваше със сметките.

— Няма да отнемаме повече от необходимото от ценното ви време — каза Ханако. — Имаме само няколко въпроса относно сандъка със свитъци, който неотдавна беше изпратен на госпожа Емили в Йедо.

— А, да, госпожо Ханако, госпожо Емили — Цуда се поклонил на всяка една от тях, защото не знаеше към коя да се обърне. — Вярвам, че е пристигнал така, както го намерих, тоест неотворен?

От една страна, госпожа Ханако бе заговорила. От друга страна, очевидно госпожа Емили имаше въпроси. Госпожа Ханако беше истинската японска благородничка, съпруга на най-високопоставения генерал в рода — най-безжалостния и страховит мъж, който изглеждаше по-страшен дори от господаря Таро, — докато госпожа Емили, макар и да я наричаха „госпожа“, безспорно си оставаше чужденка. Но пък трябваше да се има предвид, че госпожа Емили бе близка приятелка на великия владетел на провинцията, може би изключително близка приятелка, ако се вярваше на слуховете, на които той, разбира се, въобще не вярваше...

— Чудехме се точно къде в замъка е открит сандъкът — каза Емили.

— О, моля да ме извините, ако моето обяснително писмо или моят пратеник са създали впечатлението, че сандъкът е бил открит в

замъка. Всъщност той беше открит на едно много странно място и по един доста странен начин. — Двете жени си размениха многозначителен поглед. Неговият смисъл остана неясен за Цуда. Ето още едно нещо, за което да се тревожи по-късно, когато има време на спокойствие да анализира събитията от настоящата среща. — Или може би трябва да кажа, че го открихме на най-удачното място, по най-подходящия начин. Наистина не е моя работа да характеризирам...

— Къде беше открит сандъкът? — попита Ханакото.

Цуда с мъка успяваше да настигне двете жени. Той не бе свикнал да язди кон. Макар че можеше да си позволи не само един, а десет коня, Цуда рядко яздеше. Не искаше да изглежда нагъл. По традиция коне яздеха само самураите, никога селяните, а самураите специално от тази провинция от векове се славиха с ездаческите си умения. Цуда добре съзнаваше, че ако се качеше на кон, гледката можеше да предизвика горчивина у някой самурай, особено у самурай, който върви пеш, и тази горчивина лесно можеше да се превърне в убийствен гняв. Съществуваше и още едно по-малко опасно, но все пак досадно рутинно съображение. Всеки път, щом минеше покрай самурай, той трябваше да слиза от коня и да се покланя, тъй като нямаше право да се намира на по-високо място от някой с по-високо обществено положение. Затова на Цуда му беше по-лесно да изпълнява задълженията си, докато се намираше на земята.

Двете жени бяха облечени в подобни на панталони дрехи, наречени хакама, и яздеха конете по-скоро като самураи, а не седнали настрана, както правеха елегантните жени. След като излязоха през портите на замъка, видяха господарят Таро и още няколко ездачи да ги очакват, за да ги придружат. Откъде господарят Таро бе разбрал, че напускат замъка? Цуда нямаше представа. Начинът, по който самураите предвиждаха нещата, наистина беше изнервящ.

Докато приближаваха строителния обект на хълма над ябълковата долина, Цуда отново започна да се поти. Сега обаче нямаше защо да се притеснява. Независимо от причината, той можеше да обвини за мокрите дрехи коня. По природа конете бяха запотени и миризливи животни. Но дали те щяха да открият някаква грешка в свършената досега работа? Достатъчно ли беше построил? Дали не беше избрал

неподходящо място? Дали не беше разчел погрешно плановете на сградата? Дали не беше изсякъл твърде много дървета? Или прекалено малко?

Един самурай изравни коня си с неговия и грубо му каза:

— Ти! Спри да се разтакаваш! Губиш времето на всички! — Изглеждаше така, сякаш с удоволствие би отсякъл главата на Цуда на място.

— Да, господарю, извинете, господарю. Не съм свикнал да яздя кон, конете не подхождат на нисшестоящите...

Самураят се пресегна, сграбчи юздите от ръцете му, удари коня и го подкара в галоп, за да го изведе на върха, където останалата група ги чакаше. Когато стигнаха билото на хълма, Цуда беше сигурен, че някои части от неговото тяло така бяха пострадали от съприкосновението с твърдото седло, че не би бил в състояние никога вече да се наслади на някоя гейша.

— Слизай — нареди Таро. — Покажи на госпожа Ханako и госпожа Емили как точно откри сандъка.

— Добре, господарю Таро — отвърна Цуда и почти падна от седлото в бързината да се подчини. Защо въобще се бе кандидатира за този проект? Трябваше да остави някой друг да го изпълнява. Трябваше някой друг да поеме риска. Точно това трябваше да направи. — Започнахме преди три седмици — рече Цуда.

— Да започваме ли вече да копаем, господин Цуда? — попита работникът. Той и още стотина мъже с лопати, кирки и други строителни инструменти очакваха от около час архитектът да даде сигнал да започват. Защо се бавеха? Защо той стоеше като в транс на билото на хълма? Бяха дошли тук, за да строят сграда, а не да извършват религиозни ритуали.

Цуда долови нетърпението в гласа на мъжа. То беше обяснимо. В крайна сметка мъжът беше само един неук селянин, който не разбираше мистиката на фън шуй, изкуството на посоката и разположението, без което един архитект не беше никакъв архитект, а само обикновен събирач на камък и дърво. Освен това на работниците щеше да се плати в зависимост от свършената работа, а не за времето, прекарано на строежа, и те естествено бързаха да започват. Неговата

работа обаче беше висше призвание. Мястото, където щеше да бъде направена първата копка, щеше да предопредели съдбата на сградата и следователно на хората, които щяха да я използват, както и онези, които щяха да я построят. Ако се сбъркаше дори с една стъпка, можеше да се проправи път на лошия късмет вместо на щастливата съдба.

От множеството сгради, които Цуда беше проектирал и построил през десетгодишната си кариера, нито една не беше причинила нещастие на своите собственици и обитатели. Дори можеше да се каже, че две от тях — къщата на някаква гейша в Кобе и построеният наново дворец на господаря Генджи в Йедо — бяха донесли много късмет на всички участници. Къщата на гейшата се бе превърнала в местна забележителност през последните години и се говореше, че съперничи на най-красивите постройки в Йедо и Киото. Това, разбира се, беше доста преувеличено, но слуховете сами по себе си бяха голяма чест. А що се отнасяше до владетеля Генджи, макар той да имаше много повече политически врагове, отколкото съюзници, и да се смяташе за аутсайдер, след възстановяването на двореца се превърна в надежден довереник на императорския двор в Киото и уважаван член на Съвета на шогуна за помирение.

Цуда не смееше да твърди, че има нещо общо с щастливия развой на събитията и в двата случая. Но господарят Генджи сигурно му отдаваше поне малка заслуга, щом му бе възложил да построи тук „параклис“, което беше нещо като християнски храм. Цуда бе разработил проекта заедно с чуждестранната приятелка на господаря, госпожа Емили. Планът му се струваше ненужно груб с фиксирани редици от дървени седалки, втори етаж, предназначен за група певци на религиозни песни, наречена „хор“, с повдигнат подиум, където вероятно щеше да стои свещеник и да говори пред събраните богомолци. Имаше камбана като в будистки храм, но тук тя се намиралше на недостижимо място в специална кула и нямаше да се удря почтително от свещеник със свещен чук, а щеше да се дърпа отдолу с въжета и макари. Камбанният звън щеше да се получава чрез стоманен прът вътре в самата камбана, който, люлеейки се, щеше да удря стените на камбаната на случаен принцип.

— Ще стане време за обяд още преди да сме започнали — измърмори един от мъжете.

Цуда вдигна ръце и ги призова да запазят тишина. Нямахше да се остави да го пришпорват. Може и да не беше самурай, но възприемаше работата си също така сериозно като самураите. У дома се бе допитал до И Чън, използвайки методите на пръчката и монетата. Сега настъпи финалният етап. Щеше да остави всякакви предубеждения, страхове и желаниа, да се посвети на вътрешната природа на това място и да направи първата копка. В този момент се усети лек повей на вятъра. Океанският мирис отстъпи пред аромата на ябълковите цветове. Цуда пое дъх. След като издиша, той отвори очи и заби лопатата в земята.

В същия миг удари върху нещо твърдо точно под повърхността.

— Лопатата всъщност разтроши дървото на външната кутия — уточни Цуда. — Тя обаче предпази вътрешната кутия, онази, върху която имаше изящна рисунка. Надявам се, че е пристигнала неповредена, така както я открих? — Бе чувал, че госпожа Емили страдаше от непредсказуеми и чести припадъци, затова не се изненада от внезапното ѝ пребледняване. Но се учуди, че лицето на госпожа Ханакото също загуби своя цвят.

— Защо реши да изпратиш сандъка направо на госпожа Емили? — попита го тя.

— Не бих си позволил да взема такова решение — отвърна Цуда. — Тъй като размерът и тежестта на сандъка подсказваше, че той съдържа писания, а не вещи, и понеже знаех, че по заповед на господаря Генджи е започнат превод на английски език на историята на рода...

— Млъкни! — нареди Таро. — Отговори на въпроса. Защо изпрати сандъка на госпожа Емили?

— Не съм го направил, господарю Таро — неволното му треперене се усили до такава степен, че дрехите му започнаха да се люлеят, като че ли ги вееше вятърът. — Съвсем ясно наредих на моя пратеник да занесе сандъка право на господаря Генджи. Ако не го е направил, аз ще го...

Таро се вбеси.

— Изпратил си сандъка на господаря Генджи? Защо не го предаде на капитана на охраната на замъка? Негово задължение е да предприеме следващата стъпка, а не твое.

Цуда притисна чело в пръстта толкова силно, че мускулите му започнаха да се схващат.

— Господарят Генджи изрично ми нареди да се обръщам направо към него по всички въпроси, свързани със строителството на параклиса.

— За глупак ли ме мислиш? — ръката на Таро се насочи към меча. — Кой владетел би позволил такъв достъп на един селянин?

— Извинете, господарю Таро — намеси се Емили. — Господин Цуда е прав. Аз присъствах на разговора.

Думите на госпожа Емили възплаваха най-красиво изговаряния японски език с американски акцент, който Цуда някога бе чувал! Тя току-що му бе спасила живота. Завинаги щеше да ѝ бъде признателен.

— Той не би могъл да не се подчини на прякото разпореждане на великия владетел — каза госпожа Емили.

Таро изсумтя. Отмести ръката си от меча и попита:

— Кой беше пратеникът? Нека го повикат.

След няколко минути куриерът лежеше ничком по очи в пръстта заедно с Цуда, потейки се обилно от бясното тичане, за да изпълни заповедта колкото се може по-бързо.

— Защо занесе сандъка в покоите на госпожа Емили? — попита Таро.

— Не съм го носил на нея, господарю Таро — отвърна куриерът. — Занесох го на господаря Генджи, както ми бе наредил господин Цуда. Господарят Генджи отвори сандъка, погледна какво има вътре и ми каза да го занеса в кабинета на госпожа Емили.

— И какво имаше вътре?

— Не знам, господарю Таро — отговори пратеникът. — Останах в поклон през цялото време в присъствието на господаря Генджи. Чух сандъкът да се отваря. Господарят Генджи каза, че вътре имало свитъци, и чух как го затвори. След това господарят Генджи ми нареди да отнеса сандъка в кабинета на госпожа Емили. Аз се подчиних. Това е всичко.

— Можеш да си вървиш — каза Таро. След това се обърна към госпожа Емили: — Имате ли още въпроси към Цуда?

— Не — отвърна Емили, — към Цуда вече нямам въпроси.

Цуда тихичко въздъхна облекчено и продължи да се смята за истински късметлия.

[1] Огимачи (1517–1593 г.) — 106-и император на Япония. — Б.пр. ↑

[2] Ханадзоно (1297–1348 г.) — 95-и император на Япония. — Б.пр. ↑

[3] Японски широк платнен пояс. — Б.пр. ↑

[4] Го-Мураками (1339–1368 г.) — 98-и император на Япония. — Б.пр. ↑

[5] Сутра — пространна афористична композиция в будистката словесна традиция. — Б.пр. ↑

[6] Главният от ведическите богове в индийската митология, известен и като „хилядоокия“ заради многобройните знаци по тялото му, наподобяващи очи. — Б.пр. ↑

II ОТГОРЕ И ОТДОЛУ

АБАТИСАТА НА МУШИНДО

Саможертвената лоялност е най-висшият идеал на самурая. Не е трудно да се открие причината за това. Благородният би го нарекъл пожелателно мислене. Другите биха му дали по-строгото определение.

Истинската история на родовете от областта е написана с кръвта на измяната. Въпреки това прочетете запомненото и ще си помислите, че великите герои от легендите отново и отново оживяват.

Не е ли чудно, че тези, които са израсли в лъжа, също стават лъжци?

Аки-но-хаши(1311)

1882 година, абатството Мушиндо в планините западно от Едо

Преподабната абатиса на Мушиндо Джинтоку седеше на колене върху платформата в главната зала за медитация. Поклони се ниско и задържа поклона си, когато гостите за днешния ден бяха въведени в залата от две млади жени, облечени като будистки монахини от отдавна отминали времена, главите им бяха покрити с качулки от груб кафяв плат, каквито бяха и расата им. Преподабната абатиса беше облечена в същия стил, въздържайки се от по-скъпата и по-удобна копринена роба, която ѝ позволяваше рангът. Тя и нейните помощнички носеха качулки, защото не бръснеха главите си по обичайния за будистките монахини начин. Преподабната абатиса беше забелязала, че монахините с дълги, лъскави, съблазнителни коси привличаха значително по-малко дарения, отколкото онези, които се появяваха в по-скромен вид. Тъй като тя нямаше желание да бръсне главата си, не би го поискала и от последователките си. Методът ѝ беше да ръководи чрез личния си пример. Това беше единственият

начин, който придаваше ясно морална автентичност, а моралната автентичност беше основата на властта ѝ в абатството Мушиндо.

Днес дойдоха четирийсет гости, вчера — четирийсет и един, а онзи ден — трийсет и седем. Облеклото на жените вече представляваше стандартната смесица между западен и японски стил, която бе широко разпространена в града, кимоно с английска шапка и френски обувки, а като горна дреха — жакет с американска кройка. Мъжете се обличаха само в един стил — или изцяло в западен от шапката до обувките, или строго в японски — в кимоно и дървени сандали. Никой вече не носеше възел на главата, нито меч. И двете бяха забранени. А дори и да не беше така, кой щеше да ги носи? Вече нямаше самураи, а в миналото да носят мечове беше разрешено само на самураите.

Посещенията бяха нараснали много през трите години, откакто абатисата беше решила да въведе посещения с гид в храма. За това получи благодарността на новото имперско правителство. Потокът към храма се увеличи заради по-големия интерес към древната история на Япония, който съвпадна с енергичната кампания на правителството за модернизация. В това нямаше нищо странно, както изглеждаше на пръв поглед. Тъй като модернизацията означаваше приемане на западния стил в индустрията, науката, войната, политиката и облеклото, тя беше съпътствана от точно толкова енергична кампания за поддържане на старите културни традиции. „Западна наука, източни ценности.“ Това беше официалният лозунг. Но дали някой наистина знаеше какво включва понятието „източни ценности“?

Преподобната абатиса изпитваше своите съмнения. Не беше възможно истинските традиции да са онези, които се налагаха от вече дискредитирания и свален режим на шогуните Токугава. В продължение на два века и половина, според новото правителство, шогуните бяха замразили обществото на място, бяха създали всякакви форми на двулични измислици, за да поддържат контрола си, а през това време грабеха, хвърляха в затвора, измъчваха, заробваха, прогонваха в изгнание, убиваха и по всякакъв друг начин потискаха и тероризираха всички, които им се противопоставеха — тактика, която новото правителство твърдеше, че напълно е елиминирало. Разбира се, не всички форми и поведение от тази епоха бяха необмислено елиминирани, тъй като някои бяха правилни и почитаха традиции,

пренесени от миналото и буквално погълнати и използвани от шогуните. Освен че беше преговаряло за договори, беше изградило армия и флот, беше конфискувало земите и богатствата на рода Токугава и енергично пишеше нови закони, за да удовлетвори исканията на западните държави за реформи, новото правителство решаваше също кое е традиционно и кое — не. В усилията му да съчетае старото и новото в официалните правителствени изявления се появиха две фрази:

„За вечни времена...

От незапомнени времена...“

Преподобната абатиса знаеше достатъчно за лъжите, за да разпознае думите, които по-скоро трябваше да скриват, отколкото да разкриват. Тя подозираше повече преднамереност, отколкото съдържаност. Колко по-лесно бе да се постигне съгласие чрез позоваването на прецедент в древността, отколкото да се убеждават хората да рискуват с нововъведения. Въпреки това тя бе благодарна, че при определянето на националните исторически обекти правителството бе включило и абатството Мушиндо. Несъмнено това бе събудило интереса към него.

— Почитаеми гости — заговори абатисата, — изказвам най-дълбоките ни благодарности за това, че сте си направили труда да посетите нашия изолиран и обикновен храм.

Въпреки че Мушиндо наистина беше обикновен храм, всъщност той вече не бе изолиран. Новият път между тихоокеанския бряг и Японско море минаваше през долината под него. На практика вече бе много лесно да се достигне този храм, въпреки че наложителното пътуване извън градските центрове създаваше по време на пътуването чувството за странстване, което липсваше при посещенията на някои от най-прочутите градски храмове. Като се имаше предвид мисията на Мушиндо, това беше повече предимство, отколкото недостатък. Затова абатисата усещаше, че не вреди изолацията да бъде подчертавана.

— Светът отвън се променя бързо и безмилостно. Тук ние живеем, както отшелниците на Мушиндо са живели в продължение на шестстотин години, следвайки Пътя на Буда.

Ако трябваше да се каже с точност, Мушиндо не беше обитаван постоянно през цялото време, но тя смяташе това за незначителна подробност. Храмът си е храм.

— В края на вашата обиколка сте добре дошли да се присъедините към монахините за нашия обяд, ако желаете. Той е много обикновен и се състои от овесена каша, соева супа и мариновани зеленчуци.

В интерес на истината повечето от гостите бяха преживявали с това ядене до не много отдавна, когато бяха селяни без права, собственост и фамилни имена. Спомените от близкото минало се събудиха.

— Ще бъдете разделени на две групи. Едната ще разгледа първо вътрешността на храма, а после — двора. Другите ще разглеждат по обратния ред. — Тя отново се поклони. — Пожелавам ви приятно прекарване. Ако имате въпроси, моля, задавайте ги.

Абатисата почака малко, докато гостите напуснаха залата за медитация и започнаха обиколката си, после се изправи и отиде в изолираната част извън източните стени на абатството. Това бе единственото място, където духовната практика не се прекъсваше, място, което не беше част от обиколката.

На портата абатисата се поклони почтително, преди да влезе в отделението за охраната.

Както винаги по това време на деня, той се грижеше за градината си. Абатисата го наричаше наум Светеца — първо на шега, а после, за нейна изненада, доста сериозно. Светеца беше съвсем предсказуем. Той следваше, без да се отклонява и без да греши, графика, установен от чуждестранния монах Джимбо преди повече от двайсет години.

Шестте часа медитация преди изгрев-слънце бяха последвани от купа каша и мариновани зеленчуци, единствената му храна за деня. Как толкова необикновено едър мъж можеше да издържи с толкова малко храна, беше загадка. Въпреки това той успяваше. Останалата част от сутринта той прекарваше в градината, където беше сега, плевеше, внимателно отстраняваше насекомите, без да ги наранява, метеше падналите листа и им се покланяше, когато ги трупаше на купчина за наторяване, а зеленчуците откъсваше за готвене и запасяване. След два часа обедна медитация в колибата си Светеца прекарваше следобедна почистване на двора в останалата част от абатството и ремонтиреше всичко, което имаше нужда от поправка — сградите, стените и алеите. Накрая, вечерта, преди окончателно да се измие, той отиваше до външната врата на абатството и раздаваше

сладки и бисквити на децата от близкото село Яманака, които много го обичаха и уважаваха. Светеца се беше научил да ги прави по време на седмиците странстване преди двайсет години. Това беше много преди абатисата да стане абатиса, преди той да стане Светеца, преди Мушиндо да стане абатство и преди великите даймио на Западна Япония да свалят шогуна Токугава.

— Градината ти е красива — отбеляза абатисата. Тя разговаряше с него винаги, когато можеше, повече по навик, отколкото заради очакването, че той ще ѝ отговори по начин, различен от обичайния. — Цяло чудо е, че зеленчуците и цветята се развиват толкова добре, след като така внимаваш да не нараниш насекомите, които се хранят с тях.

Той я погледна и ѝ се усмихна или по-скоро се усмихна по-широко, защото на лицето му винаги беше изписана усмивка. После изговори едната от двете единствени думи в речника си.

— Кими — рече той.

1861 година, манастирът Мушиндо

Селските деца наблюдаваха от околната гора. Родителите им ги бяха предупредили да стоят далече от стотиците бойци с мускети, които бяха заели манастира Мушиндо. Този съвет беше благоразумен, тъй като невинните хора обикновено умираха, когато самураите се биеха помежду си, а битката очевидно предстоеше. Кими, разбира се, нямаше никакво намерение да пропусне забележителната сцена, която щеше да се разиграе пред очите ѝ. Въпреки че беше момиче, едва на осем години, далеч по-малка от най-голямото дете в групата, нейната интелигентност и енергия ѝ отреждаха ролята на водач. Също така тя беше единствената, на която Горо се подчиняваше относително безпрекословно. Горо, синът на селската жена идиот, беше гигант. Никога не беше причинявал нищо лошо на никого. Но беше толкова голям и силен, че би могъл непреднамерено да наранява хората и понякога го правеше. Всички деца бяха забелязали, че това се случва, когато Кими не е наоколо. Вероятно това беше чисто съвпадение. Но децата, които са най-суеверни от всички човешки същества, вярваха, че тя има специално успокояващо влияние върху Горо. Тя щеше да запази тази репутация до края на живота си.

Горо беше много по-едър от всеки друг мъж в селото, още по-едър и от чужденеца, който дойде да живее в манастира и стана монах и ученик на стария абат Дзенген. Преди чужденецът да се появи, старият Дзенген беше единственият, който живееше тук. Чужденецът имаше име, което никой не можеше да произнесе, докато не стана ученик на стария Дзенген. После сам започна да се нарича Джимбо. Това беше лесно за произнасяне. Дори Горо, който до този момент не бе произнасял нищо смислено, можеше да я каже и го правеше непрекъснато:

— Джимбо, Джимбо, Джимбо, Джимбо, Джимбо, Джимбо...

— О, я млъквай, Горо — гълчаха го децата. — Той си знае кой е, знае също, че ти си тук.

— Джимбо, Джимбо, Джимбо...

Горо не спираше да подвиква. Само Джимбо не се ядосваше. Нищо не можеше да ядоса Джимбо. Той беше чужденец, истински последовател на Пътя на Буда.

— Стига, Горо — скара му се Кими. — Дай и на другите възможност да говорят.

— Джимбо — повтаряше Горо за последно и притихваше. Поне за малко.

Когато дойдоха бойците с мускетите, Джимбо беше в планината, не се беше върнал и при пристигането на владетеля Генджи.

Както се разбра, войска на шогуна беше причакала владетеля Генджи. Малката група самураи, които го придружаваха, беше нападната из засада, заобиколена и хваната в капан. Онези, които се опитаха да се доберат и да намерят убежище в манастира, бяха взривени, когато барутът, скрит там, беше възпламенен. В тяхна посока бяха изстреляни толкова много куршуми, че мъртвите им коне, които бяха използвани за прикритие, се превърнаха в еднородна маса кърваво месо. Накрая, когато съюзниците на владетеля успяха да се притекат на помощ и разбиха врага, малцината оцелели бяха прогизнали в кръв от животните и убитите мъже от главата до петите.

Джимбо се появи чак няколко дни след битката, но когато се върна, никое от децата не го позна. Видяха чужденец, облечен като онзи, който придружаваше владетеля Генджи, човек, който в колана си беше затъкнал пистолети, а не мечове, разгневен като демон от самия ад. Той уби много от мъжете с пистолетите си, със сабите, които взе от

хората, превърнати от него в трупове, както и с голите си окървавени ръце.

Всички деца избягаха от него от страх. С изключение на Горо.

— Джимбо, Джимбо, Джимбо — извика той и се втурна към чужденеца.

Кими видя, че Горо е прав. Чужденецът наистина беше Джимбо. Беше свалил расата на дзенмонах, които беше облякъл, когато стана ученик на стария Дзенген, а сега носеше дрехите, с които беше, когато дойде за пръв път в селото. Над колана му се виждаше пистолет, а в ръката си държеше оръжие с дълга цев и две големи дула.

— Защо си облечен така? — попита Кими.

— Трябваше да свърша нещо, което не можех да направя с другите дрехи — отвърна Джимбо и погледна развалините на манастира. Няколко дни по-късно всички разбраха какво е трябвало да свърши.

Върна се и другият чужденец, демонът, който беше с владетеля Генджи. Кими поведе селските деца през руините на залата за медитация, където се скриха. Проследиха как демонът се промъква през манастирските стени, във всяка ръка държеше оръжие. Джимбо излезе от сянката и застана зад него, после опря пистолета в тила му и каза нещо на английски, което никое от децата не разбра. Каквото и да беше казал Джимбо, това не бяха точните думи, защото вместо да изчезне или да си отиде, демонът падна на една страна, след което се извъртя и стреля с двете си оръжия в Джимбо. Джимбо също стреля, но само веднъж, твърде напосоки и твърде късно. После демонът се надвеси над Джимбо и изпразни оръжието си в лицето му.

Когато демонът си тръгна, децата хукнаха към Джимбо. Всички спряха, когато видяха какво е останало от него. Само Горо и Кими останаха до него. Горо се срина до тялото на Джимбо, заплака и започна да стене. Кими обви с ръце Горо и се опита да успокои и себе си, и него.

— Не плачи, Горо. Това вече не е Джимбо. Той се пренесе при Сухавати в Чистата земя. Когато отидем там, той ще ни посрещне и ние няма да се страхуваме. Всичко ще бъде чудесно.

Кими не знаеше дали Горо ще се възстанови някога от загубата. Но постепенно той успя. Започна да прекарва цялото си време в развалините, прочистваше останките, подреждаше фрагменти с неясен

произход, които можеха да бъдат и овъглени части от човешки тела, запълваше ямата, останала след огромната експлозия, която бе разрушила залата за медитация, претърсваше повърхността и събираше стотици куршуми, изстреляни по време на битката преди дуела между Старк и Джимбо. Тъй като не можеха да направят нищо по-добро, децата имитираха Горо, докато не разбраха какво правят — помагаха му да изгради наново Мушиндо.

Не мина много време и той започна да изговаря отново единствената дума, която знаеше:

— Джимбо.

Но сега я казваше тихо и само по веднъж.

Когато манастирът се издигна наново от руините, в известен смисъл сякаш и Джимбо оживя. Горо започна да носи неговите раса и да следва монашеския режим на Джимбо. Ставаше в тъмни зори, отиваше в колибата за медитация на абата и оставаше там до изгрев-слънце. Един ден, когато Кими надникна вътре, тя го завари да седи напълно спокоен, с крака в поза лотос на истински монах, с притворени очи, както правеше Джимбо, когато изпадаше в самади^[1] на Буда. Разбира се, идиот като Горо нямаше да може да достигне перфектния, блажен покой на Просветения. Той не беше истински последовател на пътя като Джимбо. Ала вършеше доста добра работа, като се преструваше. А това го правеше тих, щастлив и безобиден, затова Кими не правеше нищо да го обезкуражава.

Един ден, след като бяха прибрани няколко реколти, Кими работеше на селското оризище с останалите членове на семейството си. Тогава пристигна богат търговец, придружен от група самураи. Те не служеха на никой владетел както всички истински самураи, а бяха без господари, от онези, известни като „мъже вълни“, защото подобно на вълните на повърхността на океана нямаха корени, не принадлежаха на никого, нямаха цел, а съществуваха въпреки това и можеха да причинят големи безпокойства и поразии. През последните години, когато областта беше раздирана от вътрешни разногласия и външен натиск, вследствие рухването на реда се появиха много такива мъже.

Кими не можеше да каже колко време беше минало между битката, дуела, смъртта на Джимбо и пристигането на този търговец.

Всеки сезон в селото, което се занимаваше със земеделие, приличаше на предишния. Тя знаеше, че са минали повече от няколко сезона, защото голяма част от манастира Мушиндо бе изграден наново, а нейното собствено тяло започна да се променя, проличаваха първите признаци на онези изменения, които щяха в крайна сметка да доведат до бременност, раждане на дете, взискателен съпруг, крещящи деца и всичко останало. Виждаше как бъдещето се разтваря пред нея, така образно като мистичните видения на светец. Не след дълго тя самата щеше да се превърне в изтощена, преждевременно състарена майка, а някой друг — едно от децата, което щеше да роди — щеше да стане същото такова безочливо дете като нея. Това беше истинското значение на прераждането на нисшите. Може би даймио като Генджи и красиви гейши като Хейко се прераждаха в нови, вълнуващи духове в екзотични, далечни страни. Селяните просто се прераждаха като родителите си или като самите себе си и повтаряха онова, което вече бяха правили толкова много пъти преди това и нямаше нужда да минават в друг живот, за да го правят.

— Навлязохме в нова ера — провъзгласяваше търговецът от седлото на коня си, — нова ера на големи и безпрецедентни възможности!

— Спестете лъжите си! — провикна се един от селяните. — Нямаме никакви пари. Не можете да ни вземете онова, което нямаме!

Селяните се разсмяха. Онези, които бяха най-близо до селянина, който се бе провикнал, го поздравяваха ентузиазирани и на свой ред се провикваха със свои предложения.

— Отивайте в село Кобаяши! Там са по-богати!

— Да. Те поне имат какво да откраднат. Ние нямаме нищо!

Търговецът се усмихна, когато селяните се разсмяха още повече. Той измъкна голяма платнена торба от вътрешността на горната си дреха и я разклати. Смехът бързо утихна. Търговецът каза:

— Измамникът би ли ви дал парите си, вместо да вземе вашите? Лъжеецът ще ви повярва ли, вместо да ви накара да повярвате?

— Оловото ще направи кесията тежка като злато — обади се един селянин, — а думите са си просто думи. Не сме такива глупци, че да не забележим крадец, когато го видим.

Един от „мъжете вълни“, които придружаваха търговеца, очевидно ръководител на групата, изведе коня си по-напред и заговори

с обичайния арогантен маниер на самурай, независимо дали имаше или нямаше господар.

— Принизете се на мястото си, селяни — разпореди се той, хванал дръжката на сабята си с една ръка — и говорете с уважение на тези над вас.

— Това е село Яманака — отвърна селянинът, без да се изплаши ни най-малко. — Ние сме поданици на владетеля Хиромицу, а не сме бездомна тълпа.

„Мъжът вълна“ измъкна мечата си.

— Владетелят Хиромицу. Треперя от страх.

— Владетелят Хиромицу се радва на приятелството на Генджи, даймио на Акаока — продължи селянинът, — който разби армията на шогуната тук преди не много време. Може би сте чували за манастира Мушиндо?

— Манастирът Мушиндо — повтори „мъжът вълна“, отпусна мечата си и се обърна към търговеца. — Мислех, че е по на запад.

— Обърнете главата си — каза му селянинът — и погледнете нагоре към хълма. Ето го там.

— Прибери мечата си — заповяда търговецът — и нека не говорим за миналото. Аз съм тук като пратеник на бъдещето. На благоденстващото бъдеще. Ще ме чуете ли? Ако не искате, продължавам нататък.

Той отвори торбата, пхна ръка в нея и извади шепа монети, после разтвори дланта си. В торбата нямаше олово. От дланта му проблясваха шу, правоъгълните златни монети с характерните знаци за официалната власт на Токугава. Шестнайсет шу се равняваха на едно рио, а едно рио беше повече, отколкото дори най-богатият селянин в селото можеше да спечели от годишната реколтата. След като торбата на търговеца беше пълна с монети, той държеше състояние в ръцете си. Беше цяло чудо, че ронинът с него още не го бе убил и не бе откраднал състоянието му. Наличието на толкова много пари пред тях накара селяните да притихнат.

— Неотдавна шогунът отмени забраната за пътуване в чужбина — обяви търговецът. — След като видя, че светът ще се облагодетелства от нашето присъствие, той мъдро постанови, че японците отново могат да живеят в чужди земи. За да подслонят пътниците, в Тайван, Филипините, Сиам, Китай, Ява и на много други

места са построени много крайпътни ханове. Естествено, те трябва да бъдат обслужвани от японци. Не можем да поверим нашите пътници на грижата на нецивилизованото местно население. Заради това съм упълномощен да предложа работа за прислужници, готвачки и домоуправителки на младите жени от вашето село за срок от три години, като на техните семейства ще се плаща едно шу годишно. Предварително! А днес, в тази минута, всяко семейство, което даде на дъщерите си възможността на живота им, ще получи три шу! Три златни шу!

Щом чу думите „три златни шу“, Кими разбра всичко, все едно вече бе ходила на Ява или Филипините, или в Сиам, независимо къде се намираха тези места. Тя не вярваше на нищо, което този безсрамен негодяй говореше за прокламацията на шогуна или новите възможности, или каквото и да било друго, и се съмняваше, че някой друг от селото му вярва. Ала нямаше как бедните селяни с толкова много гърла за хранене да се противопоставят на подобно предложение.

— А сега кажете ми истината — обърна се отново към тях търговецът, като все още държеше златото в ръката си, така че да го виждат всички. — Мислили ли сте някога, че ще дойде денят, в който вашата дъщеря без зестра, която е цяло бреме, ще струва толкова? Наистина не живеем ли в удивителни времена?

Трите други сестри на Кими бяха омъжени, а децата им бяха твърде малки, за да ги оставят. Кими беше единствената, която можеше да отиде. Така и стана, тя тръгна още същия ден с още шест момичета от селото. Дори нямаше време да се изкатери нагоре по хълма, за да се сбогува с Горо.

Две седмици по-късно тя се намираше в някакъв склад на пристана на пристанище Йокохама, където чакаше заедно с още стотина други момичета и млади жени за кораб, който да ги отведе на място, наречено Лусон. Фикцията, че ще бъдат прислужници, домоуправителки и готвачки, беше изоставена преди доста време. Повечето от по-големите момичета бяха изнасилени от стражата, някои неколkokратно. Кими и другите избягнаха тази съдба, защото търговецът неколkokратно напомни на „мъжете вълни“, че най-малките момичета ще донесат двойна цена, ако са още девствени, когато достигнат крайната точка от пътуването си. В това деликатно

равновесие между похотта и алчността Кими беше временно в безопасност. Това обаче беше безопасност, лишена от надежда. Най-сетне това ѝ се бе стоварило на главата. Беше продадена. От собствените си родители.

В продължение на няколко дни мисълта да избяга ѝ даваше енергия и я ободряваше. Това състояние обаче я напусна много скоро. Къде щеше да избяга? Ако се върнеше обратно в селото, „мъжете вълни“ щяха да дойдат за нея и тогава какво щяха да правят родителите ѝ? Щяха да я върнат, защото ако не върнеха нея, трябваше да върнат златото, а Кими не можеше да си представи това. Беше видяла изражението им, когато взеха монетите в ръце. А ако не се върнеше в селото, какво щеше да прави? Как щеше да оцелее на място като Йокохама, пълно с непознати хора, живеещи точно толкова по течението, колкото и „мъжете вълни“, които я държаха пленница?

Безнадеждността я направи отпусната и апатична, а заради апатията тя загуби представа за времето.

Ето такъв щеше да е целият ѝ живот. Самотен, неясен, застоял. Ще бъде използвана, докато не стане безполезна, после ще умре. Какво проклетие е да се родиш жена. Ако беше куче, дори женско куче, можеше поне да се ползва със защитата на старото шогунско законодателство, което регулираше отношението към тях. За това как да се третират жените, законодателство нямаше.

Събудиха я уплашените писъци на момичетата, които бяха до входа на тяхното помещение. Тя отиде колкото бе възможно по-назад в тълпата. Заради своята стойност като девственица вероятно нямаше от какво да се страхува, но беше добре да не се уповава много на алчността. Онези, които бяха податливи на порока, обикновено бяха ненадеждни дори в практикуването на злото. Моментна слабост, само това бе необходимо, а тези „мъже вълни“ бяха изтъкани от слабост. Кими се скри.

— Точно така, пицете, пицете — каза един от стражите, а другите се разсмяха. — Страшно е, нали? Следващата, която не направи каквото ѝ кажем — веднага и напълно любезно, — ще си го получи. Как ви се струва? Ти! Да, ти! Кой ще бъде? Той или аз?

Кими не можеше да види какво се случва, но не беше необходимо да види, за да разбере. Чу смях и вопъл от уплах, отваряне на врата и шум от движещи се крака. Натискът на телата на другите

момичета върху нейното ѝ подсказа колко са уплашени. Те се опитваха да останат колкото бе възможно по-далече от вратата.

— Него ще оставим да ви наблюдава — каза стражата. — Ако не искате нищо да ви се случи, дръжте се добре, докато ни няма!

Стражите тръгнаха с нещастните жени, които избраха за вечерното си забавление, но натискът от тела върху Кими не намалю. Новият пазач, когото бяха оставили, трябва да беше ужасно противен, като имаше предвид зверовете, които вече беше виждала. Разбра, че той се движи покрай оградата, гледа ги, защото тълпата от уплашени жени се люшкеше ту на едната, ту на другата страна, всеки път с все по-голяма доза паника. Някои от жените бяха започнали да ридаят в очакване на ужаса, който щеше да настъпи скоро, неизбежно. Още една смяна на положението и тя успя да го види — голямата му плешива глава, която се издигаше над тях. Той се движеше покрай оградата, безмълвно, вниманието му беше изцяло погълнато от жените. Беше някакъв ням, плешив звяр, може би чужденец, доведен от безсърдечните „мъже вълни“ да ги тероризира и да ги превърне в покорни роби.

Портата помръдна — отначало малко, след това се разтвори със замах. Жените, останали без дъх, се притиснаха още повече към стената. Нещо метално щракна. Кими видя как горната част на вратата отново се раздвижи. Чудовището беше влязло вътре. Женската тълпа отстъпваше с приближаването му, Кими отстъпваше заедно с тях. Тя обаче нямаше къде повече да отстъпва, останалите се отдалечаваха от нея, а чудовището се приближаваше.

Идваше за нея!

През последните няколко дни Кими мислеше за самоубийство, но винаги се разубеждаваше. Животът беше за предпочитане пред смъртта. Докато беше жива, имаше шанс. Мъртва, нямаше. Имаше и практически проблем. Как? Гладуването нямаше да свърши работа. Стражите щяха да разберат какво се случва и да я насилят да се храни. Това вече се беше случило с едно момиче. Преди да види какво правят стражите, тя не знаеше, че храненето може да бъде превърнато в мъчение.

Нямаше къде и да се обеси, освен на оградата, а там щеше да е твърде бавно. Едно от момичетата се беше опитало, но само увреди мускулите на шията си, след което се отказа. Сега главата ѝ беше

постоянно наклонена на една страна, което намаляваше цената ѝ и несъмнено я обричаше на най-лошо третиране в Лусон.

Не можеше да скочи от височина или да пререже гърлото си. Единственото, което беше възможно, беше да удари главата си толкова силно в земята, че да разбие черепа си. Смяташе, че няма нито волята, нито силата, за да го направи.

Оставаше само една възможност. Тя беше отвратителна, но беше сигурна смърт, ако имаше куража да го направи. Неколкократно стигаше до решението и винаги се отказваше. Животът бе за предпочитане пред смъртта. Засега.

Звярът се приближи още повече. В тъмнината на помещението тя не можеше да различи чертите му, виждаше само очертанията на огромното му тяло. Можеше да я разкъса, да прекърши гръбнака ѝ, да я стъпче в пристъп на жестокост на нечовешката му похот, преди да я остави да умре в агония, в пълна самота на пода на този склад в Йокохама.

Тя се обърна и коленичи, изплези езика си и го стисна между зъбите си. Щеше да удари брадичката си в земята, да разсече на две този орган, който носеше само проблеми, и да умре от загуба на кръв. Такъв живот, толкова кратък, само с една искрица светлина, донесена от чужденеца монах Джимбо, момент, който ѝ се струваше отминал толкова отдавна. Тя затвори очи и вдигна глава, за да се подготви за удар в земята. Изплезеният ѝ език вече беше толкова пресъхнал, имаше чувството, че гори.

— Кими — промълви чудовището.

1882 година, абатството Мушиндо

— Горо — каза преподобната абатиса Джинтоку.

— Кими — отвърна Светеца.

— Горо.

— Кими.

— Горо.

— Кими.

Повтарянето на имената можеше да продължи дълго време. Абатисата беше започнала да мисли за това като за форма на песнопение и понякога, съвсем непреднамерено и без да забележи,

изпаднаше в състояние на дълбока медитация. В някои случаи той продължаваше да стои при нея, когато тя се връщаше към нормално състояние. Друг път отиваше някъде, тъй като изпълняваше режима на Джимбо, без да се отпуска. Веднъж тя дойде на себе си по време на проливен дъжд, а една прислужничка държеше над главата ѝ чадър. Тя беше, разбира се, изпратена там от Светеца.

До деня, в който Горо я откри в Йокохама, той не беше изричал името ѝ. Сега, двайсет години по-късно, неговият речник все още се състоеше само от две думи. „Джимбо“. „Кими“. Как я беше открил? Тя не знаеше. Как беше нает от „мъжете вълни“ за пазач? Тя не знаеше.

— Кими — каза той, взе я за ръка и я изведе от помещението, през пристана, през Йокохама и я върна в Мушиндо. Той редовно се губеше, когато отиваше от селото до манастира, въпреки че манастирът се виждаше от селото. Как беше пътувал толкова далече и как после толкова лесно намери обратния път? Тя не знаеше.

Повечето от пленниците бяха твърде изплашени, за да тръгнат с тях, но няколко се осмелиха. Част от тях бяха в Мушиндо и сега. Не ги бяха преследвали. Защо? Тя не знаеше. Никога повече не видя търговеца или „мъжете вълни“.

Абатисата примигна.

Горо бе отишъл някъде.

А колко дълго бе стояла тук сама, изгубена в спомени от миналото? Погледна към небето. Минаваше дванайсет часа по обяд. Обиколката на туристите беше завършила, монашеското ястие беше сервирано и изядено, гостите си бяха тръгнали. Тя напусна колибата на пазача и се върна в абатството, където щеше да пресметне постъпленията за деня. Освен приходите от дарения за обиколката имаше дарения и в залата за медитация за будите, в кухнята — за храната, и в хранилището — за свещените реликви от обгоряло дърво, куршуми и фрагменти от ръкописи.

Обгорялото дърво беше от развалините на залата за медитация, които бяха останали след взривяването ѝ в прочутата битка. Те бяха много популярни сред молеците се, които вярваха, че фрагментите имат силата да предизвикват сходно експлозивно пробуждане за просвещение. Онези, които търсеха защита от физическа опасност, както и от злите намерения на враговете, почитаха куршумите като талисман. Не би могло да се забрави, че хиляди бяха изстреляни по

владетеля Генджи и нито един не го застигна. Със сигурност тези куршуми бяха погълнали от неговата сила да възпре атаката.

Всеки приход обаче бледнееше в сравнение с даренията, които абатството получаваше от реликвите, които съдържаха фрагмент от ръкопис. Някои, които търсеха парче хартия, бяха сигурни, че са от останките от манускриптите на замъка „Облак врабчета“, прозренията за бъднините на ясновидците сред владетелите Окумичи. Притежавай парче от тях и бъдещето ти ще привлече всичко добро и ще прогонва лошото. Други нямаха съмнение, че в тях се съдържа още по-голяма сила, силата да сбъдват най-съкровенията желания, защото хартията беше материалният остатък от ръкописа „Есенен мост“, сборник от заклинания и песнопения, събрани от древната принцеса госпожа Шидзука.

Абатисата нито потвърждаваше, нито разубеждаваше вярващите. Куршумите наистина бяха от тези, изстреляни в битката и събрани от Горо по време на почистването. Дървото беше от развалините на старата зала за медитация, както хората вярваха. Фрагментите хартия бяха парчета, накъсани от абатисата от древни празни свитъци, отначало дванайсет на брой, донесени в абатството от госпожа Емили преди петнайсетина години. Какви бяха тези свитъци, абатисата не знаеше и не се интересуваше кой знае колко. Важното бе, че абатството Мушиндо събираще достатъчно приходи, за да изхранва жителите си и техните семейства. Нека хората вярват в каквото искат, след като това им носеше мир и спокойствие. В света и двете почти липсваха.

Точно се готвеше да свали качулката си, тъй като денят бе топъл, когато забеляза, че не всички гости са си тръгнали. Все още един беше останал, седнал спокойно сам в централната градина, млад мъж, необикновено красив, с много красиви очи и дълги, почти момичешки мигли. Мустаците му стояха превъзходно, защото премахваха впечатлението за изключителна женска красота. Беше добре облечен по последна западна мода, на главата си носеше шапка в колониален стил, под черното си вълнено сако с двуредно закопчаване беше облечен в сива копринена жилетка, бе обут в тъмносив вълнен панталон. Само обувките му — ботуши, от онези, които носеха по-скоро конниците, отколкото градските жители — изглеждаха не на място. Тя сведе глава и събра ръцете си в будисткия жест „гашо“ и се

направи, че просто преминава край него, но мъжът я заговори, преди да продължи.

— Нашият гид ни разказа за прочутата битка — рече той.

Произношението му беше малко странно, сякаш не беше практикувал японски. Може би напоследък беше прекарал известно време в чужбина и бе говорил чужд език и все още не се беше приспособил към японския.

— Смисълът е в предупреждението — обясни абатисата. — Когато подобно насилие бъде извършено на такова свято място, това ни напомня, че мирът и хаосът не са толкова далече един от друг, както сме свикнали да мислим. Надявам се, че това не ви безпокои особено.

— Никак — отвърна той, въпреки че всъщност изглеждаше притеснен. — Просто съм чувал различна версия на тази история.

Начинът, по който устните му образуваха лека, почти иронична усмивка, ѝ напомниха за някого, когото тя не можа веднага да отъждестви с младия мъж.

— Гидът каза, че владетелят Таро е предвождал бягството с най-известните конници от провинция Акаока — обясни той. — По онова време обаче Таро не е бил владетел и е бил обкръжен заедно с владетеля Генджи и останалите. Бягството било предвождано от владетеля Мукай, който довел своите васали със себе си от север.

— Така ли? — попита абатисата. Тя беше изненадана от познанията на младия мъж. Битката се бе развила така, както бе казал той, а не както разказваха на посетителите. Според официалната версия на Таро бе дадена ролята, изиграна от Мукай, отчасти за да се възстанови репутацията на Таро, отчасти за да се прикрие ролята на Мукай. Таро в крайна сметка се бе справил зле, а злощастните слухове за светските навици на Мукай правеха всяка асоциация потенциално неудобна за Генджи. След двайсетгодишно повтаряне лъжата придоби тежестта на исторически факт. Имаше дори жертвеник, посветен на владетеля Таро, в един от най-малките храмове на абатството. През годините той спечели популярност като бодхисатва на избавлението. Тъй като с него не бяха свързани никакви реликви, абатисата не насърчаваше култа към него. Тя продължи: — Истинският смисъл на историята не е в подробностите кой какво е направил. За нас би било по-полезно да се съсредоточим над несигурността на живота и благодарността и вниманието, което всеки момент заслужава.

— Сигурно е така.

Той изглеждаше много разочарован, сякаш това имаше някакво значение лично за него.

— Проявявате ли личен интерес към битката? — попита тя.

— Само към истината — отговори той. Той все още се усмихваше и в усмивката му продължаваше да има нещо иронично, но сега иронията като че ли беше насочена към самия него. — Надявам се, че нещо от това, което ми беше разказано, е истина. Нещо.

— Откъде сте чули вашата версия? — попита абатисата.

— От моите родители. Те са били там. Или поне така са ми казали.

Абатисата познаваше всяко дете от селото, което беше с нея в онзи ден и бе наблюдавало битката от скришното място в гората. Познаваше всеки, който бе израснал като възрастен, всяко дете, родено от тях, всеки внук, а този млад мъж несъмнено не беше сред тях. Само единайсет души от страна на владетеля Генджи бяха оцелели в битката — четири жени и седем мъже. Три двойки от тях впоследствие се ожениха, несъмнено убедени, че съдбата ги е събрала и ги е посочила да оцелеят с тази цел. (Колко обичаме да обличаме нашето незначително съществуване в неоснователна значимост. Абатисата безмълвно благодари на Буда, заедно я е запазил от тази заблуда.) Родителите на младия мъж му бяха казали истината за битката, но го бяха излъгали, че са присъствали. Това не беше кой знае каква лъжа. Очевидно обаче тя бе имала въздействие върху него.

— Кой са родителите ви? — попита абатисата.

В този момент мъжът направи нещо неочаквано. Разсмя се.

— Това е добър въпрос — отвърна той, — много добър въпрос.

[1] Дълбока медитация. — Б.пр. ↑

БЯГСТВОТО НА БАНДИТА ОТ ЧАЙНАТАУН^[1]

Нищо в този или в следващия живот не ви носи повече болка от любовта. Ако някой ви каже друго, той ви лъже.

Или все още е неопитен в това отношение.

Или е имал изключителен късмет в избора на любовници.

Засега.

Аки-но-хаши (1311)

1882 година, Чайнатаун, Сан Франциско

Матю Старк се спря пред китайската пералня на ъгъла на „Вашингтон“ и „Дюпон“. Пое си дълбоко дъх. Някои от неговите познати не преставаха да повтарят, че в Чайнатаун се разнася воня, сякаш това беше еманацията на някакъв гниещ свят. Самият Старк се успокояваше от смесицата от миризми, не от тяхното количество или от някоя конкретна, а от това, че бяха много, в изобилие и внушаваха сила. Тази смесица винаги пораждаше надежда в сърцето му, че доброто предстои, независимо че от опит той знаеше, че лошото е подобно на доброто. По някакъв начин тя му припомняше и богатата на събития година, която прекара в Япония преди двайсет години, въпреки че миризмите нямаха нищо общо. Може би това беше просто източното качество на миризмите.

Облечен в модерен вълнен сюртук с двуредно закопчаване, черен с черна кадифена гарнитура и облечени копчета, жилетка от тъмночервен копринен брокат над копринена бяла риза, вълнен панталон и безупречни памучни тиранти, филцова плантаторска шапка, черна копринена панделка, вързана на фльонга, дълга, но спретнато подстригана коса, побеляла на слепоочията, Старк приличаше на проспериращ джентълмен от процъфтяващия град Сан Франциско, като се изключат леките подутини на сюртука на дясното

бедро и вляво на гърдите, където кобури криеха два трийсет и осемкалиброви револвера съответно с пет- и двуинчови дула — първият за точност, а вторият — за компактност. Преди да продължи да пресича площада по посока на „Джейд Лотъс“, първокласно развлекателно заведение в тази част на града, той провери дали пистолетите са на мястото си.

Старк не очакваше неприятности, не и такива, които изискваха използването на двете огнестрелни оръжия. Ала старите навици трудно се забравяха. Когато беше седемнайсетгодишен и бягаше от сиропиталището, за да се опита да стане каубой в Западен Тексас, Старк едва не бе убит от комарджия, когото хвана да лъже на карти. Единствената причина, поради която уби комарджията, вместо да стане обратното, беше, че оръжието на другия произведе произволен изстрел. Инцидентът насърчи Старк да превърне в навик дублирането на защитата си, просто за всеки случай. Оттогава четири пъти му се беше налагало да стреля с две оръжия по една и съща цел, и то все в Япония. В три от случаите той спаси собствения си живот и живота на приятелите си. В четвъртия нямаше кой знае каква необходимост. Старк изпразни „Колт“ четирийсет и четвърти калибър и „Смит енд Уесън“ трийсет и втори калибър в безпомощен човек, когото вече бе ранил смъртно. За него най-голямата ирония беше, че любовта може толкова лесно да отведе човек до омразата и че омразата в резултат на любовта може да накара човек да извърши неразумни неща, без да се поколебае нито за миг.

Старк искаше да се види с Ву Чун Хин, един от най-богатите мъже в Сан Франциско. Поради факта, че беше китаец, той имаше привилегията да живее в района около площад „Портсмут“, образуван от около дванайсет пресечки, заедно с близо двайсет хиляди свои сънародници китайци и беше достатъчно благоразумен, за да не демонстрира богатството си пред американските жители на града. Старк беше чувал, че Ву е роден във влиятелно семейство в Китай, дошъл в Съединените щати на младини, за да продължи образованието си, и бил принуден да остане тук, когато семейството му било ликвидирано по време на един от бунтовете, които избухвали в страната с трагична регулярност. Каквато и да беше истината за миналото му, настоящето на Ву беше като на собственик на множество ресторанти, публични домове, хазартни заведения и опиумни

свърталища. Тъй като Старк се занимаваше със съвсем различен бизнес и не се беше възползвал от стоките и услугите, предлагани от Ву, с изключение на кухнята му, двамата никога не бяха имали сериозни отношения или конфликти. Той нямаше идея защо Ву бе поискал срещата.

— Моля ви, простете ми, че поисках да дойдете тук — обърна се към него Ву.

Старк беше отведен в дневна на втория етаж. Тя беше обзаведена с малка лична библиотека, която човек би могъл да намери в дома на професор в колеж, пълна с множество книги. Нищо не подсказваше, че би могла да принадлежи на друг, освен на американски интелектуалец. Това впечатление се допълваше от облеклото на Ву, което приличаше на дрехите на госта му по вкус и качество. Наоколо нямаше и намек за Изтока, като се изключи лицето на Ву. Косата му беше акуратно подстригана. Опашка, разбира се, нямаше.

— В момента условията са такива, че за мен няма да е благоразумно да правя сделки извън моя район.

— Заради Бандита от Чайнатаун — констатира Старк.

— Да — Ву изглеждаше искрено угрижен, — въпреки че не е от Чайнатаун.

Старк настоя:

— Вестниците твърдят, че е.

— Вестниците. — Ву издаде звук, все едно се изплюва. — Те имат само две цели. Да продават повече вестници и да обслужват интересите на своите алчни господари. Благодарение на вестниците имаме китайски данък на кубически метър въздух, китайски миньорски данък, китайски полицейски данък. Това справедливо ли е? Има ли мексикански данък на кубически метър въздух, германски миньорски данък или ирландски полицейски данък? А сега заради шума около Бандита китаец срещу нас отново се надигат обществените настроения.

— За жалост, но не е неразбираемо — отвърна Старк. — Някои хора се нуждаят от извинение и Бандита им го дава. Мислех си, че би трябвало да сложите край на всичко това преди доста време.

— Щях, ако беше китаец, защото, ако беше китаец, нямаше начин да не разбере кой е.

— Не искам да съм груб, мистър Ву, но всички свидетели го описват като китаец. Не е възможно всички да са се объркали.

— Биха могли, ако... — започна да говори Ву, после очевидно размисли и започна наново. — Този престъпник напада богати двойки в техните квартали, заплашва ги с пистолет и нож...

— Голям нож — допълни Старк — от типа, който се използва обикновено в китайските ресторанти.

— Да. Това е дяволски измамна принадлежност. Той размахва пистолет и китайски нож, но взема само по едно бижу от жената. Ако мъжът се възпротиви, той изкрещява нещо, предполага се на китайски, и го поваля с ритник или го удря с дръжката на ножа. — Ву направи гримаса. — Антикитайските настроения се задълбочават с всеки изминал ден. Мислех си, че с грабежите и пожарите преди четири години дъното е достигнато, но то се оказа по-надълбоко, отколкото си представях, толкова дълбоко, че не съм сигурен, че го виждам. Достатъчно неприятно беше, че градът и щатското правителство приеха наказателни разпоредби. Сега Конгресът на Съединените щати е на път да приеме закон за лишаване от права на китайците и ако го приеме, какво ще стане тогава с нас? Ще бъдем прогонени? Хвърлени в затвора? Ще ни вземат ли и без това малката собственост? В тази ужасна ситуация никой китаец няма да посмее да я влоши, като извършва подобни престъпления.

— Никой здравомислещ китаец не би го направил — отвърна Старк. — Но този може да не е с всичкия си.

Ву поклати глава.

— Той не е китаец.

Старк вдигна рамене.

— Ще приема вашето мнение и се надявам, както и вие, че той ще бъде спряен, преди ситуацията да излезе от контрол. Сега, ако искате, можем да поговорим за целта на тази среща.

Ву се загледа в Старк безмълвно няколко секунди, преди да продължи.

— Ние вече го правим, мистър Старк.

Старк се намръщи.

— Боя се, че не разбирам.

— Заради естеството на моя разнообразен бизнес — продължи Ву — имам делови отношения с много офицери от градската полиция.

В началото те търсеха помощта ми и фактически споделяха с мен информация. Ето някои любопитни факти. Бандита знае имената на жертвите. Знае къде живеят и стига толкова далече, че описва интериора на стаи, включително, в един от случаите, спалнята на собственика, като се предполага, че той е бил в къщите на жертвите в някакъв момент, преди да ги ограби на улицата. Жертвите са уплашени и ядосани. Досега полицията задържа тази информация от печата. Ако се разпространи, няма да мине много време и агресивно настроени тълпи ще се изсипят в Чайнатаун и ще се повторят зверствата от седемдесет и седма.

— Все още не разбирам — настоя Старк. — Какво бих могъл да направя във връзка с това?

— Моля ви, позволете ми да продължа, мистър Старк. Това е трудна работа, която изисква внимателно обмисляне. Е, какво имаме досега? Един мъж, който може да влиза в къщите, без да бъде забелязан и без да оставя какъвто и да било знак, че е бил там. Да не забравяме също, че той извършва своите грабежи в самия център на най-добрите квартали — безупречните квартали, — но никой не го е виждал, въпреки че заради неговото преследване той би трябвало да изпъква като пословичен наранен пръст.

— Възможно е да се маскира.

— Ако е така, трябва да добавим тази възможност към чудовищния списък от негови таланти. Освен това става още по-забележителен, защото не краде нищо от къщите, в които влиза, въпреки че не е проблем да го направи. Това със сигурност предполага, че той не е мотивиран от материалната печалба, много любопитно качество за взломаджия и въоръжен крадец, нали? Фактът, че той взема само по едно бижу по време на обирите си е в подкрепа на предположението, че не е меркантилен.

— Да допуснем, че сте прав — съгласи се Старк. — От това обаче не произтича полезно заключение.

— Има още нещо — каза Ву. — Моите полицейски контакти ми гарантираха подробно описание на бижутата, откраднати по време на обирите. От мистър и мисис Добсън — платинена брошка, петнайсет сантиметра в диаметър, с двама и четири брилянта с общо тегло от тринайсет и половина карата, а в средата петкаратов сапфир. — Ву

сложи на бюрото си брошка, наподобяваща току-що даденото описание.

— От мистър и мисис Мерил — златен пръстен, тежък осемнайсет карата, с брилянтов солитер от три и половина карата. — Той постави пръстена до брошката.

— От мистър и мисис Харт — огърлица, шейсет сантиметра, с двойна верижка от дващест и един карата злато и сребро, обгърнато с перли от шест милиметра до два сантиметра и половина. — Огърлицата се присъедини към брошката и пръстена.

— Не съм открил комплекта от две гривни от злато и слонова кост, дадени на бандита от мистър и мисис Бъргър — продължи Ву. — Разбира се, това стана едва вчера и още не е влязло — както бих казал — във вихъра на събитията.

— Вече съвсем нищо не разбирам — призна си Старк. — След като имате ограбеното, би трябвало да сте хванали Бандита.

Ву поклати глава.

— Не съм.

— Тогава негов съучастник.

— Не. Няма доказателство, че той има съучастник.

— В такъв случай как така тези бижута са у вас?

— Бяха намерени вчера при рутинна инспекция на женските помещения тук. Жените бяха подложени на натиск, но засега всички отричат да знаят нещо за тях.

— Под „женските помещения“ имате предвид публичния дом?

— Да.

— Значи една от тях има любовник или клиент, който е Бандита. Сега изглежда съвсем просто да се разбере кой е той. — Старк загледа Ву в упор. — Не разбирам защо ме занимавате с всичко това.

— Защото не е толкова просто — отвърна Ву. — Надявах се да ми помогнете да разреша загадката по най-безболезнения начин за всички засегнати страни и колкото е възможно по-бързо.

— Как аз мога да направя онова, което вие не можете? Запознат съм със случая съвсем бегло, за разлика от вас.

— Като ми помогнете да огледаме всички факти заедно и може би да стигнем до някакъв отговор. Вие сте мъдър човек, сър, поне всички казват така. Може би ще забележите това, което убягва на останалите. Факт: Бандита е експерт във взлома като професионален

крадец. Това означава, че или се е обучавал по изкуствата, или има практика. Факт: Никой не го е виждал как влиза или напуска някоя от къщите. Той е толкова потаен, колкото съм и аз, един от онези практики на мистичното тайно изкуство на японските знания. Как ги наричаха?

— Нинджа — отвърна Старк.

— Да, нинджа. Разбирам, че мисис Старк е получила такава подготовка в родината си.

— Предполагам не мислите, че съпругата ми е Бандита от Чайнатаун.

— Разбира се, че не и се извинявам извънредно много, ако съм създал това впечатление. Само посочих, че онзи, който е Бандита, има подобни умения.

— В Сан Франциско има по-малко от сто японци — рече Старк. — Изпитвам сериозни съмнения, че някои от тях са нинджи.

— Така е — съгласи се Ву. — Да продължим. Факт: Бандита не е мотивиран от материалното облагодетелстване. Това предполага, че той няма незадоволени материални нужди. Накратко, това съвсем точно предполага, че мъжът е толкова богат, колкото и жертвите му, ако не и по-богат.

— Това е буквално пресилено — опонира му Старк. Накъде биеше Ву? Каквото и да целеше, то започваше да предизвиква безпокойство у него. — Защо богат човек би ограбвал? Той няма подобни потребности.

— Не от нужда — обясни Ву, — а заради преживяването. И за да прави впечатляващи подаръци на красиво момиче.

Старк изсумтя.

— Кой би давал подаръци на проститутка?

— Нито вие, нито аз, разбира се — продължи Ву. — Ние сме зрели мъже, които не се самозаблуждават кое е истинско и кое — не. Това е силно романтичен човек, много млад и впечатлителен, може би някой без кой знае какъв опит с жените — толкова млад мъж може да смята, че точно така трябва да постъпва.

— Изглежда, имате представа кой е. Ще ми кажете ли, или трябва да позная?

Ву сви рамене.

— Надявах се, мистър Старк, че ще обобщите фактите и ще откриете виновника. Разбира се, ако го направите и разрешите проблема сам, тогава няма да има нужда да занимаваме властите или да принуждаваме онези, които могат несправедливо да бъдат наранени, да прибегват до саморазправа. Добре е да се огледате за някой с умения на нинджа, който не изпитва материални нужди, млад и романтичен, неопитен в любовта, човек, който може би води прекалено спокоен живот и затова изпитва желание да преживява опасности и авантюри. — Ву замълча и се поклони, преди да продължи: — Също така някой, който не е китаец, но може да бъде объркан с китаец от тези, които нямат представа.

Сякаш нещо хвана в клещи гръдния кош на Старк. Единствените хора в града, които можеха да бъдат объркани с китайци, бяха японците. А доколкото Старк знаеше, имаше само един японец, който пасваше на описанието на Ву идеално, само един, чието име Ву можеше толкова скрупулъзно да избягва да спомене, за да спести на Старк неудобството. Не можеше да е той, нали? Възможно ли бе Старк да е толкова погълнат от делата си, че да пропусне да види нещо, което става пред очите му? Възможно бе. Ву бе прекалено предпазлив, за да се срещне със Старк, ако не беше така.

— Оценявам дискретността ви, мистър Ву — успя най-сетне да каже Старк.

Ву се поклони.

— Що се отнася до мен, мистър Старк, този разговор никога не се е състоял.

— Позволете ми да компенсирам загубите за вашата търговска дейност, които евентуално сте понесли от действията на Бандита.

— Моля ви — Ву вдигна ръце, — това изобщо не е необходимо. Достатъчна компенсация би било да се сложи край на тези действия. — Ву не спомена за трофеите на Бандита, които сега се намираха случайно в ръцете му. Да покаже бижутата на Старк беше необходимо, за да установи фактите. В този конкретен случай нямаше опасност от загуба, тъй като Старк не можеше да разкрие, че ги познава, и с това фатално да предаде своите жизненоважни интереси. Така малкото състояние от скъпоценни камъни и метали — тъй като, разбира се, бижутата не можеха да останат в сегашната си форма — принадлежеше на Ву. На практика той бе добре компенсиран за

неприятностите, които му бяха причинени, и тъй като бе направил услуга на Старк — винаги бе полезно да се правят услуги на богатите и силните, — сега Старк му беше длъжник. Не че някога на Ву дори би му хрумвало да се възползва от това. Би било изключително долнопробно. Достатъчно благоприятно бе самото съществуване на този факт.

— Приемете моята благодарност тогава — каза Старк. Той се спря до вратата. — Мога ли да ви обезпокоя за последно, преди да си тръгна?

— Моля.

— Името на момичето.

— Когато ние с майка ти дойдохме тук през шейсет и втора година — започна Старк, — в Сан Франциско живееха шейсет хиляди души. Днес населението е двеста и петдесет хиляди души. Градът продължава да расте, както и възможностите за бързите и смелите.

— Деловите възможности имаш предвид — Макото Старк гледаше през прозореца на дневната към града в краката си.

— А какви други възможности има?

Макото погледна Старк.

— Това, татко, е за хора, които се интересуват от делови възможности.

— Мнозина са заинтересуваните.

— Печалби и загуби, предлагане и търсене, дебит и кредит — занарежда Макото. — Вълнуващи неща.

— Канцеларската работа не е бизнес — не се съгласи Старк, — тя архивира бизнеса. Знаеш ли какво всъщност прави „Ред Хил Консолидейтид Къмпани“?

— Разбира се. Захар, вълна, мини. Няколко фабрики.

— Добиваме желязна руда в Канада и сребро в Мексико. Отглеждаме овце в Калифорния, имаме захарни плантации в Хавайското кралство. Наша е най-голямата захарна рафинерия в Калифорния и сме собственици на най-голямата банка в Сан Франциско.

Макото сви рамене.

Старк се облегна на стола си.

— Прекалено много те разглезих — както и майка ти. — Щом се сетеше за Хейко и си помислеше за нея, той не можеше да се ядоса на Макото.

— Правя точно каквото ти и мама ми казвате да правя, тоест да се концентрирам върху учението ми в университета. Получавам добри отзиви от професорите, нали? Особено по английски и литература.

— Английски и литература. — Толкова ли се беше променил светът за толкова кратко време? Бащата — човек на седлото, синът — на литературата, и всичко това за двайсетина години? — Тази година навършваш двайсет. Би трябвало сериозно да се замислиш за бъдещето си. Как се вписват в него английският и литературата?

Макото се усмихна.

— На двайсет години ти беше ли определил бъдещето си?

— Нещата са различни сега — отвърна Старк. Ограбване на търговски постове в Канзас, банки в Мисури. Кражба на коне в Мексико и на добитък в Тексас. Влюбване в проститутка в Ел Пасо. Стрелба по мъже в престрелки. Уби девет, преди да е разбрал. — Нямаше много възможности за това, което наричаш кариера.

— Предполагам, че си имал късмет да станеш партньор с мистър Окумичи.

— Да — потвърди Старк, — чист късмет. — Мистър Окумичи. Все още му беше трудно да мисли за него по този начин. Окумичи-ноками-Генджи, даймио на Акаока, в чиито ръце беше животът и смъртта на всеки мъж, жена и дете в неговата провинция. Военачалник, облечен в натруфени одежди в стил отпреди хиляда години, косата му — сресана в древна сложна прическа, два меча на кръста и десет хиляди абсолютно покорни на заповедите му самураи. Предводител на род, противостоял на шогун в продължение на три столетия. Сега всичко бе минало. Нямаше кокчета на главите на мъжете, нямаше кимона, нито мечове. Нямаше самураи, провинции, даймио, шогун. Не се бяха виждали от двайсет години, като се изключат снимките, общуваха чрез писма, които си разменяха съвсем редовно. Всяка година Старк отиваше на Хаваите, за да нагледа захарните си плантации, но никога не стигаше по на запад. Генджи бе посетил Съединените щати миналата година, но се беше отбил на път от Европа през Ню Йорк, Бостън, Вашингтон и Ричмънд и се беше прибрал, без да отиде до Калифорния. Как бе възможно двамата мъже

да са доверени партньори и верни приятели, без да се виждат толкова дълго време? Силата на миналото наистина бе огромна. Тя ги бе свързала завинаги и ги бе разделила завинаги, защото от всички опасности, които бяха преодолели преди толкова много години, от всички хора, които познаваха, обичаха и мразеха, само един човек имаше значение. Хейко. Неизменно това бе Хейко.

Когато си помислеше за нея, той я виждаше както при първата им среща. Така изискана, така изящна, така деликатна, в копринено кимоно, покрито с несиметрично разположени избродирани огънати от вятъра върби. Английският ѝ беше с такъв ужасен акцент, че той едва разбра дума от него. Тя обаче възприемаше бързо и по времето, когато двамата заедно напуснаха Япония, тя говореше по-добре от повечето хора, които той бе познавал в Тексас като млад. Често си задаваше въпроса как я помни Генджи.

Искаше му се да разкаже на Макото за това, за всичко, но не можеше. Беше дал клетва да пази тайна и щеше да я спази.

Макото каза:

— Не са много американците, които са заминавали по онова време за Япония.

— Така е, не бяха много.

— Поканил те е един приятел от времето, когато си пазил стадата с добитък. Етан Круз.

— Точно така — потвърди Старк. Беше намерил оставеното от него в тексаската хълмиста провинция. Бе го проследил през пустините и високите равнини на Запада, през Мексико и Калифорния, през Тихия океан до Япония. Настигна го в планините над равнината Канто. Изстреля един куршум в гърдите му, близо до сърцето, а останалите — през револверите в лицето му. — Имаше няколко обещаващи идеи, но се разболя и почина, преди да сме започнали. Мистър Окумичи хареса това, което му казах, и стана мой партньор вместо него. Мисля, че съм ти разказвал тази история десетина пъти.

— Сигурно — отвърна Макото. — И винаги я разказваш по един и същи начин.

Старк го погледна.

— Не разбирам.

— Мама ми е казвала, че най-важното за ниндзицу не е бойната подготовка, нито умението да се действа безшумно. Най-важното е да

можеш да усещаш разликата между реалното и нереалното, както в думите, така и в делата. Казала ми е, че има два начина да хванеш лъжеца. Първият е лесен. Повечето лъжци са глупави и променят разказа си на една и съща история, защото не помнят какво са говорили. Вторият е труден. Умният лъжец помни лъжите си и историята не се променя. Но и това е несъвършенство. Историята е една и съща винаги, защото той се старее да помни точно какво е говорил.

— Истината, сама по себе си, е една и съща.

— Истината — да, но не и разказването на истината. Освен ако нямаш памет на фотографска плака, разказът винаги малко се различава всеки път.

— Защо трябва да лъжа как съм започнал предприемаческата си дейност?

— Не знам — отвърна Макото. — Може би в нея има нещо отблъскващо. Може би си се занимавал с контрабанда. Опиум или бели роби.

— През живота си не съм се занимавал с контрабанда — отрече Старк. — Даваш воля на въображението си.

— Всъщност не ме интересува кой знае колко какво се е случило — рече Макото. — Просто мисля, че е интересно, това е всичко. Единственото, за което лъжеш, е времето ти в Тексас и в Япония. Това предизвиква у мен любопитство какво се е случило всъщност.

— И сега си специалист по лъжата?

Макото вдигна рамене.

— Твоят живот си е твой живот, татко. Не е необходимо да ми казваш нещо, което не би желал.

— Тъй като тъкмо сме на темата, кажи ми малко лъжи за Сиуфон — атакува го Старк.

Макото замръзна на място.

Старк остави да мине малко време, Макото мълчеше. После Старк каза:

— Майка ти не ти е казала за третия начин, предполагам. При него лъжецът е толкова оплетен в лъжите си, че не може да произнесе и думичка.

— Не съм оплетен в нищо — окопих се Макото. — Никога досега не си ме питал за нея. Как разбра?

— Имах разговор с Ву Чун Хин — отговори Старк, а Макото през това време очевидно преценяваше колко знае баща му. — Името на Сиуфон изникна в разговора.

— Тя не ме отклонява от учението ми — увери го Макото. — Попитай когото искаш от моите професори и те ще ти кажат, че работата ми е толкова отлична, колкото е била винаги.

— След като си такъв ученик — продължи Старк, — предполагам, че трупаш при нея опит по литературни съображения. Или може би я учиш на английски.

— Това е просто забавление — настоя Макото. — Но в крайна сметка всеки опит дава литературни възможности.

— Ще пишеш разкази за нея.

— Обмислям тази възможност.

— Имам идея, която може би ще ти хареса.

Макото се разсмя.

— Ти никога не си чел нещо друго, освен предприемачески доклади.

— Ако напишеш тези разкази, може би ще ги прочета. Дори мога да ти предложа заглавие.

— Така ли?

— Да — потвърди Старк. — Бих ги нарекъл „Бягството на Бандита от Чайнатаун“.

— Завладяващо заглавие — иронично отбеляза Макото. Старк разбираше, че Макото все още не знаеше колко знае баща му. — Кара те да искаш да разбереш какво ще се случи.

— Онова, което се случва, е, че самоличността на Бандита от Чайнатаун ще бъде разкрита — рече Старк. — Голямата изненада в историята е, че той изобщо не е китаец.

— Не е ли?

— Не — потвърди Старк, — не е. Сега могат да се случат две неща, и двете лоши, едното — по-лошо. По-добрата възможност е той да бъде арестуван от полицията и да прекара следващите десет години в затвора, ако успее да оцелее там толкова дълго. Съмнявам се, че в „Сан Куентин“ има толкова много затворници, които се интересуват от литература.

— Това е по-добрата, така ли? — попита Макото. — Звучи доста мрачно. А каква е по-лошата?

— Да бъде убит от разгневените тонги — обясни Старк, — накълцан с китайски нож за месо най-вероятно, защото мразят да имат неприятности заради някой, който се маскира на китаец. С китайски нож за месо, тъй като Бандита го е използвал при един от грабежите си, за да накара всички да вярват, че е китаец.

С безизразно лице Макоето каза:

— Това е прекрасен детайл — китайският нож за месо. Не бих си и помислил, че имаш такова богато въображение.

— И аз имам своите светли моменти.

— Твоята история води неизменно до трагедия — рече Макоето. — Трябва да ме оставиш да поработя върху нея. Може би ще стигна до по-добър финал. Читателите предпочитат щастливия край.

Старк отговори:

— Не се притеснявай. Аз също имам финал.

— И кой е той? Затворът или смъртта.

— Нито един от двата. Защото има една изненада. Силно любящият баща на Бандита спасява глупавия си син, като го отвежда в Канада, преди полицията или тонгите да са стигнали до него.

— Канада?

— Точно така, Канада — категоричен бе Старк, — няма друго място на север, което да е така живописно. Бандита прекарва една година в Онтарио, където преди всичко се обучава в добива на желязна руда.

Макоето потърка брадичката си с театрален жест на замисленост.

— От драматургична гледна точка би било по-добре това да стане в Мексико. Тропическият климат е по-романтичен. А мексиканските сребърни мини предполагат повече приключения, отколкото канадски мини за желязна руда.

— Бандита няма да преживява повече приключения — отсеке Старк. — След като мине достатъчно дълго време и бъде забравен, той ще се върне в Сан Франциско и ще заеме полагащото му се място в ръководството на „Ред Хил Консолидейтид Къмпани“. Бях ли достатъчно ясен?

— Трябва да приемем този финал като отворен за обсъждане. Синът невинаги е като бащата. — Дали потръпна? На Макоето така му се стори, защото баща му винаги го правеше, когато се обсъждаше въпросът за техните общи черти — или, по-точно, за техните различия.

— В момента не е отворен за обсъждане — не отстъпваше Старк.
— И преди да приготиш багажа си, донеси гривните от злато и слонова кост, които е загубила мисис Бъргър.

— Да, татко. Какво да си взема?

— Каквото искаш. Заминаваш след един час.

— Необходимо ли е толкова да бързам?

— По-скоро, да, Макото — гласът на Старк за пръв път издаде вълнение. — Да не мислиш, че се шегувах за полицията или за тонгите?

Макото въздъхна и се обърна, за да излезе.

— Един въпрос — спря го гласът на Старк.

— Да.

— Защо?

Синът невинаги е като бащата. Това несъмнено беше меко казано. Може би по-добре щеше да бъде изразено като въпрос. Защо синът толкова не прилича на бащата? Но, разбира се, както би казал професор Дикъс, въпросът се различава ясно в изречението, каквато точно беше причината за невъзможното да се скрие вълнение на баща му. Неволните реакции, беше му казала майка му, също бяха признаци за искреност и фалш.

Кога Макото за пръв път бе забелязал тези различия? В ранното си юношество осъзна, че прилича повече на майка си, отколкото на баща си.

Това е, защото си наполовина японец, каза му майка му, а нашата кръв е силна.

Той прие обяснението, защото всяко обяснение бе по-добро от никакво, а неговата майка, която започна да го посвещава в тайните на истинското и неистинското, когато беше петгодишен, никога не бе го лъгала. Поне доколкото той можеше да прецени. Напоследък си мислеше, че тя е майсторът, а той — ученикът, и сигурно тя е запазила някакви тайни за себе си. Ако някой бе способен да избегне разкриването на лъжа, това трябваше да е майсторът в откриването на лъжата, нали?

Раждането на сестра му Анджела Емико, когато беше седемгодишен, предизвика първите му съмнения, които се увеличиха

след две години при появата на бял свят на по-малката му сестра, Хоуп Наоко. Подобно на него, те също бяха наполовина японки. Само че за разлика от него те носеха белезите и на американската половина на баща си, и на японската на майка си. Както Анджеела, така и Хоуп имаха кестеняви коси. Очите на Анджеела бяха светлокафяви, а на Хоуп — сини като на баща ѝ. Във физически измерения те поделяха различията между родителите си. В очевиден контраст Макото имаше черна коса и тъмнокафяви очи като майка си и въпреки че беше значително по-едър от нея, изобщо не се доближаваше до ръста на баща си.

Кръвта е по-слаба у жените, отколкото у мъжете, беше му казала майка му, обяснявайки му разликата.

По онова време, въпреки че не видя никакъв признак на измама, му беше трудно да приеме безусловно отговора на майка си. Първо, беше по-голям. Второ, знаеше повече за света. Неговият учител по естествени науки и математика мистър Строс беше ревностен последовател на Грегор Мендел, учен, монах и негов сънародник австриец. Онова, което Макото беше научил от него във връзка с откритията на Мендел за хибридни растения, потвърждаваше правилото при сестрите му и го отхвърляше при него. Или, най-малкото, правеше нещата странни в неговия случай. А накрая, преди три месеца, когато срещна Сиуфон, се видя, че при него това правило е неприемливо.

Сиуфон имаше светлокестенява коса и зелени очи. Баща ми е англичанин, обясни му тя. Кръвта е по-слаба у жените, беше му казала майка му, и Сиуфон, изглежда, потвърждаваше думите ѝ. Нейната английска половина бе видима колкото и китайската ѝ. После се запозна с брат ѝ, Сицзян. Той беше мъжката версия на Сиуфон. Какво би казала майка му във връзка с това? Че китайската кръв е по-слаба от японската? Мендел казваше обратното.

Когато разсъждаваше за генетиката, мистър Строс го беше предупредил, че още не е създадена точна наука, особено свързана с по-сложни организми. Въпросът за остатъчните и доминиращите белези, смяташе той, става още по-труден. Нека сравним човешките същества с бобови растения. Потенциалният брой на елементите, които играят роля в определянето на тези белези, плаши ума, нали? Макото се съгласи, че е така. И все пак...

Той си мислеше дали да не запита директно родителите си, но бързо се отказа от тази идея. Отричанията на майка му щяха да бъдат непоклатими, а баща му, по-скоро вторият му баща — щеше да се придържа към лъжата, ако това беше лъжа, и никога нямаше да каже истината.

Разкъсван от отчаяние и съмнения, Макото стана отмъстителен. Но върху кого трябваше да се изсипе възмездието?

Какво не беше наред? Кои бяха виновниците? А той как бе могъл да сгреша? Беше богат, може би най-богатият двайсетгодишен младеж в Сан Франциско. Не можеше да отрече, че беше до известна степен пренебрегван от членовете на собствената си социална класа заради расата си, но никой не го бе обиждал в лицето. Богатството и политическите връзки на Матю Старк го предпазваха, а ако не бяха те, правеше го страхът.

Преди пет години трупът на един конкурент на Старк в неговия процъфтяващ захарен бизнес бе намерен да плува в залива. Беше отчасти разкъсан от акулите, но от горната част на тялото му беше останало достатъчно, за да се види огнестрелната рана, която стигаше право до сърцето му. Въпреки че неговата конкуренция бе ликвидирана, което беше от очевидна полза за Старк, нищо не предполагаше, че той има нещо общо с нещастната и мистериозна смърт на мъжа. Един от жълтите вестници в града бе на друго мнение и изписа поредица от истории за други неразкрити престъпления, свързани със Старк, сред които някои буквално предизвикващи смях скалпени разкази за престрелки в Дивия запад и брутални убийства в Япония. Те не го назоваваха, разбира се, но идентичността беше очевидна. Две седмици след публикуването на първата история сградата, която приютяваше вестника, изгоря до основи заедно с редактора издател. Нямаше доказателство за нещо друго, освен за нещастен случай. Мъжът бил много пиян. Според началника на пожарната, жертвата вероятно бе повалил керосинова лампа, когато бе изпаднал в обичайния си алкохолен ступор късно вечерта. Самата възможност за зла умисъл обаче беше нищожна. Всички винаги бяха много любезни, ако не точно сърдечни и приятелски настроени.

Преди три години Макото беше изоставил домашните си учители и беше приет в Калифорнийския университет, който през последните години се бе преместил в новия си кампус в Бъркли Хилс. За пръв път

той живееше сред непознати на своята възраст. А, за нещастие, сред тези непознати беше мускулист млад мъж на име Виктор Бъртън, чийто баща беше влиятелен в Работническата партия, зловна антикитайска групировка, която бе смятана за фаворит на следващите избори за губернатор. Бъртън, който очевидно не различаваше китайско от японско и дори от негърско, настояваше всички да се обръщат към Макоето с „жълт негър“ или „чинк“^[2]. По съвет на баща си Макоето го игнорира, въпреки че понякога Бъртън затрудняваше нещата. Един ден Бъртън отсъстваше от занятия, а неговите приятели изглеждаха необичайно раздразнителни. Накрая Макоето научи, че предната вечер на път от кръчмата към къщи Бъртън е преживял нападение от един или няколко души. Нападателяте, които Бъртън нито беше видял, нито беше чул, бяха счупили десния му крак в коляното, дясната му ръка в лакътя и челюстта му в средата. Естеството на нараняванията му правеше невъзможно за Бъртън да използва патерици или да говори разбираемо и това наложи оттеглянето му от университета.

След заминаването му отново можеше да се каже, че всички са много вежливи един към друг.

Макоето попита Шоджи и Джиро, двамата японски чиновници в „Ред Хил Консолидейтид Къмпани“, дали знаят какво се е случило с Бъртън. Попита ги по време на седмичната им тренировка по борба без оръжия, в която двамата мъже бяха много сведущи, защото преди да дойдат в Калифорния, бяха самураи при мистър Окумичи. Макоето разговаряше с тях на японски, както и с майка си.

— Чухме за това — отвърна Шоджи. — Лош късмет, а?

— Лош късмет — потвърди Джиро, — но разбрах, че въпросният млад мъж нямал приятен характер. Лошият късмет съпътства тези хора.

— Чакайте, Макоето-сан, това не е правилната хватка — Шоджи хвана ръката на Макоето. — Отпуснете се. Ако се стегнете, мога да ви почувствам. Най-ефективната хватка е тази, която никой не знае, че може да бъде приложена.

Макоето попита:

— Вие нямате нищо общо с това, нали?

— С кое? С Бъртън? — Шоджи погледна Джиро. И двамата мъже свиха рамене. — И защо да го правим? Та ние дори не го познаваме.

— Гледайте по-ведро на нещата — посъветва го Джиро. — Той не беше приятен човек. Така че неговото отсъствие подобрява средата, в която се обучавате.

— Внимание! — предупреди Шоджи и прехвърли Макото през глава. Ако не бе направил допълнително движение, Макото щеше да падне със счупено рамо. Сега той така се стовари върху твърдата рогозка „татами“, че целият въздух излезе от дробовете му.

— Видяхте ли? — попита назидателно Шоджи. — Не усетихте хватката и прехвърлянето ви изненада. Никога не го забравяйте, Макото-сан.

— Няма — обеща Макото.

Така Бандита от Чайнатаун се роди не от отмъщението, а от потребността да води свои битки, и то по свои правила.

Взломовете по къщите започнаха като начин да установи за себе си доколко уязвими са другите хора, особено хората, които мислят, че тяхното благосъстояние и положение в обществото ги прави недостъпни за отрепките. Нагоре по стената на къщата с ръкавици с нокти и сандали, облечен целият в черно, тъмен като нощта. Оглед на спалните, заслушване в откъслечните фрази от разговорите в трапезариите, които долитаха горе, преглед на кутиите с бижута, на гардеробите. Прекрати взломовете, когато случайно зърна Мег Частейн, момиче, което бе познавал през целия си живот, да излиза от банята. Неудобството му беше толкова силно, че самата мисъл да се вмъкне тайно в друга къща го накара да се изчерви.

След като беше започнал обаче, му беше трудно да спре съвсем. Къщите бяха изключени като възможност. Тогава оставаха градските улици. Какво да прави там? Да бъде Робин Худ? Да краде от богатите и да дава на бедните? Харесваше му да краде от богатите. Но на кои бедни да дава? Повечето от бедняците в града бяха китайци или бели работници, които ги мразеха. Нито едните обаче не бяха обещаващ обект на благотворителна дейност.

После, един ден, докато обядваше в „Джейд Лотъс“, той улови погледа на млада жена, която първо почти обърка със сестра си Анджела, необяснимо облечена в китайска туника „чеонсам“. Когато я разгледа по-отблизо, той видя, че приликите са повърхностни и напълно се дължат на същия смесен произход. Последвалото привличане не беше любов или секс, а увлечение, предопределено от

нейното съществуване, от съществуването на брат ѝ, от техните сходства с неговите сестри и от различията между всички тях и самия него. Колко вероятно бе той да е този, който му бяха казали, че е, а именно син на Матю Старк? Доказателствата във вид на всички тези хора предполагаха, че не е много вероятно.

Историята на Сиуфон беше разказ за отхвърлянето и тормоза върху нея както от страна на англичаните, така и на китайците, за продажбата ѝ в бяло робство. За нея беше теоретично възможно да се откупи, но сумата бе огромна и дългът ѝ към Ву Чун Хин непрекъснато нарастваше. Свободата бе невъзможен сън.

Ето как Макото вече имаше бедни, на които да занесе плячката си като Робин Худ.

Можеше да благодари на бившия си съученик Виктор Бъртън за идеята за китайската им персонификация. Бъртън не правеше разлика. С някой друг аксесоар — да кажем, китайски нож за месо и проклетие, извикано на фалшив китайски — кой би направил разликата? Само истински китаец, а той не възнамеряваше да ограбва когото и да било от тях. Полицията щеше да търси виновника в Чайнатаун. Никой дори нямаше да се сети да заподозре разглезания млад мъж, който живееше заедно с жертвите — богаташи от квартала Ноб Хил.

Беше забавно, докато продължаваше. Пъхаше напосоки дрехи в пътна чанта, а мислите му блуждаеха.

— Надявам се, че ще се държиш както трябва в Канада — заръча майка му.

— Ще ми се наложи — отвърна Макото. — Какво друго да правя в канадска мина за добив на желязна руда.

— Човек може винаги да намери неприятностите — настоя тя — и те винаги могат да те намерят, ако не внимаваш. Затова внимавай.

— Винаги внимавам.

— Пиши ми често. На японски.

— Трябва да пиша на „кана“ — рече Макото. „Кана“ беше опростена и фонетична азбука. Така и не успя да усъвършенства двете хиляди пиктографски букви канджи, необходими за истинска основна грамотност.

— Взел си речника си, нали? Добра възможност е да практикуваш канджи.

Макото погледна майка си и се възхити, както винаги, на младежкия ѝ вид, деликатността на чертите ѝ, емоционалната ѝ крехкост, издавана от мекия ѝ, почти несигурен глас. Всички илюзии. Изглеждаше като по-малката му сестра, а всъщност годините ѝ бяха два пъти повече от неговите. Изискаността на нейната физика криеше огромна сила. Що се отнася до емоциите, Макото не можеше да си спомни да е проявила страх или унил дух поне веднъж в живота си. Сега, когато имаше толкова много въпроси за самия себе си, той започна да си ги задава и за нея. Знаеше твърде малко подробности за нея, дори по-малко, отколкото знаеше за баща си, а за него той знаеше твърде малко.

— На колко години дойде в Калифорния?

— Двайсет. Казвала съм ти много пъти. — Тя го погледна въпросително.

— Страхуваше ли се?

Тя се усмихна, докато сгъваше старателно риза, която той бе хвърлил в куфара си.

— Нямах време да се страхувам. Ти се роди почти веднага, щом стъпихме на брега.

— Някога съжалявала ли си, че напусна Япония?

— Задаваш ми много въпроси.

— Напускам дома си. Не е странно, че това ме кара да мисля как ти си напуснала своя, нали? Разбира се, ти си напуснала по своя собствена воля и никога не си се върнала. Аз съм принуден да замина, но ще се върна у дома.

— Има една прочута поговорка — каза майка му. — Тъгата е еликсирът на поетите. Никога не съм била кой знае колко поетична.

— Макото-сан, мисис Старк — Джиро се поклони на прага. — Готов ли сте? Аз ще ви придружа до Канада.

— Страхотно — възкликна Макото. — Имам си дори бавачка.

— Тръгвай внимателно — заръча майка му — и се върни в безопасност.

— Не се притеснявай. Една година ще мине много бързо и аз ще се върна, преди да си разбрала.

— Грижи се за него, Джиро.

— Да, мисис Старк.

Джиро обаче нямаше шанс. Когато си спомни последния урок за хватката, която не може да се почувства, Макото го приложи, видоизменяйки го в хватката да се освободи от наблюдението на Джиро на жп гарата. Час след като бе излязъл с Макото, Джиро се върна, тичайки, задъхан обратно в къщата.

— Мистър Старк! Макото изчезна!

Претърсиха жп гарата, разпитаха всеки, когото видяха, и не откриха нищо. Освен през времето, когато бе стоял с Джиро, никой не бе забелязал момче, което да отговаря на описанието на Макото, въпреки че млад мъж от японски произход, облечен като богат колежанин, какъвто беше, несъмнено щеше да предизвика значително внимание. Старк организира търсене и в други части на града, но знаеше, че вече е твърде късно.

Канада не го привличаше. Макото имаше по-добра посока наум. Мексико изглеждаше най-вероятната, ако съдеше по последния им разговор.

Джиро седеше на колене на пода, навел глава от срам. Беше се отпуснал там, неутешим, откакто бе изгубил Макото на гарата. Въпреки че бе облечен в съвременен западен стил, той бе заел позата на самурай, който не е изпълнил дълга си. Двайсет години в Америка, а мисленето му не се бе променило ни най-малко. Старк знаеше, че ако не постъпи деликатно, мъжът може да извърши самоубийство заради срамен провал, както смяташе той.

— Джиро — обърна се с твърди нотки в гласа Старк към него. — Защо си почиваш толкова спокойно? Отивай до телеграфа и изпрати телеграма на Мендоса. Когато се върнеш, бъди готов да заминеш. Ще разчитам на теб да заловиш Макото. И този път да останеш с него.

— Да, сър — отвърна Джиро. — Развързането на езика го оживи. Старк забеляза, че ако се почувстваше достатъчно наказан и достатъчно полезен, щеше да запази живота си. — Какво трябва да напиша в телеграмата?

— Боже господи, човече, за какво мислиш? Напиши му, че Макото може би е на път към него.

— Да, мистър Старк, веднага. — Джиро се поклони и се обърна да тръгне.

— Чакай — спря го Шоджи. Той влезе в стаята с бележка в ръка. — От Ву Чун Хин. Спешно.

Старк знаеше какво пише в бележката и без да я чете. Момичето. Беше забравил за нея. Не и Макото.

Малката спалня на етаж на публичния дом в „Джейд Лотъс“ беше прогизнала в кръвта на шест тела. Четирима от мъжете бяха застреляни, трима в корема, един в лицето. Обгарянията от барута говореха, че е стреляно отблизо. Петият бе изкормен с нож, вероятно собствения му, който все още стърчеше от трупа му точно под гръдния кош. Преди да достигне сърцето му, ножът бе разпилял вътрешностите му по пода. Гневно убийство. Старк погледна момичето. Вероятно изкормвачът бе този, който бе убил Сиуфон. Тя беше красива, около шестнайсет-седемнайсетгодишна, с евро-азиатски черти. Гърлото ѝ беше дълбоко прерязано в основата на шията. Старк отбеляза:

— Не я е убил Макото. Направил го е този.

Ву кимна.

— По неговите думи е дошъл да я освободи. Тя е била, а-а, убита по непредпазливост.

— Къде е той?

— Където и да е — отвърна Ву, — той е прокълнат. Сега вече няма добра алтернатива. Той погледна към полицаите, които претърсваха стаята. — Този помощник се хранеше в ресторанта. Чул изстрелите. Беше тук миг след като Макото се е измъкнал.

— Ранен ли е?

— Не мисля. Той е бил най-близо — Ву посочи тялото с обгореното от барута лице, — а по ножа му няма следи от кръв. Съжалявам, мистър Старк. Мислех проблема за разрешен. Кой би могъл да предположи толкова глупава постъпка от негова страна, да рискува всичко за една проститутка.

Старк си каза, че очевидно е могъл, трябваше да може. Той самият бе извършил същото като Макото на неговата възраст. В Ел Пасо вместо в Сан Франциско. Различни места, един и същи резултат. Тя също бе умряла заради него, и то много по-лошо от това момиче.

Синът невинаги е като бащата, бе казал Макото. Понякога за жалост обаче беше.

Един от полицаите, облечен в костюм вместо в униформа, помощникът, за който бе споменал Ву, дойде и леко отмести шапката си в знак на уважение.

— Мистър Старк.

Старк се бе срещал с него няколко пъти по повод кражби на пристанището. Весел, пълничък ирландец, който приличаше повече на дружелюбен барман, отколкото на пазител на сигурността. Помощник Мълиган. Юлисис Мълиган.

— Помощник Мълиган.

— Каква бъркотия — каза Мълиган.

— Да, но бъркотията е удобна за вас — отбеляза Старк. — Разбрах, че сте били пръв на местопрестъплението.

— Точно така, мистър Старк — Мълиган погледна Старк въпросително, когато заговори. — Закусвах долу. Спагети с онова червено свинско, което плава в тях.

— Бог да благослови апетита ви, помощник Мълиган. Вие сте герой. Заловихте Бандита в Чайнатаун и сложихте край на управлението на терора.

Помощникът погледна към мъртвите мъже, погледът му се местеше от един към друг, после се върна върху Старк.

— Един от тях Бандита ли е, сър?

— Онзи, когото сте застрелял в лицето, когато ви е доближил с ножа за месо.

Мълиган се намръщи и отново огледа труповете.

— Тогава са били банда? Застреляна е цялата банда?

— Не, той е бил смел и вероятно луд самотен злодей — Старк свали револвера трийсет и осми калибър от бедрото му, отвори го и го подаде на Мълиган. — Въоръжен с огнестрелно оръжие и нож, както го описват всички свидетели. Останалите бедни момчета и момичето са невинни безучастни наблюдатели.

Мълиган пое оръжието и го огледа.

— Всички гнезда са пълни.

— Съмнявам се, че ще бъдат, когато оръжието стигне до участъка и се превърне в доказателство — отбеляза Старк. — Очаквам да бъдете издигнат за това в помощник-началник. Сигурен съм, че

началник Уинслоу ще каже нещо по въпроса утре вечер, когато вечерям с него.

— Не ви разбирам, сър — рече Мълиган.

— Необходимо ли е да го правите, помощник-началник Мълиган?

Широка усмивка бавно озари лицето на Мълиган, а очите му заблестяха весело.

— Не, мистър Старк, не мисля. Съпругата ми ще бъде много щастлива от повишението и по-високата заплата.

— Нека бъде първият, който ще ви поздрави.

Старк и Мълиган си подадоха ръце.

— А ако това е Бандита от Чайнатаун, тогава къде е плячката му?

Старк погледна Ву. Ву каза:

— Заровени са тайно кой знае къде.

Старк поклати глава.

— След като Бандита беше хванат, жертвите ще бъдат изключително недоволни, ако бижутата им не бъдат открити. Вие ги отнесохте временно от сцената на местопрестъплението, за да ги запазите, а сега сте много щастлив да ги върнете на мистър Мълиган.

Ву се намръщи.

— Щастлив съм.

— Разбира се, благодарните предприемачи ще бъдат доволни да ви възнаградят за вашето участие в това. Да кажем, с хиляда долара.

— Истински благодарните предприемачи биха били по-щедри, струва ми се, като се имат предвид загубите, които понесох като лоялен гражданин. Да кажем, две хиляди долара.

— Изглежда справедливо — съгласи се Старк. Този проблем беше разрешен. Оставаше един друг. Къде беше Макото. При това положение не би отишъл в Мексико. Тогава къде?

— Не беше ли това най-лошата вечеря? — попита Хоуп, когато двете с по-голямата ѝ сестра се качиха в спалнята ѝ. Въпреки че беше с две години по-малка — на единайсет, тя бе по-отворената от двете. — Когато се обръщат един към друг с „мистър Старк“ и „мисис Старк“, знаете, че те спорят за нещо.

— Макото е в беда — обясни ѝ Анджела. — Заради това е всичко.

— Той никога не може да е истински в беда — отбеляза Хоуп. — Той е момче, забрави ли? Така че той се справя с всичко.

— Чух Джиро и Шоджи да говорят за полиция. Нещо лошо се е случило в Чайнатаун.

— Бандита от Чайнатаун — каза Хоуп, изведнъж обзета от тревога. — Дали е ранил Макото?

Анджела поклати глава. Хоуп видя, че иска да каже нещо повече, но неизвестно защо се разколеба.

— Хайде, Анджела, кажи ми.

— Японският ми не е добър — отвърна Анджела. — Може и да не съм разбрала. А те говореха на диалекта от Акаока, което ме затрудни още повече.

— И какво казаха?

Анджела пое дълбоко дъх, преди да отговори.

— Говореха за Макото така, сякаш е убил някого.

— Какво?

Анджела се разплака.

— Не мисля, че той ще се върне някога у дома.

Макото се събуди на борда на парахода „Хавайска тръстика“. Усети, че му се повдига. Не беше само заради огромното количество алкохол, което изпи предната вечер, въпреки че това не помогна, не беше и заради клатушкането на парахода по не съвсем спокойната морска повърхност, въпреки че този фактор допринасяше за неразположението му. Не беше дори заради насието, кръвта или смъртта, даже не и заради смъртта на Сиуфон. Беше заради обвинението в предателство, което прочете в погледа ѝ, когато очите им се срещнаха с Макото в момента, в който кулото прерязваше гърлото ѝ. Беше ѝ обещал и тя му вярваше, а той я бе изоставил. Не това бе героичният край, който бе предвидил за „Бягството на Бандита от Чайнатаун“.

Не че той бе избягал, не съвсем. Полицията щеше да го настигне, както и тонгите. Матю Старк грешеше. Лошите възможности не бяха само две, бяха три, а третата обединяваше първите две. В крайна

сметка щяха да го хванат, а тогава нямаше да има възможност за бягство, но можеше да има и героичен, макар и трагичен край, при който Бандита от Чайнатаун се бие до смърт.

Преди това да се случи, трябваше да направи още нещо.

Макото стана от койката и излезе на палубата. Загледа се в изсветляващото небе на линията на хоризонта на изток.

Страната на изгряващото слънце.

Местоположението ѝ зависеше напълно от собственото ти местоположение, когато слънцето изгрява. Оттук това беше Калифорния. Погледна на запад, към тъмната половина на небето, към Хаваите, към Япония.

Дали Генджи ще се изненада, когато види Макото. А ако Макото види у него това, което мислеше, че ще види, какво щеше да каже, когато Макото му зададе въпроса, заради който прекосяваше Тихия океан — същия, който Матю Старк зададе на Макото в съвсем различен контекст.

Защо?

[1] Район, населен с китайци, в град извън Китай. — Б.пр. ↑

[2] Жаргонна дума за китаец. — Б.пр. ↑

ДИВИТЕ ОЧИ

Съпругата на владетеля даде живот на дъщеря. Годините минаваха, а нито съпругата, нито наложниците раждаха друго дете. Това пораждаше страх у васалите. Без мъжки наследник шогунът не би пропуснал да се опита да прекрати съществуването на рода. Все още владетелят беше спокоен, защото момичето, на съвсем крехка възраст, започна да показва признаци на голяма красота.

Той каза на главния си телохранител:

— Има само едно нещо по-лошо от красива дъщеря. Можеш ли да го назовеш?

Телохранителят отвърна, че не може.

— Грозна дъщеря — каза владетелят.

Телохранителят не знаеше дали владетелят говори сериозно или се шегува, затова нито се засмя, нито се съгласи, а само се поклони в знак на уважение.

Аки-но-хаши (1311)

1882 година, абатството Мушиндо

— И кои са родителите ви? — попита преподобната абатиса Джинтоку.

Младият мъж се разсмя и отвърна:

— Това е добър въпрос, много добър наистина.

— Разбира се, че е добър въпрос. Аз съм абатисата тук. Моята роля в живота е да задавам въпроси. Как се казвате?

— Макото.

Това беше само собствено име. Много добре. Не беше нейна работа да съди или изисква. След като не желаше да разкрие повече за

себе си, това беше негова работа.

Задоволи се само да каже:

— Предполагам, Макото-сан, че обмисляте живота на отшелник.

— И защо мислите така? — поинтересува се Макото. — Това е най-малко възможният път в живота ми в бъдеще.

— Имам способността да виждам духовните стремления — отвърна абатисата. Изобщо нямаше подобни способности. Просто разпознаваше безпогрешно скъпото облекло, добре подредената коса и увереността, която излъчваше животът в охолство. Всичко това тя видя у Макото много ясно. Абатството Мушиндо като всяка друга религиозна институция винаги имаше полза от покровители. Малко религиозно ласкателство можеше да се окаже много полезно. Дори онези, които се смятаха напълно лишени от вяра, омекваха, когато им кажат, че имат призвание.

— О, така ли? — Макото ѝ се усмихна. — Казахте, че вашата роля е да задавате въпроси. Винаги съм смятал, че религиозните водачи отговарят на въпросите.

— Аз не съм религиозен водач — опроверга го тя. — Не съм нищо повече от портиер. Почиствам и държа нещата на мястото им. Метафорично казано. Ще изпие ли един чай с мен? Можем да продължим да разговаряме.

— Благодаря ви, преподобни портиере — каза той и се поклони със събрани длани пред гърдите си по будистки маниер. — Може би някой друг път. Сега трябва да се върна в Токио.

— За да откриете родителите си — предположи абатисата — или себе си?

— Едното не води ли непременно до другото?

— Много добър въпрос, Макото-сан. Може би вие също имате талант за портиерска работа.

— Благодаря ви за комплимента — рече той. След като отново се поклони, той се обърна и тръгна по пътеката към портата на абатството.

Тя не откъсна очи от него, докато той не се изгуби от поглед. На кого ѝ напомняше? Добре де, щеше да се сети по-късно. А и да не се сетеше — нямаше никакво значение. Беше сигурна, че ще го види отново. Думите му за истинската история на битката показваха степен на интерес към Мушиндо, който надхвърляше обичайния. Да, Макото-

сан щеше да се върне, може би като щедър и редовен покровител. Тя отвърна поглед от вратата и продължи към работилницата си.

От многобройните задачи, произтичащи от поста ѝ, преподобната абатиса Джинтоку се наслаждаваше най-много на подготовката на свещените реликви. Преди да бъдат предложени на публиката, куршумите, овъглените дървени остатъци и останките от ръкописи трябваше да бъдат поставени в мускали, изработени от кухи бамбукови пръчки, всеки от които с размера на малък пръст, които на вид не се различаваха много от мумифицирани мощи и служеха да припомнят полезно на гостите на храма за несигурното положение и неизбежния край на всички живи същества. След като гостът направеше избора на мускал и съдържанието му беше потвърдено, с благодарност се приемаше дарение, а отвореният край на бамбуковата пръчка се затваряше с бамбукова тапичка. В началото реликвите се продаваха на определена цена, но абатисата, природно предприемчива, с тънък усет към човешката природа, смяташе, че даренията ще донесат по-голям приход, убеждение, което бързо беше потвърдено от десетократното увеличаване на приходите. Когато бъдеха оставени сами да решават, онези, които търсеха материална помощ от духовната сфера, винаги заставаха на позицията на щедростта, в противен случай можеха да обидят самия дух, чиято помощ търсеха.

По-късно абатисата започна да прибира мускалите с куршуми и да поставя още по-малки фрагменти дърво и части от ръкописи в кухите бамбукови пръчки. Тяхната популярност намали значително наличността им, която някога изглеждаше неизчерпаема. След като реликвите свършеха, тя нямаше да се поколебае да започне производството им — твърдото ѝ религиозно убеждение беше, че искрената вяра, а не материалната реалност е от огромно значение, — за по-просто обаче тя предпочиташе колкото е възможно по-дълго да предлага оригинални реликви. Не виждаше обаче никаква ценност в безотговорната честност. Ако реликвите от абатството се изчерпеха, потокът от посетители щеше да секне, както и препитанието на значителен брой от жителите на село Яманака. Като доверен духовен водач на общността съзнателно тя не можеше да допусне това да се случи.

Работата, която абатисата вършеше от толкова много години, имаше свой естествен ритъм, който я освобождаваше от товара на

мисълта. Лявата ѝ ръка държеше парче бамбук, а дясната — парче от ръкопис; очите ѝ следяха двете ръце, бамбука и хартията; тя чуваше, без да се съсредоточава върху тях, ударите на сърцето си, дишането си, детски смях някъде отдалече; затвори мускала с подходящо парче бамбук, достатъчно здраво, за да не падне или да не притисне хартията, но без да го притиска силно, за да не затруднява клиента да провери съдържанието, преди да го купи; постави мускала в специалната кутия за мускали, съдържащи парчета от ръкописи. После повтори същите действия.

Лявата ѝ ръка се протегна да вземе парче бамбук от горичката зад храма.

Дясната ѝ ръка хвана парче от ръкописа, оставен в храма от госпожа Емили.

Сърцето в гърдите ѝ издаде лекия шум на морско създание, което плува свободно в приятелски води.

Дишането ѝ беше много спокойно, забави се, направи пауза и поднови своя ритъм.

Детският смях отново се чу, много по-отдалече, отиваше по посока на долината.

Преподобната абатиса Джинтоку затвори мускала с подходящо парченце бамбук.

Още няколко вдишвания и издишвания, минути или часове преминаха по този начин. Докато наново започваше да подготвя поредния мускал и не мислеше за нищо, нямаше никаква представа колко време е минало. Едва когато свършеше за деня и видеше броя на мускалите или забележеше колко са се удължили сенките, или понякога установеше, че дневната светлина си е отишла, тогава си даваше сметка за времето. После влизаше в залата за медитация за вечерния си сеанс, преди да се оттегли за нощта.

Днес преподобната абатиса не беше напълно погълната от любимото си занимание. Продължаваше да мисли за красивия посетител със странния акцент и докато мислеше за него, се улови, че си е спомнила за онази отдавнашна визита на госпожа Емили и госпожа Ханako. Беше по време на трагичните и тъжни събития през онези дни, когато развалините на манастира Мушиндо се превръщаха в абатството Мушиндо. Или отново беше станал абатство, защото ако това, което двете дами казаха на Кими, беше вярно, Мушиндо

първоначално е бил абатство, а не манастир. Това е било преди почти шестстотин години. Какви странни обстоятелства бяха превръщали на два пъти Мушиндо в абатство. Беше трудно за вярване, но то обясняваше една от мистериите на мястото или поне, че беше факт, макар и да не изясняваше точното време.

Подобен безкраен поток спомени и размишления естествено ѝ пречеха да изпадне в онова състояние без мисъл, което обикновено съпътстваше работата ѝ. Мислите, като нас самите, са само мехурчета в потока, вярно беше. Ала когато тя толкова свободно си позволяваше да се съсредоточи върху мехурчетата, потокът не можеше да я отнесе. Понякога беше по-подходящо да престане да опитва. Тя върна ръкописите, дървото и куршумите в хранилището, събра мускалите, които бе направила, и тръгна към залата за медитация. Преди да влезе, тя спря до масата, на която дискретно бяха показани предлаганите свещени реликви, и постави мускалите на точните им места.

Вечерта даваше възможност на монахините в Мушиндо да медитират, ако желаят. Участието в сутрешните или обедните сеанси беше задължително заради честото присъствие на външни посетители. Това в известен смисъл беше нещо като представление, което утвърждаваше монашеския характер на абатството. Ала вечер, когато нямаше гости, нямаше и задължения. В началото вечер не идваше никой. С течение на годините това се промени и сега всеки идваше вечер тук, поне за кратко. Дори тези, които имаха семейства в селото, се отбиваха за сеанс, преди да съблекат религиозните одежди и да се върнат вкъщи.

Ясуко бе първата, която започна редовно да прави вечерни сеанси.

Тя казваше, ако съм искрена и постоянавам, Буда непременно ще отговори на молитвите ми и ще оправи недъга ми. Не сте ли съгласна, преподобна абатисо?

Ясуко бе момичето, което бе опитало да се обеси, когато ги бяха хванали търговците на път в Йокохама, вследствие на което вратът ѝ се изкриви. Тя отчаяно желаше да се върне в родното си село, да се омъжи, да има деца и да възобнови нормалния си живот. Ала никой нямаше да се омъжи за жена, чиято глава така идиотски висеше на една страна. Заради това тя ревностно посещаваше залата за медитации всяка свободна минута.

Буда не оправи врата на Ясуко, но може би чу молитвите ѝ и им откликна по свой начин, защото един ден съвсем изведнъж цялата ѝ мъка, разочарование, гняв и ненавист към самата себе си изчезнаха и тя изпадна в състояние на тих покой.

Преподобна абатиса, каза тя, искам да приема духовен сан.

Абатисата направи това, което си спомняше от церемонията по посвещаването на Джимбо от стария абат Дзенген, когато Джимбо стана последовател на Буда. Единственото, в което тя бе напълно сигурна, беше повтарянето на Четирите велики обета, затова накара Ясуко и останалите събрали се да повторят обетите сто и осем пъти, като в края на всяко повторение се просваха на земята.

Давам обет:

Да спася неизброимите живи същества...

Да премахна завинаги безкрайните изблици на желание, гняв и погрешни възгледи...

Да отворя очите си за безкрайната пътека на истината...

Да приема изключително благотворния Път на Буда.

Церемонията отне по-голямата част от предобедата и всички участващи изпитаха умора на гласа и на тялото, която доведе някои до изтощение. След това абатисата реши, че три повторения ще са достатъчни за всеки бъдещ кандидат, а вместо да се просва на земята, той можеше само да се поклони. В крайна сметка не бе ли вярно, че искреността, а не формата бе ключът към спасението?

Въпреки съмнителната ортодоксалност на церемонията тя, подобно на молитвите на Ясуко, имаше някакъв ефект, защото оттогава насетне Ясуко се държеше напълно в съответствие със заявените намерения. Тя практикуваше така последователно, както и Горо. Постепенно останалите последваха примера ѝ.

По същество смехотворната ситуация не убегна на преподобната абатиса. Истинските духовни типажи на Мушиндо бяха един почти ням идиот и осакатена неуспяла самоубийца. Въпреки това, с течение на времето, тя също започна да се ангажира с медитация дори когато не беше необходимо заради гостите.

Тя безмълвно зае мястото си сред останалите сестри.

Докато седеше, обмисляше количеството на дървените фрагменти, куршумите и парчетата от ръкописи, които бяха останали, и размишляваше колко дълго те ще бъдат източник на свещени

реликви. При ръкописите положението бе най-критично, защото те най-трудно можеха да бъдат заместени от новия материал. Парчето олово изглеждаше абсолютно същото като предишното, същото можеше да се каже за фрагментите овъглено дърво. Във вида на старата хартия имаше обаче нещо, което засега тя не можеше да имитира. Питаше не за пръв, а не и за последен път дали те бяха остатъкът от ползващия се с лоша слава сборник от заклинания „Акино-хаши“, създаден от принцесата вещица госпожа Шидзука в древни времена. Не че имаше значение. Важното беше качеството, а не произходът. А и това не беше от непосредствена грижа.

Беше започнала с дванайсет ръкописа, а в момента разполагаше с по-запазените части от останалите девет. Въпреки това не вредеше да се мисли за бъдещето. Мислеше за това, когато започна да медитира, но не дотам, че да стигне до някакво решение, а само колкото да оформи идеята и после да я остави настрана.

В следващия миг тя чу звуците на Мушиндо.

Когато беше малка, мистериозните викове, вой и плач я плашеха, както и всяко друго дете в селото. Това място е омагьосано, говореха си те. Слушай. Това са гласовете на измъчените души и демоните. Когато се заслушаха, им изглеждаше извън всяко съмнение, че чуват свръхестествени гласове. Но само ако се заслушаха. И независимо от колко близо слушаха, никога не различаваха какво казват гласовете. Което, разбира се, само прибавяше още по-голямо вълнение към детския страх. Ако вършеха работата си, тогава не чуваха нищо, освен вятъра в дърветата, крясъците на птиците и на някоя лисица, бълбукането на потока, гласовете на дърварите, които си подвикваха в далечните долини.

В началото на медитацията на абатисата онова, което чуваше, приличаше повече на звука на вятъра, животните, водата и далечните гласове, а когато дишането ѝ се забави и вниманието ѝ се съсредоточи, то неумолимо я отнесе към демоничния характер на фантазиите ѝ от детството. Дали беше така, защото се заслушваше? Или това наистина бяха гласовете на обитателите на световите, които я призоваваха и ѝ напомняха за мимолетността на живота на този свят? Дали винаги е било така, или започна с пристигането на госпожа Шидзука на това място преди шестстотин години? А ако е така, означаваше ли то, че госпожа Шидзука наистина е вещица? Или звуците — реални или

фантастични — вече не бяха незначителни странности при навлизането в медитация?

Накрая тя остави настрана всички догадки — каква полза да се отдава на нещо, което не води до нищо реално? — и се отдаде без усилие на прехода от мислене към резониращ покой.

1291 година, замъкът „Облак врабчета“

Лятото донесе дълбока тъга за госпожа Кийоми и катастрофа за рода. Съпругът ѝ, владетелят Масамуне, беше обсаден от мощна вражеска войска на нос Мурото и бе убит заедно с баща ѝ, двамата ѝ по-големи синове и почти всички техни самураи. Синът ѝ, който остана жив, Хиронобу, тогава стана владетел на Акаока — беше облечен във власт, преди да извърши първия и последния акт на титулуван предводител на рода — ритуално самоубийство преди идването на триумфиращия враг. В противен случай вражеските водачи щяха да го съсекат. Със смъртта на баща му, дядо му и братята му той бе станал владетел на провинция, а владетелите не се предаваха. Това, че беше шестгодишен, изобщо нямаше значение. Неговите по-големи братя бяха на десет и осем години и тяхната младост не ги бе спасила. Бяха придружили баща си на бойното поле, където за пръв път щяха да наблюдават как се води битка. Поне така смятаха. Вместо това бяха загинали.

Сега на госпожа Кийоми ѝ оставаха само две задължения. Трябваше да присъства на самоубийството на най-малкия си син — верният телохранител Го щеше да отреже главата на Хиронобу, щом острието на ножа пробиеше кожата му — после тя също щеше да умре от собствената си ръка. Нямаше намерение да остане жива и да бъде унижена и оскърбена от узурпаторите. Тя не съжаляваше за себе си, но не можеше да не изпитва тъга за Хиронобу. Беше на двацет и седем години, затова още не беше станала баба. Въпреки това бе изживяла пълноценен живот на любовница, съпруга и майка. А той бе станал владетел на Акаока, но щеше да управлява само часове, после щеше да умре.

Ала Хиронобу не умря, нито госпожа Кийоми. В момента преди владетелят да забие ножа в корема си, множество врабчета изведнъж се издигнаха от пресъхналото корито на потока, а звукът на полета им

наподобяваше вълни, които се разбиваха в далечен бряг. Прелетяха точно над Хиронобу, като ятото им образува формата на крило. Под тях трептенето на светлината и сенките създаде илюзията, че той самият трепти — нереален, ефирен, подобно на призрак, уловен с крайчеца на окоето. Всички го видяха. Няколко души се разкрещяха. Може би госпожа Кийоми бе една от тях.

Беше знамение. Боговете не одобряваха самоубийството. Това стана ясно на всички. Така Хиронобу не се самоуби. Вместо това бе решено той да предвожда малкото останали самураи срещу врага вечерта на същия ден. Вместо да умре до потока, щеше да умре на бойното поле. Смъртта беше неизбежна, но щеше да е смърт на смелчага, а богът на воините Хачиман обичаше смелите. Го щеше да се погрижи момчето да не бъде заловено живо от врага.

Коленичила, докато подреждаше оръжието на Хиронобу с размер, подходящ за дете, госпожа Кийоми се беше изравнила на ръст с него, както той бе обут с ботушите си на воин, а на главата носеше шлем със стилизирани стоманени рога. Госпожа Кийоми едва преглъщаше сълзите си. Миниатюрният нагръдник, умалените оръжия, лакираните самурайски ръкавици и предпазители за ахилесовото сухожилие — всички бяха предназначени за церемонии, а не след дълго щяха да бъдат използвани в истински бой. Гордостта, изписана на лицето на Хиронобу, почти премахна резервираността ѝ. Тя побърза да заговори, за да скрие сълзите си.

— Помни, сега ти си владетелят на тези земи. Дръж се подобаващо.

— Ще помня — отвърна той. — Как изглеждам, мамо? Приличам ли на истински самурай?

— Ти си син на Масамуне, владетел на Акаока, който разби монголските орди на Кублай хан в залива Хаката. Ти си истински самурай. А истинският самурай не бива да се тревожи толкова от вида си.

— Да, майко, знам. Но всички легенди за старите герои разказват колко хубаво са облечени. Тяхното оръжие, флаговете им, копринените им кимона, мечовете, конете им. Казват, че само увереният войнствен вид на владетеля Йошицуне е бил достатъчен да сломи духа на враговете. Казват също, че той е бил много красив. Това са важни качества за героите.

Госпожа Кийоми рече:

— Легендите украсяват всичко. Героите са винаги красиви и победоносни. Техните госпожи неизменно са красиви и верни. Ето какви са легендите.

— Но татко беше красив и победоносен — възрази Хиронобу, — а ти си красива и си му вярна. Когато разказват легенди за нас, няма да е необходимо да ги украсяват.

Тя не му каза, че всички малки момчета смятат бащите и майките си за красиви. Ако отронеше и дума, щеше да се разплаче.

Той изпъчи гърди и лицето му прие войнствен и намръщен вид.

— Излъчвам ли увереност на воин, мамо?

— Стой близо до Го — посъветва го тя — и прави каквото той ти каже. Ако съдбата ти е да умреш, тогава умри без колебание, без страх, без съжаление.

— Добре, мамо. Но не мисля, че ще умра в тази битка. — Той пъхна пръст под шлема си и се почеса. — Преди сто години в битката при Ичинотани владетелят Йошицуне е разполагал с едва сто мъже срещу многохилядния си враг. Точно както и аз. Сто двайсет и един души срещу пет хиляди. Той е спечелил и аз ще спечеля. Дали ще разказват за мен легенди, след като умра? Мисля, че ще разказват.

Госпожа Кийоми бързо се отвърна и изтри очите си с меката коприна на ръкавите си. Когато отново се обърна, тя се усмихваше. Подбра думи, които биха подхождали на приказка и ги каза:

— Когато се върнеш, ще измия кръвта на нашите арогантни врагове от мечата ти.

Лицето на Хиронобу грейна. Подобно на воин преди битка, той се отпусна на едно коляно и направи кратък воински поклон.

— Благодаря ти, майко.

Тя постави ръце на пода пред себе си и на свой ред се поклони ниско.

— Знам, че ще направиш всичко, което зависи от теб, господарю.

— Господарю — повтори Хиронобу. — Ти ме нарече „господарю“.

— А не си ли?

— Да — отвърна той и се изправи на крака. Отново се гледаха в очите. — Господар съм.

Тя не очакваше да го види отново. Когато куриерът донесеше съобщението за смъртта му, тя щеше да нареди да подпалят замъка, а после щеше да забие острието в шията си. Нямахше да има приказна победа, нито легенди за красота и смелост. Ала и двамата щяха да имат нещо общо с героите и дамите от тези приказки. Никога нямахше да остареят.

Няколко дни по-късно пристигна куриер, но той донесе новината не за смъртта на Хиронобу, а за победата му. Лятото, което започна с такава трагедия, завърши с удивителен триумф. Шепата самураи бяха унищожили най-добрата част от армия, значително по-многобройна от тях.

Мълвата за невероятната победа на владетеля Хиронобу в горите на Мурото се разпространи много бързо. От всички посоки в имението запристигаха поклонници. Всички бяха чули за знамението на врабчетата и нямаха търпение да видят лично младия владетел. Малкият замък, веднага прекръстен на „Облак врабчета“, се пренасели. В края на продължаващите една седмица тържества, когато стана ясно, че повечето от посетителите високопоставени самураи ще издъхнат от алкохолно отравяне, ветрове с непредвидима променливост и необичайно много светкавици и гръмотевици станаха предвестници на задаваща се буря в ранната есен. Онези, които се бяха приготвили да си тръгват, се подготвиха да останат още известно време. Изглеждаше невъзможно, но всички станаха пияници. Изненадващо, никой не умря от това.

Само Го остана трезвен. Израснал с кумис, силното кобилско мляко, той така и не прие вкуса на оризовото вино, въпреки че бе в Япония от десет години. Когато минеше край някоя пиянска компания, хората често го викаха:

— Го!

— Господарю генерал!

— Господарю Го!

На лицето му се изписваше усмивка, която обаче не идваше от сърцето му, и така Го отвърщаше на веселието на другите. Струпването на тълпи в оградени места го правеше неспокоен. Все още пазеше номадската си привързаност към откритите пространства и мразеше

затворените. Когато зад стените на замъка имаше толкова много хора, гърлото му се стягаше, не му достигаше дъх и той се потеше, сякаш беше в ранен стадий на смъртоносна болест.

Ала не тълпата и стените го правеха така неспокоен. Много повече го безпокоеше бурята. Никога не бе виждал толкова насъбрала се сила в небето. Нито в родните си степи, нито в огромните равнини на Китай, нито в планините и долините на Япония. Чести вълни от светкавици осветяваха небето, последвани моментално от чаткащите копита на хиляди препускащи призрачни коне. В непредсказуемия интервал между светкавицата и съпътстващата я гръмотевица Го потръпна. Обстановката изглеждаше още по-зловеща от странната липса на буря на земята. Въпреки вихрените събития на небето до долу не достигаше нито вятър, нито дъжд, нито друго явление, което да е последица от бурята. Това беше предзнаменование. Несъмнено. Но за какво? Едва ли възвестяваше настъпването на друг Танголхун. Го бе последният от този род и имаше само един наследник — сина му Чиаки. Проклятието на предсказанието можеше да бъде дарено със сила само от жена. Съпругата му беше родила момиче преди Чиаки и след него — още две момичета — Го уби всичките три женски при раждането.

Жена му плака, но нито го попита защо, нито се опита да го спре. Както винаги бе обещавала, тя поставяше неговото щастие пред своето. Затова нова нюрдженска вещица не бе родена, нито щеше да се роди. Защо тогава изпитваше такъв страх при всяко просветване на светкавицата и всеки грохот на небесните копита?

Сред хората от племето нюрджени разразяването на буря след победата беше знамение от огромна величина. Японците не го възприемаха, разбира се, така. За тях бурята беше израз на гнева на бога на гръмотевиците, бог, който най-добре се успокояваше от жертвоприношенията на свещениците, от дарената храна от жени и деца и от тежкото пиянство на мъжете. Това, за пиянството, беше съвсем разбираемо. Всяко събитие с някаква значимост винаги бе съпътствано от изпиването на океан от саке, оризово вино, към което очевидно всички самураи се пристрастяваха от най-ранна възраст. Ако нюрджените пиеха толкова много алкохол, никога нямаше да завоюват богатите пасища между Сините ледени планини и Червената драконова река. Ако монголите пиеха, те никога не биха победили

нюрджените и Го все още щеше да язди с хората от своя род из необятната шир на Централна Азия.

— Го! Ела да изпиеш едно саке с нас!

— Велики генерале! Елате, елате!

— Вашето име ще живее сред най-великите герои на Ямато завинаги!

За самураите не бе трудно да го хвалят. Той беше чужденец и винаги щеше да остане чужденец. Поради това той не представляваше заплаха за тях. Никога не би заговорничил срещу господаря си, никога не би потърсил имение за себе си, никога не би повел армия към Киото, за да склони императора да му даде пълномощия на шогун. Чужденецът никога нямаше да управлява имение, никога нямаше да се ползва с лоялността на другите владетели, никога нямаше да бъде шогун. Най-високата чест беше запазена не просто за самурай, а за неколцината, в чиито вени течеше кръвта на Минамото, рода на легендарния Йошицуне. Хиронобу, чрез бабата на майка си, беше далечен роднина с тази велика фамилия. Може би един ден щеше да помисли върху това. Не и Го. Та той дори не беше японец. Затова самураите не се колебаеха да го хвалят на висок глас и искрено.

Го не знаеше какво предвещава бурята, но не беше оптимистично настроен. Спомни си какво казваха старите хора от неговото племе. Според тях последния път, когато грохотът на конските копита бе звучал толкова силно в облаците, е била родена най-голямата вещица на нюрдженските орди.

Танголхун на древните времена.

Прародителката на неговата майка.

Онази, която каза на легендарния Атила да следва слънцето на запад. Предполагаше се, че Атила беше направил точно това преди векове, хуните бяха последвали Атила и бяха открили своите земи на западния край на света, където живеяха до ден-днешен с техните стада на тучни пасища, защитени от планини, подредени във формата на пръстен, разположени на двата бряга на огромна река.

Независимо че Го настоятелно наричаше този разказ легенда, която майка му бе украсила в подкрепа на своята яростна защита на вълшебствата, старите хора не можеха да бъдат убедени лесно.

Старите хуни, казваха те, не са били изклани от монголите. Онези, които са последвали Атила, са успели да избягат отвъд високия

Урал. Един ден нюрджените също щяха да отидат там.

Старите, тайните истини се знаеха от вещиците, твърдяха те, чиито духове яздеха бурята и дивите стада на небето. Един ден онези, които разберат тайните, също ще яздят бурята.

Ясновидствата на майка му, смятаха те, са невероятно точни и силата на нейните предсказания не подлежи на съмнение. Един ден ще се появи магьосница, която ще разкрие всички загадки без изключение.

Го им се смееше. Майка му беше манипулативна мошеничка, която правеше всичко за себе си, нищо повече.

Сега, в далечна Япония, когато звукът от копитата на десет хиляди невидими степни коне гърмеше над него, той не можеше да се смее. Нещо се задаваше.

Го не смяташе, че това ще е благословия.

— О. — Прошепнатото възклицание последва усещането за меко тяло, което се е сблъскало с неговото. Погледна надолу и видя жена, просната в краката му.

— Извинете — той тихо проклинаше непохватността си. На открито, яхнал коня, Го беше подвижен и гъвкав като танцьорите дракони, които се въртяха край пламъците на лагерните огньове на ордите. Вътре, между стените, неговата подвижност повече приличаше на подвижността на впрегатен вол. — Не внимавах.

Протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи на крака. Тя зяпна от изумление и се изплаши.

Беше много красива. И много млада. Само от съприкосновението на телата им той разбра, че тя вече е жена, а не момиче. Ала това бе жена, чието първо кръвотечение не беше много отдавна. По вида на дрехата и изяществото на движенията ѝ той разбра, че е от благороднически произход, вероятно дъщеря на някой от дошлите на гости владетели. Тук имаше много от тях. Невероятният триумф на Хиронобу изведнъж го превърна в най-желания за брак шестгодишен владетел на юг от Вътрешно море.

— Ударихте ли се? — попита Го.

Сблъсъкът между тях не беше много силен. Никоя дъщеря на нюрджените не би паднала, а още по-малко — не би останала на земята толкова дълго. Те можеха да яздят и да стрелят като мъже и само воинът, който ги превъзхождаше на гърба на коня, с лъка и стрелата, би дръзнал да ги ухажда. Съпругите и дъщерите на

японските владетели представляваха точно обратното. Те се гордееха със слабостта си. Всъщност често се преструваха на по-слаби, отколкото бяха. Веднъж бе видял собствената си жена, която по онова време беше любимата държанка на владетеля Масамуне, бащата на Хиронобу, да чупи ключицата на пиян самурай. Мъжът, който бе от свитата на един от гостуващите владетели, не знаеше коя е тя и я бе хванал за китката. Тя направи бързо движение с ръка. В следващия момент той се преобърна с главата надолу и се удари в един стълб. Още няколко сантиметра по-надясно и щеше да счупи врата си.

„Как го направи?“ — поинтересува се Го.

„Какво съм направила, господарю Го?“

„Хвърли мъжа.“

„Хвърлила съм го?“ Тя покри уста с ръкава си и се разкикоти. „Аз съм толкова малка и слаба, господарю, как бих могла да хвърля някого? Той беше пиян. Залюля се. Това е всичко.“

Не, не беше така. Ала тя така и не каза дума повече, дори след като се ожениха. Дори сега, десет години по-късно, след раждането на сина им Чиаки, тя никога не бе споменала нищо по случая.

„Това е тайна, нали?“

Тя се засмя и каза: „Как би могло нещо женско да е достатъчно важно, че да бъде издигнато до равнището на тайна?“

Го рече: „Ако се опитам да направя нещо, което не ти харесва, ще ме хвърлиш ли?“

„Не е възможно да не харесам нещо, което ти правиш, господарю мой. Ти си моят съпруг.“

„Ами ако аз пожелая да ти причиня болка?“

„Тогава бих била щастлива да почувствам болката.“

„Ами ако само твоите мъки ми носят радост?“

„Тогава мъките ми ще са радост, господарю.“

Го се разсмя високо. Не можеше да се овладее. Наистина не вярваше, че тя ще стигне толкова далече, но беше толкова сериозна и непреклонна, че той не можеше да запази каменното изражение на лицето си.

Призна си: „Предавам се. Ти победи.“

Тя отвърна: „Как мога да победя, след като се съгласявам с теб за всичко?“

„Не знам — отговори Го, — но ти някак си успяваш винаги, нали?“

Тя се засмя. „Искаш да кажеш, че съм победила, губейки? В това няма никакъв смисъл, господарю.“

Го се запита дали тази млада жена също знае как се хвърлят мъже. Не му се струваше вероятно. Изглеждаше много крехка, дори като се вземеше предвид как тези жени умишлено подсилваха външно крехкостта си. Тя почака той да отстъпи, после с известно усилие се изправи на крака. Изглежда, бе ударила десния си хълбок. Направи предпазливо крачка напред, но тъй като не се държеше на краката си, отново щеше да падне. Го беше готов. Хвана я.

— О — отрони тя отново така нежно, както и преди. Хвана ръката му и се отпусна изцяло върху гърдите му. Но той не усети никаква тежест. Освен че беше много красива и много млада, тя беше също така много лекичка. Може би, за разлика от останалите, тази наистина беше толкова крехка, колкото изглеждаше. Въпреки че се бе облегла на него по необходимост, в очите ѝ се четеше страх, сякаш по-скоро щеше да избяга от него, отколкото да се облегне на тялото му за подкрепа.

Той я успокои:

— Спокойно, господарке. Аз съм Го, главният телохранител на владетеля Хиринобу. Можете да разчитате на мен, колкото и на него.

— О — възкликна тя отново.

Го се усмихна.

— Казвате „о“ толкова сладко, господарке. Опитайте някоя друга дума. Нека видим дали можете да говорите така сладко или чарът ви се свежда само до „о“.

При тези думи младата жена се усмихна. Погледна го срамежливо и каза:

— Аз съм Новаки, дъщеря на владетеля Бандан.

Точно в този миг в замъка проехтя друга гръмотевица. Изглежда, нещо се изписа на лицето на Го.

— Да не би да се страхувате от гръмотевицата? — Изненада озари лицето на младата господарка Новаки. — Мислех, че вие, силните монголи, не се страхувате от нищо.

— Аз не съм монгол.

— Не сте ли онзи Го, който дойде в залива Хаката със завоевателите преди десет години?

— Аз съм. Но тогава бях нюрджен. Нюрджен съм и сега.

— Това не е ли някакъв монгол?

— А вие не сте ли някаква китайка?

Господарката Новаки се разсмя.

— Не, разбира се, че не.

— Точно както не всеки, който носи коприна, пие чай и пише канджи, е китаец, така не всеки, който язди кон, следва стадата и живее свободен, е монгол.

— Разбирам, господарю Го. Няма да направя тази грешка отново. — Тя се поклони.

Тъй като все още се подпираше на него, заради поклона главата ѝ опря гърдите му и доближи косата ѝ до лицето му. От пищните къдрици се излъчваше едва доловим аромат. Той му напомняше за цветята по поляните, изгубили се за една година предния сезон. Само някой толкова млад като нея можеше да носи летен аромат през есента. Детинската ѝ непоследователност свидетелстваше за освежаващата ѝ простодушност.

— Мога ли да ви придружа до покоите на семейството ви? — рече Го.

Новаки бе положила глава на гърдите му, чуваше гласа му над себе си и чуваше също как той резонира в тялото му. Тя се надяваше той да не чува как бие сърцето ѝ. Затвори очи и направи всичко, за да успокои дишането си. Нямаше причина да се страхува. Всичко вървеше добре. Бързо бе успяла да се отърве от бавачката си. Напоследък лесно избягваше контрола на възрастната жена, която ставаше все по-разсеяна с годините. В противен случай едва ли щеше да осъществи флиртовете си с Нобуо и Коджи в началото на лятото. Те бяха красиви млади самураи, но само толкова. Неизбежно след известно време щяха да пораснат и да станат мъже като бащите си. Затъпели, пияни, загубели, скучни, самохвални провинциални мъжища.

Сега всичко това ѝ се струваше толкова отдавна. Го я държеше в прегръдката си! Не беше забелязал, че тя го следи. Беше събрала кураж

и бе пресякла пътя му, бе се сблъскала с него и се бе престорила на наранена. Щеше ли да има достатъчно смелост да завърши започнатото?

От малко момиченце слушаше разкази за страшния монголски варварин, който служеше на владетеля Масамуне. Когато баща ѝ беше съюзник на Масамуне, благоговейни гласове превъзнасяха безкрайния кураж на Го, неговата свръхчовешка сила, магическия контрол, който упражняваше върху конете. Когато двамата владетели бяха безмилостни врагове, — което ставаше толкова често, колкото бяха и верни приятели, — се говореше само за безсърдечната му жестокост, животинското му коварство и чудовищната му извратеност. И двата вида истории очароваха Новаки. Животът ѝ в провинциалната пустош беше напълно скучен, скуката беше нейна съдба и в бъдеще. Баща ѝ беше провинциален владетел с болезнено ограничени възможности. Както и всички други владетели, които тя познаваше. По-големите ѝ сестри бяха омъжени за шутове като баща ѝ и братята ѝ — владетели на мръсотията, човешките екскременти, използвани за наторяване, и миризливата риба. Всички бяха полунеграмотни. Никой не приличаше на култивираните, чувствителни, романтични герои от „Книга за възглавницата“ и „Приказка за Генджи“.

Го също не приличаше на тези герои, но поне идваше отдалече. Беше прекосил, яздейки, необятната шир на Азия с Кублай, великия хан на монголските орди. Беше видял градовете на Китай, които имаха вид на ювелирни произведения, земята на ледените хора далече на север, екзотичните зверове в южните джунгли, високите планини на Тибет. Никога не бе ходила по на изток от Вътрешно море, нито по на запад от провинция Акаока. Ако го направеше, както се очакваше, щяха да я сгодят незабавно за един от тези владетели грубияни. Хиронобу бе най-добрият кандидат, а беше сопوليو дете на шест години! През следващите няколко години трябваше да му бъде бавачка, а после да го посвети в тайнството на близостта между мъжа и жената, да износи наследника му, това я чакаше. Щеше до края на живота си да слуша неговите пьянски лъжи вместо лъжите на баща си. Или може би щеше да се осъществи другият план на баща ѝ и щяха да я дадат като жена или наложница на благородник от императорския двор в Киото. Веднъж беше виждала благородник — принц, който бе дошъл да иска помощ от баща ѝ. Имаше бледо и напудрено лице, беше слабават и

носеше по-фини кимона от нея самата. Говореше във витиеват стил в рими, от който тя почти нищо не разбра. Пътуването от Киото било толкова трудно, твърдеше той, че едва не го убило. После той закри устата си с ръкава и се изкикоти като момиче. По-скоро би умряла, отколкото да я докосне такъв дегенерат, независимо колко прославени бяха предците му.

След това, в началото на лятото, тя беше отишла в едно от най-големите села на провинцията на баща си, придружена от Нобуо и Коджи, които служеха като нейни телохранители, забавен факт, като се имаха предвид опасните им интимности с нея. От отегчение тя се отби в колибата на старица, за която разправяха, че е гадателка. Старата измамница направи добро представление. Щом Новаки прекрачи прага ѝ, жената, за която се предполагаше, че е сляпа, се обърна с отворена уста към нея, изпусна керамичния съд, който държеше, и отстъпи, препъвайки се, към най-отдалечената стена.

Това си ти, промълви жената.

Да, аз към, потвърди Новаки, като с усилие се съдържаше да не се разсмее, но не успяваше съвсем. Знаеш ли коя съм?

Сляпа съм, но виждам, отвърна жената с необикновен глас.

О? И какво виждаш?

Не толкова, колкото ти ще виждаш.

Сега вече прикова напълно вниманието на Новаки.

Много ли ще виждам?

Много, отвърна жената.

И какво ще виждам? Новаки се надяваше жената да заговори за далечни места. Ако го направеше, Новаки щеше ревностно да ѝ повярва, че е истинска ясновидка. Кажи ми бързо, не бави отговора.

Ще виждаш... Жената направи пауза, а устата ѝ още беше широко отворена. Устните ѝ потрепнаха, клепачите ѝ затрептяха, а вдлъбнатите бузи потръпнаха.

Новаки чакаше търпеливо. Най-малкото, предварително жената заслужаваше снизходителност. Дори да не можеше да предсказва съдбата, беше добра артистка и като всички добри артисти имаше собствено чувство за времето, което трябваше да бъде уважавано. Беше доста самотна на това изолирано място. Ако беше в Киото, Кобе или Едо, несъмнено щеше да привлече доста клиента.

Жената заговори: „Ще виждаш това, което никой още не е виждал — през целия си живот, — с изключение на един.“

Новаки плесна радостно с ръце. Онзи „един“, за когото старата жена говореше, трябва да беше Го. Той бе единственият, за когото тя знаеше, че е виждал нещо, което никой друг не е виждал. А сега и тя щеше да види тези неща!

„Благодаря ти, благодаря ти много — каза Новаки и се поклони дълбоко. — Когато се върна в замъка, ще ти изпратя ориз, саке и риба.“

Старата жена вдигна ръце в знак на несъгласие и поклати глава. Все още седеше на петите си с гръб, опрян в стената, където бе паднала при влизането на Новаки. „Не, не, не ми дължиш нищо.“

„О, дължа ти — настоя Новаки. — Ти ме направи неизказано щастлива.“

Същия следобед тя започна да замисля как да се запознае с Го, а после да го съблазни. Вярно, че беше много млада, но беше прочела много внимателно класическата литература за съблазняването и вече имаше опит с Нобуо и Коджи. С Го, разбира се, щеше да е по-трудно. Ала тя бе сигурна, че ще намери път към него, само да се откриеше възможност.

Празненствата за победата на Хиронобу в гората на Мурото ѝ дадоха тази възможност.

— Не искам да отида при семейството си — възрази Новаки. — Всички са пияни и не престават да повтарят глупавите неща, които говорят винаги, когато са пияни.

— Празнуват голяма победа — защити ги Го, — имат пълно право да бъдат пияни.

— Победата е ваша, не тяхна — настоя Новаки и го погледна. — С монголска тактика и монголска смелост. — Новаки усети как тялото му се стяга. О, не. Отново направи грешка и го нарече монгол. Какъв бе казал, че е? Чуждите думи се помнеха много трудно. На-лу, нещо подобно. Страхуваше се да не е развалила всичко, като го е ядосала. Тя симулира болка и се притисна още по-силно към него. Изглежда, представлението ѝ за преживявано страдание проработи, защото когато той отново заговори, не изглеждаше ядосан.

— Победата е на владетеля Хиронобу — каза Го и я подхвана малко по-здраво, когато тя се престори, че ѝ призлява.

— Владетелят Хиронобу е дете на шест години — възпротиви се Новаки, — достатъчно голямо, за да отиде до тоалетната само, без да падне в нея.

Го се разсмя.

— Въпреки това победата е негова. А и той няма да е вечно на шест. Би било мъдро от ваша страна да го приемате в различна светлина. Скоро ще бъде както мъж, така и владетел и ще си потърси достойна невеста. Беше подкрепен от голямо знамение, донесено му на крилете на много птици.

— Не вярвам в знамения — каза Новаки. — А вие?

Просветна светкавица, последвана от продължителен момент на свръхестествена тишина.

Над главите им премина ярка вълна.

Дневните сенки заиграха в двора, после избледняха в тъмнината, която сякаш настъпваше към тях.

Накрая небето се разцепи и страховит звук на сриващи се божествени планини започна да пада каскадно към тях откъм небето.

Седмици след като господарката Новаки се върна у дома след празненството на Хиронобу, стана очевидно, че тя чака дете. Въпреки че до този момент беше тиха и покорна дъщеря, сега твърдо отказваше да назове бащата на детето, защото знаеше, че баща ѝ и братята ѝ ще го убият. Когато я заплашиха, че ще я принудят да абортира, тя се зарече да се самоубие, ако го сторят. Владетелят ексукутира бавачката ѝ, защото трябвало да я следи по-изкъсо. Въпреки това тя отказваше да говори. Той ексукутира и двама от хората си, които подозираше в прекомерна обич към дъщеря му. Въпреки това господарката Новаки остана безмълвна.

— Вече не знам какво да правя — призна си владетелят Бандан.

По време на кризата с дъщеря си той предприе визита до замъка „Облак врабчета“, за да потърси съвета на госпожа Кийоми. Въпреки че беше малко по-възрастен от нея, той бе прекарал по-голямата част от живота си във военни компании и затова на вид и като поведение приличаше на побеляващ възрастен воин от по-ранно поколение.

Интересът му към жените се свеждаше само до зачатие, раждането и отглеждането на потенциалните наследници, затова не знаеше почти нищо за жените извън основите на анатомичния им строеж. Внезапното своенравно поведение на дъщеря му и последвалото упорито мълчание напълно го разстроиха. Майката на момичето умря при раждането и в замъка му нямаше друга жена, на която да вярва достатъчно, за да говори така открито.

— Защо не ми казва кой е бащата? Само това искам. Прекалено много ли е да искам това?

Госпожа Кийоми отвърна:

— А какво ще направите, ако ви каже?

Владетелят Бандан удари с юмрук по масата, с което накара прислужниците да се втурнат, за да запазят чашите за чай да не изскочат от масата и съдържанието им да се разлее по рогозките.

— Ще го убия — изръмжа той, — и то бавно.

Тя прикри устата си с ръкав и се засмя.

— Нещо смешно ли казах? — Веждите му се вдигнаха в знак на учудване. — Не исках.

— Владетелю Бандан, наистина ли очаквате младото момиче да разкрие самоличността на любовника си пред баща си, за да може той да го измъчва до смърт? И детето ѝ да остане сирак, преди да се е родило?

— Но той обезчести всички ни, който и да е.

— Господарката Новаки не мисли за честта. Тя мисли за любовта. Единственото, което сте постигнали с гнева и заплахите си, е да попречите на младия мъж да дойде и да поиска закъснелата ви благословия.

— Откъде знаете, че мъжът е млад?

— Не знам нищо. Ала дъщеря ви е едва на четиринайсет. Съмнително е, че би се влюбила в някой много по-стар. — Лицето на госпожа Кийоми помръкна. — Надявам се да не е един от двамата самураи, които сте ексекутирали.

— Не е. Плака, когато ѝ показах главите им, но не толкова много, колкото щеше да плаче, ако той бе един от тях.

Госпожа Кийоми примигна.

— Вие сте ѝ показал главите им?

— Да, за да докажа, че съм направил каквото съм казал, че ще сторя. Иначе може да си помисли, че се шегувам.

— Владетелю Бандан, никой, който ви познава, не би си казал, че се шегувате. Абсолютно безпредметно е било да представяте такова ужасно доказателство.

— Няма да ми каже, нали?

— Не, няма.

— Тогава какво да направя? Срамът ще бъде непоносим. Дъщеря ми ще има дете, чийто баща е неизвестен за мен. Питам всички богове и Буди какво толкова грешно съм извършил при предишни прераждания, че съм заслужил това наказание? Мога да построя храм, в който да се моля денем и нощем. Не мисля, че ми е останало кой знае какво друго да направя.

— Това е възможно решение — съгласи се госпожа Кийоми.

Сега владетелят Бандан се разсмя.

— Този път аз се шегувах. Аз съм воин, а не свещеник. Не моля небето за милост. Разрешавам проблемите си със собствените си ръце. Ще измисля нещо друго.

— Вече го измислихте. Постройте храм.

Владетелят Бандан се намръщи.

— След като боговете не са запазили целомъдрието й, очевидно те няма да ми разкрият виновника сега, независимо дали ще построя един храм или десет.

— Постройте храм не заради себе си — настоя госпожа Кийоми, — а заради госпожа Новаки. Нека се оттегли там за, да кажем, две години. Може да роди там детето, далече от клюките, да има време да върне емоционалното си равновесие и да се приспособи към изискванията на майчинството. А когато се върне, тя вече няма да е обект на такова любопитство и зловни приказки. Възможно е по това време бащата вече да се е разкрил, най-вероятно чрез бягството си заради вашите думи за мъчения и смърт. Тогава вие...

— ... ще го преследвам като куче, каквото е, и ще го унищожа!
— обяви владетелят Бандан.

— ... ще простите на нея и на него за тяхното младежко прегрешение с пълно разбиране за романтичната простъпка на младите...

— Да му простя? Никога!

— ... и като си дадете сметка, че само като приемете бащата във вашето семейство — твърдо продължи госпожа Кийоми, — можете да оставите в миналото неудобството и скандала.

Владетелят Бандан вече бе отворил устата си да изрази допълнително несъгласие, но спря, преди думите да са излезли. Затвори уста и се поклони.

— Права сте, госпожа Кийоми. Това е единственият начин на действие. Благодаря ви, че така мъдро ръководите този невеж войник. Вече се сецам за подходящо място. Братовчед ми, владетелят Фумио, управлява имение на север и то ще бъде подходящо за целите ми.

През зимата госпожа Кийоми започна да сънува странни сънища. Най-странното в тях беше, че тя не можеше да си спомни нищо от тях, с изключение на поразително красивата млада жена, която се явяваше във всеки сън, и начина, по който говореше на госпожа Кийоми. Тя я наричаше „госпожо майко“. Така жените се обръщаха към свекървите си. Убедена, че сънува бъдещата съпруга на Хиронобу, госпожа Кийоми започна да се заглежда в лицето на всяко малко момиченце, което срещаше, за да разпознае жената от сънищата си. Въпреки че сънищата продължаваха, тя не можеше да си спомни нищо друго от тях, независимо колко много се опитваше. И въпреки че търсеше жената у всяко момиче, не я намираще.

Следващата пролет, няколко седмици преди седмия си рожден ден владетелят Хиронобу спечели втора голяма победа, този път по склоновете на планината Тоса. В същото време в съседното имение госпожа Новаки раждаше дъщеря си. Детето бе необичайно спокойно — толкова спокойно, че малцина очакваха да оцелее. Въпреки че ѝ бе дадено име, съответстващо на благородническия ѝ статут, всички я наричаха Шидзука — Спокойната.

Тя не умря и спокойствието ѝ не продължи дълго. През втората седмица от началото на живота си тя започна да пици и да плаче почти непрекъснато. Спираше единствено от изтощение или за да спи на пресекулки, да суче с ожесточено безразсъдство, след което дълго време да не иска да яде. Тя беше дете, а децата не виждат, но онова, което не виждаше, я ужасяваше. Очите ѝ се въртяха във всички посоки.

Тя пищеше.

Нямаше да умре и нямаше да спре да пици.

Продължаваха да я наричат Шидзука — понякога с надежда, винаги от отчаяние и все повече и повече като проклятие.

На следващата година, когато госпожа Кийоми посети абатството Мушиндо, ѝ се предостави случай да обмисли близкото минало. Току-що завършилите четири сезона затвориха най-странната и бурна година в живота ѝ. Сега тя започна да разбира защо понякога хората изведнъж ставаха отшелници и приемаха монашеството. Ако тя имаше качествата за него, това бе мястото за нея. Беше твърде далече от дома, за да го посещава с лекота, но не и толкова далече, че посещенията ѝ да са невъзможни. Това означаваше, че приятели и роднини от стария ѝ живот нямаше да се появяват непрекъснато, за да отслабват отдадеността ѝ на свещената самота, но нямаше и да е напълно откъсната от тях. Това нямаше да е благотворно. Нерядко напускането на света е по-трудно за тези, които остават в него, отколкото за тези, които го напускат.

Беше достатъчно близо до северната граница, за да създава чувство за опасност и поради това и за неотложност, полезна предпоставка за онези, които търсеха пробуждане за Пътя на Буда. В същото време не и много близо до земите на варварите емиши, че всяка атака да е напълно вероятна. Най-близкото село — Яманака, беше на един час път пеша в долината под малката планина, на върха на която беше абатството. Това също беше идеално, тъй като близостта му даваше възможност за кратко време да се осигуряват храна и работна ръка, а отдалечеността му предотвратяваше излишното общуване, а по размер бе достатъчно, за да осигурява подкрепа на малката религиозна общност без затруднения.

Цяло нещастие беше, че това абатство трябваше да бъде изградено; разбира се, бяха възможни по-лоши резултати, въпреки че не много.

От градината на абатството, където госпожа Кийоми чакаше госпожа Новаки, тя чуваше гласа на Хиронобу от близката горичка и приглушените отговори на Го.

Още едно лято бе дошло и почти си отиваше, а всичко беше различно. Само преди една година съпругът ѝ, владетелят на Акаока, контролираше няколко земеделски стопанства и рибарски хижи без особено значение в малък ъгъл на остров Шикоку. Сега синът ѝ

Хиронобу, седемгодишен, управляваше територия от двете страни на Вътрешно море. Беше получил клетва за вярност от владетелите Бандан и Хикари и се беше издигнал до велик владетел. В две светкавични кампании войските на малкото ѝ момче толкова силно удариха режима на Ходжо, че мнозина предвиждаха незабавното му падане.

Преди година госпожа Новаки беше четиринайсетгодишна девица, достатъчно красива семейството ѝ да се стреми към връзка с императорската фамилия в Киото. Сега беше петнайсетгодишна майка на душевноболно дете, заточена в абатство далече от дома, абатство, изградено специално, за да осигури убежище за нея и нещастното ѝ потомство. Заради дефектите на детето беше очевидно, че никоя от тях никога няма да напусне абатството.

Преди година на госпожа Кийоми никога не ѝ се беше случвало да пътува толкова далече на север поне веднъж. Всъщност бе прекосявала Вътрешно море, когато напусна дома си в Кобе, за да се омъжи за бащата на Хиронобу, и по време на годишните си посещения при семейството си. Сега бе обещала на владетеля Бандан, че ще посещава два пъти в годината дъщеря му — през пролетта и през есента, за да види дали е добре. Тъй като беше майка на даймио и самият даймио я придружаваше по време на тези визити, за владетеля Бандан беше голяма чест, особено като се имат предвид неприятните обстоятелства. Тази обикновена проява на любезност го обвързваше още повече с Хиронобу чрез изискванията за чест и реципрочни задължения.

Като де факто регент на сина си за нея беше необходимо да обмисля тези неща. Официалният регент генерал Рюсуке беше добронамерен, но некомпетентен. Той беше регент само защото като старши оцелял командир на армията на рода това се очакваше от него — и защото беше достатъчно интелигентен да знае, че не е достатъчно умен, за да упражнява властта, с която бе облечен. В противен случай щеше да се наложи да бъде убит, тъй като да бъде пренебрегнат би било такава непростима обида, че той би бил задължен да устрои заговор срещу госпожа Кийоми и Хиронобу, независимо дали искаше или не. Тя, разбира се, не би го направила сама. Само вещиците убиваха враговете със собствените си ръце, обикновено с отрова или с тънка жица или игла в храма, под косата, или чрез задушаване.

Последните два метода бяха практически неразкриваеми и затова бяха предпочитани от вещиците, които спяха с жертвите си. Мисълта да спи с тъпак като генерал Рюсуке предизвика гримаса на лицето ѝ. Само това щеше да е достатъчно да я възпре дори да беше вещица. В интерес на истината, ако се налагаше да бъде извършено убийство, щеше да го извърши Го. Въпреки че беше варварин, той беше непоколебимо верен, както би бил всеки самурай. Какво щастие, че двамата със сина ѝ можеха да разчитат на него.

Откъм абатството се дочу неистовият плач на бебе. Шидзука бе будна.

Хиронобу се покатери на един оголен камък и попита:

— Го, ако трябва да защитаваш това абатство от нападение, как ще го направиш?

Го отвърна:

— Преди всичко ще престана да се правя на такава лесна цел за вражеските стрелци.

— Сега наоколо няма вражески стрелци — учуди се Хиронобу. — Казах „ако“.

— Вие сте велик владетел — зае се да му обясни Го. — След като ще правите предположения за съществуващите условия, тогава трябва да знаете, че преди всичко трябва да предполагате каква е опасността, а не сигурността.

Хиронобу унило слезе от камъка.

— Необходимо ли е непрекъснато да се притеснявам, че мога да бъда убит?

— Никога не бива да се тревожите за това — възрази Го, — а винаги да си давате сметка за тази възможност. Завладяхте петнайсет провинции със силата на оръжието и така превърнахте в свои кръвни врагове бившите васали и роднини на петнайсетте владетели, на които помогнахте да се преселят в Чистата земя.

— Те се заклеха да ми се подчиняват в замяна на живота си.

— Наистина ли сте толкова млад, господарю?

— На седем съм — отговори Хиронобу. — Не съм толкова млад.

Внезапно отвъд стените на абатството се чу силен, пронизителен вой.

Хиронобу се приближи към Го.

— Измъчват някого. Не е редно да го правят на такова свято място, нали?

— Никого не мъчат. Плаче бебе.

— Бебе? — Хиронобу се заслуша, но на лицето му бе изписано съмнение. — Чувал съм как плачат бебетата. Звукът не е такъв.

— Бебе е — настоя Го. В студената пустош на гърдите му той чу как отекват думите му. Бебе е, беше казал той, но искаше да каже, че е вещица.

Как се беше случило? Той не знаеше. Беше си припомнял тази нощ отново и отново и въпреки това не знаеше.

В един момент той помагаше на дъщерята на владетеля Бандан да стигне до временното си жилище. В следващия лежеше с нея в руините на старата варварска крепост „Емиши“ на един час езда от замъка. Беше се възползвал от младостта и неопитността ѝ, разбираше го. Не беше искал това да се случи, съвсем не. Отначало беше просто разходка, после препускане с неговия жребец, след това убежище в тези развалини от внезапно плисналия дъжд. После — после беше твърде късно да мисли, защото стореното бе сторено.

Го не се страхуваше от смъртта. Очакваше да умре на бреговете на залива Хаката, когато дебаркира там с монголската армия преди десет години и вероятно щеше да умре. Оттогава всеки миг бе подарък от боговете. Сега смъртта бе само въпрос на време. Момичето бе обещало да не казва нищо, но то беше едно момиче, нищо повече. В крайна сметка някой щеше да разбере, а след като някой научеше, баща ѝ щеше да узнае рано или късно. Накрая главата на Го щеше да бъде побита на копие пред стените на замъка на владетеля Бандан. Тази сцена предизвика горчива усмивка на устните му. Поне можеше да изпита удоволствието да е сигурен, че кръвта на майка му щеше да умре заедно с неговата. Вещиците плетяха заклинанията, когато нямаше прекъсване на генеалогичната линия. Ако никоя не се родеше от Го, нямаше значение колко дъщери щяха да се родят на Чиаки или неговите потомци. Заклинанието щеше да бъде нарушено.

Но седмиците минаваха и от владетеля Бандан до владетеля Хиронобу не идваше никакво съобщение, което да иска главата на Го.

Може би Новаки бе по-решителна, отколкото той предполагаше. Колкото и невероятно да изглеждаше, тя беше запазила тайната. Ако продължаваше да се държи така, от неговата лудория нямаше да последва никаква неприятност. Когато пратеникът най-сетне дойде, той не беше официален куриер, а клюка и тя донесе нещо по-лошо от искане за главата на Го. Господарката Новаки бе бременна. Той знаеше точно какво се е случило. По някакъв начин майка му беше победила. Тя го беше използвала за последен път от гроба, за да открие пътя на друг като себе си.

Трябваше да убие вещицата. Най-сигурният начин беше да бъде убита Новаки, така че вещицата да умре в утробата ѝ. След раждането си вещиците можеха да бъдат убити много трудно, дори като деца. Хората около тях неволно изпълняваха заповедите им, принуждавани от неведоми сили да се подчиняват на неизречени заповеди. Дядо му и баща му — и двамата силни воители, бяха превърнати в кухи обвивки на своята предишна форма от капризите на жена, която беше дъщеря на единия и жена на втория. През целия си живот като момче, младеж и мъж, Го се срамуваше от язвителните забележки на хората от неговото племе. Момчето на вещицата. Куче на жена. Потомък на евнух. Пред майка му обаче те се страхуваха, държаха се почтително, раболепно. Мразеха я и презираха потомството ѝ. Ала когато тя заговореше за бъдещето, я слушаха и правеха жертвоприношения. Когато правеше заклинания, болни оздравяваха, здрави умираха, глухи започваха да чуват, а враговете ѝ ослепяваха. Или поне често така изглеждаше. Достатъчно често майка му обичаше да му напомня да поддържа огъня в техния лагер, конете им да са нахранени и напоени, а собствените им корени да са пълни.

Как да убие Новаки? Проблемът бе труден. Тя беше дъщеря на владетел, затворена в най-вътрешната част на замък, чийто план му бе непознат. Трябваше да се вмъкне вътре, без никой да го види. За жалост, той не владееше изкуството да се промъква невидим. Неговият стил бе стилът на ездача. Да атакува на кон, галопирайки, от неочаквана посока. Тактика, която ни най-малко не подходеше на женското отделение в замък. Чакаше да му се предостави възможност, каквато и да било възможност, но не получи никаква. Детето се роди два месеца преди определеното време.

Беше момиче — както той знаеше, че ще бъде и от което се страхуваше.

— Бебе е — настоя Го.

— Сигурен ли си? — попита го Хиронобу, а изражението му все още издаваше съмнение.

— Да.

— Видя ли го?

— Не.

— И аз не съм — рече Хиронобу. — Нито пък майка ми. Никой не го е виждал. Странно е, не мислиш ли?

Го поклати глава.

— Има нещо не наред в това дете, щом семейството не иска да го покаже. Което би било съвсем естествено.

Това събуди интереса на Хиронобу.

— Да не мислиш, че е деформирано? Че ще изглежда ужасно, така ли?

— Не е деформирано. — Детето беше душевноболно, факт, който будеше надежда у Го. Всички вещици бяха по същество луди, разбира се, но ако някоя го покажеше съвсем явно, щеше да има по-малка възможност да манипулира, да мами и да объркава. В този смисъл лудостта бе по-приемлива от деформацията. Вещицата можеше да бъде грозна. Това се очакваше от нея. Майка му обаче не беше грозна. Тъкмо обратното, а това ѝ даваше повече възможности за измама.

— По-добре отидете да се видите с майка си, господарю. Според мен посещенията ѝ при госпожа Новаки ще започне скоро.

— И защо да ходя? — намръщи се Хиронобу. — Не се интересувам от бебета — независимо дали са деформирани или не, може би съм малко любопитен. Нито искам да знам какво ще говори майка ми. Ето за какво ще разговарят двете: за бебета и майчинство.

— Владетелят Бандан е най-силният ви васал — припомни му Го. — Вие го удостоихте, като посетихте страдащото му потомство и показахте съчувствие към него. Така неговият дълг на честта към вас става още по-голям и го обвързва още повече. Това е въпрос на мъдро командване, а не майчинство и бебета.

— Така казваш ти. Но ти не си този, който трябва да изтърпи всичко това. — Ала Хиронобу постъпи както му бе поръчано и отиде при двете дами. На вратата на храма той се обърна и извика на Го: — Защо и ти не дойдеш?

— Мен не ме допускат — отвърна Го. — Госпожа Новаки е в изолация.

— Тогава защо на мен ми е разрешено? Защото съм дете?

— Защото сте велик владетел на провинция.

Отговорът, който той не очакваше, му достави голямо удоволствие. Когато мина през вратата, се усмихваше.

— Ето го — каза госпожа Кийоми.

Той видя майка си и госпожа Новаки да седят в открита стая с изглед към дворцовата градина. Госпожа Новаки беше същата Но-чан, която през миналите лета бе гонила хвърчила заедно с него, с която играеха на криеница и си разказваха истории за призраци, когато трябваше да спят. Това беше преди той да стане велик владетел. И преди тя да порасне така изненадващо. Изглеждаше много различно от момичето, което той помнеше. Не толкова заради дрехите ѝ, въпреки че безличните сиви роби на монахиня, които носеше, контрастираха рязко с цветното кимоно, което тя обикновено носеше. Лицето, очертано от качулката, принадлежеше на красива жена.

Госпожа Новаки му се поклони.

— Съжалявам, че ви причиних неудобство, господарю.

Хиронобу отвърна на поклона ѝ.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо Новаки. — Той се опита да измисли какво още да каже, но не можа да се сети нищо повече. Тя му се усмихна и той усети, че се изчервява. Кога бе станала толкова красива?

Госпожа Новаки отбеляза:

— Виж ти, колко е пораснал за толкова кратко време.

— Да — намеси се госпожа Кийоми, — деца... — Тя спря внезапно след изговарянето на тази дума, после продължи припряно: — Децата растат учудващо бързо.

— Вие можете да имате големи очаквания — отбеляза госпожа Новаки. — Младия господар го чака блестящо бъдеще. — Очите ѝ се навлажниха, но тя се усмихна и сълзите ѝ не потекоха.

Хиронобу не чуваше бебето да пици. Трябва да беше заспало. Беше чул две от неговите прислужници да разговарят преди двамата с майка му да отпътуват от абатството. Едната от прислужниците каза, че е разбрала от прислужница на владетеля Бандан, че бебето не пицяло само когато спи. Другата допълни, че разбрала от сестрата на един от конярите на владетеля Бандан, че когато то пици, конете изпадали в паника и се опитвали да избият вратите на конюшнията. Някоя прислужница не познаваше човек, който да е виждал бебето, но въпреки това и двете бяха сигурни, че е страшно за гледане.

Докато майка му и Новаки разговаряха, той огледа стаята колкото бе възможно по-прикрито. Мислеше, че спящото бебе може да е някъде зад Новаки, но не беше. Това беше разочаровашо. Изпитващо огромно любопитство. Го твърдеше, че бебето не е деформирано, но Хиронобу не му вярваше. Нормално бебе не би имало такъв загадъчен, животински глас и не би пицяло толкова силно. Нормално бебе не би предизвиквало паника сред конете, особено сред свирепите военни коне, които яздели владетелят Бандан и неговите самураи.

Как ли изглеждаше всъщност? Беше сигурен, че има голяма уста, може би дори муцуна на мечка. Също остри зъби. А, беше твърде малко, за да има зъби, но когато му изникнеха, щяха да са остри. Може би в няколко реда като на акула. А дали имаше очи, които никога не примигваха, като на змия? Гъста козина като на язовец или остра и четинеста като на дива свиня? Дълга опашка, която имаше високо мнение за себе си, като на котка? Сигурно беше ужасяващ малък звяр! Нищо чудно, че владетелят Бандан бе изпратил дъщеря си в изгнание толкова далече от дома. А кой беше бащата?

Преди бебето да се роди, прислужниците споменаваха имената на много самураи като възможности, самураи на служба при владетеля Бандан, владетеля Хикари и дори Хиронобу. Ала никой не мислеше повече така, твърдяха прислужниците. Сега вече всички бяха сигурни, че бе замесен призрак или демон. Възможно бе да е използвал мъжко тяло, но мъжът бе средство; неговата самоличност беше без значение. По-важното беше кой е призракът, кой е демонът? За да бъдат изречени правилните молитви, заклинателите трябваше да знаят кой конкретно зъл дух да атакуват. Повтарящите се думи, с които можеше да бъде прогонен един, можеха да имат обратния ефект върху друг и да го направят по-силен и по-ужасен отвсякога. Това беше според

прислужниците много трагична и опасна ситуация и за всички бе по-добре майката и детето да бъдат далече, в абатството на север, тъй като се предполагаше, че злото щеше да ги последва там.

— Хиронобу, какво си въобразяваш, че правиш? — Думите на майка му го стреснаха. Не си мислеше, че тя го следи какво прави. — Държиш се, сякаш си крадец.

— Не правя нищо, майко. Тук съм само защото Го каза, че трябва да дойда.

— Сигурно съм, че Го не е имал предвид да останеш. След като поднесе почитанията си на госпожа Новаки, можеш да се присъединиш към Го отвън.

С безизразно лице Хиронобу не направи и най-малко усилие да ѝ се подчини. Остана на място, намръщен, и каза:

— Няма да стане. Подхвърлян съм ту тук, ту там от телохранителя и майка си, което не подхожда за велик владетел.

Госпожа Кийоми се усмихна.

— По принцип си прав. Но това напълно подхожда, когато става дума за седемгодишно дете. Моля те, дръж се подобаващо и прави каквото ти се казва. — Тя се поклони, но това бе небрежен поклон на майка към детето ѝ, а не на дама пред господаря ѝ.

— Двете неща не са съвместими — упорстваше Хиронобу. — Когато съм велик владетел, значи съм велик владетел. А ако съм малко момче, значи съм само това.

— Двете ти роли не са съвместими, вярно е — съгласи се госпожа Кийоми. — Моля те въпреки всичко да ги примириш една с друга. В бъдеще, когато бъдеш предводител на рода както фактически, така и по име, понякога ще трябва да правиш две, три или дори четири неща едновременно и не всички от тях ще бъдат съвместими помежду си. Ако не можеш да правиш тези неща и да ги съчетаваш хармонично, дори хармонията да изглежда невъзможна, тогава никога няма наистина да бъдеш велик владетел. Ще носиш само титлата. — Майка му отново се поклони, този път по-дълбоко, освен това задържа поклona. — Надявам се моят господар да намери нещо ценно в думите ми.

Хиронобу отвърна на поклona ѝ с поклон със съответната дълбочина и също го задържа. После каза също толкова официално:

— В думите ви има толкова истина. Благодаря ви за тях.

На излизане от помещението, за да се върне при Го, той чу Новаки да казва:

— Свършили сте превъзходна работа. Той е повече малък мъж, отколкото малко момче.

Когато напускаше храма, той се усмихваше още по-широко, отколкото когато влизаше в него. Не беше успял да види бебето, както се надяваше. Нямаше значение. В бъдеще щеше да има други възможности. Един ден щеше да го види. Обеща си, че ще го направи. Може би дори щеше да успее да си отреже малко от козината му и да я покаже на приятелите си в замъка.

Го тъкмо бе приключил с щателната обиколка на храмовия двор, когато видя Хиронобу да се връща. Беше търсил уязвимо място, откъдето би могъл да се промъкне незабелязано някоя нощ, но не успя да намери. Владетелят Бандан беше построил абатството Мушиндо като малка крепост. Го знаеше, че монахините, които живееха тук, до неотдавна бяха прислужници във вътрешната стая, което означаваше, че умееха да използват оръжия като копие с дълго острие, къс меч и кинжал. Те също така вероятно знаеха как да осакатяват или да изхвърлят нападателите, а може би дори и по-лоши неща. Той не познаваше тримата мъже с военна осанка, които обитаваха постройката за пазача извън стените, но те очевидно бяха самураи, а не градинари.

— Не успях да видя бебето — съобщи Хиронобу.

— Както ви казах — отвърна Го, — госпожа Новаки и бебето са били изпратени тук, за да бъдат скрити, а не да бъдат показвани.

— Продължавам да мисля, че то е деформирано — настоя Хиронобу. — А ти какво правиш?

— Разхождам се. Какво правя според теб?

— Не знам. Струва ми се, нещо повече от разходка.

Го се усмихна. Хиронобу забелязваше неща, които момчетата на неговата възраст обикновено пропускаха. Това бе обещаващо. Може би един ден щеше да израсне и да оправдае репутацията, създадена му от двата странни полета на птици и поредицата от неочаквани победи на бойното поле.

— Го?

— Да, господарю.

— Каква е разликата между призрак и демон?

— Защо питате?

— Защото това може да ми помогне да разбера кой е баща на детето на Новаки.

Го спря и се втренчи в Хиронобу.

— Кой казва, че е призрак или демон?

— Всички — отговори Хиронобу, — но не могат да решат кой. Какво значение има? И двете са свръхестествени същества, нали?

— Демонът е същество, което произхожда от друго измерение — обясни му Го. — Призракът е дух на същество, което някога е живяло на земята.

— Кое от двете е по-вероятно да влезе в човека и да използва тялото му?

— Какво?

— Мисля, че призракът — каза Хиронобу. — Същество от друго измерение просто би убило мъжа и би направило каквото иска с жената. Но призракът, призракът няма тяло и затова трябва да използва това, което му е наблизо. В това има логика, нали? — Той чакаше отговор от Го, но телохранителят му продължаваше да го гледа мълчаливо. Изглеждаше изплашен, което бе невъзможно. Го не се страхуваше от нищо.

Тъжният израз на госпожа Новаки трогна дълбоко господарката Кийоми. Да загубиш деца от насилствена смърт, както се беше случило с нея, бе трагично, но не можеше да се сравни с мъката да имаш живо уродливо дете. Беше голям дар от боговете, че невидимите ручей на любовта започваха да текат у всяка майка, когато бебето ѝ растеше в нея. Така всяка трудност, всеки товар, всяка болка на майчинството се понасяха без оплакване, а когато детето идваше на бял свят, то намираще дом в лоното на всеобхватната и неизчерпаемата любов. Къде обаче щеше да отиде тази любов и за кого от нея би имало дори най-малка полза, след като детето беше като на госпожа Новаки? Колко непоносимо тъжно беше да се изпитва подобно смазващо разочарование, след като си очаквал с такава надежда и щастие в продължение на толкова много месеци. А сега, разбира се, бащата на

детето никога нямаше да се разкрие, така че госпожа Новаки щеше да изпадне в още по-голяма самота. Трябваше да страда сама. Сълзите в очите на госпожа Новаки, които тя с такова усилие се мъчеше да сдържи, предизвикаха сълзи в собствените очи на господарката Кийоми. Тя вдигна ръкава на кимоното си, за да ги попие.

После каза:

— Как очите се пълнят с прах тук. Сигурно защото абатството е на върха на планината и няма защитата на гъстата растителност.

— Вярно е — съгласи се госпожа Новаки и използва ръкава си, както и госпожа Кийоми. Тя ѝ беше дълбоко благодарна, че бе извинена за тази своя постъпка, въпреки че, разбира се, не можеше да каже нищо. — А, за жалост, вятърът толкова често вдига прах в планините.

Докато господарката Кийоми и нещастната млада майка плачеха заедно, като се преструваха, че не плачат, мислите на господарката Кийоми се отнесоха към детето. Тя се молеше на боговете и на Будите да отведат малкото момиченце в тяхното измерение съвсем скоро и да го дарят с мир, с онзи мир, който то със сигурност нямаше да намери на земята.

1308 година, абатството Мушиндо

По времето, когато в живота ѝ се случи голямата промяна, само преподобната абатиса Суку все още говореше за нея като за Шидзука. В отсъствие на абатисата всички я наричаха Дивите очи заради най-характерната ѝ черта, бързата смяна на посоката, в която гледаха, осведомеността, която излъчваха, и израза, който поддържаха очите ѝ в постоянно движение — освен в случаите, в които се втренчваха неотклонно в гледка, която само те виждаха. Вече не пицеше непрекъснато както като пеленаче, въпреки че понякога звукът от измъчения ѝ глас ехтеше из храма безкрайно в продължение на дни. Присъствието ѝ беше толкова разрушително, че убежище в абатството Мушиндо търсеха само монахини, които бяха сериозни, посветени на вярата, не можеха да бъдат лесно отклонени от търсенето на Пътя, въпреки щедрото покровителство на госпожа Кийоми и владетеля Бандан, които правеха условията там значително по-малко сурови, отколкото на повечето места с религиозен порядък. Една от

монахините, която бе забелязала, че очите на сънуващите се движеха горе-долу по същия начин под затворените клепачи, изрази мнението, че момичето никога не е било напълно будно, нито напълно заспало. В крайна сметка другите монахини се обединиха около тази гледна точка, тъй като те можеха да обяснят защо тя виждаше неща, които не съществуваха, когато очите ѝ бяха отворени, и никога не даваха доказателство за спокоен сън, когато бяха затворени. Тя се гърчеше и се извиваше и плачеше, мълвеше неразбираеми думи почти непрекъснато. Беше дори възможно да е по-спокойна, когато е будна, тъй като имаше продължителни периоди, през които стоеше, седеше или лежеше неподвижно, с втренчени очи, сякаш замръзнали на място заради това, което вижда.

Когато настъпваше промяна, тя идваше буквално без предупреждение.

Двете монахини, които отговаряха този ден за почистването и нахранването на момиченцето, решиха да отложат изпълнението на задачите си. Вълчийт вой, прекъсван от ридания, им показваше, че да продължат да работят сега беше напълно безполезно. Тъкмо обсъждаха как ще е по-добре — да поискат разрешение от абатисата или да действат по своя инициатива, когато плачът изведнъж секна. Бяха свикнали да чуват как налудничавият, изпълнен с тъга глас бавно и на пресекулки утихваше и настъпваше тишина, сякаш вследствие на удущаване. Никога досега не го бяха чували да секва така внезапно.

— Нещо се е случило — разтревожи се първата монахиня.

— Умряла е — отбеляза втората.

Първата кимна. В интерес на истината, беше напълно неочаквано — а при тези обстоятелства не би било подходящо да се нарича чудотворно, — че тя бе живяла толкова дълго. Лудостта, която я владееше, беше толкова пълна, безмилостна и абсолютна, че ѝ пречеше да изпълнява най-важните задачи по оцеляването си дори с помощта на състрадателните последователи на Пътя. Онова, което можеше да се смята за минимално приемливо равнище за хранене, почивка и хигиена, често не можеше да бъде постигнато. Като че ли най-сетне часът на момичето бе ударил.

Те хукнаха към килията, където очакваха да видят тялото ѝ проснато на пода. На пръв поглед те видяха това, което очакваха. Тя седеше свита на кълбо до стената в най-отдалечения ъгъл на килията,

без да помръдва. След като се мобилизираха да издържат на зловонието, двете отключиха вратата и влязоха.

— Трябва да повикаме преподобната абатиса.

— По-добре е първо да потвърдим състоянието ѝ.

— Много добре. Нека огледаме тялото.

Двете събраха ръцете си в гашо, будисткия жест на уважение и приемане, после влязоха по-навътре в килията.

— Чакай — каза първата монахиня.

Не беше нужно изобщо да говори. Втората монахиня вече беше спряла. И двете бяха забелязали едно и също нещо. Очите на момичето не се въртяха, както обичайно, но не приличаха и на очите на умрял човек. Те блестяха силно. И като че ли гледаха право в двете монахини.

— Колко изнервящо.

— За момент си помислих...

— Да, и аз. Но не е така. Мъртвите не виждат. Погледни, на пода около нея има кръв.

— Прекарала е фатален кръвоизлив.

— Само умът и тялото могат да издържат на това.

— Да се приближим.

Те продължиха напред, макар и по-бавно, отколкото преди. После се случи още нещо неவிжданo.

Шидзука се усмихна.

Първата монахиня щеше да припадне, ако втората, която бе непосредствено зад нея, не я хвана.

— Обади се на абатисата — каза първата монахиня.

Миг преди промяната гласовете, които виеха в ушите на Шидзука, бяха толкова силни и толкова много, че тя не можеше да разбере, че вие тя самата. После ужасният шум започна да утихва драстично, но стана много по-дразнещ. Никога досега не бе чувала нещо подобно. Стана няколко секунди преди да разбере какъв беше звукът.

Звукът от собствения ѝ глас.

Никога преди не го беше чувала извън какофонията на другите гласове, които изпълваха нейния свят от звуци. Неговата самотност

така я шокира, че тя спря да пици. Когато млъкна, тя преживя нещо друго още по-странно.

Тишина.

Никакви гласове не пищяха, не се смееха, не плачеха, не хленчеха, не проклинаха, не говореха. Звукът от огромните машини, чийто рев понякога ехтеше в килията, не се чуваше, нямаше ги и стадата от гигантски животни, нито тълпите в униформи или в дрипи, в стройни редици или бунтовни шайки.

Внезапно тя не само не чуваше нищо, но и всяко друго нейно сетиво достигна пълна обособеност, каквато преди не бе притежавало. Изведнъж моментите придобиха последователност, съставни части, нямаше и най-малък признак за едновременност, преминаваха поред един след друг, от миналото към бъдещето и никога по друг начин. Край нея винаги бе имало множество хора — прозрачни и осезаеми като присъствие; щастливи, тъжни, безразлични; съзнателни и нехайни; млади, стари, скелети, неродени; живи или мъртви. Тези постоянни спътници бяха изчезнали.

Тя беше сама.

Отначало яснотата, толкова внезапна и непозната, само я объркваше повече.

Въздухът бе пропит с ужасна воня, която, както разбра по-късно, беше отвратителното излъчване от собствената ѝ неизмита пот, екскременти, урина и повърнатата храна. Тя усети миризмата не защото беше неприятна, а заради нейната уникалност; винаги преди това миризмите от най-различен произход се смесваха така, че тя не можеше да ги различи една от друга и в резултат обонянието ѝ изобщо не действаше.

След ушите и носа ѝ беше ред на очите. Вероятно първи щяха да бъдат очите ѝ, ако бяха отворени, но те бяха затворени, както това се случваше често. Нямаше конкретна причина, поради която да отваря очи, след като виждаше същото, както ако бяха затворени. Сега бе очарована от вида на четирите стени и един под — от тяхната солидност, недокоснатост и изолираност от други предмети, естествени и различни, каквито са били винаги преди.

Макар и странни и ужасяващи, тези преживявания не можеха да се сравнят с друго, което завладя цялото ѝ внимание.

Нещо огромно я притискаше.

Тя се опитваше да се освободи от него, но когато тя се движеше, то също се движеше.

Когато разбра, че то е под дрехите ѝ в нея, тя едва не започна да крещи отново, а това щеше да я върне по единствения път, по който тя бе привличала света към себе си досега в своя живот. Ала тя не се разкрещя, защото когато отвори уста, тя я усети като кладенец върху лицето си, а когато сложи ръка на лицето си, разбра какво я притиска.

Собствената ѝ кожа.

Ръцете ѝ я докосваха, отначало внимателно, после с все по-нарастващо вълнение. Онова, което ръцете ѝ докосваха, и ръцете, които докосваха, беше едно и също. Кожата ѝ обясняваше единността на външната повърхност на тялото ѝ, като формираше нещо, което дотогава тя не знаеше, че съществува.

Границата на нейното същество. Отделеността между нея самата и всичко останало.

Това беше освобождаващо разкритие.

Тя и вселената не бяха едно цяло.

Сега нещо друго помръдна, този път в тялото ѝ, като разпъна навън костите на ребрата ѝ до тревожен предел. Точно когато започна да се страхува, че ще я увреди сериозно, то излезе от нея и гръдният ѝ кош отново се успокои. Тя огледа килията, но не видя нищо. Да не би проклятието на множеството видения да бе отстъпило на частична слепота? Тогава нещото, без тя да го забележи, се върна в нея и отново започна да разпъва ребрата ѝ навън.

— Ах — изпъшка тя и откри, че въздухът излиза, когато дробовете ѝ се свиха.

Тя дишаше.

Несъмнено тя дишаше. В безумния безпорядък на всичко възможно, което се случваше в един и същ момент, тя никога не го беше забелязвала. На няколко пъти тя затваряше очите си и просто следваше въздуха в, и навън от тялото си. Дишането ѝ се забави, гръдният ѝ кош се движеше по-малко, а стомахът ѝ — повече, и тя постепенно се успокояваше. Въздухът, вътре и отвън, ѝ осигуряваше близка връзка с всичко около нея.

Така че нейната кожа не разграничаваше напълно вътрешността на тялото ѝ от заобикалящата я среда. Тя беше отделена, но не напълно.

Звукът от скърцащо дърво я накара да отвори очи. Беше ужасена, когато видя част от стената да се раздвижва бавно навътре. Тя замръзна. Да не би някак си, незнайно как, да бе открила яснотата само за да я загуби съвсем скоро? Да не би вече да изпадаше отново в многообразието, едновременността на събитията и хаоса?

През отвора в стената влязоха две същества. Тяхната поява беше достатъчно материална тя да не може да вижда през тях. Това се случваше понякога, макар и не много често. Обикновено съществата, които тя виждаше, бяха с по-призрачно пристрастие. Материалните същества бяха рядкост. Това не ѝ донесе успокоение. Материални или призрачни, те отново щяха да заприичждат в невероятно множество и да прогонят новопоявилата се яснота.

— Чакай — каза първото същество.

Двете спряха и се втренчиха в нея.

— Колко изнервящо — обади се втората.

Шидзука ги слушаше как говорят и не смееше да помръдне. Тя очакваше всеки миг да чуе още гласове от всички посоки, като поради рефлексивната си реакция да ги блокира щеше да започне да пици отново. Ала тя чуваше само гласовете на двете същества пред себе си. Докато те се движеха бавно към нея, тя видя две тъмни петна на пода на килията, които се приближаваха заедно с тях. Те хвърляха сенки. Както и тя самата. Това не бяха халюцинации, а реални хора, които присъстваха в килията. Тя не губеше яснотата. Напротив, тя ставаше все по-голяма.

Шидзука се усмихна.

И двете същества уплашено отскочиха назад. Онова същество, което беше по-напред, почти избути другото отзад, отстъпвайки припряно.

— Обади се на абатисата — каза първото.

Шидзука не можеше да разбере защо толкова се страхуват те.

Дали не виждаха ужасяващите сцени, които тя вече не виждаше?

Новопридобитата за Шидзука яснота не продължи дълго. След три дни тя отново започна да чува несъществуващи гласове, да вижда онова, което го нямаше, да преживява поредица от събития, които нямаха нищо общо с реалния ход на времето, да вижда множество

предмети и групи да заемат едно и също място и да се проникват взаимно. В края на седмицата тя отново се изгуби в хаоса.

Яснотата се върна отново със следващия лунен цикъл. Дали тези нови периоди на спокойствие щяха да са толкова произволни като лудостта? Не, защото нещо се бе променило. Втория път гърдите ѝ станаха много чувствителни и се подуха, а от тялото ѝ изтече кръв, което тя разбра, че е сигнал за преминаването на сезон на собственото ѝ тяло. Именно тази кръв временно спря виденията. Сигурно това беше причината, тъй като нищо друго не отговаряше така идеално.

В последващото спокойствие, което тя знаеше, че ще свърши с такава сигурност, както първия път, тя грижливо проучваше всяко свое действие. Какво точно от преживяванията ѝ насърчаваше хаотичните мисли и видения? Кое подсилваше спокойствието и потискаше безумието?

За първото главни бяха емоциите, особено тези на гняв, страх и алчност.

За второто най-сигурно беше самото дишане съвсем осъзнато, но без насилствен контрол.

Към всяка от категориите със сигурност биха могли да се причислят още много действия. За краткото време, с което тя разполагаше по време на своя втори цикъл, тя бе установила гореспоменатите. Когато хаосът се върна, тя започна да диша и този път имаше моменти на яснота дори по време на лудостта. Това бяха само кратки моменти, но ги имаше, а преди те не съществуваха.

Шидзука се учеше. Досега хаосът напълно я контролираше. Ако вместо това тя се научеше да контролира хаоса, щеше да бъде свободна.

Луната направи още една обиколка и кръвта ѝ отново изтече. Тя практикуваше наученото. С всяка следваща луна тя се справяше по-добре от предния път. Когато кървенето свършваше, а виденията започваха, тя продължаваше да диша, не беше нито ядосана, нито изплашена, тя нямаше желаниа, а виденията не бяха така зашеметяващи както преди. Тя не беше в състояние да ги потисне напълно. Ала тя беше в състояние вече да ги държи на заден план за по-дълги периоди.

Започна да мисли, че скоро напълно ще може да ги избягва.

Докато в средата на осмия ѝ цикъл едно от нейните видения, така неуловимо и безплътно като дима, я видя и я заговори.

1867 година, развалините на манастира Мушиндо

Кими ги поведе към новоизградената постройка за медитация на абатството и гордо отвори вратата на госпожа Ханako и госпожа Емили.

— Точно както преди експлозията, нали? — рече тя.

— Никога не съм влизала в тази постройка — призна Ханako. — Първият и единствен път, когато видях Мушиндо, е по време на битката.

— О — успя само да възкликне разочаровано Кими. Това беше много лошо. След спасяването си в Йокохама се беше посветила на възстановяването заедно с Горо и жените, които бяха останали с тях. Да се върши работа за Буда беше награда само по себе си. Щеше да бъде обаче чудесно, ако някой признаеше техните усилия.

Двете дами проведоха кратък разговор на езика на чужденците. После Ханako се обърна към Кими и каза:

— По време на възстановяването използвахте ли плана?

— Не, господарке — отвърна Кими. — Използвахме паметта на Горо. Тя е забележителна.

Ханako каза няколко чуждестранни думи на Емили, която кимна и на лицето ѝ се изписа разочарование.

— Благодаря ти, Кими — обърна се към нея Ханako. — Ако си сигурна, че е подходящо, ще прекараме нощта тук.

— О, разбира се, госпожо Ханako. Тя всъщност не се използва повече като зала за медитация. Възстановихме я просто, защото, е, защото беше тук преди това. Съжалявам само, че такава малка част от манастира е възстановена. Помещенията на старите монаси щяха да бъдат по-просторни и по-удобни за вас.

— Ще ни бъде удобно и тук, Кими. Благодаря ти много.

— Добре дошли сте, госпожо Ханako, госпожо Емили.

След като Кими си тръгна, Емили каза:

— Щеше да е по-лесно да потвърдим или отхвърлим някои от фактите в свитъците, ако знаехме къде са старите сгради. Например

килията. Авторката твърди, че е оставила знак за предишното си присъствие тук.

— Дори планът можеше да не помогне — успокои я Ханako. — Сградата с килията може да е била разрушена преди векове.

— Тогава с плана ние бихме могли да открием къде е била и в случай, че не намерим знака, за който тя споменава, щяхме да знаем, че на свитъците не бива да се вярва. — Тя направи пауза и добави: — Все едно не им вярвам.

Емили отвори чантата си и извади един от свитъците. Двете с Ханako седнаха на колене и започнаха да ги изучават. С течение на годините Емили се беше научила да седи на колене по японски маниер и да се чувства удобно. Вярно е, не издържаше с часове. Но в продължение на няколко минути бе съвсем приемливо.

— Може би сме разтълкували неправилно този пасаж — отбеляза Емили.

— Няма грешка — увери я Ханako. Тя започна да чете от свитъка. — „Ще се срещнем в абатството Мушиндо, когато влезете в килията ми. Вие ще говорите, аз ще мълча. Когато ме погледнете, няма да ме видите. Как е възможно това ли? Няма да разберете, докато не се появи детето, и тогава ще знаете със сигурност.“

— Тогава това е предсказание — разсъждаваше Емили, — което може да е фалшиво.

— На нас поне така ни изглежда. Ала авторката го е записала като вече случило се. Като история.

Емили поклати глава, изпълнена със съмнения.

— Как е възможно някой, за когото се предполага, че е умрял преди шестстотин години, да говори за нещо в бъдещето, сякаш е било в миналото? Не вярвам това да е написано в древни времена. Смятам, че е фалшификат, чиято цел е да предизвика неприятности.

Ханako се усмихна.

— Започваш да мислиш като нас, Емили.

— Е, предполага се, че е неизбежно до известна степен — поясни Емили. — Времената са размирни, владетелят Генджи има много врагове. Предполагам, че някои от тях са напълно лишени от съвест и няма да подбират средства, за да подкопаят властта му.

— Бих искал да се съглася с теб, но не мога. Заговор от типа, за който ти говориш, не би бил извършен по този начин. Първо,

свитъците са ти донесени на теб — човек, за когото е известно, че е напълно лоялен на владетеля Генджи. Второ, тъй като те са на японски език, трябва да се очаква, че ще се консултираш с някого, а е известно, че аз съм най-близката ти приятелка. Моята лоялност към владетеля Генджи също е извън съмнение. Поради това не би могло да се очаква, че съдържанието на тези свитъци ще стане публично достояние, а ако това не стане, как биха могли да послужат на какъвто и да било заговор?

— Не искаш да кажеш, че според теб тези свитъци са оригинални?

Ханако отвърна:

— Мисля, че не трябваше да идваме в Мушиндо.

— Трябваше — настоя Емили и стисна упорито устни, — за да опровергаем написаното тук. Несъмнено не се страхуваш, нали?

Ханако каза отново:

— Не трябваше да идваме.

Гласът на Таро се чу от другата страна на вратата.

— Госпожо Ханако, разположих хората си вътре и вън, както наредихте. Аз самият тази нощ ще охранявам вътрешния двор.

Емили го покани:

— Моля, влезте, Таро.

Вратата се приплъзна. Таро все още стоеше отвън и се поклони.

— Трябва да нагледам хората си, госпожо Емили. Ако е необходимо, обадете се и някой ще дойде веднага.

— Благодаря, Таро — рече Емили.

Ханако отбеляза:

— Последния път, когато бяхме тук, прогизнахме от конска кръв.

— Това ми се струва доста отдавна — каза Таро. — Оттогава толкова много неща се промениха.

— И още повече промени ще настъпят — непреклонна бе Ханако. — Всички ние трябва да сме готови за това.

Таро се поклони с думите:

— Така ли?

След като затвори вратата, Ханако чу как стъпките му утихват.

— Какво има? — попита Емили.

— Нищо — отговори Ханако. Нямаше смисъл да тревожи Емили с нейните притеснения, които вероятно бяха неоснователни. По време

на цялото пътуване поведението на Таро не беше обичайното. Ханako не можеше да посочи нещо конкретно. Имаше просто малки разлики в погледа му, в позата и в интонацията му. Най-вероятно той беше притеснен заради неспокойната обстановка в страната, както и всичките. Беше възможно обаче и по-зловещо обяснение. Беше забелязала, че всички мъже, които Таро бе довел със себе си, бяха негови лични васали. Сред тях не беше нито един от самураите на съпруга ѝ Хиде. В други обстоятелства това дори не би ѝ направило впечатление. Само тази лека, неопределена промяна в Таро я тревожеше достатъчно, за да я накара да потърси други възможни несъответствия.

Емили отново прочете пасажа:

— „Ще се срещнем в абатството Мушиндо, когато влезете в килията ми. Вие ще говорите, аз ще мълча. Когато ме погледнете, няма да ме видите. Как е възможно това ли? Няма да разберете, докато не се появи детето, и тогава ще знаете със сигурност.“

Ханako усети студ.

— Няма кой знае какъв смисъл — отбеляза Емили. — Какво дете? И кой е „вие“, за когото тя говори? Никъде тук няма килия, а Мушиндо е манастир, а не абатство.

Ханako ѝ обясни:

— Когато Мушиндо е построен през 1292 година, той е бил абатство, а не манастир.

— Какво? — Емили усети, че кръвта напуска лицето ѝ.

— Преди да се превърне в купчина развалини в битката, която владетелят Генджи води тук, преди това също е имало развалини след гражданската война между основателя на нашия род владетеля Хиронобу и предателите, които са го убили. По същото време те изгорили абатството Мушиндо до основи заедно с обитателите му. Мястото било изоставено в продължение на векове. Старият абат Дзенген, който почина точно преди ти да дойдеш в Япония, го изгради наново със собствените си ръце. Именно той го превърна в манастир.

Емили не можеше да повярва на чутото.

— Ала това не е отговор за другите въпроси.

— Не — съгласи се Ханako, — но не е трудно да се досетим за тях.

— Аз не мога. А ти?

Ханако се поколеба. Тя не искаше да го каже, но сега вярваше, че думите не могат да навредят. Чувството за неизбежност нарастваше, откакто тя за пръв път видя Емили да чете свитъците в двореца „Спокоен жерав“ в Йедо. Знаеше, че каквото и да предстоеше да се случи, то не можеше да бъде избегнато.

— Раждането, за което се говореше в свитъците — заговори Ханако, — трябва да е раждането на наследник, който да продължи рода. „Вие“ е персоната, заради която са написани свитъците.

Емили се вторачи в нея.

— Ханако, наистина ли имаш предвид мен?

— Ние сме тук — отговори тя, — така че скоро ще разберем.

— Или няма да разберем — каза Емили по-натъртено, отколкото искаше. — Тази Шидзука може да е била много умна, но със сигурност не е била вещица със свръхестествена дарба. Вещиците не съществуват.

— Предпочитам да не изговаряш името ѝ — посъветва я Ханако и се постара с всички сили да не се разтрепери.

Двете жени прекараха нощта в неспокоен сън, изпълнени с тревожни очаквания за това, което едната смяташе за неизбежно, а другата знаеше, че е невъзможно. На зазоряване, след като никой не ги беше посетил, двете се чувстваха по-бодри, отколкото предния ден. Всъщност за пръв път по време на пътуването Ханако усещаше душата си лека. Дори подозрението ѝ към Таро се бе стопило.

— Радвам се, че се оказа права — призна Ханако. — Ние, японците, сме прекалено суеверни. Чували сме толкова много стари приказки, че започваме да вярваме в тях въпреки по-здравомислещите ни възгледи.

— Това ще се промени — увери я Емили. — Япония е на път да се присъедини към общността на цивилизованите страни. Един ден, и той не е толкова далече, Япония ще бъде толкова съвременна и техническа страна, колкото са Съединените щати, Великобритания и другите велики държави в света. Логиката, а не приказките ще ни ръководят.

Този следобед Ханако отиде с Кими да разгледа и да се възхити на градината, която Горо бе създал. Освен обичайните зеленчуци, каза

Кими, Горо отглеждаше ядливи цветя. Беше научил за тях, докато бе наблюдавал билките, които събираше чуждестранният монах Джимбо.

— Денят е толкова хубав — радваше се Емили. — Мисля да се разходя на ето онази морава.

Тя навлезе в гората недалече от стената на храма. Двама самураи, определени от Таро, я следваха на известно разстояние. Това не беше тази страна на храма, която беше страната на битката. Въпреки че бяха минали шест години, Емили нямаше желание да стъпва по земята, на която бяха загинали толкова много хора. За нея споменът още бе болезнен. Потънала в тези мисли, тя почти отмина група борови дървета, когато забеляза една жена да я наблюдава от сенките. Контрастът между слънчевата светлина, на която стоеше Емили, и сенките, които прикриваха жената, ѝ придаваха призрачен вид. Именно поради това и неподвижността на тялото ѝ, Емили не я видя веднага.

Жената бе много млада, защото косата ѝ не бе сресана в стила, характерен за зрелите дами, а беше вързана на конска опашка като на момиче. Тя бе толкова изключително красива, с изящни черти, съчетани с по-тесни очи, отколкото бе характерно за японците. Емили си помисли, че тя трябва да е една от жените, които се бяха върнали от Йокохама с Кими и Горо. Младата жена я гледаше с изражение на леко удивление. Вероятно никога не бе виждала чужденка толкова отблизо. Това бе добра възможност Емили да практикува японския си с някой, който нямаше да взема под внимание акцента ѝ.

— Добър ден — поздрави я Емили и придружи думите си на японски с подходящ поклон, както бе прието в тази страна. Ала не получи отговора, който очакваше. Вместо да отвърне на поклона и на учтивия поздрав, жената не каза нищо, а лицето ѝ се намръщи в гримаса на неистов страх.

— Аз съм отдалече — обясни Емили. — Казвам се Емили.

— Госпожо Емили — тя чу гласа на Таро зад себе си. — Всичко наред ли е?

— Тъкмо практикувах японския си — рече Емили. — Без особен успех. — Тя се обърна пак към младата жена, но видя, че тя е избягала. Това предизвика усмивка на лицето ѝ. — Изглежда, моят японски е толкова лош, че плаши непознатите. Вие сте много мил, че не реагирате така. Видяхте ли накъде тръгна тя?

Таро погледна двамата самураи, които следваха Емили. И двамата вдигнаха рамене.

— Не — отговори Таро, — съжалявам.

— Вероятно се е върнала в манастира — предположи Емили. — Ще трябва Кими да ни представи официално и да ѝ покаже, че тя няма защо да се страхува от мен.

Таро се обърна към двамата самураи.

— Видяхте ли жената?

— Не, господарю Таро.

— Трябва повече да внимавате — смъмри ги Таро. — Каква полза от телохранители, които не виждат потенциален убиец?

— Не видяхме никого, господарю — оправда се единият самурай. Той погледна объркан другаря си.

— Точно това исках да кажа, нали? — отсече Таро. Той не обичаше да чува извинения.

Емили се спъна в нещо, скрито в тревата. Облегна се на един бор, за да не падне. Наведе се надолу и погледна. Беше голям плосък камък, наполовина зарит в пръстта.

— Камък за основа — обясни Таро.

— Моля? — Емили объркана премина на английски.

Таро не можеше да каже, че езиците му вървят, но английският му се подобри колкото японския на Емили. Той продължи:

— Това е стар камък от основа. Преди години тук вероятно е имало сграда. При разрушаването и възстановяването сградите понякога се преместват. Нарочно, за да се подобри кармата на мястото. А непреднамерено, защото никой не помни къде е била старата сграда.

— Сграда? — повтори Емили.

— Да — потвърди Таро, загледан в тревата. — Не е толкова голям. Виждате ли? Тук има друг камък от основа. Зданието е било много малко.

— Килия — промълви Емили и припадна.

Когато отвори очи, тя видя Ханako да я гледа загрижено, а Кими да стои зад нея.

— Тя дойде на себе си — съобщи Кими.

— Как си? — попита я Ханako.

— Да, да — Емили се привдигна и седна. — Напрегнах се малко повече. Нищо сериозно. — Тя се огледа наоколо и видя близо десет

жени скупчени около тях. Не виждаше младата жена от гората. — Това всички обитатели на манастира ли са?

— Да, без една — отговори Кими. — Отиде до селото да изпълни една задача. Понякога минава направо и ходи през гората.

Емили въздъхна с облекчение.

— Значи нея съм видяла. — Тя се усмихна на Ханako. — Дадох воля на въображението си. Видях момичето, после то изчезна. Спънах се в камък, сетих се за ръкописите и си помислих, че е... — тя си спомни, че Ханako я бе предупредила да не казва името — ... онази, която очаквах да видя. — После се обърна към Кими: — Много ли е срамежлива?

— Да — потвърди Кими, — много, много срамежлива.

— Най-красивите момичета понякога са такива — отбеляза Емили.

— Най-красивите? — Кими изглеждаше озадачена.

— Ето я, идва — съобщи една от жените. — Ясуко! Ела тук! Дамата иска да се запознае с теб. Не е трябвало да бягаш така.

Емили гледаше как се приближава набита млада жена с едър кокал. Би изглеждала тромава и непохватна дори главата ѝ да не висеше толкова странно на една страна — дефект, който се подчертаваше от косата ѝ, сресана в обичайната пригладена прическа. У нея нямаше нищо изящно, красиво или дори малко призрачно.

— Тя нарани шията си в Йокохама — обясни Кими. — И сега главата ѝ стои само накриво.

На Емили отново ѝ прилоша, но този път тя не припадна.

— Абатството Мушиндо — прошепна тя.

— Тя не е на себе си — отбеляза Таро.

— Страхувам се, че не е така — промълви Ханako.

ТАЙНОТО ДЕТЕ

Според една стара поговорка мъжът е смелост, а жената — доброта. В нея има известна доза приятна смесица между симетрия и контраст и подобно на много други неща, които са приятни, тя е доста фалшива.

Смелостта и добротата са неразделни.

Ако едното го има без другото, бъди нащрек.

Това означава, че край теб витаят прикрит страх и жестокост.

Аки-но-хаши (1311)

1867 година, развалините на манастира Мушиндо

Хората, които Таро определи да пазят Емили по време на следобедната ѝ разходка, бяха двамата най-ненадеждни от групата на телохранителите. Беше ги довел от Йедо точно заради това им качество. На тях можеше да се разчита да провалят възложената им задача и те го правеха, като вместо да изпълняват задълженията си, се отдаваха на спокойни разговори. Никой не се доближи, за да го види скрит между дърветата, въпреки че да се прокрадва не беше сред неговите най-очевидни качества на воин.

Подобно на всички истински самураи той презираше увъртанията и преструвките, като предпочиташе да излезе открито в позиция, която декларира намеренията му. Начинът, по който той осъществяваше измяната си, му причиняваше точно толкова болка, колкото и самата измяна. Владетелят Саемон обаче го беше убедил, че сега не е време за традиционните прояви на смелост. Беше необходимо Таро да крие на кого е отдал лоялността си, докато не дойдеше подходящият момент. Затова той не само щеше да убие жена, и то след като бе дал обет да я пази, но щеше да я убие из засада, а това

утрояваше срама, който изпитваше. Но действията му бяха продиктувани от решимостта да защити древните традиции на честта и смелостта, които владетелят Генджи беше готов да захвърли. Не беше ли странно, че първото му открито действие в името на тази кауза щеше да е толкова гротескно страхливо? Но то бе в унисон с всички други противоречия, причинени от присъствието на чужденци. Ако беше човек, който по-добре можеше да оценява колко странен всъщност е животът, той със сигурност би се надсмивал над себе си в този момент.

Той беше един от двамата най-верни васали на владетеля Генджи, втори по чин в командването на армията, човекът, който в няколко случая рискува живота си, за да защити Генджи. Син на самурай от скромни произход, той бе издигнат от Генджи до ранга на оземлен владетел. Никой не го бе обгръщал с повече почести от Генджи. Никой не заслужаваше повече верността, благодарността, почитта му. А Таро му обръщаше гръб, за да служи на владетеля Саемон, мъж може би много по-мерзък от покойния му баща Каваками Лепкавото око, който оглавяваше тайната полиция на шогуна.

Лепкавото око бе получил справедливо възмездие — обезглавяване — в битка точно на това място. Таро и Емили бяха сред малцината оцелели от страната на Генджи. „Ветеран от Мушиндо“. Той бе чувал тези думи да се изговарят със страхопочитание много пъти през годините и това винаги го бе правило горд. След известно време думите придобиха съвсем друго значение. По-добре да бе умрял с чест. Въпреки че каузата му беше справедлива, той знаеше, че мъката от измената ще направи всеки от оставащите му дни тъжен, независимо дали бяха много или малко.

Госпожа Ханакото, която той също предаваше, беше загубила лявата си ръка в битката, защитавайки съпруга си, Хиде, най-добрия приятел на Таро, сега вече самостоятелен владетел и най-високопоставен генерал на рода. Той се надяваше в този случай да няма фатални последици. Не искаше да навреди на Ханакото. Само щеше да я задържи за заложенница, докато убеди Хиде да се присъедини към него. Несъмнено дори човек упорит и сляпо лоялен като Хиде щеше да приеме за необходими и справедливи тези действия, след като е бил принуден да се спре и да ги обмисли.

Той стоеше в сенките, сред гъстата растителност, а светлината идваше откъм дърветата зад него. Тъгълът, под който падаха слънчевите лъчи, беше такъв, че би замъглил в значителна степен гледката за всеки, погледнал в неговата посока. Емили вървеше спокойно към група борове. Когато ги доближеше, щеше да бъде на разстояние от приблизително петдесет стрели. Дори посредствен стрелец като него самия можеше да поразии такава бавно движеща се цел от това разстояние. Пушката би била по-сигурна, но не можеше да бъде използвана поради практически и политически причини. Шумът и димът от пушката щяха да маркират твърде конкретно позицията му. Ако използваше лък и стрела — традиционните оръжия, които нямаха нищо общо с чужденците, — те от само себе си доказваха ефективността си.

Смъртта на Емили щеше да произведе веднага няколко добри резултата. Щеше да предизвика реакция с насилие от страна на чуждите държави, а ако тази реакция беше като предишните им, щеше да бъде насочена не където трябва и да е пресилена, което би увеличило и без това силните ксенофобски настроения. Смъртта ѝ също така би привлякла вниманието към неподходящото приятелство на владетеля Генджи с чужденка, като още повече отслаби позицията му, което не бе зле за начало. После наложителната екзекуция на двамата провалили се телохранители щеше да подсили настроенията на самураите в рода, които негласно се бяха разделили според лоялността си към даден господар, като увеличаваше вероятността със задълбочаването на кризата верните на Генджи хора да останат все по-малко. Накрая неизвестността на нападателя, който щеше да избяга, без да бъде видян, щеше да увеличи страха и подозрението, а изпълнените със страх и подозрение хора обикновено правят повече грешки, отколкото останалите.

Ето така си представяше той сцената. Дватама телохранители бяха твърде заети да разговарят помежду си, за да го видят. Емили вървеше толкова бавно, че движението ѝ не го затрудняваше. Таро измъкна лъка си. Тъкмо беше на път да освободи тетивата, когато Емили спря и заговори на нейния лош японски. Кой беше там? Не можеше да стреля, без да знае. Човекът беше добре скрит между дърветата, защото дори опитен човек като него не виждаше никого.

Мина известно време. Той не беше толкова глупав, че да продължи в отсъствието на благоприятни обстоятелства. Щеше да се появи друга възможност. Той прикри лъка в хрусталака и пристъпи към Емили. Въпреки че съвсем скоро застана близо до нея, продължаваше да не вижда никого. Изглежда, тя си разменяше любезности с бора.

— Госпожо Емили — рече Таро. — Всичко наред ли е?

Очевидно не всичко беше наред, защото след няколко безобидни думи за два камъка от стара основа, полускрити в тревата, Емили изведнъж припадна. Не беше ли достатъчно неприятно, че господарят му имаше близка връзка с чужденка, та трябваше и да е жена, податлива на халюцинации и припадаща? За Таро това беше още един знак, че е взел правилното решение, макар да беше трудно и изпълнено със зло. Той напълно поемаше отговорността за действията, на които се бе обрекъл. В същото време нима можеше да се отрече, че владетелят Генджи беше отрязал всички пътища към друго решение?

Миналия месец на среща с Хиде и Таро владетелят Генджи стигна твърде далече.

— Сега всички наши самураи имат огнестрелни оръжия — говореше Генджи. — Скоро всяка войска ще има оръдия на лафети, които могат да отидат където трябва.

— Да, господарю — потвърди Хиде, — но малцина са доволни.

— От оръдията ли? — попита Генджи.

— И от огнестрелното оръжие, господарю.

— Не им харесва огнестрелното оръжие? — Генджи изглеждаше изненадан. — Със сигурност те не очакват в бъдещите воини да се бият с мечове?

Хиде отговори:

— Въпросът не е практически. Те не вярват, че тези оръжия изразяват както трябва духа на самурая.

— Имат възможността да изявяват духа си колкото си искат — възрази Генджи, — но на бойното поле духовната изява е почти без значение без физическа мощ.

Таро се намеси:

— Господарю, има също и боен аспект. Хората посочват битката при манастира Мушиндо като пример за трайната стойност на мечовете.

— Как така? Изходът бе решен от огнестрелното оръжие. Какво друго направиха мечовете, освен да демонстрират пълната си неефективност?

— Когато врагът атакува нашите позиции — рече Таро, — ние се бихме с мечовете си и ги победихме.

— Твоята памет, изглежда, напълно те е изоставила. Спомняш ли си зариването в кървавата маса, за да се избегнат куршумите? Спомняш ли си скриването зад разпилените вътрешности на нашите коне?

Хиде каза:

— Таро не грехи съвсем, господарю.

— Сигурно съм участвал в друга битка. Моля, опишете вашата.

— Всичките хиляди куршуми, които те изстреляха, не ни убиха — продължи Хиде. — В крайна сметка те трябваше да се бият срещу нас с мечове.

— Ти беше там и си в състояние да изречеш подобни глупости? Та ти демонстрираш защо времето на самурая е отминало. Не толкова мечовете в ножниците са проблемът, колкото мечовете в главите ви.

— Самураите защитават Япония в продължение на хиляда години — настоя Таро.

— Бих казал опустошават, а не защитават.

— Господарю — позволи си Таро, — това е лоша шега.

— Шега? Едва ли. В продължение на хиляда години ние подлагахме на клане и поробване онези, за които би трябвало да се грижим. Ако убитите мъртъвци могат да се наредят до убийците си, кои ще са по-многобройни?

— Биехме се помежду си — рече Таро. — Не водехме война срещу селяните.

— О, така ли? За всеки самурай, паднал в битка, колко селяни бяха потискани, докарвани до пълен глад, пронизвани, обезглавявани или просто ги убивахме от работа? Пет? Десет? По-вероятно сто или двеста. Ние свършихме по-голямата част от работата с мечове. Те — основната част по умирането.

— Такава е съдбата на селяните — рече Хиде. — Те трябва да приемат своята, както ние — нашата.

— Много чудно. Това не важи за френските селяни. Те се надигнаха и обезглавиха благородниците си. — Генджи се усмихна,

сякаш се наслаждаваше на мисълта.

— Това не може да се случи тук — възрази Таро. — Ние сме цивилизована страна. Дори селяните ни са по-високопоставени. Дори не биха си помислили за това.

— Да, предполагам, че си прав. Това е доста тъжно всъщност, нали?

— Това е по-скоро въпрос на гордост, отколкото на тъга — опонира Таро.

— Може би. А може би не. Вместо да чакаме наше собствено управление на страха, от наша страна би било по-мъдро да се обновяваме смело и просто да се самоунищожим, да премахнем владенията си, целия древен порядък с владетели и васали.

— Господарю! — възкликнаха едновременно Хиде и Таро.

Генджи се разсмя.

— Има един чуждестранен израз: „Храни се, за да мислиш.“ По-малко притеснения и повече храна ще ви дойдат по-добре и на двамата.

Думите му бяха отрова, а не храна. Той се смееше, но Таро знаеше, че Генджи не се шегува.

Сега, когато си припомни това, Таро разбра, че това е бил моментът, когато той е престанал да бъде лоялен васал на владетеля Генджи.

Първият му опит да убие Емили пропадна. Това нямаше да се случи с втория.

— Сигурна ли си, че си достатъчно добре, за да седиш? — попита Ханако.

— Съвсем — отговори Емили. Сега, когато се беше върнала във възстановената абатска хижа, тя се чувстваше доста глупаво, че бе припаднала. За тази реакция нямаше причина. Само защото красивата млада жена, която бе видяла в гората, не беше от онези, които живееха в храма, не означаваше, че е видяла призрак. Възможно бе жената да е от селото, въпреки че изглеждаше много добре облечена за селянка. Може би минаваше случайно, отделила се временно от останалата част от компанията.

— Благодаря ти — Емили пое чая, който Ханako й подаде. — Както казвах, тя беше необикновено красива — продължи да обяснява Емили. — Очите й бяха най-поразяващи. Бяха повече като на човек от Запада, отколкото от Изтока. Предполагам, че всичко това не е толкова забележително. Всички ние в крайна сметка сме хора, и то не толкова различни.

— Каза, че косата й е била много дълга — разпитваше Ханako, — стигаща до земята.

— Да, доколкото видях. Тя се криеше в сенките, а аз бях на слънце. Не я виждах много ясно.

— Тя изглеждаше ли... — Ханako търсеше точната дума. — Изглеждаше ли призрачна?

— Не точно призрачна. Сенките често играят номера на очите. А десенът на кимоното й още повече ме затрудняваше.

— Десенът на кимоното?

— Да — Емили оценяваше загрижеността на Ханako. Въпреки това посоката на въпросите и подробностите, в които влизаше, бяха малко странни. — Десенът много приличаше на гъстите листа, в които се бе скрила. Заради липсата на контраст тя се губеше доста лесно на този фон.

Ханako пребледня. Погледът й стана блуждаещ, а тялото й потрепери. За момент Емили си помисли, че Ханako също ще припадне. Тя обаче се удържа, въпреки че се подпря с ръка на пода пред себе си, за да предотврати припадъка.

— Какво става? — попита Емили.

Ханako не отговори веднага. Не знаеше какво да каже. Дали за Емили беше по-добре да знае или не? Беше убедена, че Емили е видяла госпожа Шидзука, принцесата вещица, която или бе спасила рода като млада, или го бе жигосала с проклетие, което продължаваше до наши дни. Или може би и двете. Големите очи, дългата коса, прозрачното й тяло — ето защо Емили бе приела гъстите листа за десен на кимоното й. Тя беше виждала през нея. Беше се случило точно според предсказанието в свитъка — в абатството Мушиндо, в старата килия, която е била неин дом още от детството. Тогава може би всички други предсказания в тях бяха верни.

Госпожа Шидзука виждаха само онези, в чиито вени тече кръвта на Окумичи. Ако Емили я беше видяла, тогава имаше само една

възможност, колкото и невероятна да изглеждаше.

— Денят, в който госпожа Хейко замина — отвърна Ханako. — Преди шест години.

— Помня го много добре — потвърди Емили. Тогава за последен път тя видя Хейко и Матю Старк. Корабът им бе отплавал за Калифорния с отлива.

— Госпожа Хейко ми каза нещо, на което не повярвах — поколеба се Ханako. — Сега вярвам.

Беше Нова година по японския календар, първата нова луна след слънцестоеенето, през шестнайсетата година на император Комей^[1]. Хейко се съмняваше, че ще я види отново в родината си.

— Нека отливът на смелостта те понесе напред — пожелаваше й Генджи, — а приливът на спомените да те върне у дома. — Докато говореше, той я гледаше право в очите.

Шестимата приятели се бяха събрали заедно преди отплаването на „Витлеемска звезда“. Генджи, Хейко, Хиде, Ханako, Емили и Старк се поклониха и изпразниха малките церемониални чашки със саке. Една година беше изминала бързо, а много неща се бяха променили.

Хиде, разсипникът, комарджията, вечно хленчещият за пари, стана главен телохранител на господаря. Той бе демонстрирал смелостта си в свирепите битки на прохода Мие и пред стените на манастира Мушиндо. Никой не беше виждал преди този потенциал, скрит в ленивия посредствен човек, какъвто бе той. Никой, освен Генджи, който неочаквано бе повишил Хиде в ранг.

— Владетелят Хиде — обърна се към него Генджи. — Това звучи добре, нали? — Издигането на Хиде до главен телохранител бе съпътствано с едновременното му оземляване. Така сега към него трябваше да се обръщат с благородническа титла.

Лицето на Хиде стана силно червено като дупето на планинска маймуна.

— Не мога да свикна с това, господарю. Чувствам се като измамник.

Другите се разсмяха добродушно, но не и Генджи. Той заговори с тих глас, с което само подчерта сериозността на думите си.

— Измамник, какъвто ти очевидно не си. В този живот не познавам по-честен човек от теб, владетелю Хиде. А в следващия очаквам да не среща никой, който да те превъзхожда в това отношение, освен може би будите и боговете.

Цветът незабавно напусна лицето на Хиде, очите му се навлажниха, а раменете му се отпуснаха. Безстрашно хладнокръвен в битката, той беше толкова податлив на сълзи в емоционални ситуации, че неговото име сред мъжете беше „капитан Кабуки“.

Ханако побърза да се намеси, за да предотврати задаващия се порой. Преди прислужница, сега тя бе съпруга на Хиде и майка на техния син Ивао. Беше загубила едната си ръка при Мушиндо, но това не я бе лишило от изящество и чар. Ако малкото момче успееше, като порасне, да придобие силата на баща си и мъдростта на майка си, щеше да се превърне в изключителен мъж. Кой можеше да предвиди каква идеална двойка щяха да са двамата? Кой, ако не Генджи, уреди лично брака им?

Хейко не можеше да не види горчива ирония във всичко това. Той бе в състояние да събере двама души, които не бяха дори помисляли един за друг, а що се отнасяше до Хейко, това, на което бе способен, бе да я отпрати надалече.

Ханако заговори:

— Вместо да му давате титла, владетелю Генджи, трябваше да му осигурите театър. Моят мъж плаче по-лесно, отколкото повечето герои на сцената. — Всички актьори в театър кабуки бяха мъже. Когато се превъплъщаваха в женски същества, ролите бяха смятани за най-майсторски.

— Хиде като гейша! — възкликна Генджи. — Какво би казала за това, Хейко?

Сега вече всички се смееха, включително Хиде, чиито сълзи се загубиха в гротескността на образа, обрисован от техния господар.

— Ти си добър приятел, Хиде — отбеляза Матю Старк, — но трябва да ти кажа, че в Тексас съм виждал крави, които биха се облекли по-хубаво от теб.

Старк бе християнският мисионер, който бе дошъл да убие, беше убил и се връщаше в родината си със същия кораб, който отнасяше Хейко надалече. Дали откъсването бе излекувало болката от загубата? Дали му беше донесло спокойствие? Мъката, която проличаваше в

очите му всеки път, когато чуваше детски смях или виждаше детска усмивка, говореше, че не е. Загубата му, каквато и да беше, бе толкова голяма, че той чуваше гласовете на мъртвите и виждаше лицата им ясно, отколкото на живите. Дори когато той се разсмя, както и сега, Хейко виждаше човек повече мъртъв, отколкото жив въпреки сърцето му, което биеше толкова упорито в гърдите му. Този човек нямаше да живее дълго. Това бе видно за всички. Всички, с изключение на Генджи, който му се бе доверил да пази златото, което изпращаше в Америка. В случая Старк беше довереник и негов търговски агент там.

В отношенията на Хейко със Старк имаше идеален, печален баланс, нали? Той бе загубил всичко, което истински имаше значение за него, а тя щеше да изпита скоро същото.

— Ако има пазар за красиви крави — заговори Генджи, — тогава може би трябва да го огледаш.

— Може би трябва — потвърди Старк, — ако имам време.

Генджи продължи:

— Ние ще бъдем партньори в продължение на много години. Ще имаме време за много неща. Може би един ден дори ще говорим на езика на другия толкова лесно, колкото говорим на нашия собствен.

Устните на Старк се извиха в усмивка под очите му, които бяха все така тъжни.

— В интерес на истината аз не говоря собствения си език толкова добре. Прекалено много години съм прекарал на седлото с прекалено малко хора, които знаят как се говори този език.

Ами самата Хейко? Двайсетгодишна, по-красива отвсякога, най-търсената гейша в шогунската столица Йедо, вече митична героиня, за която хората говореха като за прочутите куртизанки, принцеси и благородни дами. Репутацията ѝ на смела жена, видимото доказателство за изключителното ѝ физическо съвършенство, изящната изтънченост на поведението ѝ, грациозността дори на най-обикновените ѝ движения и може би, най-изненадващото, липсата на това изкуствено високомерие, характерно за не дотам големите красавици — всичко това заедно я правеше неустоима почти за всеки. Всеки, с изключение на Генджи, който я изпращаше далече в Америка със Старк, с предполагаемата цел да създаде там база за негово владение, но всъщност просто за да я отпрати.

Защо?

Хейко не знаеше. Тя бе сигурна, че той я обича. Показваше го с нежността на всеки свой поглед, с нежната томителност на всяко докосване, с отчаяния копнеж, когато ѝ се предаваше в моментите на страст. Ала той я изпращаше далече.

Нещо се бе променило в Мушиндо. След като Генджи се върна от последната си среща с Каваками Лепкавото око, нещо в поведението му към нея беше различно. Не може да се каже, че бе охладнял или бе станал по-резервиран. Промяната не бе толкова голяма, че да бъде лесно разгадана и дефинирана. Не, тя бе почти неуловима. Само защото бе толкова умел практик в изкуството на почти неуловимото, Хейко можеше да го почувства. Това не бе намаляване на любовта, защото ако не друго, тяхната любов се бе увеличила през току-що отминалата година. Сега тя бе по-силна, но вече не ги привличаше един към друг така помитащо. Не, сега тя ги разделяше на различни страни.

Защо? Генджи знаеше. Той знаеше много повече от всички останали. Но не казваше нищо. Всеки път, когато тя попиташе, той отвръщаше, че няма какво да ѝ каже.

Лъжец.

Велик владетел, герой, ясновидец, любовник, лъжец.

Лъжец преди всичко.

Ще бъдем заедно отново в Америка, беше ѝ казал той.

Лъжец.

Светът се променяше бързо и Хейко вече си представяше неща, които бяха невъобразяеми само преди известно време, но не можеше да си представи Генджи в Америка. Той беше даймио на провинция. Нещо повече, беше велик владетел на ръба на историческия триумф — свалянето от власт на наследствения му враг шогуна Токугава, чието управление отслабваше с всеки изминал ден. Никой не знаеше кой ще вземе властта, но възможностите бяха много и Генджи бе една от тях. Никой велик владетел не би избрал подобен момент, за да замине от Япония за Америка.

Тя заминаваше. Генджи — не, нито сега, нито когато и да било. Тя щеше да замине и да не го види никога повече.

Защо?

Хейко не знаеше. Бе анализирала обстоятелствата възможно най-подробно, но не бе намерила нищо, което да я информира. Няколко

седмици след битката при Мушиндо Генджи ръководи нападение до най-старото владение на Каваками — Хино. Твърдеше се, че търси нещо — амулет, свитък, човек, — възможностите бяха различни. Имаше също още слухове, че в едно изолирано село всички селяни са били избити, но това изглеждаше невероятно. Генджи вероятно бе атакувал останките от твърдоглавите васали на Каваками, които се бяха укрили, а това бе вече благоразумно. Извън това нищо необичайно не се беше случило. Така, накрая, тя не знаеше повече, отколкото в началото. Каваками бе казал нещо, нещо пагубно и по някаква причина Генджи му бе повярвал.

— След живот, управляван от задължения — продължи Генджи, — свободата в Америка ще ти се стори ободряваща, сигурен съм.

Хейко се поклони.

— Изпитвам облекчение, че един от нас изпитва такава увереност, господарю мой. — Тя го каза много ведро, с усмивка на лицето, каквото не усещаше със сърцето си. Дори Генджи да го виждаше, не даде знак. Той също се усмихна. Играеха играта за последен път.

Когато тържеството свърши, тя отиде в жилището си, за да приготви багажа си.

Не след дълго дойде Ханako.

— Госпожо Хейко, изпратили сте да ме повикат?

— Благодаря ти, Ханako. Моля те, влез. — Тя затвори вратата след себе си. Хейко бе мислила за това дълго време. Нямахте право да каже на Ханako каквото и да било, тъй като тайната бе на Генджи, не нейна. Ала тъй като заминаваше и вероятно никога нямаше да се върне, някой трябваше да знае, за да се вземат предохранителни мерки.

— Миналата пролет — каза Хейко, — както си спомняш, владетелят Генджи припадна в градината от рози в замъка „Облак врабчета“.

— Да, помня добре. Той не се беше възстановил напълно от раните си и се пренапрегна.

— Не раните бяха причината. Той имаше видение.

— А — възкликна Ханako. Тя го знаеше, разбира се. Всички знаеха. Слугите разкриваха информацията по-добре от всяка система от шпиони, която шогунът някога бе създавал. След като до неотдавна самата тя бе от прислугата, все още беше привилегирована да научава

най-интересните клюки. Никой от слугите, разбира се, не знаеше какво е било видението.

— Владетелят Генджи сподели с мен видението си — рече Хейко. — Емили ще носи негово дете.

Ханако бе шокирана.

— Той го е предсказал?

— Не с толкова много думи. Знамението бе очевидно.

— Може би не толкова очевидно — възрази Ханако. — Ако той не е направил точно предсказание, трябва да не сте разбрали какво е казал. Емили е чужденка.

— Емили е жена — обясни Хейко — като всяка друга. Тя може да носи деца като нас с теб.

— Даймио не може да има дете от чужденка. Неговите васали няма да го приемат. Ако изобщо му останат някакви васали.

— Така изглежда. Това е обаче смисълът на видението. Би ли посмяла да го пренебрегнеш?

Ханако се успокои. Не можеше да си позволи да бъде разсейвана от собствените си мисли. Хейко трябваше да греши за видението. А ако беше права?

— Не — отговори Ханако, — видението не може да бъде пренебрегнато.

— Добре. Тогава мога ли да ти се доверя да пазиш Емили?

— От полза ще бъде, ако мога да осигуря подкрепата и на други хора.

— И кои са тези други хора, които биха приели това сведение със самообладание?

Това беше съпругът ѝ Хиде, напълно надежден човек. Ала податлив на объркване, когато бе изправен пред необичайни обстоятелства. А когато бе объркан, ни най-малко не се представяше добре. Ако му кажеше нещо толкова шокиращо, това по-скоро би навредило.

Таро, най-близкият приятел на съпруга ѝ, който имаше сходни силни страни и слабости. А ако тя не кажеше на своя съпруг, как би могла да се доверява на друг човек?

Всички жени, които бяха близо до нея, бяха прислужници в двореца в Йедо и в замъка в провинция Акаока. На най-добрите от тях можеше да се разчита, че ще се грижат много добре за Емили. Но

прислугата непрекъснато клюкарстваше. Една ако знаеше, щяха да узнаят всички останали; а ако всички знаеха, беше само въпрос на време, преди другите да разберат, включително враговете на владетеля Генджи.

Нямаше кой да ѝ помогне.

Ханако се поклони.

— Ще направя всичко по силите си.

— Благодаря. Сега мога да си тръгна спокойна.

— Ще очакваме бързото ви завръщане.

— Аз няма да се върна — рече Хейко.

— Разбира се, че ще се върнете, госпожо Хейко. Нашият господар няма да удължи много отсъствието ви. Неговите чувства към вас са очевидни.

Очите на Хейко се напълниха със сълзи. Официалната ѝ поза в седящо положение се развали и тя се опря с ръка в рогозката на една страна, за да не падне.

— Направила съм нещо, с което съм го разочаровала — промълви тя, — но не знам какво е то. Имаш ли представа какво би могло да бъде?

— Не, моя господарке — отвърна Ханако. — Трябва да грешите.

— Не си ли чула нещо от прислугата?

— За вас само похвали. Всъщност повечето коментират кога господарят Генджи официално ще ви вземе в домакинството си. Наистина, госпожа Хейко, бъдете сигурна, че ще се върнете. Повечето мислят, че това ще стане пролетта, защото това е сезонът на началото. Самата аз смятам, че ще е през есента, защото когато дните станат студени, страстта се разгаря с най-голяма сила.

Хейко се разсмя, както Ханако се надяваше да стане.

— Слугите наистина ли говорят така?

— Да, моя господарке. Единствената несигурност е около времето. Те гадаят за всичко. Например за годината, когато ще родите. Всички предпочитат това да е годината на вашето завръщане. Това означава след две години, тъй като никой не вярва, че владетелят Генджи може да преживее повече от година без вас. Много се говори също така за името на наследника.

— О, името на наследника? Дотам ли стигат разговорите? — веселата нотка се върна в гласа на Хейко.

— О, да. Една от прислужниците — Мицуко, нали я знаете? — дори се консултира с ясновидка от Йокохама.

Двете приятелки прикриха устата си с ръка и се разсмяха. Глупостта да се пита измамница от първия уличен ъгъл за съдбата на владетел, който сам бе в състояние да вижда бъдещето, беше наистина прекалена.

— А какво каза ясновидката? — попита Хейко.

— Всъщност не каза нищо — отговори Ханako, като се опитваше да предотврати напирания смях да спре думите ѝ. — Тя беше чужденка, която не говореше японски. Използвала странни карти с картинки по тях. Мицуко каза, че ги посочила двамата и кимнала утвърдително с глава, да. Красив принц и красива принцеса, която Мицуко взела за владетеля Генджи и за вас. После затворила очи, изпаднала в транс...

— В транс! — Хейко се смееше толкова силно, че вече не можеше да стои права. Сълзи на радост се търколиха по бузите ѝ.

— ... отворила книга на канджи и посочила към първата буква „ко“ за „дете“, после „макото“ за „истина“.

Когато приятелките най-сетне престанаха да се смеят, те повикаха прислужницата, която донесе чай. Блясъкът в очите на прислужницата им говореше, че е чула последната част от разговора им и се бе смяла заедно с тях.

— След като дори и картите на чужденката го показват — продължи Ханako, — значи раздялата ви несъмнено е временна. Владетелят Генджи ще ви повика, щом задачата ви приключи. Вие заминавате не защото той иска да се освободи от вас, а защото ви вярва така, както вярва на малцина други.

— Хубаво е да се вярва в това, нали? — отбеляза Хейко и отпи от чая си.

— Много по-лесно е да вярвам, че ще се върнете скоро — уверяваше я Ханako, — отколкото да повярвам, че Емили ще носи детето на владетеля.

— Въпреки това ще се грижиш ли за нея?

— Неотклонно. — И въпреки че Ханako изрече тази дума, мислите ѝ бяха отдадени на бъдещото дете на Хейко, а не на Емили. Въпреки че се смееше на предсказанието на ясновидката, тя не се съмняваше в точността му. Онези, които боговете надаряваха,

невинаги отговаряха на очакванията на другите. Самият владетел Генджи бе пример за това. Не можеше ли същото да се отнася за чуждестранната картогледачка от Йокохама? Ханако беше уверена, че ще приветства приятелката си в Япония, преди да са минали много сезони. В края на краищата колко време остава преди пристигането на наследника, което всички очакваха? Ако беше повече от година, Ханако щеше да е много изненадана.

След като Ханако престана да говори, Емили не продума дълго време. Накрая тя каза:

— Не съм се явявала в съня на Генджи.

Тя не можеше да се принуди да каже видение, тъй като това би било равносилно на богохулство. След пророците в Стария завет никой не бе имал способността да вижда какво ще стане в бъдещето. Като вярваше, че Генджи е способен, Ханако извършваше еретично действие, водещо до вечни мъки. Сега не бе време да се съсредоточава върху доктринерски въпроси, независимо колко значителни бяха. Това трябваше да почака.

— Да — потвърди Ханако.

— Тогава как някой може да стигне до извода, че съм замесена по един или друг начин?

— Заради медальона, който носиш на врата си. Онзи с „флор де лиз“^[2]. Във видението Генджи го вижда на врата на детето си.

— Това едва ли може да бъде доказателство. — Емили докосна медальона си, скрит под блузата ѝ. — Може да не е същият медальон. И дори да беше така, има други начини той да стигне до детето, без то да е мое.

— Какви са тези други начини?

— Ами например мога да го подаря на Генджи, а той да го подари на детето си.

— Би ли му го подарила?

— Трябва да призная, че не съм имала намерение.

— Но е възможно?

Вътре в оформения като сърце отварящ се медальон имаше миниатюрен портрет на красива млада жена със златни къдрици. Това бе бабата на Емили, която тя не познаваше. Всеки, който го бе виждал,

смяташе, че прилича много на Емили, въпреки че когато Емили го погледнеше — а тя го правеше поне веднъж на ден, когато казваше вечерните си молитви, — той ѝ напомняше на майка ѝ. Тя бе загинала трагично, когато Емили беше на четиринайсет години. След смъртта на майка си тя бе запазила само две неща. Любимия ѝ роман „Айвънхоу“ и медальона с миниатюрата в сребърно сърце. Това бе всичко, което трябваше да ѝ напомня за нея.

— Не — призна Емили. — Той е много ценен за мен. Не мога да си представя да го дам на някого. Във всеки случай ми изглежда много необосновано да основавам на това подобно важно заключение.

— Не е само медальонът — рече Ханako. — Медальонът и другото видение.

— Другото видение?

— Да — потвърди Ханako. — Твоето.

— Това не беше видение — отрече Емили. — Младата жена беше там.

— И по съвпадение появата ѝ отговаря точно на предсказанието от свитъка? — Ханako разгърна ръкописа и започна да чете на висок глас. — „Ще се срещнем в абатството Мушиндо, когато влезеш в моята килия. Ти ще говориш, а аз ще мълча. Когато ме потърсиш, няма да ме намериш.“ Не се ли случи точно така?

— Все още не сме я намерили — каза Емили. — Но и не сме я търсили много упорито. Утре ще накарам Таро да претърси селото.

Ханako продължи да чете:

— „Когато ме потърсиш, няма да ме намериш. Как е възможно това ли? Няма да знаеш, докато не се появи детето, после ще го разбереш, без да изпитваш съмнения.“

Емили поклати глава.

— В това няма никакъв смисъл. Тези позовавания могат да се отнасят до две несвързани събития.

— Не съм съгласна — възрази Ханako. — Тя казва: „Как е възможно вие да се срещнете?“ И отговаря: „Ще знаеш как е станало възможно, когато се появи детето.“

— С което искаш да кажеш, когато може би аз родя?

— Според мен по-скоро. Вие изчислявате възрастта на детето от момента на раждането му. Ние смятаме детето на една година, когато

то се ражда, като прибавяме и времето, през което е било носено от майка си.

— О. И все пак как мога да видя нещо, което не е там, просто защото нося дете?

— Както се твърди, през вековете дамата се е явявала много пъти. Но само на онези от нейния род.

— Ето — зарадва се Емили. — Ти си противоречиш. Ако е така, е невъзможно аз да съм я видяла днес или да я видя когато и да било. Независимо какво ще се случи в бъдеще, никога няма да бъда нейна потомка. Ще живея и ще си умра Гибсън.

Тя почувства огромно облекчение. Макар да настояваше, че е видяла реално съществуваща личност, в този момент тя бе съвсем несигурна. Беше притеснително да се види жена при обстоятелства, които толкова напомнят предсказаното в свитъците.

За нейна изненада Ханako не споделяше облекчението ѝ. Вместо това тя изглеждаше по-притеснена от преди.

— Ако детето е на владетеля Генджи — рече Ханako, — тогава то е с кръвта на Окумичи. Докато носиш детето, кръвта на госпожата е в теб.

Бузите на Емили поруменяха.

— Не нося дете, нито на Генджи, нито на когото и да било друго.

— Не, не носиш — потвърди Ханako. — Още не.

Кими бе толкова развълнувана от чутото, че искаше да отиде и веднага да го разкаже на останалите момичета. Сегашната позиция на стражата обаче правеше незабавното оттегляне невъзможно. Трябваше да изчака там, където беше, докато те не се отдалечат. Подът на абатската хижа скърцаше над нея, когато двете дами се движеха. Чуваше как се оправя леглото. Денят беше тежък и за двете. Не беше чудно, че бяха решили да си лягат рано.

Освен когато не беше развълнувана, госпожа Емили говореше на японски. Граматиката и речникът ѝ бяха превъзходни, много по-добри от очакванията на Кими. Тя самата говореше японски като необразована селянка, каквато беше. Госпожа Емили бе учила езика в дворци и замъци в разговори с благородни господари и господарки.

Американският ѝ акцент се забелязваше, но не беше силен. За щастие само малка част от думите бяха неразбираеми.

Ето. Стражата продължаваше да патрулира покрай вътрешната стена. Кими изчака още минута, докато те се изгубят от поглед, после изпъзля от празното пространство под хижата, продължи да пълзи, като се стараеше да пази пълна тишина, докато се озове достатъчно далече, после хукна да намери приятелките си.

— Сигурна ли си, че казаха, че госпожа Емили ще има дете от владетеля Генджи? — попита я едно от момичетата.

— Да — потвърди Кими. — Сигурна съм.

— Защото Шидзука го е предсказала?

— Шшшт! — обадиха се няколко от другите момичета. — Ако изречете името ѝ, тя ще помисли, че я викате, и ще дойде! — Всички се скупчиха малко по-наблизо в колибата, която обитаваха.

— Не, няма — възрази Кими и отблъсна от себе си момичето, което бе най-близо до нея. — Освен ако не сте Окумичи, а ако сте, тогава какво правите в това прокълнато село? Отивайте си в „Облак врабчета“, замъка, на който принадлежите.

— Кими е права. Всички знаят, че тя се появява само на своите наследници.

— Чух, че Лудата Одо виждала господарката често, затова полудяла. А Лудата Одо не е с благороден произход.

— Ако си израсла в това село като мен — прекъсна я Кими, — щеше да знаеш защо Лудата Одо е виждала такива неща. Майка ѝ е била съблазнена от един от предците на владетеля Генджи. Мисля, че беше неговият прадядо. Баба ми знае или по-точно знаеше. Сега е загубила ума си и не познава дори сама себе си.

— Значи Лудата Одо е Окумичи?

— Не вярвам. Защо самурай, който може да спи с красиви дами, ще пожелае мръсна малка селянка?

Кими попита:

— Какво те кара да мислиш, че самураят е по-добър от селяка, когато трябва да държи малкия си глупав плуг само в правилната бразда?

Всички момичета се засмяха весело.

— Шшшт — сгълча ги Кими. — Стражите ще ни чуят.

— Ако Лудата Одо е Окумичи, тогава всяка от нас би могла да е. По-добре да не изричаме името на господарката.

— Шидзука, Шидзука, Шидзука — започна да повтаря Кими. — Шидзука, Шидзука, Шидзука.

— Престани, Кими!

— Шидзука, Шидзука — продължи Кими. — Шидзука, Шидзука, Шидзука...

Всички затаиха дъх.

— Видяхте ли? — попита ги Кими. — Забавно е да мечтаеш да си дама вместо селянка, но ние сме такива, каквито сме, нали? Владетелят Генджи няма да дойде и да ни отведе със себе си, защото сме му братовчедки.

— Точно така — съгласи се едното момиче, което възвърна увереността си.

— Ха! И ти се притесняваше да изречеш името на вещицата, както и ние, останалите.

Кими не отстъпваше:

— Ще ме слушате ли какво ви казвам, или не?

— Ще те слушаме, ще те слушаме!

Когато Кими завърши разказа си по темата, едно от момичетата попита:

— Не разбирам. Госпожа Емили бременна ли е, или не е?

— Ти не внимава ли? Тя ще спи с владетеля Генджи. Още не е спала.

— Тогава в корема ѝ няма бебе?

— Да, така е, когато не си бременна. Там още няма бебе.

— Но ако няма бебе, тогава няма и кръв на Окумичи. Ако господарката се вижда само ако има такава кръв, как тогава госпожа Емили я е видяла?

— За Шидзука, след като се очаква там да има кръв на Окумичи, все едно вече я има.

— Не разбирам. Как може нещо, което предстои да се случи в бъдещето, вече да се е случило преди шестстотин години и също така се случва в момента? Не виждам нищо смислено.

Кими отговори:

— Само защото ти не разбираш нещо, не означава, че това няма смисъл. Разбираш ли всички думи на Буда? Всички думи на

дзенпатриарсите? Или дори само една дума от тях?

Момичетата се разсмяха. Едното каза:

— Дзенпатриарсите винаги говорят със загадки. Как е възможно да разберем каквото и да било от техните думи?

— Е — продължи Кими, — животът е загадка за нас, които сме ниско долу. Само тези отгоре, като владетеля Генджи, разбират всичко. — Сега тя бе спечелила вниманието им изцяло. Направи драматична пауза, после отсече: — Времето е затвор за нас. Не за Шидзука. За нея миналото и бъдещето са едно и също. Затова, ако нещо ще се случи, то вече се е случило на нея.

— Казах ви, че е вещица!

— Не е била вещица — възрази Кими. — Била е принцеса. Красива принцеса от царство в отдалечената част на Китай. Владеела е магия, така както всички принцеси там. — Тя си припомни мястото, което двете господарки бяха споменали. То звучеше така хубаво и далечно.

— Царството на Синята ледена планина и на Червената драконова река — промълви Кими.

1308 година, абатство Мушиндо

Шидзука избяга от килията колкото бе възможно по-бързо. Тъй като се бе държала повече или по-малко като нормален човек в продължение на повече от месец, преподобната абатиса Суку нареди вратата ѝ повече да не се заключва. Това беше много благоприятно обстоятелство, тъй като ако не можеше да избяга от призрачния демон, който ѝ говореше, тя сигурно щеше да се върне към предишното си състояние на лудост. О, не. Ами ако я последваше? Страхуваше се да погледне.

Много повече обаче се страхуваше да не погледне. Обърна се. И за свое голямо облекчение не видя никого.

Този демон, както и няколкото призрака, които се появяваха, имаха очи и коси, различни от тези на монахините около нея, както и по-едри контури и форми на лицата си. Беше започнала да разбира, че това бяха посещения от далечни времена, или в миналото, или в бъдещето, но не от настоящето. Сега тук нямаше такива хора. Беше се

научила да разграничава реалното от възможното. Мислеше си, че се е научила да го прави вече идеално.

Но този я бе видял!

Този ѝ бе заговорил!

Какво искаше да ѝ каже? Мислите и емоциите ѝ бяха твърде объркани, за да допускат яснота. Нуждаеше се да се изолира в медитативен покой. Килията ѝ я плашеше прекалено много. Тя отиде в главната зала за медитация и зае място близо до олтара, където се смяташе, че закрилата на Буда е най-силна.

[1] Шестнайсетата година от управлението му е 1862. — Б.пр. ↑

[2] Fleur-de-lis (фр.) — обикновено стилизирано изображение на лилия, на който трите листа са превързани с панделка. Използва се в орнаменти и гербове. — Б.пр. ↑

ДОБРОДЕТЕЛНИ МЪЖЕ

Най-подлите, най-малодушните мъже, най-големите предатели не се възприемат като престъпници. Те смятат себе си за герои, които изпълняват невъзможни задачи в условията на непреодолима съпротива.

Убеждават сами себе си, като виждат само онова, което искат да видят, преиначават смисъла на думите, забравят реалното и помнят невярното. В това отношение не се различават много от истинските герои.

Каква е все пак разликата?

Истинските герои са на наша страна.

Предателите, подлите и малодушните мъже са героите на нашите врагове.

Аки-но-хаши (1311)

1867 година, дворецът на владетеля Саемон в Йедо

Саемон, чието самомнение винаги бе високо, сега изпитваше необичайно задоволство от себе си. Привличайки Таро на своя страна, щеше да навреди на Генджи, независимо дали ще убие Емили Гибсън или не. Ключът беше в самото предателство на Таро. Таро, разбира се, не го осъзнаваше. Със своето мислене на примитивен традиционалист той вярваше, че смъртта на чужденката има изключително значение. Таро и другите като него, обсебени от безсмислената митология на миналото, смятаха, че като спрат хората с модерно мислене като Генджи, могат да защитят онази Япония, която винаги са познавали. Всъщност тази Япония вече бе смъртно ранена. Тя щеше да агонизира още година-две, след което ще се роди една нова Япония, която в голяма степен ще прилича на пророкуваната от Генджи. Нямахше друга възможност за оцеляване.

Англичаните, американците, руснаците, французите, испанците, португалците и холандците вече се намираха навсякъде и навсякъде резултатът беше един и същ. Какво се бе случило с африканците? Бяха превърнати в роби. Великите ханти^[1] сега се намираха под ботуша на руския император. Раджите в Индия коленичеха пред английския суверен — една жена! Имаше ли основание да се очаква, че същите тези чужденци нямаше да се опитат да сторят на Япония точно онова, което им бе донесло добри резултати другаде? Разбира се, че не. Не бяха ли започнали вече да колят и да ограбват в Китай?

Решимостта на Генджи да модернизира страната по същество бе съвсем разумна. Саемон, както и Генджи, ясно осъзнаваше, че Япония не би издържала нападението на чужденците, което рано или късно ще стане факт. Саемон обаче, за разлика от Генджи, никога не би изказал мнението си. Нека Генджи и хората като него да предприемат необходимите стъпки и да поемат цялата омраза. След като идеалистите си отидеха, реалистите като Саемон щяха да излязат напред и да поемат нещата в свои ръце. Традицията бе обречена, но междувременно Саемон щеше да се възползва от онези, които все още твърдяха, че са ѝ верни.

Нещата наистина изглеждаха смешни. Приказките за гордостта на самураите с техните традиционни лоялност и чест не се различаваха особено от измислиците на чужденците за техните християнски добродетели. Една от заповедите на техния Бог гласеше: Не убивай. Те обаче бяха убивали и опустошавали на пет континента в продължение на хиляди години. Саемон не обвиняваше чужденците. Лицемерието бе присъщо на всички човешки същества. Малцина надарени постигаха това, което искат, убеждавайки множеството от наивници да следват правилата, които самите те пренебрегваха. Точно както Божиите заповеди работеха в полза на християнските царе и господари, митовете за лоялност и саможертва прикриваха вековната традиция на самообогатяване и предателство при самураите.

Умният самурай не бе сляпо предан, не изгаряше от желание за саможертва, нито пък поставяше честта над всичко, а по-скоро бе прагматичен, манипулативен и хитър в политическите въпроси — с други думи, приличаше в голяма степен на самия Саемон.

Таро бе само част от тайната акция на Саемон срещу Генджи. В нея участваше също предложението от Генджи закон, даващ равни

права на всички, включително и на онези, които Генджи наричаше „буракумини“, а всички останали наричаха „ета“. Самият закон бе необходим, тъй като Япония трябваше поне да покаже, че се придържа към странните принципи на чужденците за „свобода“ и „равенство“. Но имаше сведения, според които Генджи активно бе участвал в разрушаването на селище на ета в провинцията Хино преди няколко години. Не беше ли странно съвпадение? Саемон смяташе, че Таро знае нещо по въпроса, макар все още да не бе разкрил нищо. Със сигурност имаше начин да изкопчи нещо от него. Въпросът беше как.

Саемон не бързаше. Той бе майстор в намирането на подходящото средство за съответния човек. Щеше да намери подходящото средство и за Таро. Междувременно бе изпратил агенти в Калифорния, за да разследват още едно любопитно сведение. То по-скоро бе слух, отколкото информация, но пък слухът бе доста изкусителен.

Известната със своята красота гейша, Майонака-но-Хейко, която е била любовница на Генджи по време на битки в манастира Мушиндо, малко след нея бе заминала за Калифорния и след няколко месеца бе родила син. Не се знаеше точно колко месеца. Неговите източници не можеха да потвърдят самоличността на бащата. Американецът Матю Старк, бивш боен другар на Генджи и настоящ делови съдружник, се смяташе за най-вероятния баща на детето. Но и Генджи, което бе още по-интригуващо, също можеше да е бащата.

Ако Генджи бе баща на момчето, какво правеше то в Калифорния? Дори да бе син на гейша, то се смяташе за реален наследник, а Генджи все още нямаше други деца. Положението изглеждаше още по-загадъчно, като се има предвид миналото на Хейко. Жена с нейните дарби и красота бе напълно приемлива възможност за майка на наследника на един владетел. Нямаше нужда да става законна съпруга на Генджи. Тя със сигурност би била идеална наложница. Но това не се случи. Защо?

Съществуваха ли някаква връзка между предложенията на Генджи за премахване на провинциите, закона, касаещ най-нисшата класа, и изгнанието на една красива гейша, която може да е майка на единственото му дете? Саемон не виждаше никаква смислена взаимовръзка помежду им. Опитът обаче му подсказваше, че дори да

не вижда непосредствена връзка между отделните елементи, това не означава, че такава не съществува.

По-нататъшните предположения бяха безсмислени. Единствено чрез прецизно разследване можеше да достигне до истината, а в случая това означаваше да се разрови в миналото. Гейшата Хейко така и не се върна. Ако имаше нещо скрито, то се намирало в Америка и именно там трябваше да се търси. Саемон вече бе изпратил в Сан Франциско двама от най-добрите си агенти. Междувременно бе пуснал в действие Таро. Единият или другият подход, а може би и двата заедно щяха в крайна сметка да донесат горчиви плодове за владетеля Генджи.

Манастирът Мушиндо

— Господарю Таро, не бива повече да отлагаме.

— Не отлагаме — отвърна Таро. — Ние придружаваме госпожа Ханакото и госпожа Емили. Щом решат да отседнат, ние ще отседнем също.

Неговият лейтенант се приближи и прошепна с нисък глас:

— Мъжете се изнервят, а нервните мъже са нерешителни. Господарю, нека да спрем да придружаваме и да се заловим с истинската си мисия.

— Защо се изнервят мъжете?

Таро се ядоса само от факта, че този разговор въобще се водеше. Къде бе останало великото качество на самураите да се подчиняват безпрекословно? Сегашните младежи не приличаха на младежите от едно време. Колко различни бяха той и Хиде, когато бяха на тяхната възраст! Нямаше въпроси, нямаше недоизказани предположения, нямаше паническо нетърпение. Да, господарю, чух и се подчинявам. Това бе всичко, нито повече, нито по-малко. Как ли щеше да реагира старият управител на двора Сайки, ако Таро или Хиде му кажеха какво да прави? Без съмнение щеше да ги удари с дръжката на меч. Фактът, че Таро никога не би помислил да направи подобно нещо на своя подчинен, показваше колко много се бяха променили нещата само за няколко години.

— Манастирът Мушиндо ги притеснява.

— Притеснява? Трябва да се гордеят, че се намират тук, където нашият род е постигнал една от най-великите си победи.

— Те се гордеят, господарю Таро. Не твърдя противното. Проблемът е във всички онези слухове.

— Какви слухове?

— За духове и демони.

Таро затвори очи. Пое дълбоко въздух, издиша бавно и повтори процедурата с цел да не се развика от гняв, след което отново отвори очи. Заговори много меко, както правеше винаги, когато беше много вбесен.

— Когато се върнем в Йедо — започна Таро, — напомни ми да наема истински самураи, а тези преоблечени малки момиченца нека се върнат при майките си.

— Господарю — обърна се към него лейтенантът. Той се поклони извинително, прикривайки в известна степен приплъзването на колената си назад с цел да увеличи разстоянието между него и Таро. — Зная, че е само един глупав страх. Но не става въпрос само за слухове. Странни гласове излизат от сградите, дърветата и като че ли от самата земя. Не бива да се винят мъжете.

— Звучите са от подземни потоци — отсече Таро. — Господарят Шигеру навремето ми каза, че водите понякога прииждат през пролетта. Той твърдеше, че са много освежаващи.

— Господарят Шигеру — промълви лейтенантът.

Таро отново дълбоко пое въздух и продължи да говори много спокойно:

— Нали няма да ми кажеш, че те се страхуват също и от господаря Шигеру?

— Местните селяни казват, че понякога го виждат сред дърветата заедно с едно малко момче с хвърчило във формата на врабче.

— В такива объркани времена ли живеем, че самураите слушат бабини деветини, разказвани на неуките селяни? Господарят Шигеру е мъртъв. Видях главата му със собствените си очи преди шест години на по-малко от сто стъпки от мястото, където седим сега. Присъствах на церемонията по неговата кремация. Бях там, когато прахът му бе поставен в колумбария^[2] на замъка „Облак врабчета“.

— Да, господарю. Трябваше да се изразя по-ясно. Селяните не твърдят, че виждат живия господар Шигеру.

— А неговия дух — довърши Таро с въздишка на отчаяние.

— Да, господарю.

— Остави ме сам — нареди Таро, чието търпение се изчерпваше. Той остана със затворени очи, докато вратата се затвори зад лейтенанта. Ако това бяха най-смелите воители, които можеше да намери — а те бяха точно това, — как можеха самураите да се противопоставят на армиите на чужденците? Духове, демони, задгробни гласове. Какви глупости.

Лейтенантът обаче каза нещо, което леко го разтревожи. Според него селяните виждали духа на Шигеру, придружен от малко момче с хвърчило във формата на врабче. Когато за последен път бе видял Шигеру с неговия син, малкото момче си играеше с хвърчило, направено за него от господаря Генджи.

Хвърчило във формата на врабче.

Откъде селяните знаеха за хвърчилото? Момчето никога не бе идвало в Мушиндо. Очевидно слуховете се разпространяваха надлъж и нашир по свой тайнствен начин. Но това сега нямаше значение. Единственото важно нещо беше мисията. Лейтенантът беше прав. Таро имаше нужда от нов план и скоро трябваше да го състави. Още преди неговите мъже да са изпаднали в паника и преди двете жени да решат да се върнат в Йедо.

Утре. Щеше да действа утре. Тази нощ трябваше да реши как да постъпи.

Емили твърдеше, че не вярва на пророчествата в ръкописите, но тази нощ дълго не успя да заспи въпреки умората си. Ханako би й спестила тревогите, ако това щеше да я накара да се почувства защитена. Но нямаше да стане. Беше по-добре да узнае истината и да я приеме. Когато дишането на Емили се успокои и забави, Ханako отиде до вратата и я отвори. В тъмната нощ се показа сребрилата луна. В сянката на стената тя видя един от така наречените пазачи. Дочу смеха на друг мъж от другата страна на постройката. Тези би трябвало да са по-добри от мъжете, които Таро бе назначил да пазят Емили следобед, тъй като задачата им не беше фалшива. Щеше да се промъкне покрай тях, както би направила буйната Кими.

Луната се намираще в последната си фаза и приличаше на извито острие в небето, светлината й бе слаба, а сенките едва се различаваха. Когато един облак закри луната, Ханako мина през вратата и се плъзна

в тъмното пространство зад постройката. Тук щеше да изчака, както по-рано бе изчакала Кими. Мисълта за момичето накара Ханako да се усмихне. За нейно щастие тя бе наистина много дръзка. Тази черта би подходдала на някое момче, тъй като се предполагаше, че то би трябвало да е дръзко. Момичето трябваше да бъде по-сдържано. Ин и Ян. Равновесието между мъжкото и женското.

Фактът, че Кими бе подслушала голяма част от разговора ѝ с Емили, не беше напълно безобиден. Тя нямаше да успее да се сдържи да не сподели подобна любопитна информация с някоя приятелка и така щеше да се роди още един от онези слухове, които неизменно заобикаляха всеки един от великите владетели на Акаока. Присъствието на Кими все пак бе полезно. То гарантираше, че по същото време там не е имало никой друг. Разговорът ѝ с Емили можеше да бъде подслушан без сериозна опасност от някое от клюкарстващите момичета, но не и от враговете на господаря Генджи, а те се намираха навсякъде. Дори и сред охраната. Или поне Ханako подозираше така.

Трудно щеше да избяга. Тя можеше по някакъв начин да се промъкне. Емили обаче не би могла, а именно тя беше важният човек. Колко странно. Хейко имаше право. Противно на всички очаквания, господарят Генджи и Емили, а не Хейко, бяха родени един за друг. Хейко не се бе завърнала от Калифорния. Нито нейният син. Това трябваше да означава, че момчето не бе от Генджи. В противен случай Генджи със сигурност щеше да го повика при себе си, дори ако поради някакви причини, известни само на него, възнамеряваше да се откаже от Хейко. Какво се бе случило? Щеше ли Ханako някога да разбере?

Ханako знаеше, че от няколко години Емили е влюбена в Генджи. Това беше очевидно за всички. Емили обаче не знаеше, че тайната ѝ любов бе тайна само за нея. Начинът, по който го гледаше, лекото, но неизменно наклоняване на тялото ѝ към неговото, когато се намираха един до друг, промяната в тона на гласа ѝ не само когато разговаряше с него, но дори когато произнасяше името му. Ако всички чужденци бяха толкова прозрачни, то тогава техните интимни отношения трябваше да приличат на представление, изнасяно на сцена пред цялото общество. На какво приличаше това безотговорно незначитане на тайната на личните чувства?

В поведението на господаря Генджи нямаше ни най-малък намек за чувства, които да надхвърлят сферата на приятелството. Но това не беше показателно, тъй като той майсторски умееше да се прикрива. И все пак едва ли би отговорил на чувствата на Емили. Той имаше прекалено изтънчен вкус дори за един владетел и чужденка като Емили с нейните ограничени разбирания по интимните въпроси едва ли би привлякла вниманието му. Ако пророчеството в свитъците щеше да се сбъдне, то щеше да стане по най-неочакван начин.

Ханако чу шепота на гласове. Сега двамата пазачи се намираха един до друг. Тя мина пълзешком от другата страна и незабелязана се шмугна в гората.

Без проблем откри двата камъка от основата. Никога нямаше да запомни известните стихотворения, които другите жени с лекота рецитираха. Тя обаче отлично помнеше места, които някога бе виждала. Опипа ръбовете на единия камък, но не откри нищо и се премести на втория. Не знаеше какво търси, но каквото и да беше то, знаеше, че ще го намери тук. В свитъците Шидзука твърдеше, че ще остави за Емили знак за присъствието си. Първоначално Ханако реши, че става въпрос за самите камъни. Но какво друго можеха да означават те, освен че навремето тук е имало сграда? Това вече бе обяснено в свитъците. Трябваше да има нещо друго. Вторият камък приличаше на първия — плосък, тежък камък, забит в земята. Тя бавно премина през тревата натам, където ѝ се струваше, че трябва да се намира третият камък. И той наистина беше там. Но отново не намери нищо. Проследявайки въображаемата линия на стената, Ханако стигна до четвъртия камък. За разлика от останалите, този не бе здраво забит в земята. Преди шестстотин години това е била равна местност. Нагъването на земята по-късно и образуването на планински терен са станали причина през мястото да мине поток от водите на топящи се снегове, който е отмил почвата.

Ханако пъкна ръка под камъка. На първо време не напипа нищо друго, освен пръст и малки камъни. Продължи да опипва, но не откри нищо. Тъмнината беше прекалено гъста и очите не можеха да ѝ помогнат.

Ханако се смрази, когато чу приближаването на тихи стъпки. Някой вървеше в гъстата гора на разстояние около сто стъпки. Самураят — по силуета на неговата прическа, разбра, че това бе

самурай — се наведе и извади нещо от храста. Когато се изправи, той обърна профила си към Ханako. Държеше лък и стрела. Ханako не можеше да го види достатъчно добре, за да го разпознае. Щом той се запъти към Мушиндо, тя го последва. Бе късно и в манастира нямаше почти никакви светлини. Светеше единствено фенерът на стражата при портата. Мъжът заобиколи стражата и пъргаво се изкатери по една тъмна стена. След като стигна върха, за момент лицето му се освети.

Таро.

Ханako си припомни следобедата. Емили бе видяла Шидзука на близкото сечище. Таро бе скрил оръжието си на място, което едновременно му осигуряваше прикритие и бе удобно за стрелба дори за такъв неумел стрелец като него. Не бе убил Емили единствено заради загадъчното ѝ държане.

Ханako се забърза към бараката, където спеше Емили. Сега не биваше да мислят за посланията от някакви духове. Щом Таро бе опитал веднъж, щеше да опита още веднъж, и то със сигурност преди да напуснат Мушиндо. Той играеше ролята на таен убиец, което осигуряваше известно предимство за двете жени. Как най-добре да се възползва от това предимство?

На сутринта Таро реши да действа веднага щом тръгнат обратно към Йедо. Неговите воители щяха най-напред да заловят и да вържат Ханako, за да ѝ попречат да защити Емили.

Ако убиеха Ханako, Хиде никога нямаше да се присъедини към тях срещу господаря Генджи, независимо дали приемаше каузата им за справедлива или не. Таро се бе отказал да действа тайно. Щеше открито да убие Емили със своя меч.

— Госпожо Ханako, госпожо Емили — той застана на вратата на постройката на абата. — Готови сме да тръгнем веднага след като вие...

Усети как куршумът проби челото му още преди да чуе изстрела.

— Предател! — изкрещя Ханako зад затворената врата. Бе използвала гласа на Таро като ориентир и бе насочила оръжието натам, където предполагаше, че се намира главата му. Съмняваше се, че го бе уцелила. Щеше да бъде невероятен късмет.

Таро се хвърли назад възможно най-бързо и падна върху ръцете и колене си. От течащата кръв почти не можеше да вижда. В окото ли го бе улучила? Той дори не знаеше, че тя има пистолет.

— Госпожо Ханako! — проговори той. — Това съм аз. Таро.

— Знам кой си — отвърна Ханako — и знам какво си. — Преди зазоряване тя бе отишла в колибата на момичетата и бе казала на Кими колкото се може по-бързо да занесе съобщение в Йедо. Бяха заобиколени от предатели.

Сама ще отида, предложи Кими. Тук аз тичам най-бързо. Не можеш да тичаш през целия път до Йедо, отбеляза Ханako.

Не се налага. Господарят Хиромицу е приятел на господаря Генджи. Един от висшите му служители има имот наблизо. Той ще помогне.

Буйното момиче сега беше единствената им надежда. Ако тя не успееше скоро да доведе подкрепления, Таро и неговите мъже щяха да убият Емили. Освен пистолета си — посребрен револвер трийсет и втори калибър, който бе пристигнал от Калифорния като подарък от Старк — тя щеше да използва още един трик. Но той бе рискован и предпочиташе да не прибъгва до него, освен ако не я принудеха.

— Ханako, сигурна ли си в това, което казваш? — попита Емили. — Таро много пъти се е излагал на опасност заради мен. Не мога да повярвам, че е в състояние да ме нарани.

— Няма друго обяснение за лъка — Ханako започна да мести една от рогозките от пода. — Това няма да ги спре, но поне ще ги забави. Може би достатъчно.

— Може да е ходил на лов — предположи Емили.

— През нощта? Какво ще лови? Бухали?

— Може би е бил на лов през деня, разсеял се е от моето пелтечене и е забравил лъка и стрелите там.

— Самурай да забрави своето оръжие? — Това бе немислимо. Взеха друга рогозка и я сложиха до първата.

Лейтенантът каза на Таро:

— Загубили сте част от челото.

Таро бутна ръката му и сам притисна раната си с кърпа.

— Доведи момичето.

Той и неговите мъже се отдалечиха на петдесет крачки от жилището на абата. Щеше да е най-добре, ако успееха да убедят

Ханако, че са отстъпили. Иначе трябваше да нападнат постройката. Таро не знаеше колко добре умее да стреля Ханако. Никога не я бе виждал да се упражнява, така че вероятно не бе добър стрелец, макар да бе уцелила още с първия изстрел. Все пак на малко разстояние, в ограничено пространство и с решимостта на Ханако положението можеше да стане много опасно. Не се притесняваше, че може да загуби мъжете край себе си или да бъде убит самият той. Опасяваше се, че тя щеше да се бие до смърт, за да защити Емили. Точно това искаше да избегне, когато бе планирал да залови първо нея по пътя към Йедо. За зла участ по някакъв начин Ханако бе предугадила опасността.

— Ето я — лейтенантът грубо блъсна Кими напред. Ръцете ѝ бяха здраво вързани отзад.

— Вие сте обречени — просъска тя. — Предайте се и може да ви простят.

— Мълчи! — лейтенантът силно я удари с opakото на ръката си, повалейки я на земята. Рязко дръпна въжето, за да я изправи на крака, и се приготви отново да я удари.

Таро улови ръката му. Момичето бе замаяно от удара, от носа и устата ѝ се стичаше кръв, но, изглежда, тя въобще не страхуваше. Или беше изключително смела, или беше пълен идиот като огромния монах, който тихо бродеше из Мушиндо и винаги се усмихваше.

— Да не би да си някоя преоблечена принцеса — попита Таро, — която има властта да дава прошка?

— Прощката ще дойде от господаря Генджи, разбира се — отвърна Кими. — Всички знаят, че той има меко сърце.

— Ах ти, нагло дете! — лейтенантът извади меча си.

— Спри — нареди Таро. — Главата ѝ е по-полезна там, където е в момента. Поне засега. — Той щеше да докаже на Ханако, че надеждата ѝ за спасение е напразна. Момичето не бе успяло да се промъкне покрай неговите часовои.

— Няма да успеете — заяви Кими.

— А, разбирам — рече Таро. — Ти не си принцеса, ти си пророчица.

— Не аз — отвърна Кими, решително издавайки напред брадичката си, — а госпожа Шидзука е пророчица.

Подигравателното шушукане сред мъжете внезапно спря. Странните шумове в Мушиндо оказваха своето влияние. Както бе

отбелязал лейтенантът, мъжете бяха изнервени и споменаването на името на онази вещица определено не ги успокояваше.

— Тя отдавна е мъртва — каза Таро, — а мъртвият не може да оживее.

— Може би — отбеляза Кими, — но нейните пророчества са живи. Или вие не сте чували за „Есенния мост“?

— Не съществува такова нещо — отсече Таро. — Това е само приказка, за да се плашат децата. Нищо повече.

— А какво са онези свитъци, които госпожа Ханako и госпожа Емили четат?

Таро се изсмя.

— Емили превежда историята на нашия род. Дори селянка като теб трябва да го е разбрала.

— Вашата история не предрича ли срещата между госпожа Емили и госпожа Шидзука? В нея се казва: „Ние ще се срещнем в Мушиндо, където навремето се е намирала моята малка хижа. Само ти ще ме видиш. Когато другите погледнат, те няма да ме намерят. Но аз ще бъда там.“ — Кими не помнеше точните думи, но ги пресъздаде достатъчно вярно. Даже по-добре от достатъчно, след като видя как самураите се спогледаха през рамо. — Ти самият не намери ли основите на къщата?

— Откъде знаеш какво пише в свитъците? Въобще можеш ли да четеш?

— Имам уши — отвърна Кими. — Чух ги какво си говореха.

— Достатъчно! — лейтенантът дръпна въжето и Кими се строполи на земята. Той я повлече на открито към постройката на абата. — Госпожа Ханako! Вашият пратеник се провали! Единствената ви възможност е да се предадете! Нищо лошо няма да ви се случи! Имате думата ми!

— Каква тежест има думата на един предател? — провикна се Ханako. — Тя тежи по-малко от лебедовия пух. — Ханako отново стреля. Таро никога не я бе виждал да се упражнява. Явно го бе правила тайно. Ярво петно кръв се появи на гърба на лейтенанта малко преди да падне мъртъв на земята. Кими се изправи и побягна към постройката, а въжето се влачеше зад нея.

— Заловете госпожа Ханako, без да я наранявате — заповяда Таро. — Оставете Емили на мен.

Мъжете извадиха мечовете си и се хвърлиха напред. Прозвучаха още четири изстрела. Двама от нападателите паднаха. Таро се хвърли към вратата.

И се озова сред огнени пламъци. Ханako бе подпалила постройката. Таро изскочи навън и се затъркаля по земята, за да угаси огъня по дрехите си.

— Стига сте зяпали! — провикна се той към мъжете. — Намерете ги! — Няколко мъже се спуснаха към вратата на горящата колиба. — Не там, идиот! — Ханako можеше да рискува живота си, но никога нямаше да остави Емили да умре. — От другата страна!

— Оттук! — каза Кими на Ханako и Емили. — Бързо! — Озовяха ли се веднъж в гората, можеха да поемат по някоя от стотината тайни пътеки, които щяха да ги отдалечат от Мушиндо и да ги отведат в околните долини и планини, където щяха да бъдат в безопасност.

Но Емили много ги бавеше. Мъжете на Таро ги настигнаха, преди да са достигнали най-близкото дърво. Ханako извади своя къс меч и застана пред приятелката си.

— Глупак — нападна тя Таро. — Ти най-добре от всички трябва да знаеш защо.

— Бъдещето на нашия народ е по-важно от всеки друг човек — отвърна той. Можеше ли да я обезоръжи, без да я убие? Щеше да бъде трудно. Виждал я бе как борави с меч на същото това място. Тя умееше да използва меча си по-добре отколкото повече от неговите мъже.

— Бъдещето е тайна за теб, за мен, за всички — рече Ханako. — Всички, с изключение на господаря Генджи. Как дръзваш да се изправяш срещу него?

— Дошло е време ние да правим история, а не да повтаряме измислици — отговори Таро. Отскочи наляво, после надясно. Ако успееше първо да убие Емили, нямаше да има причина да продължат битката. Ханako може би щеше да се предаде.

Ханako пренебрегна първото движение на Таро и се отмести, за да посрещне второто, сякаш мислеше, че той започва да напада. Двама от мъжете видяха празното пространство, което тя искаше да видят и се хвърлиха да я заловят откъм гърба. Тогава тя рязко се извърна и уби първия с движението на меча си нагоре, а втория с движението на меча

надолу. Ханako не би могла да победи двама самураи, които възнамеряват да използват мечовете си. Но двама самураи, които се опитват да я заловят, вместо да я убият, бяха далеч по-малко предизвикателство. Тарo съзря откритата се възможност. Сега гърбът ѝ бе обърнат към него. Той скочи напред и обви ръцете си плътно около нея.

— Престани да се съпротивляваш — нареди ѝ той. — Всичко вече е свършено.

Мъжете заобиколиха Емили, но не посмяха да я докоснат. Той бе заповядал да заловят Ханako, без да я наранят, и да оставят Емили на него. Тъй като самият той бе хванал Ханako, но не бе направил нищо на Емили, мъжете не можеха да изпълнят нарежданията му. Без конкретни заповеди те се чувстваха объркани при промените се обстоятелства. От малки бяха учени да се подчиняват, без да задават въпроси. Почти никакво внимание не бе обръщано на поемането на инициативата. Точно това бе предпоставка за слабата компетентност на техния лидер, който бе издал невъзможни за изпълнение заповеди.

Колебанието на самураите се задълбочаваше от статута на Емили. Допреди няколко минути те се бяха отнасяли към нея с голямо уважение заради продължителната ѝ връзка с господаря Генджи и ролята ѝ в сбъдването на някои пророчества. За тях бе почти невъзможно изведнъж да започнат да мислят за Емили като за чужденец, който трябва да бъде жертван. Неспокойната нощ, прекарана в Мушиндо, също ги объркваше. Зловещите звуци, примесени с многобройните слухове и легенди за това място, подтикваше много от мъжете да чуват и виждат несъществуващи неща. Никой не искаше да бъде убиецът на Емили. Тарo трябваше да стори това.

— Дръжте госпожа Ханako — нареди Тарo. Когато мъжете се заеха да изпълняват заповедта, един голям камък се стовари върху десния му крак. Внезапната болка го накара да загуби равновесие, докато Ханako се опитваше да се отскубне от неговата хватка. Той падна заедно с нея на земята. Кими вдигна камъка, за да го удари отново, но бе принудена да отскочи встрани, тъй като един от мъжете замахна с меч си към нея. Първият удар за малко да я нарани. Вторият не постигна нищо друго, освен да разреже високата трева. Тя беше избягала.

Падането достатъчно разхлаби хватката на Таро. Ханako все още държеше своя меч в ръка. Тя се извърна достатъчно и силно заби меча си в тялото на Таро. Острието навлезе дълбоко под ребрата му.

— О! — Таро отстъпи назад.

Ханako извади острието от тялото на Таро, заби го в мъжа, който се намираше най-близо до нея, и така започна да си проправя път към Емили. Тъй като мъжете имаха заповед да не нараняват Ханako, те не можеха да сторят нищо друго, освен да отстъпват там, където тя минаваше.

— Господарю! — мъжете се впуснаха да му помогнат.

— Пазете се! — заповяда Таро.

Кръвта напои дрехите му. Той притисна ръце към раната. Вътрешните наранявания бяха сериозни, но той успя да спре кръвотечението. Бяха се озовали там, откъдето бяха започнали, наобиколили Емили и Ханako, а Ханako стискаше меча си в ръка, готова да убива и самата тя да умре. Само за няколко минути Таро бе загубил шестима самураи. При това вражеската сила се състоеше от една чужденка, едно дете и въоръжената съпруга на най-добрия му приятел.

Достатъчно.

Таро се изправи на крака.

Той пренебрегна силната болка, въпреки че нараняванията изглеждаха смъртоносни. Ако не успееше да убие Емили, целият план можеше да се провали още преди да е започнал. Тя трябваше да умре независимо на каква цена. Той се насочи към двете жени.

— Госпожо Ханako — започна Таро, — недейте безполезно да се принасяте в жертва. Какво ще прави синът ви без майка? — Надяваше се думите му да отвлекат вниманието ѝ, за да успеят мъжете да я изненадат. Добре знаеше обаче, че нищо не е в състояние да отслаби нейната решителност.

Ханako държеше меча насочен право към очите на Таро.

— Той ще бъде верен самурай — отвърна тя — като баща си и ще умре достойно. Чест, от която вие сам се лишихте. — Емили не биваше да бъде наранена. Госпожа Шидзука бе пророкувала, че тя ще да роди дете на Генджи. Ако това не се случеше, кой знае какви трагични последици щеше да предизвика! Ханako равномерно

пристъпяше от ляво на дясно, опитвайки се да не губи от поглед нито един от враговете.

С вик на изненада един от мъжете на Таро се свлече на крака. Сложи ръка на главата си. Тя се окървави. Погледът му се разконцентрира.

Втори камък проряза бузата на друг самурай.

Третият камък за малко да улучи самия Таро.

— Много добре, Горо — рече Кими, — много добре.

— Кими — отвърна й Горо и взе друг камък.

— Помни, ако ни подгонят, бягай колкото сили имаш към „Топлата пролет на гъбите“ — продължи Кими. — Не се тревожи за мен. Аз съм малка. Мога да се скрия в тревата.

— Кими — повтори в отговор Горо.

— Горо — отвърна му Кими.

Горо хвърли камъка. Той бе удивително точен на разстояние петдесет стъпки. Преди да започне да се прави на монах, той често убиваше зайци за майка си. Тя също страдаше от идиотизъм като Горо. Това бе единствената причина ревностните будисти от селото да не ги прогонят, защото нарушават закона на Буда, убивайки разумни същества. Тъй като бяха идиоти, те вече бяха наказани. Освен това имаше едно нещо, което майката на Горо правеше по-добре от нормалните хора. Тя готвеше прекрасно. Нейното заешко задушено беше невероятно вкусно. Откакто се правеше на монах, Горо не бе убивал живо същество. И понеже майка му бе умряла, никой вече не правеше заешко задушено. Нито пък някой носеше в селото цели торби със зайци, откакто Горо бе спрял да ги замерва с камъни.

Щом предателите самураи видяха Горо, те бързо залегнаха. Хвърлянето на камъни беше добър тактически ход, за да се спре нападението над двете жени. Как можеха всички те да се обърнат срещу господаря Генджи? Когато Кими бе съвсем малко момиче, тя и другите деца в селото бяха гледали прочутата битка. Стотици самураи го бяха обкръжили и изстрелваха стотици куршуми срещу него. В руините на Мушиндо все още се намираха много от тези куршуми. Нито един обаче не докосна господаря Генджи. Това беше логично.

Как бе възможно куршум да улучи господаря, който можеше да вижда бъдещето? Той просто знаеше къде ще отидат куршумите.

По принцип Кими никога не би посмяла да заговори самурай, камо ли да хвърля срещу него камъни. Но сега беше различно. Тя помагаше на господаря Генджи. Господарят Генджи винаги побеждаваше. Той виждаше бъдещето, следователно никой не можеше да го победи. Без съмнение вече бе видял измамата и бе предприел мерки, за да сломи предателите. Може би щеше да пристигне всеки момент начело на прочутата си конница, с развети знамена, с проблясващи остриета на копията и с верни самураи, които крещат неговото име като боен вик. Каква прекрасна гледка щеше да бъде това.

Разбира се, триумфът на господаря Генджи можеше да се прояви и по съвсем различен начин, който тя дори не можеше да си представи. Какъв бе онзи прочут израз? Старите хора в селището винаги го повтаряха, когато се опитваха да изглеждат мъдри. А, да.

„Господарят Генджи казва: «Предвиденото винаги се сбъдва по непредвидими начини.»“

Старите хора твърдяха, че са го чули да казва така след битката, когато той и шепата самураи около него бяха победили армията на Лепкавото око. Кими се чудеше дали това беше истина. За разлика от повечето жители в селото, тя бе виждала господаря Генджи отблизо и го бе чувала да говори. Бе подслушала един обикновен разговор, нищо повече. Но личното впечатление ѝ бе създавало представа за неговия характер. Представяше си, че той най-вероятно ще се усмихне с онази типична за него усмивка и ще каже нещо забавно, а не сериозно и старомодно като думите, които му се приписваха.

— Прицели си в онзи отстрани на Таро — препоръча тя.

— Кими — каза в отговор Горо.

— Горо — отвърна му тя.

— Кими — повтори пак Горо и хвърли камъка.

— Спрете да се криете като глупаци — изсъска Таро. — Използвайте лъковете си. Ти уцели този идиот, който хвърля камъните. И момичето също. Ти убий чужденката. — Той самият би убил Емили, ако не му пречеше раната. — Внимавай по погрешка да не улучиш госпожа Ханако.

— Господарю — отвърнаха двамата мъже. Извадиха стрели, поставиха ги на лъковете и опънаха тетивата.

Дворецът „Спокоен жерав“, Йедо

Няколко самураи чакаха пред портите, когато пристигна Чарлс Смит. Той яздеше кон, понеже Генджи го бе предупредил, че ще излизат на сутрешна разходка. Всички дълбоко му се поклониха, щом той слезе от коня. Един от мъжете пое юздите и все още наведен в поклон, каза нещо на японски, което Смит изтълкува като уверение, че ще се погрижат добре за коня.

— Благодаря — отвърна Смит и на свой ред се поклати. Той не знаеше много за Япония и японците, но предполагаше, че учтивото отношение винаги щеше да бъде разбрано добре дори без думи. Помалката врата бе отворена и самураите отново се поклониха, а техният водач даде знак на Смит да мине пръв. Основната порта се използваше само когато господарят Генджи пристигаше или заминаваше, или когато го посещаваха високопоставени лица. Смит не се обиди. Древните култури строго спазваха традициите. Когато тези традиции биваха унищожавани или изоставяни, културите неизбежно замираха.

Това сполетя ацтеките в Мексико и инките в Перу при пристигането на испанците. Щом англичаните и французите стъпиха в Северна Америка, същото се случи с хуроните, мохиканите и чероките, сега това ставаше със сиуксите, шайените и апахите. Когато неговите деди бяха пристигнали на Хавайските острови в началото на века, милиони хавайци събираха богати реколти от таро, ловяха риба в изобилие, почитаха богове и табути, които създаваха равновесие и хармония между природата и обществото. Днес броят на този народ бе намалал десетократно заради донесените от американците и европейците болести, заради деморализацията в резултат на провала на техните богове. Той се намираще на ръба на оцеляването и асимилирането. Това, което се случваше в Новия свят, се случваше също така и в Стария свят. Руската армия покоряваше татарите и казахите, последните останки от Монголската империя, управлявала навремето по-голямата част от два континента — от Тихия океан до Балтийско и Черно море. Британците, французите и дори холандците си поделяха Африка на свои имперски владения. В Азия Индия бе

погълната от Британската империя. Британия, Франция и Русия вече бяха обърнали поглед към Китай. А след Китай не следваше ли Япония? Японците бяха войнствено общество, каквото са били инките и ацтеките, но те бяха победени. Японците бяха многоброен народ, над четиридесет милиона, но индийците и китайците бяха далеч по-многобройни и също бяха на път да бъдат покорени. Японците не бяха така податливи на непознати болести като хавайците, но бяха въоръжени с мечове и копия и малко на брой стари мускети, докато западните сили разполагаха с изобилие от най-смъртоносните оръжия, които науката някога бе произвеждала. За японците модерният начин на водене на война щеше да бъде също толкова смъртоносен, както чумата, срещу която те нямаша защитни сили.

Природният закон, открит от Чарлс Дарвин, властваше сред хората и народите, така както и сред животните в джунглата. Само най-способните оцеляваха.

Смит осъзнаваше всичко това. Той разбираше, че японците бяха обречени и затова не се обиждаше от надменната им гордост, нито от неприкритата им омраза, наподобяващи на незнанието и самонадеяността на духовете, които все още не осъзнават, че телата им вече са мъртви.

Залезът на японците бе неизбежен, също както изгревът на слънцето. Безспорно източните цивилизации са били велики в миналото. За да се увери в това човек, достатъчно е да погледне Тадж Махал или Великата китайска стена, или Златния Буда в Камакура. Смит бе виждал всяко едно от тези места със собствените си очи и затова знаеше. Но дните на величието на източните народи отдавна бяха отминали. Индия, Китай, Япония и всички останали недоразвити общества разчитаха на непроменената стабилност — великия идеал на Изтока. Те нямаша концепция за развитие и затова щяха да бъдат унищожени от същото това развитие. Разликата между Изтока и Запада не се състоеше в силата на парата, топовете, армиите или армадите, а както при всичко човешко, тя се свеждаше до вярата. Западът вярваше, че златната ера на човечеството тепърва предстои. Изтокът вярваше, че тя е отминала. Ето в това беше разликата.

Смит не изпитваше особен антагонизъм спрямо японците, въпреки че техните ръководители не криеха неприязненото си отношение към западниците. Те не можеха да се освободят от

прегръдката на стагнацията и упадъка, която от столетия ставаше все по-силна. Освен естественото чувство на превъзходство Смит изпитваше и симпатия, каквато всеки цивилизован човек би трябвало да изпитва към обречените на изчезване. И естествено той не изпитваше антагонизъм персонално към Генджи. Дори всъщност го харесваше. Не му доставяше удоволствие фактът, че в дългосрочна перспектива Генджи също бе обречен. Той просто виждаше реалността и я приемаше. Генджи предизвикваше у него съчувствие, тъй като по душа беше много напредничав. Той беше един от малкото японци, които настояваха за повсеместното налагане на западните знания и методи. Но той беше твърде нищожен, а и вече беше твърде късно. В много отношения Япония се намираще там, където се бе намирала Европа преди петстотин години. Пет столетия не можеха да се наваксат за времето, с което разполагаше Япония, преди да бъде покорена. В началото на двайсети век, тоест след по-малко от три десетилетия, Япония, както и целият източен свят щяха да се управляват от западните държави.

Единственият въпрос беше от кои държави. С подходяща администрация във Вашингтон това можеха да бъдат Съединените щати. И защо не? Кой казваше, че законите на съдбата бяха спрели да съществуват на западния бряг на северноамериканския континент? Средиземноморието е било римска провинция през епохата на цезарите. Защо Тихоокеанският район да не бъде американска провинция в наши дни? Смит не виждаше никаква пречка.

Самураят го преведе през един новопостроен коридор във вътрешната градина на двореца. Там Смит с изненада видя Генджи да седи върху стол в главната стая, която с още по-голямо учудване установи, че бе изцяло подредена като приемна в западен стил. Генджи носеше традиционното самурайско облекло. Единственото изключение бяха краката му, които бяха обути в английски ботуши за езда вместо с обичайните сандали.

— Господарю Генджи — каза Смит, — виждам, че най-сетне сте решили да започнете да се променяте според западния модел.

Генджи се изсмя.

— Не бих го нарекъл промяна. По-скоро е опит — той махна с ръка към стаята. — Среща ли всичко това вашето одобрение?

— Искате ли питане? Прилича досущ на моята дневна в Хонолулу.

Генджи се усмихна.

— Би трябвало. Като наръчник използвах вашето описание. От думите ви разбрах, че климатът на Хаваите не се различава много от този в Япония през топлите сезони.

— Да, така е. Въпреки това зимата е доста различна.

— През зимата може би ще сменя декора според описанието на лейтенант Фарингтън за дома му в Охайо — рече Генджи.

Доброто настроение на Смит се изпари моментално при споменаването на Фарингтън.

— Рискувате да си създадете повече проблеми от необходимото — каза Смит. — По-добре е да си изберете една схема и да се придържате към нея.

Смит се засегна, защото подозираше, че Емили предпочита Фарингтън пред него. Никога не бе забелязал някаква тайнсвена романтика или интимност помежду им в кратките моменти, когато ги бе виждал заедно. Но нейните чувства към Смит не бяха особено топли. Тъй като тя беше дала ясно да се разбере, че щеше да избере един от двамата, Смит не се съмняваше в нейното решение. Не се бе отказал да я ухажда само защото не бе малодушен. Докато не бъдеше обявено решението ѝ, винаги имаше шанс.

Смит заложи на този шанс не защото обичаше Емили, а защото я желаше повече от всичко друго в своя живот. Несъмнено тя бе най-красивата жена, която бе виждал на живо, на картина или в представите си. Това, че не обичаше Емили, не го притесняваше особено. Любовта бе за жените и децата, не за мъжете. Жените бяха зависими и състрадателни, докато мъжете бяха силни и властни. Това също съответстваше на теорията на Дарвин. Здравият и активен мъж — както здравата и активна държава — винаги се бореше за по-голяма власт и за по-големи владения.

— Има нещо, което не разбирам в западния архитектурен стил — отбеляза Генджи.

— Какво е то? — попита Смит.

— Липсата на гъвкавост. Една стая служи само за определена цел. Веднъж поставено на определеното място, обзавеждането си остава там. Смятате ли, че това е логично?

— О, да — отвърна Смит. — Стаите си остават така, както са наредени, тъй като имаме много мебели и здрави и солидни стени. Вие

променяте стаите си според случая, защото имате по-малко мебели, а вместо стени използвате подвижни паравани.

— Виждам логиката в двата случая. Това, което исках да попитам, е дали смятате, че вашият начин е по-логичен от нашия?

— Ако ми позволите да бъде откровен, без да ви обидя — започна Смит, но спря.

— Никога не се обиждам от прямотата — отвърна Генджи. Усмихна се и добави: — Освен това се старая никога да не се обиждам и от умишлена обида.

— Моля за извинение, сър, но бях останал с впечатлението, че самураите са готови да отвърнат с мечовете си на най-малката обида.

— Така е и това е глупаво прахосничество на време, усилия и живот. Все едно да предоставите контрола върху спусъка на вашия пистолет на всеки, който би искал да го дръпне. Ще го направите ли?

— Разбира се, че не.

— Аз също предпочитам да не го правя — Генджи леко се поклони. — Продължете, моля.

— В западните стаи има повече логика, отколкото в японските, тъй като има повече логика в присъствието на маси и столове, отколкото в отсъствието им. Обзавеждането в западен стил позволява на човешкото тяло, когато почива, да се намира в по-здравословна и естествена поза, отколкото като се притискат мускулите и се спира движението на кръвта при седенето на пода. Освен това солидните стени са далеч по-ефективна защита от лошото време, насекомите и вредителите и осигуряват далеч по-голяма сигурност, отколкото хартиените стени. Смятам, че този аспект ще ви допадне особено много, тъй като сте самурай.

— Сигурността не се дължи на здравината на стените — отбеляза Генджи, — а на лоялността на подчинените. Без нея дори стени от непроницаема стомана няма да могат да ме защитят.

— Господарю — Хиде, началникът на охраната на господаря Генджи и най-висш генерал, се появи в градината. До него се намираше лейтенант Робърт Фарингтън, военноморският аташе и съперник на Смит за ръката на Емили Гибсън.

— Съжалявам, че ви безпокоя — рече Фарингтън. Той хвърли враждебен поглед към Смит. — Сигурно не съм разбрал правилно вашата покана.

— Съвсем не — отвърна Генджи. — Моля, влезте.

— Извинете, господарю Генджи, но предпочитам да се намирам другаде, само не и в компанията на сегашния ви гост.

— Ние точно отиваме другаде. Моля, присъединете се към нас.

Смит се изправи, поклони се на Генджи и отвърна на враждебния поглед на Фарингтън.

— Не се чувствайте неудобно, адмирале. Винаги съм готов да отстъпя пред героите от гражданската война. — Начинът, по който изрече думите, изразиха мислите му много по-красноречиво от самите думи.

Генджи видя как Хиде леко пристъпи, за да заеме по-удобна позиция и при нужда да извади своя меч и да разсече Фарингтън с едно движение. Двамата самураи в коридора напрегнато наблюдаваха Смит. И двамата американци бяха въоръжени с револвери. За ужас на подчинените си Генджи не се вслуша в съвета им и не поиска американците да оставят оръжията си, преди да влязат при него, тъй като ги смяташе за приятели. Въпреки това самураите бяха готови да нападнат. Вероятно готовността им бе малко прекалена. Американците по принцип ръкомахаха и извършваха повече движения от японците. Тези непредвидими движения караха охраната често да посяга към своите мечове. Ако можеше да върне времето назад, той би поискал своите познати да оставят pistolетите си на входа по-скоро заради тяхната безопасност, отколкото заради своята собствена.

— Е, добре, ако някой се откаже да язди заедно с мен, това само ще улесни нещата за Емили — поде Генджи. — Питам се обаче дали това наистина е разумно? Американските жени не ценяха ли високо възможността сами да избират? — Както и очакваше, думите му изненадаха и двамата мъже. Те преместиха погледите си върху Генджи.

— Какво общо има Емили? — попита Смит.

— Тя ще е в основата на нашия разговор — отвърна Генджи. — Аз като неин приятел, а вие като кандидати за ръката ѝ.

— Простете възражението ми, господарю Генджи — промълви Фарингтън, — но не виждам каква е връзката между това и въпроса дали мистър Смит и аз ще решим да яздим заедно с вас. И двамата сме ваши приятели, и двамата искаме ръката на Емили. От това по никакъв начин не следва, че той и аз трябва взаимно да търпим компанията си.

— Освен това ние имаме споразумение, сър — допълни Смит, — че ще се отнасяме джентълменски един към друг само когато си казваме довиждане, ако по някаква нещастна случайност се окажем и двамата на едно и също място.

Фарингтън направи лек поклон в западен стил по посока на Смит.

— Тъй като вие сте пристигнали преди мен, сър, аз няма повече да преча на разговора ви с господаря Генджи.

— Напротив — отвърна Смит, отправяйки аналогичен поклон към своя съперник, — тъй като аз вече имах възможността да разговарям с него, очевидно трябва да ви отстъпя тази чест.

— Позволявам си да съм на друго мнение, сър — възрази Фарингтън.

Генджи въздъхна. Отново бе загубил тяхното внимание. По принцип той беше спокоен човек, но непрестанните препирни между тези двамата надхвърляха границата на неговото търпение. Колко много се различаваха американците от японците. Ако бяха самураи, те щяха да решат спора си в двубой още преди много време. Естествено нито един здравомислещ самурай нямаше да губи толкова много енергия заради някаква си жена, още повече заради такава като Емили, без обществено положение, богатство или политически връзки.

— Можете да спорите и да си отстъпвате каквото искате, колкото искате, когато и където искате. Аз ще се извиня и ще си върша работата. Мога ли да предам на Емили вашето съжаление за отсъствието ви?

— Извинете, господарю Генджи — каза Фарингтън, — но бях останал с впечатлението, че Емили е извън града в момента.

— Така е.

Смит се изсмя.

— Разбирам вашия план, господарю. Ще отидем на езда, за да я посрещнем.

Генджи се поклони в знак на съгласие.

— И по пътя — продължи Смит, докато гледаше Фарингтън — ще решим въпроса кой ще спечели ръката на Емили.

Генджи отново се поклони. Според него това бе единственото решение. Емили не бе постигнала никакъв напредък във вземането на решение в течение на шест месеца, откакто за първи път бе срещнала

дватама мъже. Наложително беше да избере един от двамата и да напусне Япония колкото се може по-скоро.

— Забравихте ли предупреждението на Емили? — попита Фарингтън. — Тя ще се откаже и от двамата, ако допуснем някаква форма на насилие помежду си.

— Ако тя не е там, как би могла да разбере? — отвърна Смит.

— Нима перманентното отсъствие на един от нас няма да бъде достатъчно красноречиво доказателство?

Смит сви рамене.

— Победителят ще трябва да измисли някаква убедителна история.

— Да не предлагате да излъжем Емили?

— Защо не? Какво значение би имало това за нея?

— Една лъжа си е лъжа и аз няма да я допусна — отсече твърдо Фарингтън.

Смит се усмихна.

— Успокойте се, сър, и бездруго няма да ви се наложи.

— Нито пък на вас. Отказвам да участвам в подобна измама.

Подигравателна усмивка заигра на лицето на Смит.

— Колко удобно, адмирале. Тъй като навремето не сте се колебаели да стреляте по беззащитни жени, не съм изненадан от сегашните ви усилия да се скриете зад техните думи.

— Винаги ни обвинявате, че у нас липсва логика — Генджи изпревари отговора на Фарингтън. — Ако поведението ви в момента е пример за логиката на западниците, трябва да призная, че аз въобще не я виждам. Според мен господин Смит предложи подходящо и логично решение.

— Това, което изглежда логично, невинаги е етично — възрази Фарингтън. — Да, изборът на Емили ще бъде направен без нейно участие, ако единият от нас двамата убие другия. Но тя вярва в нас, че ние няма да постъпим така. Следователно етиката изисква от нас да се съобразим с нейното доверие, макар резултатът от това да не е напълно задоволителен. Силно обичам Емили, за разлика от господин Смит, и затова знам, че той не може да я направи щастлива, защото не може да се отнася към нея подобаващо и с любов. Опасявам се обаче, че тя е на друго мнение и ще залитне по неговата изкуствена привлекателност. Добрият му външен вид, богатството му, чарът му. Логично е да

приема предложението за дуел, тъй като не се съмнявам в победата си. Така бих спасил Емили от един нещастен живот с неправилния съпруг. Но не мога, защото съм дал дума. Губя, сър. Признавам го.

Лицето на Смит ставаше все по-червено, докато слушаше Фарингтън.

— Как може да говорите за моите най-съкровени чувства? Какво знаете вие за тях?

— Не е трудно човек да ви разбере — отвърна Фарингтън. — Когато човек може така лесно да излъже по някаква причина, без проблем може да излъже и за друга. А един лъжец не е подходящ съпруг за Емили.

— Господа — Генджи прекъсна препирнята, която, по всичко личеше, щеше да се превърне в безкраен спор, — нека да се качваме на конете. Ако язденето не ни доведе по-близо до някакво взаимно приемливо решение, то поне ще ни отведе по-близо до Емили.

Независимо от нежеланието на Фарингтън да приеме предложението на Смит за дуел, Генджи се надяваше, че по пътя към Мушиндо можеше да се стигне до дуел и така да бъде решена дилемата. Те трудно успяваха да се въздържат дори за няколко минути, когато се намираха един до друг. Как ли щяха да оцелеят, ако трябваше да останат заедно цели два дни?

Според Генджи това бе невъзможно.

Фарингтън се излегна и се вгледа в тъмнината между звездите. По време на войната бе прекарал много ноци сам на брега под безбрежния небесен свод. В онези дни не можеше да стои дълго време в сграда. Може би бе виждал твърде много трупове сред руините на градовете от Юга, които бе помагал да се обкръжат и бомбардират. Когато войната свърши, фобията му изчезна. Може би краят на насието бе изкоренил от сърцето му току-що започналия да се заражда страх. Той така и не разбра.

Генджи, Смит и останалата част от пътуващата група бяха някъде зад него. Вероятно бяха отседнали в някоя от селските къщи в селището, покрай което бяха минали същия ден. Представяше си колко неудобно се чувстваше Смит от факта, че Фарингтън пътуваше пред останалите. Не успя да сдържи усмивката си. Фарингтън бе приел

предложението на Генджи само при условие, че пътува самостоятелно и отделно от Смит. Смит, разбира се, енергично бе възразил.

„Какви гаранции имаме — попита Смит, — че след като се изгубите от погледа ни, няма да се впуснете напред с цел да получите предимство, като пристигнете пръв?“

„Имате думата ми, че няма да постъпя така“ — отговори Фарингтън.

„Вашата дума?“ — запита язвително Смит.

„Думата ви е достатъчна“ — намеси се Генджи.

„Господарю Генджи, нека поне вашият генерал Хиде го придружи, за да, да речем, не се изгуби“ — предложи Смит.

„Бил съм в Мушиндо и преди, пътят не е труден — възрази Фарингтън. — Ще е удобно ли да се срещнем на сечището на изток от манастира?“ — попита той Генджи.

„Добре“ — съгласи се Генджи.

„Доскоро“ — рече Фарингтън, поздрави Генджи и пое на път. Сигурен бе, че Смит ще го застреля в гърба. Нямахше почти никаква разлика между лъжеца и мерзавеца, а един мерзавец би направил всичко, за да постигне целите си. Чу зад себе си разгневения глас на Смит да протестира. Но не последва изстрел.

Да се спаси от компанията на Смит не бе единствената причина, поради която Фарингтън поиска да язди сам. Нуждаеше се от самота, за да подреди мислите си, които бяха прекалено объркани. Не се съмняваше в чувствата си към Емили. Бе влюбен в нея. Това би трябвало да внесе яснота в неговото поведение, но не ставаше така, тъй като съществуваха твърде много въпросителни и прекалено малко сигурни отговори.

Най-обезпокоителната от множеството неясноти бе естеството на връзката между Емили и Генджи. Още първите слухове, които бе чул, се основаваха на голи факти. Всеки започваше задъхано и твърде енергично разказа си как някаква красива млада мисионерка на име Емили Гибсън живее в двореца на господаря Генджи, един от най-развратените владетели в Япония. Дотук общото между разказите свършваше.

Те безсрамно нарушавали Божиите и човешките закони срещу смесените бракове на религиозна и расова основа.

Били набожни християни — единият покръстващ, а другият покръстван, които живеели като монах и монахиня.

Тя била отчаяно пристрастена към сатанинския опиум, а той бил нейният умишлен снабдител.

Той бил сексуално извратен човек, който я съблазнил и пристрастил към своите нечестиви ориенталски обичаи, и тя се била превърнала в трогателна и деградирала робиня.

Тя въобще не била мисионерка, а таен политически агент на Франция, Русия, Англия, Холандия, Съединените щати и дори папата, която осъществявала заговор в полза на или срещу шогуната или императора с цел да предаде контрола върху страната в ръцете на Франция, Русия, Англия, Холандия, Съединените щати или папата.

Той бил не само развратен, но и умопомрачен човек, убеден, че е пророк. Кроял план, в който изпадналата толкова ниско жена също била замесена. Целта на този план била да се самопровъзгласи за първосвещеник на една нова религия, която би му позволила да измести императора, шогуната, Буда и древните богове на Япония и да се превърне във върховен управител на нацията от фанатици, вярващи единствено в него.

Слуховете, които бе чувал по време на войната сред моряци и войници, не представляваха нищо в сравнение с чутото от Фарингтън през първата седмица след пристигането му в Йедо. Като че ли потресаващият факт, че една жена от Запад живее в двореца на източен владетел, не бе достатъчен. Невъобразимите спекулации се подсилваха от скандала, свързан със сектата „Светлината на правдивото слово на пророците на Христа“, от името на която Емили бе дошла като мисионерка в Япония. Църквата „Правдивото слово“ се бе разпаднала преди три години заради обвинения в такива страшни злоупотреби, че човек трудно можеше да повярва на ушите си. Дори потулените официални открития подсказваха за извратени и скандални плътски удоволствия, които идеално биха подходили на Содом и Гомор.

Фарингтън никога не повярва напълно на слуховете, но не ги и пренебрегна. По време на войната разбра, че невероятното понякога отговаря на истината. Мъжете неусетно можеха да се превърнат в големи зверове от животните в африканската джунгла. Но докато природният закон ограничава онези диви същества, то мъжете, които губят своята човештина, нямат спирачки.

Слуховете за пристрастеността към опиума предизвикваха най-голяма тревога у Фарингтън. По онова време той не бе срещал, нито пък зървал Емили Гибсън, нито нейния войнствен домакин, така че не знаеше за тях нищо повече от противоречивите слухове. При една обиколка на флотата по източните пристанища обаче бе посетил Хонконг и със собствените си очи бе видял коварната и опорочаваща сила на опиума. Ако мис Гибсън бе пристрастена, нищо не можеше да я спре да си набави опиум. В бордеите на Хонконг бе виждал дрогирани жени да предлагат какви ли не извратени удоволствия на всеки, който е в състояние да им плати. Бе шокиран и опечален, че негова сънародничка, и при това християнска мисионерка, можеше да изпадне до същото положение.

Той обаче не изпитваше нищо повече от нормалното съжаление, което всеки джентълмен би изпитал към нещастията на една дама. Светът наистина бе пълен с много мъка. Не хранеше надежда, че е в състояние да облекчи страданията на всеки нещастник, изправил се на пътя му. През войната много пъти бе учил този урок. Така че той съчувстваше на Емили Гибсън, но не възнамеряваше да се намесва лично.

И тогава я видя.

Беше по време на прием в посолството, чиято цел беше да срещне членове от все по-многобройната американска делова общност в Япония с влиятелни местни благородници. Заради антизападните настроения сред японците се налагаше посолството да се обкръжи с въоръжен контингент на американските военноморски сили.

— За съжаление това намалява ефекта от добронамерената атмосфера, която би била полезна за нашите цели — бе отбелязал посланикът.

— А може би не — възрази Фарингтън. — Демонстрираната от нас военна сила може да се възприеме по по-благосклонен начин, отколкото си представяме. Войските на шогуна патрулират по всички пътища, които водят насам, и несъмнено всеки владетел ще пристигне със собствен конвой. За разлика от китайците, японците явно харесват въоръжените войници.

— Да се надяваме, че е така — заключи посланикът. Тогава пристигна един от поканените владетели и посланикът възкликна: — Боже мой. Колко нагло. Той я е довел.

— Сър?

— Тази персона е владетелят Генджи, влиятелен член на вътрешния съвет на шогуна. Споменаваха ти за него.

— Простете, сър. Чух толкова много японски имена през седмицата, откакто съм тук, че ми е трудно да ги запомня добре. Страхувам се, че не си спомням какво сте ми казвали за него.

— А помниш ли онази мисионерка, за която ти бях разказвал? Емили Гибсън?

— Да. Тъжна и необичайна история.

— Това е жената с господаря Генджи.

Първо видя косата ѝ да проблясва като злато сред множеството тъмни глави. След това погледът му се плъзна по тялото ѝ, учудващо добре оформено, облечено в доста старомодна рокля, каквито са се носили преди поне едно десетилетие.

— Няма начин да го предотвратим — рече посланикът. — Не можем да си позволим да обидим господаря Генджи — той поведе Фарингтън към новопристигналите гости.

— Добър вечер, посланик Ван Вакенбург — поздрави го Генджи. — Благодаря за любезната ви покана.

Генджи не изглеждаше като някой мрачен войнствен владетел, както бе очаквал Фарингтън. Той с охота се усмихваше. Освен това цялостното му държание въобще не беше войнствено, а по-скоро леко женствено. А най-изненадващото бе, че той говореше английски почти без акцент.

— Удоволствието е изцяло мое, господарю Генджи — отвърна посланикът. Той отправи вежлив поклон към придружителката на Генджи: — Госпожице Гибсън, радвам се да ви видя отново. Отдавна не сме се срещали.

— Благодаря, сър — рече Емили.

— Господарю Генджи, госпожице Гибсън, това е лейтенант Робърт Фарингтън, новоназначеният военноморски аташе.

Бяха разменени още няколко любезни думи. Фарингтън не чу почти нищо и забрави дори собствените си думи в мига, когато ги изговори. Нима въобще някога бе виждал такава перфектна жена? Със сигурност можеше да твърди, че не е. Но вниманието му не беше привлечено от нейната красота или по-скоро не беше привлечено единствено от нейната красота. В открития поглед и загатнатата

усмивка той съзря дълбоко скрита тъга, която го трогна и чиято причина за него остана непонятна. В същия миг, преди още да са си разменили по-съществени думи, той вече започна да се вълнува.

От тогава много бе мислил за нея. Щеше ли да се притеснява за нейното благополучие и нейното спасение, ако тя не бе така красива? А ако беше обезобразена или грозновата? Щеше ли тогава съдбата ѝ да има значение за него? Щеше ли мотивацията му да издържи при един по-критичен анализ? Наистина ли любовта му бе по-благородна от обикновеното желание за притежание, за което именно той обвиняваше Смит?

На всички въпроси можеше да отговори с да, тъй като знаеше, че именно онази тъга правеше красотата ѝ неустойима в неговите очи. Бе достатъчно наивен да вярва, че може да премахне тази тъга чрез безрезервната си и всеотдайна любов. Любовта бе единствената голяма надежда, която му оставаше. През войната бе загубил вяра във всичко останало.

Фарингтън очакваше, че Генджи ще се възпротиви на плановете му спрямо Емили, но владетелят не постъпи така. Напротив, от самото начало го насърчаваше. В същото време насърчаваше и Чарлс Смит, макар тогава Фарингтън да не си даваше сметка за това. Във всеки случай насърчаването недвусмислено показваше, че Генджи не бе привързан към Емили. Но и не доказваше, че между тях няма специална връзка. След като опозна Емили, той разбра, че тя никога нямаше да си позволи неморално поведение. Но това не означаваше, че тя не можеше да се окаже неволна жертва. Генджи бе ориенталски владетел с абсолютна власт в своята провинция и сред своите подчинени. Без съмнение дворецът и замъкът бяха осеяни с тайни тунели, стаи и места за наблюдение. Генджи не бе християнин. Фарингтън добре си даваше сметка, независимо от твърденията на Емили, че го е обърнала към правата вяра. В множество разговори през последните месеци Генджи ясно даваше да се разбере, че той още бе последовател на древна и потайна секта на будизма, която не признаваше законите на морала, етиката или благоприличието, а се концентрираше върху тайнственото освобождаване от човешките и Божиите закони. Такъв човек бе способен на всичко.

Фарингтън се обърна на една страна и затвори очи. Трябваше да заспи. Не биваше да се вира в нощта и да прехвърля в ума си мислите,

които бе прехвърлял многократно в миналото. Утре щяха да стигнат манастира, да видят Емили и всичко щеше да се уреди. Фарингтън не вярваше, че нещата щяха да се уредят в негова полза. Но дори и да избере Смит, тя поне щеше да се отдели от Генджи. Фарингтън се опасяваше, че Емили предпочита Смит. Сигурно бе така, защото не бе демонстрирала пред Фарингтън никакъв знак за привързаност. У нея той откриваше единствено учтивостта, която една почтена лейди изпитва към джентълмен от нейното обкръжение. Щом не изпитваше нищо към него, то чувствата й сигурно принадлежаха на Смит. Но ако бе така, защо толкова дълго тя не обявяваше решението си? Фарингтън знаеше, че тя има благородна душа. Може би се притесняваше да не нарани чувствата му, като го отхвърли, и се надяваше по някакъв начин да си спести това отхвърляне. Тя, разбира се, не искаше дуел, а може би се надяваше, че той най-сетне ще види безполезността на своето ухажване и сам ще се оттегли, без да е необходимо тя да казва каквото и да било.

Съществуваше и още една възможност, която проумя едва сега, докато заспиваше, но която бе толкова противна, че той я забрави, преди да се събуди на следващата сутрин.

— Военноморският офицер е сам, на пет минути галоп пред господаря Генджи и другия чужденец — докладва разузнавачът на господаря Саемон. — Господарят Хиде и двайсет и четирима самураи яздат заедно с господаря Генджи.

Двайсет и четирима мъже. Саемон се чудеше защо. Генджи винаги пътуваше с минимален ескорт. Защо сега бе взел толкова много самураи със себе си? Пътят от Йедо до манастира Мушиндо не бе нито дълъг, нито опасен. Дали той не подозираше нещо? Разбира се, нямаше значение какво подозира, не би било възможно да има и най-малка идея за плановете на Саемон. Самият той бе придружен от едва десетима свои подчинени. Но дори и те не бяха необходими. Не се нуждаеше от помощ, за да осъществи своите планове. Тъй като бе популярен сред самураите, които мразеха чужденците, така както и сред тези, които приветстваха приобщаването към западните сили, както и сред привържениците и враговете на шогуна и императора, той

не се нуждаеше от защита. Бе взел охрана само от благоприличие. Един велик владетел не биваше да пътува сам.

Саемон си даваше сметка защо Фарингтън и Смит не яздеха заедно. Откакто и двамата кандидатстваха за ръката на Емили Гибсън, те се бяха превърнали в заклетии врагове. Намираше това положение за доста забавно. Офицерът би трябвало да се съсредоточи върху военната си кариера, а другият американец върху увеличаване на богатството си. Но ето че те губеха безценно време и енергия, за да си осигурят съпруга, която не само не разполагаше с връзки, но и си бе навлякла омразата на своите сънародници. Наистина беше непонятно.

— Видяха ли те?

— Не, господарю. Сигурен съм, че не ме видяха.

Саемон се изкуши да смъмри съгледвача, но се въздържа. Каква би била ползата? Двеста години мир бяха притъпили уменията на самураите и бяха увеличили тяхната дързост. Как можеше мъжът да е сигурен, че не са го видели? Това бе невъзможно. Той обаче не се поколеба да твърди противното. Генджи бе много по-предпазлив, отколкото изглеждаше. Също и Хиде. Те бяха сред малкото съвременни самураи, които бяха участвали в истинска битка. Със сигурност бяха видели неговия съгледвач, но Генджи бе достатъчно хитър, за да не го покаже.

Саемон смени темата:

— Нека се присъединим към господаря Генджи. Върви напред и поискай разрешение.

— Не съм обиден от слуховете, а от скандалната им същност — рече Генджи на Смит.

— Съгласен съм с вас — съгласи се Смит, — но е нормално хората да се чудят какво сте правили вие и Емили през последните шест години.

— Така е — Генджи се усмихна, но не уточни нищо повече.

Смит се засмя.

— И какво правехте? В качеството ми на потенциален годеник смятам, че не е нередно да попитам.

Хиде слушаше разговора, докато те яздеха бавно към Мушиндо, по-бавно, отколкото той би предпочел. Шпионинът, когото бе видял в

предишната долина, вероятно бе човек на Саемон. Точно защото очакваше нападение, той бе настоял господарят Генджи да вземе охрана от двадесет и четирима мъже.

Генджи бе възразил, че Саемон няма да го нападне на път към Мушиндо.

— Иска ми се да споделях вашата увереност, господарю — отвърна Хиде.

— Сто мъже са прекалено много — отново възрази Генджи.

— Не и ако Саемон разполага с двеста — категоричен бе Хиде.

— Ако превръщаме едно обикновено посещение в процесия — рече Генджи, — каквото впечатление би създаде охрана от сто самураи, ще привлечем много повече внимание и опасност, вместо да ги намалим.

— Тогава петдесет мъже, въоръжени с пушки — предложи Хиде.

— Двайсет и петима включително с тебе — отсеке Генджи, — и то въоръжени с лъкове и стрели, ще бъдат достатъчни.

— Двайсет и петима, въоръжени с пушки — настоя Хиде.

Генджи въздъхна гневно.

— Добре, дваайсет и петима с пушки.

Сега, когато нападението изглеждаше неминуемо, Хиде бе доволен, че отстъпи за броя, но настоя за пушките. Той хвърли поглед към своите самураи. Те го наблюдаваха. Без никой нищо да им бе казал, всички бяха готови да посрещнат нападение. Смит не бе забелязал нищо. Той яздеше небрежно както обикновено.

— Мъжете и жените се държат като мъже и жени по природа, а не според законите, създадени от човека — каза Смит.

— Това ли е разбирането на един християнин? — попита Генджи.

— Това е факт, който съм наблюдавал през целия си живот на Хавайските острови.

— Емили и аз бяхме твърде заети, всеки със своята работа. Тя с проповядването на християнската вяра, а аз с политическите кризи.

— В продължение на цели шест години?

— Последните шест години бяха изключително наситени със събития — отвърна Генджи.

— Господарю — Хиде изравни коня си с този на Генджи. От изток приближаваше самотен ездач.

Това бе пратеник на господаря Саемон.

— Тези двамата, изглежда, никак не се харесват — отбеляза Саемон, посочвайки Фарингтън и Смит, които язدهа един до друг в пълна тишина, а вниманието им бе насочено навсякъде другаде, но не и към съседа.

— Привърженици са на различни страни във възникналия неотдавна конфликт в Америка — рече Генджи.

— Чудя се дали тяхната вражда ще продължи двеста и шейсет години, както в Япония.

— Американците гледат по-скоро към бъдещето, отколкото към миналото. Възможно е да избегнат нашата глупост.

— Това може да стане само ако и двете страни положат огромни усилия.

— Трябва да се съглася — отвърна Генджи — и се надявам, че точно така ще се случи.

— Прибавям моята надежда към вашата — заключи Саемон.

Хиде погледна встрани, за да скрие своето начумерване. Безобидните шеговити намеци за враждата между техните деди го ядосваше. Но Генджи бе прекалено спокоен. Фактът, че Саемон се намираше сред тях, не означаваше, както вероятно мислеше неговият господар, че нападението бе невъзможно.

Променяха се само разновидностите на предателството. Двама от охраната на Генджи наблюдаваха мъжете на Саемон. Самият Хиде бе абсолютно готов да убие Саемон при най-малката провокация.

— Разбирам, че съществува известно съперничество между тези двама мъже по повод на вашата гостенка госпожица Гибсън — вметна Саемон.

— Добре сте информиран, господарю Саемон.

— Не особено, господарю Генджи. Много се говори за тях и госпожица Гибсън.

— А за мен?

Саемон се поклони.

— Безспорно. Като ваш приятел и съюзник трябва да ви посъветвам възможно най-бързо да се разграничите от тази жена.

Политическата обстановка е много нестабилна. Заради нея губите ценна подкрепа, която иначе бихте могли да спечелите.

Хиде не успя добре да прикрие смеха си. Саемон, приятел и съюзник на Генджи?

— Имаш ли да добавиш нещо, Хиде? — обърна се към него Генджи.

— Не, господарю. Просто се прокашлях. Нагълтах се с прах по пътя.

Тогава Генджи се обърна към Саемон:

— Подкрепа, която ми се отказва заради присъствието на госпожица Гибсън, е безпочвена и затова не съжалявам за нейната липса. Тъй или иначе тя скоро ще бъде сгодена и ще напусне Япония.

— Така ли? — разкритието беше изненадващо и Саемон не бе сигурен дали да повярва. Знаеше, че Фарингтън и Смит ухажваха Емили, но предполагаше — и щеше да продължи да предполага, докато не получи по-надеждно доказателство от думите на Генджи, — че това е само игра, която прикрива замислян от четиримата заговор. Все още не можеше да определи същността на този заговор, но нито един заговор, обхващащ толкова много хора, не можеше да бъде пазен в тайна дълго време. Точно затова неговите заговори бяха известни единствено на самия него.

Саемон не вярваше, че между двамата мъже съществува реална вражда, а що се отнася до Емили, то едва ли на света съществуваше толкова наивна и заслепена жена, на каквата се преструваше Емили. За Саемон бе пределно ясно, че чужденката също е замесена в онова, което се случва, каквото и да бе то. Вероятно тя бе агент на американското правителство. Американците не биха могли да намерят по-подходящ човек, който да не поражда излишни подозрения и в същото време да има по-добро положение, за да събира информация. Те знаеха колко малко внимание обръщаха японците на жените. Никой друг, освен самият него, не се интересуваше от дейността ѝ, която със своята безвредност изглеждаше напълно безсмислена. (Според неговите информатори в дома на Генджи Емили изцяло бе преустановила проповядването на християнството, в името на което бе дошла в Япония, и сега се занимаваше единствено с превода на английски език на тайната история на рода Окумичи. Това, че тя дори не се опитваше да измисли поне някакъв абсурден претекст, показваше

колко обидно малки са нейните познания за японците. Едва ли можеше история, която се показва само на наследниците на владетеля по права линия, да бъде представена пред чужденците на техния собствен език.) В същото време Емили бе близка до политически важната фигура на владетеля Генджи и живееше ту в неговия дворец в Йедо, столицата на шогуна, ту в замъка му в провинция Акаока на западния бряг на остров Шикоку, където се намираше средицето на дейността срещу шогуна. Колко хитро. Фарингтън бе офицер от флота, а Смит — търговец, така че и двамата можеха да пращат съобщения чрез презокеанските кораби. За Емили не беше никакъв проблем да им предава информация, когато те се преструваха, че идват да я ухажват. Дали и Генджи играеше активна роля в този заговор? Ако беше така, то това представляваше предателство от най-тежък характер. В Индия някои велики владетели, които там се наричаха раджи, бяха приобщени към Британската империя под претекст, че британците искат тяхната защита. Да не би Генджи да правеше същото в Япония с американците?

— Кой от двамата предпочита госпожица Гибсън? — попита Саемон.

— Все още не е решила — отвърна Генджи.

Все още не е решила! Още по-хитро. Прекрасно извинение, за да се прикрие безкрайното протакане. Саемон не можеше да не се възхити по какъв чудесен начин Генджи ръководи всеки аспект на конспирацията. Той бе първокласен интригант. Нищо чудно, че бе победил бащата на Саемон, господаря Каваками, независимо че баща му контролираше тайната полиция на шогуна. И въпреки това Саемон очевидно бе открил ключова тайна за Генджи, свързана с липсващата гейша Хейко. Поне в това отношение Саемон следваше стъпките на баща си. Онова, което бе открил баща му, Саемон също щеше да го открие. Всеки момент очакваше доклад от Калифорния.

— По природа жените не са склонни да намаляват възможностите си за избор — отбеляза Саемон — и често пъти се отказват да избират.

— Понякога така изглежда.

Мъжът, който яздеше начело, внезапно пришпори коня си. Някой приближаваше пеша от манастира Мушиндо. Беше жена, чиято глава рязко се извиваше надясно в неподатливо на волята движение. Докато

тичаше към тях, главата ѝ страховито подскачаше нагоре-надолу, сякаш вратът ѝ всеки момент щеше да се счупи.

Манастирът Мушиндо

— Стига сте се дърпали като глупаци — нареди Таро. — Използвайте стрелите. Застреляйте онзи идиот, който хвърля камъни. И момичето. Ти — убий чужденката. Внимавай да не уцелиш по погрешка госпожа Ханako.

— Господарю — отвърнаха двамата мъже. Първите им стрели не уцелиха никой. Техните цели се хвърлиха във високата трева и стрелите минаха на безопасно разстояние над главите им. Заредиха вторите стрели, но никой не се появи над тревата.

— Открийте ги — разпореди Таро. Мъжете се впуснаха напред с извадени мечове. — Заловецте госпожа Ханako жива. Убийте останалите.

Единствено Ханako можеше да им се изплъзне. Но нея я задържаше необходимостта да защити Емили. Не можеха да са избягали надалече.

Този ден нямаше вятър. Таро насочи вниманието си към дупките в тревата, които можеха да покажат дали оттам бе минал човек, или дали в момента някой не се крие там, и се втренчи в движението на стръковете.

Там.

Загрижеността му за Ханako го спря да забие меча на сляпо в полюшващата се трева. Приблужи се внимателно. Тревата бе смачкана, сякаш някой току-що бе лежал там. Вдясно стърчеше тънка пръчка. Очите му проследиха пръчката. Държеше я момичешка ръка и я притискаше върху тревата, за да създаде впечатление, че някой се движи. Онова дете. Таро замахна с меча, но не я улучи. Острието се заби в пръстта. Момичето избяга с бързината на гладен плъх.

— Господарю Таро!

Неговите самураи бяха намерили Ханako. Обкръжена от всички страни, тя пристъпваше от страна на страна, за да ги държи под око, доколкото бе възможно. Емили не се виждаше никъде. Тя би трябвало да е в тревата до краката на Ханako.

Таро се доближи и свали меча си.

— Госпожо Ханako, не искаме да ви нараняваме. Моля, махнете се от пътя ни.

— Предател!

Когато тя замахна към него, един от самураите на Таро се впусна към нея, за да я залови откъм гърба. Ханako искаше точно това. Тя ловко се извъртя и нанесе удар с меча. Мъжът незабавно се свлече, а от сънната му артерия бликна кръв. В същия миг Ханako се хвърли към най-близкия самурай и го накара да отстъпи.

Таро скочи към нея, но в този момент от тревата се изправи гигантският идиот и с всички сили хвърли камък към челото на Таро. Таро чу изпукване, приличащо на счупване на кост. Цялото му тяло се скова. Малко преди да изпадне в безсъзнание и почти заслепен от бликащата от челото му кръв, Таро рефлексно отстъпи назад, когато видя на слънчевата светлина към него да проблясва острие. Той разреже някой, но не разбра кой и отстъпи назад, изтривайки кръвта от очите си. Струваше му се, че клатенето на земята под краката му е още едно следствие от удара с камъка, докато един от мъжете му не изкрещя:

— Господарят Саемон!

Наистина Саемон заедно с още самураи пристигаха в галоп. Това означаваше, че планът е успял. Някъде по пътя от Йедо към Мушиндо Саемон бе нападнал Генджи и го бе убил.

Таро бе пожертвал личната си лоялност заради принципа. С цел да защити пътя на самурая, той предаде човека, на който най-много се възхищаваше и уважаваше, и влезе в заговор с мъж, когото мразеше. Таро усещаше, че е достигнал върха на абсурда. Да пожертва реална, тачена и историческа връзка в името на някакъв абстрактен принцип — не беше ли това смисълът на пътя на чужденците, за които идеите значат много повече от хората и традициите? Тяхното мислене бе заразило всички, включително и онези, които най-много им се противопоставяха. Не означаваше ли това, че те най-сетне бяха покорили Япония? Действията винаги следват посоката на мислите. Може би Генджи наистина виждаше в бъдещето.

Една жена изпищя пред него. Гигантският идиот си беше отишъл. На неговото място сега стоеше Емили с ръка на устата и изпълнени с ужас очи.

Таро отстъпи назад. Саемон бе дошъл. Нека той да довърши мръсната работа.

Генджи и Саемон язدهа начело на колоната. Хиде се намираше малко зад тях. Човек почти не можеше да разбере жената с изкривения врат. Изтощена от тичането, засрамена от присъствието на велики владетели, с глас, който по принцип бе приглушен от физическия недъг, всичко това допълнително деформираше думите, които накъсани излизаха от устата ѝ.

— Господарю... госпожа Ханako... Опасност, голяма опасност... Предателство... Моля... Сега!

Хиде внимателно наблюдаваше Саемон, докато язدهа в галоп към манастира Мушиндо. Със сигурност жената бе част от някакъв план на Саемон с цел да отвлече вниманието им от самия себе си. Ханako и Емили бяха с Таро, най-добрия приятел на Хиде и най-доверения му другар. Това би било последното място, откъдето можеше да дойде измяната. Хиде не се съмняваше, че опасността идваше от Саемон, когото той винаги бе подозирал. Каквото и предателство да бе замислил Саемон, сега то бе на път да се осъществи. Фактът, че със Саемон имаше толкова малко мъже, показваше, че отзад идват още много други. Баща му, владетелят Каваками, бе нападнал Генджи в манастира Мушиндо и се бе провалил. Безспорно синът би изпитал огромно удовлетворение да отмъсти за баща си на същото това място. Генджи бе отхвърлил съвета на Хиде да бъдат по-предпазливи и се бе втурнал напред. Ако Хиде не можеше да защити своя господар, той поне можеше да умре заедно с него и да се увери, че интригантът Саемон няма да оцелее, за да се наслаждава на своята победа.

Всички тези мисли се изпариха от ума на Хиде, когато той излезе от гората и се озова на сечището до манастира. В рамките на няколко секунди видя как няколко самураи са обградили Ханako, видя как тя убива единия, как друг се нахвърля към нея, видя как във въздуха бликва червена кръв, видя я да пада.

— Ханako!

Докато вниманието на Хиде бе отвлечено, Саемон извади скрит револвер от вътрешната страна на жакета си. Хиде видя движението с

периферното си зрение, но не успя да стори нищо, преди Саемон да стреля. Обърна се, за да се нахвърли върху Саемон, но спря, когато видя, че Генджи не бе застрелян. Саемон бе стрелял по самурая, който бе ударил Ханako и се готвеше да нападне Емили.

Този самурай беше Таро.

Емили седеше в тревата и държеше Ханako в ръцете си. Кръвта на Ханako напояваше дрехите и на двете жени. Очите ѝ бяха отворени, но вече не виждаха и бяха започнали да губят блясъка, отличаващ живия човек от мъртвеца. Емили беше прекалено шокирана, за да приеме, че единствената ѝ приятелка си отиваше така внезапно, без дори една последна дума за сбогом. Близо до себе си чу детския глас на Кими да се извисява победоносно.

— Господарят Генджи дойде! Знаех си, че ще дойде. Нали казах на предателите, че ще дойде?

— Кими — каза Горо. — Кими, Кими, Кими...

До тях спряха галопиращи коне и мъже слязоха от седлата. Емили не погледна нагоре. Тя отчаяно търсеше подходяща молитва и откри „Който вярва в Него, няма да умре, а ще има вечен живот“. Това не бе най-подходящата молитва, тъй като Ханako не вярваше в Него. През целия си живот тя бе вярвала в Амида Буда, носителя на безкрайната състрадателна светлина. Ханako не вярваше и в рая, обещан от нашия Господ и Спасител, а в Сукавати, Чистата земя, запазена за вярващите в Амида. Сега те се разделяха завинаги без надежда да се срещнат някога в живота след смъртта, тъй като Раят и Сукавати не можеха да съществуват едновременно, както не можеха да съществуват едновременно Исус Христос и Амида Буда. Ако не беше богохулство, тя би предпочела да съществуват Амида Буда и Сукавати, защото това обещаваше вечен живот в рая за Ханako, а нима някой друг заслужаваше подобна благодат повече от нея? Емили не беше срещала друг човек, който да възплъщава по-голяма доброта, състрадателност и най-висши християнски добродетели от Ханako.

Генджи бе пристигнал. Емили го разбра, тъй като Кими и Горо паднаха на колене и притиснаха главите си върху земята. Усети ръката му леко да докосва нейното рамо.

— Емили — каза той.

По време на престоя си в Япония усещането ѝ за време се бе променило почти неусетно до такава степен, че сега почти не приличаше на предишното ѝ възприятие. Тя вече не измерваше хода на времето в дни, седмици, месеци, години, а само в мигове, разхвърляни безразборно по календара, но събрани в паметта ѝ, за да ѝ разкрият откровения, които иначе биха отминали незабелязано. Тези мигове, жънати като реколта от рядка и ценна култура, формираха цялата ѝ представа за хората край нея — Хейко, Ханako и Генджи. Дали взаимоотношенията с тях бяха реални или напълно имагинерни? Бе видяла Хейко за последен път преди шест години. Ханako бе мъртва. А Генджи — дали той изпитваше онова, което тя предполага? Емили едновременно се страхуваше и се надяваше да е така.

— Емили — повтори Генджи.

Тя усети ръката му върху рамото си и най-сетне се разплака.

Генджи кимна на Хиде.

Хиде взе тялото на Ханako от ръцете на Емили. Направи го възможно най-внимателно. Трябваше да бъде максимално внимателен, макар очевидно тя да не забелязваше. От очите ѝ тихомълком се стичаха сълзи. Гърдите ѝ се движеха нагоре-надолу, но никаква въздишка не се отрони от устните ѝ. Хиде искрено съчувстваше на Емили. Ханako бе единствената ѝ приятелка. Сега Емили беше съвсем сама. Хиде напълно потисна собствените си чувства. Той не мислеше за сина си, който бе загубил своята майка толкова малък. Не мислеше и за самия себе си, въпреки че бе загубил човека, пред когото можеше без стеснение да разкрие слабостите и страховете си, човека, на който винаги можеше да вярва, че ще бъде до него в беда, човека, от когото бе очаквал да остане негов интимен партньор до края на дните му. Хиде взе тялото на Ханako от Емили и се поклони ниско пред Генджи.

— Господарю — каза един от самураите с разтревожен глас.

— Какво гледаш? — сопна се грубо Хиде. Не беше моментът да се отдават на чувствата си. — Достатъчна ли е охраната за нашия господар и госпожа Емили?

Мъжът се изпъна по военному.

— Да, господарю Хиде. Няколко мъже зорко следят Саемон.

Хиде изсумтя одобрително:

— Ако някои от изменниците все още са живи, не ги убивайте. Трябва да ги разпитаме.

— Да, господарю. Точно така се разпоредих.

— Е? Какво правиш още тук?

— Помислих, че може би... — очите на мъжа се отместиха към Ханako.

— Мога да се справя с едно тяло. Върви — заповяда Хиде.

Мъжът се поклони и се отдалечи.

Хиде затвори очите на Ханako. Тя все още беше топла. Макар по небето да нямаше облаци, беше започнало да вали. Той изтри капките от лицето на Ханako. Ръката му беше твърда, мазолеста и загрубяла от самурайския живот. Колко често се бе извинявал за грубоватото си тяло. Колко често тя се бе смяла, бе взимала ръката му в своите и бе казвала: „Как бих могла да бъда деликатна, ако ти не си груб, как бих могла да бъда нежна, ако ти не си суров?“

Неговият лейтенант се приближи тичешком.

— Господарят Таро все още диша.

Саемон се вгледа в Таро и си пожела той да умре. Куршумът му не бе убил на място доскорошния му съюзник. Въпреки това планът му работеше перфектно. С въвличането на Таро в заговор, макар и фалшив, Саемон бе лишил Генджи от един от най-важните му служители и бе посял семената на недоволството и подозрението в рода. Същият ефект щеше да постигне, ако Таро бе убил Емили и Генджи бе убил Таро. Моментът на тяхното пристигане обаче предложи на Саемон по-добра възможност. Застрелвайки Таро, преди той да убие Емили, Саемон си спечели признателността на Генджи и може би бе укрепил неговото доверие. Това беше същността на плана на Саемон. Баща му бе допуснал грешка с Хейко, опитвайки се да постави близо до Генджи човек, който да свърши необходимото. Саемон си бе извлякъл поука от тази грешка. Единственият човек, на който вярваше безрезервно, бе самият той, така че именно той трябваше да се доближи колкото е възможно по-близо до Генджи. Смъртта на Ханako се оказа от допълнителна полза, защото тя ще разстрои и отслаби нейния съпруг, Хиде, най-решителния сред подчинените на Генджи. Целият успех на плана щеше да се изпари, в случай че Таро живее достатъчно дълго, за да го разобличи.

Хиде коленичи до Таро.

— Кой още? — попита той.

За момент Саемон помисли, че очите на Таро ще се насочат към него. Само този жест би бил достатъчен, за да го обвини. Хиде вече и без това го подозираше и нямаше да чака заповеди или разрешение. Просто щеше да извади меча си и да го обезглави на място. Таро обаче не отмести погледа си от Хиде. Когато проговори, изрече една-единствена дума:

— Самурай.

— Аз съм самурай — рече Хиде. — Ти си предател. Смекчи твоето престъпление. Кажки кой още е замесен.

— Самурай — повтори отново Таро и издъхна.

— Вземете му главата — нареди Хиде на мъжете. — Оставете тялото му на селяните да го изгорят. — Преди шест години почти на същото място той и Таро се бяха сражавали заедно срещу стотиците самураи на Каваками и бяха победили. Сега Таро бе един мъртъв предател, застрелян от Саемон, сина на Каваками. Имаше нещо нередно. Имаше нещо дълбоко нередно.

Саемон проговори:

— Съжалявам, че не пристигнахме навреме, за да спасим госпожа Ханако.

— Пристигнахме точно навреме, за да спасим госпожа Емили — отвърна Хиде — и да сложим край на предателството. Това е достатъчно. — Той се поклони и се отдалечи. Саемон имаше пръст във всичко това. Знаеше го. Но ако той бе таен фанатичен враг на чужденците, защо защити Емили? И ако участваше в заговора с Таро, защо го застреля? Хиде не знаеше отговорите. Той обаче знаеше, че Саемон бе интригант, който обичаше сложните заговори. Той никога не би направил нищо честно и порядъчно. Генджи все още се намираще в опасност.

Саемон не бе ни най-малко разтревожен от неприкритото подозрение на Хиде. Като върховен лейтенант на великия владетел едно от основните му задължения бе да е подозрителен, особено спрямо най-близките съдружници на неговия господар. По правило предателствата винаги се извършваха от най-доверените хора. Именно по тази причина Саемон нямаше доверие на никой друг освен на себе

си. Той бе един от най-незначителните велики владетели, но в сравнение с всички останали единствен той бе защитен от предателство.

Генджи полагаше големи усилия да осъществи помирение между шогуна, който бе благосклонно настроен към чужденците, и императорския двор, който настояваше за тяхното незабавно и пълно експулсиране. В тези усилия Саемон бе таен съюзник на Генджи. Той обаче бе също така таен съюзник на Добродетелните мъже, които ревностно жадуваха да пропъдят чужденците и да унищожат всички техни сътрудници, било то обикновени хора или владетели. Разбира се, тези противоречащи едно на друго движения не можеха едновременно да постигнат победа. Саемон възнамеряваше да се окаже на печелившата страна, а Генджи да се озове сред губещите, независимо коя страна щеше да спечели. Ако спечелеха Добродетелните мъже, Генджи при всички положения бе обречен. Ако спечелеха радетелите на помирението, Генджи пак можеше лесно да загуби, в случай че управлението бъде поето от традиционалистите. Той вече си бе навлякъл омраза с непонятната си решимост да се премахнат законите срещу низшата класа.

Саемон беше търпелив човек. Нямаше нужда да бърза. Често се оказваше, че онези, които бързат към своите цели, бързат единствено към своята собствена гибел.

Генджи повери Емили на грижите на две млади жени, които живееха в Мушиндо. Те щяха да ѝ помогнат да се изкъпе и да смени окървавените си дрехи. Когато влезе в двора на манастира, Фарингтън и Смит го очакваха.

— Как е тя? — попита Фарингтън.

— Не е ранена — отвърна Генджи, — но не бих казал, че е добре. Току-що видя да убиват пред очите ѝ най-скъпата ѝ приятелка.

— Убиецът не е ли един от вашите самураи? — запита Смит. — Таро ли се казваше?

— Да, Таро.

— Господарят Таро не беше ли командир на конницата ви? — попита Фарингтън.

— Да.

— Защо ще иска да убива госпожа Ханako? — продължи Смит. Той подозираше някаква нередна любовна връзка. Повечето от тези самураи твърдяха, че презират жените и че спазват строга военна дисциплина, но нали в крайна сметка бяха мъже и бяха подвластни на страстите и лудостите, типични за мъжа. Той не изключваше себе си от това мълчаливо обвинение. Желанието му към Емили го разсейваше от преследването на същинските цели — добитъка, земята и търговията със стоки, които щяха да увеличат богатството му. Притежавайки Емили, той нямаше да спечели нищо повече от едно притежание. В това нямаше логика. В повечето случаи мъжете не печелеха нищо с жените.

— Не е искал да убива нея — поясни Генджи. — Той се опитваше да убие Емили. Ханako му попречи.

— Емили? — учуди се Фарингтън. — Защо Емили?

— Негативното отношение към чужденците е много голямо — отвърна Генджи. — То е завладяло дори най-доверените ми подчинени.

Фарингтън не можеше да приеме това обяснение. След отварянето на Япония от комодор Пери преди повече от дванайсет години имаше множество нападения и убийства срещу представителите на Запада. Досега обаче нито едно не бе насочено срещу жена. Гордостта на самураите превръщаше подобно действие в очите им в още по-жалък акт, отколкото в очите на западниците. Идеята самурай с висок ранг на господар и генерал да се залови да убива по политически причини беззащитна жена от Запада беше просто немислима. Но Емили не беше коя да е жена от Запада, тя се радваше на покровителството и защитата на самия велик владетел на Таро. Колкото и ужасно да бе обяснението на Генджи, очевидно истината беше още по-страшна.

Само пряка заповед от неговия господар можеше да застави Таро да извърши толкова недостойно престъпление. Цялото пътуване до замъка „Облак врабчета“, изглежда, е било претекст Емили да бъде доведена тук, далеч от присъствието на нейни сънародници, и да бъде убита. Това неминуемо водеше към въпроса защо Генджи се стремеше към такъв край. Дори мисълта за потенциалните причини беше крайно отвратителна. Възможността Емили да се превърне в неволна жертва не биваше да бъде игнорирана. Тя беше невинна и още по-безпомощна, отколкото си представяше, затворена в различните жилища на нейния

деспотичен домакин. Дали не беше закъснял прекалено много, за да я избави от смъртта? И ако не, какво трябваше да стори сега?

— Някои хора на Запад настояват на самураите да се гледа като на рицарите на Япония — отбеляза Смит. — Ако това, което казвате, е истина, вашият военен кодекс не е нормален.

Генджи се поклони.

— Трудно ми е да споря с вашата оценка.

Двете жени, които помагаха на Емили, излязоха от стаята, където тя сега си почиваше. Те се поклониха на Генджи и се оттеглиха, носейки окървавените дрехи.

— Мога ли да ви помоля, господа, да изчакате Емили тук? Смятам, че когато се съвземе достатъчно, за да потърси компания, ще се зарадва на присъствието на свои сънародници.

— Разбира се, сър — рече с готовност Смит.

Фарингтън само тихомълком се поклони в знак на съгласие. Мислите му бяха заети с търсенето на мотивите на Генджи да ги покани двамата със Смит. Дали Генджи не възнамеряваше те да бъдат свидетели? И с каква цел? За да докажат, че Генджи е направил всичко възможно да спаси Емили, макар трагично да се е провалил? Планът бе осуетен от саможертвената защита, която Ханako осигури на своята приятелка. Означаваше ли това, че сега и тримата — Емили, Смит и самият той — бяха изложени на опасност?

— Може ли да се споразумеем за временно примирие? — предложи Смит.

— Така да бъде — Фарингтън протегна ръка и Смит я пое. — Нека насочим усилията си към облекчаване страданието на Емили. — Той се замисли дали да не сподели опасенията си от надвисналата над тях възможна опасност, но реши да не го прави. Щяха да се наложат много обяснения, а обясненията лесно можеха да доведат до много неудобни хипотези.

Генджи отиде да потърси Кими. Намери я в градината заедно с Гoro да разкопават почвата, за да посадят ново растение. Докато работеха, те водеха доста странен разговор. Разменяха си думи, които служеха за установяване на връзка помежду им, така както един разговор свързва обикновени хора, или по-скоро разговорът им приличаше на монотонно напяване на имената на знаменитости по време на фестивал.

— Кими.

— Горо.

— Кими.

— Горо.

Така бяха погълнати от работата, че не забелязаха неговото пристигане.

— Кими.

— Горо.

— Кими — каза Генджи.

— Господарю Генджи — отвърна Кими.

Тя падна на колене и притисна чело в земята. Горо последва точно нейния пример, с изключение на това, че вместо да произнесе неговото име, произнесе нейното.

— Кими.

— Шшт.

Каква чудна земя беше Япония. Дори един идиот даваше всичко от себе си, за да се държи подобаващо в присъствието на велик владетел. Генджи не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Ти и Горо ми оказахте голяма услуга. Благодарен съм ви.

При споменаване на неговото име Горо надигна глава от земята и се вгледа в Генджи.

— Кими — произнесе Горо.

Кими се пресегна, грубо хвана ръцете на Горо и ги притисна към устата му.

— Дръж ги тук и мълчи — рече тя. След това се поклони на Генджи. — Съжалявам, господине господарю. Той се опитва, но му е трудно.

— Можем да пренебрегнем едно незначително нарушаване на етикета заради човек, който е помогнал да бъде спасен един приятел.

— Благодаря, господине господарю.

— Знам защо го е направил той. Ти си му казала. Но защо ти си решила да рискуваш живота си?

Кими остана мълчалива, с наведена надолу глава.

— Моля те. Няма да се разсърдя каквато и да е причината.

Кими проговори неохотно:

— Хората казват, че вие виждате в бъдещето, господине господарю.

— А ти вярваш ли в това?

Тя попита с тънък глас:

— Разрешено ли ми е?

Япония беше страна, в която за всичко съществуваха много равнища, включително и за вярванията. Така както селяните нямаха право да се надяват да попаднат в присъствието на шогуната или императора, те нямаха право да разсъждават върху някои вярвания. Много хора като жителите на селото Яманака изповядваха учението на Хонен и Шинран, които на разбираем език обясняваха пътя на Амида Буда и пътя на Сукавати, Чистата земя. Владетелите като Генджи следваха патриарсите на дзенбудизма, които сочеха път, различен от този на Буда и непонятен за обикновените селяни. Може би само на самураи и благородници бе разрешено да вярват в пророческата сила на владетеля Генджи. Кими се опита да не трепери, но без особен успех.

Генджи се засмя. Това не беше подигравателен или жесток смях, а съвсем добронамерен.

— Главата си е твоя, Кими. Можеш да вярваш в каквото си искаш. Въпреки това ти заявявам, че има много по-добри неща, в които да вярваш, отколкото в пророческите ми сили. Да виждаш бъдещето съвсем не е това, което хората си мислят, че е.

Следователно той имаше дарбата! Току-що го бе казал. Кими беше толкова развълнувана, че й идеше да скача. Какви късметлии бяха всички те. При сегашната несигурност навсякъде техният владетел можеше да вижда какво ще се случи. Е да, вярно, че господарят Генджи не беше точно техен владетел. Владетелят Хиромицу управляваше провинцията Ямакава, но манастирът Мушиндо бе наследствено владение на рода на господаря Генджи в продължение на шестстотин години и господарят Хиромицу се съобразяваше във всичко с господаря Генджи, така че на практика техният владетел бе Генджи.

— Благодаря ви, господине господарю — отрони Кими.

— Много бързаш с благодарностите. Все още не съм те възнаградил. И не е необходимо да се обръщаш към мен едновременно с „господине“ и „господарю“. Едното или другото обръщение е напълно достатъчно.

— Да, господарю. Благодаря ви, но не е необходима награда.

— Въпреки това ще я получиш.

— Да, господарю. Благодаря.

— И така, каква да бъде?

— Господарю?

— Твоята награда. Вече ти е дадена. Ти само трябва да я назовеш.

Кими отново започна да трепери. Да назове своята награда! Как би се осмелила да направи подобно нещо? И в същото време как би могла да откаже? Ако сама си определи награда, щеше да покаже алчност, която със сигурност ще ѝ донесе заслужено наказание. Коя бе тя, че да се възползва от щедростта на един велик владетел?

Ако откаже, щеше да прояви неподчинение на неговата заповед, нагла постъпка, която ще донесе смърт не само на нея, но и на близките ѝ, а може би дори на цялото село.

А ако поиска скромна награда? Резултатът би бил същият — смърт! Да поиска прекалено малко бе обида спрямо достойнството на владетеля. Да не би да смята, че той не е в състояние да я възнагради щедро?

Тялото ѝ така силно се разтрепери, че Кими започна да се задушаваша. Каква ужасна съдба да се родиш селянин. И още по-лошо, да привлечеш вниманието на един владетел. Дали ще го удовлетвори или ще го разгневи, резултатът бе същият. Гибел. Мислено започна да рецитира нембуцу, така че когато я обезглавят, Амида Буда незабавно да я отведе в Чистата земя. Тя не осъзна, че изрича молитвата на глас, докато владетелят Генджи не заговори:

— Наму Амида Буцу — рече той, повтаряйки нейните думи. — Искаш съвет от Амида Буда ли?

— Господарю — бе всичко, което успя да каже Кими.

— Можем да почакаме известно време. Опитът ми показва, че боговете и Буда рядко отговарят с готовност на молещите се. Вярваща ли си?

— Господарю.

— Разбира се — продължи Генджи, — иначе нямаше да се захванеш с възстановяването на този манастир.

Той остана мълчалив толкова дълго време, че най-накрая Кими събра смелост да вдигне глава от земята. Генджи замислено гледаше възстановеното крило с жилищните помещения.

— Мога ли да направя едно предложение? — попита Генджи. — Приеми назначението като абатиса в този манастир. Ще се погрижа да получиш необходимите средства и работници, за да ускориш възстановяването на сградата. Отсега нататък Мушиндо ще бъде абатство вместо манастир.

— Удачно ли е, господарю? — Кими се страхуваше да противоречи на Генджи, но също се страхуваше от гнева на мистичните закрилници на тази сграда. — Според правилника на Мушиндо промяната не трябва ли да бъде направена от главния абат?

Генджи се усмихна.

— Аз съм главният абат по наследство в продължение на поколения още от създаването на това място. В началото то е било абатство, а не манастир. Старият абат Дзенген извърши промяната, а сега отменям тази промяна, преподобна абатисо.

— Господарю, аз не знам нищо за учението на Мушиндо.

— Не мисля, че има какво да се знае. Това винаги е било тайнствена и променяща се секта. Когато монахът Токукен се завърне от планините, можеш да го помолиш да те обучи. Дотогава ти възлагам да практикуваш нембуцу или каквото сметнеш за необходимо.

— Ако Мушиндо стане абатство — попита Кими, — само за жени ли ще бъде?

— Да — той хвърли поглед към Горо. — А, разбирам. До стените от външната страна ще бъде построена колиба за пазач, така че твоят помощник ще може да остане тук.

— Благодаря, господарю Генджи — Кими усети голям товар да ѝ пада от гърдите.

Очевидно той четеше мислите на хората така добре, както и виждаше в бъдещето. Сега Горо и Кими и останалите момичета имаха истински дом, който да нарекат свой собствен. Никой нямаше да ги притеснява. Намираха се под закрилата на великия владетел на Акаока.

— Винаги си добре дошла, преподобна абатисо — рече Генджи, коленичейки и покланяйки ѝ се ниско, като че тя беше истинска абатиса. — Не забравяй да се допитаеш до свещените текстове и да си намериш подходящо духовно име. Когато някой тръгва по пътя на Буда, трябва да се прероди.

— Да, господарю. Ще го направя.

— Добре.

Кими остана в поклон дълго време. Когато вдигна очи, господарят Генджи си беше отишъл. Улисана от преживените силни емоции, тя бе забравила да му каже за свитъка.

Преди две седмици, докато бе търсила куршуми из полето вън от стените, попадна на голям, незастопорен камък. Той беше един от четирите, които формираха основите на стара сграда, съществувала преди много време. Свитъкът се намираше точно под този камък в запечатана с восък кутия, която бе останала незасегната от времето в продължение на дълги години, може би столетия. Кими погледна в кутията, намери свитъка, но не го отвори. Беше любопитна, но в същото време беше и неграмотна, така че нямаше смисъл да го отваря. Възнамеряваше да го даде на госпожа Ханako, но госпожа Ханako вече бе мъртва. Не го бе дала на господаря Генджи по-рано, защото до него се намираше онзи другият господар, който Кими никога не бе виждала. Колебаеше се дали въобще да показва свитъка пред него. Нещо в поведението му, в движението на очите, в усмивката му ѝ напомняше на краставите жаби, които се крият в калта през дъждовния сезон и само очите им дебнат за насекоми.

Вече беше твърде късно да го даде на господаря Генджи. Той се бе върнал при своите самураи, те щяха да я питат какво иска и може би нямаше да е добре да им казва какво бе намерила. Може да е нещо тайно, за което единствено господарят Генджи трябва да знае. Щом господарят Таро го предаде, можеше ли човек да бъде сигурен в останалите самураи? Сега, след като вече бе абатиса, трябваше да действа предпазливо. Щеше да изчака подходящия момент и тогава да даде свитъка на господаря Генджи.

До себе си чу приглушен глас. Горо все още държеше ръцете си до устата, където тя ги беше поставила.

— Сега можеш да свалиш ръцете си, Горо.

— Кими — каза Горо.

— Горо — отвърна Кими.

— Кими.

— Горо.

— Кими.

Сан Франциско

Японската общност в града бе много малка, не повече от няколко десетки хора, така че когато пристигнаха двама техни сънародници, всички разбраха. Те не бяха търговци, учени или фермери. Поведението им напълно издаваше тяхната самурайска природа, независимо от усилията да имитират западния начин на обличане и отсъствието на типичните два меча, които те не можеха открито да носят в Америка.

Мистър Старк, представителят в Сан Франциско на владетеля Генджи от Акаока, незабавно бе уведомен, че новопристигналите двама японци очевидно са самураи и задават много въпроси относно госпожа Хейко, младото момче Макото и господин Старк. Информацията, разбира се, не бе директно съобщена на господин Старк, тъй като той не разбираше японски. Както обикновено я получи госпожа Старк. Тя благодари на своите информатори и настоя въпреки възраженията им те да получат награда. Японците в Сан Франциско бяха щастливи да услужат на господаря Генджи, който макар да не присъстваше тук, се намираще най-близо в сравнение с останалите велики владетели на Япония. Америка не беше Япония и тук, в Калифорния, те не бяха длъжни да засвидетелстват своята преданост към който и да било владетел. Все пак на тях им се струваше благоразумно да спазват традиционните форми на поведение, докато по безспорен начин не се докаже, че вече не са необходими. Всеки бе чувал случки за хора, които предварително бяха повярвали в настъпването на новата ера, не са засвидетелствали необходимото уважение и са се разделили с главите. Въпреки че подобно нещо не можеше да се случи в Америка, защо да поемат излишни рискове?

След по-малко от седмица новопристигналите японци си бяха отишли. Всички предположиха, че са прекосили континента по новата трансконтинентална железница или са поели с кораб на север или на юг до Канада или Мексико, или някъде другаде.

По чиста случайност, почти по същото време две тела бяха намерени да се люшкат във водите на залива Сан Франциско. Или по-скоро останките от две тела. Това, което акулите не бяха изяли, се бе разложило в морето, а разчленяването на телата правеше невъзможно определянето на самоличността им или причината за смъртта. Предприемачът, наеман от властите в града за подобни задачи, можеше да потвърди, че най-вероятно става въпрос за две тела, тъй като ръцете

и единият крак не съответстваха на останалите части от торса, освен ако всички те не бяха принадлежали на някакъв изрод, участвал в циркови представления. С известна сигурност той можеше да твърди също, че бяха двама мъже, в случай че въобще бяха двама, или пък жени с много мъжки признаци. За всичко останало специалистът можеше само да предполага. Смяташе, че са мексиканци, китайци, индийци или дори ирландци, негри или германци, но в никакъв случай хавайци. Преди шест години бе преглеждал трупа на зверски убит в една хотелска стая хаваец — прострелян с множество куршуми, ръган многократно с нож, жестоко налаган с тояга. Оттогава предприемачът бе заключил, че всички хавайци са такива, тоест изключително едри мъже. Останките, които гледаше пред себе си в момента, бяха прекалено малки, за да принадлежат на хавайци. Единствено в това беше сигурен.

Предвид на останките и вечно пияното състояние на специалиста, нямаше как да се разбере нищо повече.

1882 година, абатство Мушиндо

— Горо — рече преподобната абатиса Джинтоку.

Очите ѝ се отвориха. От медитацията я извади не камбанният звън, а собственият ѝ глас, който сякаш идваше от далеч.

Другите монахини продължаваха да медитират, потънали в тишина и спокойствие. Те знаеха, че като се отдават на състрадателното напътствие на Буда, позволяват на затворените вътре в тях преживявания и чувства да изплуват на повърхността. Понякога по време на медитация спонтанно се изричаха думи, изтръгваха се стенания, смях или дори се чуваше похъркване от тези, които са допуснали вниманието им да бъде отклонено. Ако нещо трябваше да се направи, то дежурният наблюдаващ, въоръжен с пръчка, би могъл да накара съзнанието да се съсредоточи отново там, където му е мястото.

Абатисата се поклони първо пред олтара, а след това на спътничките си по Пътя. Тихо благодари на Буда и божествата, пазители на храма, че са ѝ дали мир по време на извършената току-що медитация. Тя напусна стаята и излезе навън. Нощта вече бе отминала. Ранните лъчи на утрото се появиха от изток. Абатисата се поклони,

изпълнена с дълбока благодарност за това, че бе благословена с още един ден.

Абатството Мушиндо, бе казала госпожа Емили преди много години, когато тук имаше само един разрушен манастир, и Мушиндо отново бе станало абатство. Как бързо минаваха годините.

Като един дъх.

Преподобната абатиса прекоси двора, започваше да вали.

Токио

Макото Старк седна на перваза на прозореца и започна да си свива цигара. Намираше се на четвъртия и най-висок етаж на хотел, голяма и почти празна нова сграда в района Цукиджи, който бе запазен за чужденци. Големи сиви облаци се събираха над северозападния край на равнината Канто. Ако чувството му за ориентация не го лъжеше, сега валеше над абатството Мушиндо, скоро щеше да завали и в Токио. Той пъкна свитата цигара в уста и започна да я клати между устните си нагоре-надолу, както си представяше, че правят стрелците, за които бе чел в приключенските романи от своето детство.

Какво очакваше от отиването си в Мушиндо? Надяваше се да разбере нещо повече, но това, което узна, се оказа още по-разочароващо и объркващо. Не би трябвало да има особено значение, че разказите на Матю Старк и на майка му за битката в Мушиндо не съвпадаха с разказите на монахините. Но сега всяко противоречие придобиваше много по-голямо значение. Бе дошъл в Япония, за да открие истината — кой бе неговият род, — и сега се опасяваше, че една истина можеше да се окаже съвсем недостатъчна.

Все още с нехайно сложена между устните цигара, той напусна хотела и излезе да се поразходи из Цукиджи. Трудно можеше да се повярва, че преди малко повече от дванайсет години, когато столицата на императора Токио е била столица на шогуна и се е наричала Йедо, тази област е приютявала най-големите дворци на даймио — самураите военачалници, управлявали Япония в продължение на хиляди години. Дворците вече ги нямаше. На тяхно място бе построен този хотел и различни магазини и сгради, предназначени за чужденци. Или поне такава бе тяхната цел. Чужденците не се тълпяха тук, както се бе надявало новото правителство. Те продължаваха да предпочитат

по-големите удобства и по-динамичния обществен живот на пристанището Йокохама, на около трийсет километра на запад. Цукиджи бе почти празен, доста зловещо състояние на фона на иначе претъпкания град. Полицаят при портата, облечен в западен стил, му се поклони, когато той напусна района. Сигурно полицаят не се намираше тук, за да предотвратява влизането на обикновени японци в Цукиджи, но присъствието му не насърчаваше свободното придвижване.

Докато прекосяваше Тихия океан, мислите на Макото в началото бяха насочени изцяло към Генджи Окумичи и въпросът за бащинството и отказването от такова. С парахода пътуването продължаваше няколко седмици. Само гневът и огорчението можеха да породят подобна необикновена концентрация. Времето обаче лекува, както и свежият морски въздух, пречистващото редуване на слънце и дъжд, просторът на гледката в океана с безкрайния хоризонт, ритъмът на самия кораб. Макото се изненада от чувството на оптимизъм, което растеше у него. Не заради реакцията, която очакваше от Генджи. Той бе отхвърлил Макото преди двайсет години и продължаваше да го отхвърля оттогава. Почти нямаше причина да вярва, че неговото пристигане в Япония можеше по някакъв начин да промени нещата.

Нарастващата му надежда бе свързана не с Генджи, а със самата Япония.

Макото не помнеше момент, в който да не се е възползвал от изгодите, получени благодарение на богатството и политическата власт на своето семейство. Никога не е оставал без закрилата на самоотвержени охранители и без грижите на внимателни служители. Социалният му кръг се състоеше главно от хора с подобно на неговото минало и, разбира се, от децата на прислугата. По онова време той приличаше на малцината избрани, които представляваха елита на Сан Франциско. Като дете мислеше, че той бе абсолютно същият като всички останали. Усети разликата, когато излезе от детската възраст и се превърна в младеж и когато събиранията, на които присъстваше, постепенно се превръщаха от детски игри в танци и флиртове. Взаимоотношенията започнаха да се характеризират с резервираност и дистанция, особено спрямо момичетата, дори онези, които бе познавал цял живот. Той разбра причината, без да му я казват. Не беше нужно да гледа прекалено надалеч. Тя се намираше във всяко огледало.

Мислеше, че всичко това няма да продължи дълго. Скоро обаче разбра, че греша. Това стана по време на краткия му, вълнуващ и много печален опит като Бандита от Чайнатаун. Той изпитваше странна тръпка на радост всеки път, когато произнасяше подигравателно китайски клетви, размахваше китайския нож за месо и виждаше страха в очите на хората, които го приемаха за това, което той не бе — жесток, непредсказуем, полудял от опиума младеж. Това бяха същите онези хора, които предпочитаха да омаловажат неговото съществуване, защото не можеха да приемат това, което той беше наистина. Добре. Нека тогава да се страхуват от това, което той се преструва, че е, без да знаят, че онова, от което те се страхуват, не съществува.

Удовлетворението от такива объркани чувства не можеше да трае дълго време. Жестоката комбинация между насмешка и отмъщение засилваше, вместо да намалява, неговата изолация. Независимо от забавлението, което изпитваше, той не можеше да остане вечно Бандита от Чайнатаун. Макото все още не бе стигнал до решение, когато Матю Старк разкри престъпния му фарс и моментално сложи край. Впоследствие Макото попадна на японски параход съвсем случайно. Той искаше да отиде в Мексико — младите жени там често го взимаха за богат португалски или испански метис и не го презираха — но когато Макото пристигна на пристанището, единственият отплаващ кораб бе „Хавайска тръстика“. Трябваше да побърза да се махне, без значение в каква посока щеше да тръгне.

По време на пътуването ужасът от мъртъвците, които бе оставил зад себе си, избледня, а гневът, насочен към човек, когото не познаваше, отслабна. Той започна да си припомня разказите за Япония, които беше чувал през целия си живот от Матю Старк, от майка си, от слугите вкъщи, от посетителите от провинция Акаока и Токио. Всички те описваха общество, основано върху древна традиция, лоялност, ред и най-важното — върху изградена и непоклатима йерархия, в която всеки човек си знае мястото. Макото започна да смята, че причината да не се чувства като у дома си в Калифорния бе, че тя не му беше истински дом. Когато корабът най-сетне акостира в Йокохама, надеждата му се бе трансформирала в очакване.

Онова, което видя в Токио, му напомни на пътуването му до Монтана предишната година. По настояване на Матю Старк той бе отишъл да види канадските мини на компанията „Ред Хил Къмпани“.

Тъй като се намираше наблизко, Макото реши да посети резерватите на сиуксите и шайените на юг от границата. Опасността го караше да потръпва. Бе чел множество романи за Дивия запад, които възвеличаваха бледоликите стрелци с пистолети и индианските воители. Срещата между Последния оцелял, Лудия кон и Седящия бик се бе състояла едва преди шест години. Той обаче остана силно разочарован, когато видя невъоръжени, лошо облечени и често пъти болни индианци да обикалят из прашните резервати. Нямаше бойни коне, нямаше бойни цветове по телата, нито индиански шапки с пера. Нямаше никаква жестокост. Макото не можеше да си представи как тези хора могат да разбият Седма кавалерия. Точно те ли неотдавна бяха вдигнали голям шум в цяла Америка?

Макото изпита същото разочарование в Япония. Никой вече не носеше опашки, никой не беше въоръжен с емблематичните два меча. Единствените мечове, които видя, бяха западен модел саби, прибрани в ножниците на полицаите, които носеха също така западни униформи. Повечето хора носеха кимона, някои от които доста натруфени, особено сред жените. Почти всеки носеше и други атрибути от западното облекло — шапки, ботуши, обувки, колани или ръкавици. Много жени държаха чадъри. Подобно съчетание беше доста странно. Ако самият той не знаеше кой бе всъщност, Макото не се различаваше особено от хората тук. Цялата страна бе загубила представа за себе си. Или поне хората така се обличаха. Онази Япония, за която бе слушал още от малък, беше също толкова нереална, както и Дивият запад от приключенските романи.

Макото рязко се обърна и тръгна към хотела. Генджи бе сменил „Спокоен жерав“ с нов дворец, разположен на бреговете на река Тама извън Токио. Нямаше повече да отлага. Попита служителя в хотела как да стигне дотам.

— Имението на владетеля Генджи не е леснодостъпно — отвърна служителят, — а и там няма какво толкова да се види. Защо не посетите императорския дворец? Вие, разбира се, не може да влезете вътре, но гледката отвън наистина е великолепна.

— Владетелят Генджи? — повтори учудено Макото. — Мислех, че всички провинции са премахнати, а заедно с тях и статутът на техните владетели.

— Провинциите бяха премахнати, но някои велики владетели запазиха почетните си титли. Други пък бяха назначени за управители на префектурите на предишните си владения. Владетелят Генджи, разбира се, е един от тях заради важната роля, която изигра за възкачване на Негово императорско величество.

— Няма вече велики владетели — обобщава Макото — и провинциите са премахнати, но владетелят Генджи все още е владетел и все още управлява своето имение, което сега се нарича префектура.

— Да — потвърди служителят. — Япония се модернизира много бързо. С този темп ще настигнем напълно чужденците до края на столетието.

— Без съмнение — съгласи се Макото. — Аз искам да отида във владението не за да разглеждам забележителности, а за да се срещна с владетеля Генджи.

Служителят в хотела хвърли изпитателен поглед към Макото.

— Това може да е трудно. Освен това владетелят Генджи не се намира в имението на река Тама, а в замъка „Облак врабчета“ в провинция Мурото.

— Предполагам, че Мурото е новото име на предишната провинция Акаока.

— Да.

— Но замъкът „Облак врабчета“ все още се нарича „Облак врабчета“, така ли?

— Да.

— Колко приятно е да разбереш, че някои неща не се променят — отбеляза Макото.

[1] Ханти (историческото им наименование е югри) — жители на Западен Сибир. През XVI век минават под контрола на Русия и в момента представляват малка част от населението на Ханти-Мансийския автономен окръг. — Б.пр. ↑

[2] Колумбарий — помещение с ниши в стените за съхраняване на урни. — Б.пр. ↑

ВЛАДЕТЕЛЯТ НА ЯБЪЛКИТЕ

Младият владетел попита:

— Откъде да намеря думи да изразя това, което чувствам със сърцето?

— Невъзможно е най-дълбоките чувства да се изразят с думи. Човек може само да загатне за тях.

— Тогава всичко е безнадеждно — рече младият владетел. — Никой няма да ме разбере и аз няма да разбера никого.

— Не е така. Най-близките хора ще те разберат най-добре по онова, което не казваш, и ти ще ги разбереш по същия начин.

Аки-но-хаши (1311)

1867 година, замъкът „Облак врабчета“

Смит напусна замъка. Той яздеше коня в лек галоп и държеше свободно юздите, без да следва конкретна посока. Конят го отведе на брега и спря с насочен на югоизток нос в посоката, където отвъд океана се намираха Хаваите. Смит забеляза съвпадението, но мислите му не се въодушевиха от спомена за дома. Те бяха насочени към неотложен въпрос. След известно време Смит леко сръга коня с шпорите. Обърна го и го насочи в тръс към вътрешността на острова. Конят изкачи един хълм и рязко спря, вдишвайки дълбоко.

Смит също усети аромата. Беше необичаен. Тъй като беше израснал в плодородните тропици, той се бе научил да различава аромата на различни плодове и най-вече на манго, гуава, папая, които Смит особено много харесваше. Ароматът не принадлежеше на някой от тези плодове, но със сигурност беше на плод. Смит бе в състояние да каже толкова много не заради остротата на своето обоняние, а

благодарение на гледката на близо стоте дръвчета, която се разкриваше в малката долина. Насочи коня надолу, за да разгледа отблизо.

Ябълки. За първи път опита ябълка, докато беше във Вирджиния. Даде му я от овощна градина в Ню Ингленд един братовчед, когото Смит не беше виждал преди това.

Жителите на Ню Йорк твърдят, че техните ябълки са най-хубавите, отбеляза братовчед му, но аз заявявам, че върмонтските са несравними. Хайде, братовчедо Чарлс. Опитай.

Смит отхапа и му се наложи да мобилизира целия си самоконтрол, за да задържи изражението на задоволство върху лицето и парчето ябълка в устата. Той беше свикнал с меката и влажна сочност на хавайските плодове. Неговият братовчед му бе обещал, че ябълката е сладка и сочна. Но Смит установи, че по-точното определение беше кисела на вкус и в никакъв случай не беше толкова сочна като зрялото манго, но в действителност беше по-сочна в сравнение с изсушения плод. Макар да успя да прикрие своя ужас, Смит не успя да се престори на истински ентузиазизиран.

Доста време си прекарал в езическите тропици, отбеляза братовчед му. Добре, че дойде при Уилям и Мери, преди вкусовете и преценката ти завинаги да са се развалили.

Смит се върна на Хаваите преди Коледа. На родителите си каза, че не може да издържи студената и суха зима във Вирджиния. Всъщност онова, което преливаше чашата на неговата толерантност, бяха напразните приказки и неадекватното мислене, което продължаваше безкрайно в колежа. Дядо му беше дошъл на Хаваите и беше преуспял по време на управлението на първия крал Камехамеха, въпреки че двамата са били религиозни врагове. Баща му, Бог да дари мир на душата му, бе помогнал на четвъртия крал Камехамеха да запази целостта на кралството и да не позволи на европейските империалисти да го разграбят. Как бе възможно внукът и синът на тези достойни мъже да прекара ценни години от своята младост в далечния Уилямсбърг, където да говори и да мисли, вместо да действа?

Докато се намираще в Америка, той прочете по-голяма част от „Оливър Туист“, „Приказка за два града“ и „Големите надежди“, тъй като се твърдеше, че Дикенс е най-великият жив английски писател. Смит го намираще за забавен, но не усети някакъв забележителен размах на мисълта, не бе впечатлен от вкусовете и уменията му да

пише. Нито пък смяташе, че англичаните са особено проникателни. Тази чест Смит отдаваше на Джейн Остин, макар публично да не признаваше, че жена може да превъзхожда един мъж. Всъщност първият човек, пред който призна, че чете Остин, беше владетелят Генджи.

— Жените разбират битките между нас по-добре от мъжете — заяви Генджи. — Нашата първа писателка е била жена. Смятам, че досега никой мъж не е постигнал висотата на нейните наблюдения.

— Япония е последното място, където бих очаквал мъж да отстъпи първото място на жена. Не управлявате ли вие абсолютно и безпрекословно? Не е ли думата на мъжа закон? — учуди се Смит.

Смит бе чел — или по-точно казано, бе прегледал бегло — главите в „Залез и упадък на Римската империя“ на Едуард Гибън. Историята на варварите нашественици бе вълнуваща, а съдбата на императрица Теодора съдържаше полезно предупреждение. Жените не бива да се подценяват, а силата на тяхното отмъщение не бива да се пренебрегва. Той обаче въобще не можеше да види връзката с разрушаването на Рим заради живота, който е протичал в него.

Не бе чел нито Аристотел, нито Платон на гръцки и не възнамеряваше да го прави някога. Всъщност дори подобно намерение да е съществувало, знанията му по гръцки не биха му позволили да го осъществи. Не възнамеряваше да ги чете и на английски език. Трябваше ли да се преструва като останалите, че е нещо като американски атинянин? Отказваше да се впуска в такава идиотщина.

Последната вечер в общежитията бе слушал невежи ученици да водят претенциозен спор относно „Изповедите на един английски пушач на опиум“ на Де Куинси и в този момент реши да прекъсне безполезния си престой в колежа. Светът предлагаше многобройни възможности и опасности. Нямахше да губи и ден повече тук.

Припомняйки си онези дни, Смит изпитваше странно чувство, което съчетаваше едновременно облекчение и съжаление. След по-малко от година след отпътуването му от колежа Южна Каролина започна да се отделя, а през следващото лято съюзническите войски нахлуха във Вирджиния. Ако бе останал в колежа, нямаше да пропусне възможността да отиде войник. Но родителите му твърдо отказаха да му разрешат да се върне в Америка. Той беше единственият син сред пет дъщери. Щеше да изложи на опасност не само собствения си

живот, но и продължаването на рода. Така той остана у дома, на Хавайските острови, и пропусна може би най-голямата авантюра на своето време. Той пропусна също убийството на шестстотин хиляди свои сънародници, сред които можеше да се окаже и самият той. По ирония на съдбата, ако се беше записал в армията, щеше да се бие на същата страна като лейтенант Фарингтън. Семейството на Смит произхождаше от Джорджия, но целият род бяха твърди аболиционисти. В очите на Бог всички негови чада имаха равни права. Как тогава един човек можеше да притежава друг?

Разбира се, Смит никога нямаше да сподели всичко това с Фарингтън. Да играят ролите на врагове във всяко отношение подхождаше по-удачно на съперничеството им за ръката на Емили Гибсън. И сега именно мислите за странния обрат на това съперничество занимаваха Смит.

Отношението на Фарингтън към Емили се бе променило не по форма, а по същество. Още не се бе отказал, но вече не ухажваше Емили с първоначалния плам. Макар никой друг да не забележа промяната, тя бе очевидна за Смит. След инцидента в манастира Мушиндо усърдието на Фарингтън се изпари. Защо?

Един аспект на инцидента направи голямо впечатление на Фарингтън. Смит си спомняше какъв ужас предизвика у него изявлението на Генджи, че със сигурност убийците са преследвали Емили, а не съпругата на Хиде, Ханакo. Това, че убиецът бе един от най-доверените васали на владетеля Генджи, също смая Фарингтън. Какъв ли извод си бе направил лейтенантът от тази комбинация на факти и предположения и защо чувствата му внезапно изчезнаха?

Не беше от страх. Смит вече достатъчно добре познаваше характера на Фарингтън, за да отхвърли тази възможност въпреки подигравателните забележки, които отправяше по повод на войната. Щом не ставаше въпрос за смелост, то тогава можеше да става въпрос единствено за чест. За един джентълмен не съществуваха други по-сериозни поводи за притеснение. При по-различни обстоятелства фактът, че Емили няма семейство или наследство, би бил недостатък, тъй като тя ще отиде при младоженеца без зестра. За Смит този факт нямаше значение. Той би имал значение за Фарингтън, но тъй като богатият покровител на Емили със сигурност щеше щедро да дари

новобрачната двойка, недостатъкът бе по-скоро концептуален, отколкото фактически.

Какъв беше тогава въпросът, свързан с честта, който бе така очевиден за Фарингтън, но убягваше на Смит?

Отговорът би трябвало да се намира в пътя на мислите на Фарингтън.

Целта на убиеца е била Емили.

Убиецът бе генерал Таро, най-преданият досега командир в конницата на владетеля Генджи.

Следователно...

Следователно какво?

Смит не можеше да следва по-нататък логиката на Фарингтън. Дори ако Емили е била целта на Таро, как можеше това да отблъсне Фарингтън? Ако не друго, то поне трябваше да надделеят неговите инстинкти да осигурява защита, които са така характерни за един военен.

Предателството от страна на лоялен на Генджи подчинен също не изглеждаше разумна причина. За съжаление убийствата напоследък бяха зачестили и в повечето случаи убийците се оказваха близки подчинени на жертвата. Лоялността в Япония бе претърпяла опасна метаморфоза.

Промяната във Фарингтън беше много смущаваща. Да победи Фарингтън бе едно нещо, но Фарингтън да се откаже доброволно бе съвсем друго. Щяха да обядват заедно. Може би ако го наблюдаваше внимателно, щеше да открие нещо.

Смит обърна коня и го насочи към замъка.

Емили стоеше на източния прозорец на високата кула и гледаше към Тихия океан. Днес той напълно съответстваше на името си. Поне на повърхността. Кой знае какви бури и течения разкъсваха неговите дълбини? Този остров, както и останалите японски острови бяха върхове на океански вулкани. Сега всичко се намиреше в покой, но земетресенията, които постоянно разтърсваха веригата от острови, отправяха сурово предупреждение срещу самодоволството. Стабилността бе само илюзия. Спокойното море всеки момент можеше да се събере в една огромна приливна вълна, някоя планина можеше да

се взриви в разтопена скала, земята под този огромен замък можеше да се разтрепери и разтвори и да погълне всички тях и това, което вършеха. Нищо не бе такова, каквото изглеждаше, на нищо не можеше да се има доверие. Да се вярва във вечността на нещо, не бе ли това най-голямото заблуждение?

Не, не. Какви бяха тези мисли? Та тя богохулстваше. Не е ли казано: „Тревата изсъхва, цветето увяхва, а словото на нашия Бог ще пребъде вечно.“^[1] Да, точно така беше казано. Амин.

Обещанието в цитата от Библията обаче не ѝ донесе покой.

Бе загубила най-добрата си приятелка.

Щеше да напусне мъжа, когото обича.

Скоро щеше да остане сама. И дори още по-лошо. Щеше да живее в лъжа, да се сгоди и после да се омъжи за човек, към когото не изпитваше нищо повече от уважение, без значение дали щеше да избере Чарлс Смит или Робърт Фарингтън. Напомни си, че нейните действия бяха мотивирани от любов и от решимостта да предпази Генджи от опасностите, които присъствието ѝ създаваше за него. Но това не облекчаваше нейното терзание. Вместо да изпитва радост от саможертвата си, тя изпитваше единствено болка от загубата. Каква егоистка беше тя. Какво ли щеше да каже Зефаная?

След смъртта му тя не беше мислила много за бившия си годеник. Сега се сети за него заради тежките обстоятелства, в които се намираше. Какво ли щеше да ѝ каже той? Със сигурност нещо за нейната съдба и за проклятието. Адският огън беше неговият специалитет в проповедите.

— Мисли за другите, преди да помислиш за себе си, Емили.

— Да, сър — би отговорила тя.

— „Сър“ е доста резервирано обръщение към някой, който ще ти бъде съпруг, Емили. Ще трябва да ми викаш с даденото ми в църквата име, както и аз се обръщам към теб.

— Да, Зефаная.

— „Широки са вратата и просторен е пътят, който води към погибел.“^[2]

— Амин.

Тя казваше амин винаги, когато той цитираше Библията, а Зефаная често я цитираше, така че тя често казваше амин.

— „Всякой, който вярва в Него, да не погине.“^[3]

— Амин.

Въодушевлението му растеше. Гласът му ставаше по-силен и по-гръмък, вените на челото му пулсираха опасно, като че ли всеки момент ще се спукат, а паралелно със страстта на неговите чувства очите му се разширяваха и изпъкваха от орбитите си.

— „Змии, рожби ехиднини, как ще избегнете осъждането за в геената?“^[4]

— Амин!

Но Зефаная вече беше мъртъв от шест години. Той нямаше да се появи, за да ѝ разкрие картината на божественото отмъщение. Как да посрещне това отмъщение, без да извиква още по-опасни мисли със своите надежди и въображение. Ако той беше жив, сега тя щеше да бъде госпожа Зефаная Кромуел, нямаше да се намира в този замък, нямаше да бъде влюбена в неправилния мъж, нямаше да бъде обречена на нещастие, каквото и да направи.

Страхът и надеждата я бяха довели в кулата. В манастира Мушиндо, или по-точно казано, сега абатството Мушиндо, ѝ се привидя призрак. Или тя си въобрази, че вижда призрак, тъй като ако наистина беше видяла това, което мислеше, че е видяла, то тогава свитъците „Есенен мост“, които бе прочела, описваха именно съдбата на този призрак. Сега предизвикваше призрака с присъствието си в кулата, която се твърдеше, че духът често посещава. Ако тя беше дух, нека се покаже. Или той да се покаже, понеже демоните нямат пол, а само си въобразяват дали са от мъжки или женски пол. Сигурна бе, че все пак не съществуваше никакъв призрак, така че не бе предвидила какво да прави, ако той все пак се появи. Липсата на подготовка — макар че каква ли подготовка можеше да се направи? — сега я изплаши. Изпита странното чувство, че я наблюдават, и се поколеба дали да се обърне бързо, за да види това, от което се страхуваше. Всеки път обаче, когато се обръщаше, зад нея нямаше нищо друго освен стена, прозорец, врата, колумбарият с урните на предците на Генджи.

Там нямаше никой друг. Ако Емили не можеше да види призрака, следователно и призракът не можеше да види Емили. Това беше сигурно, нали? През тялото ѝ премина студ. Колко ужасно, ако нея я наблюдаваха, без тя да вижда кой я наблюдава. Може би все пак съборка, като дойде тук. Тъкмо се приготви да си тръгне, когато ѝ се

стори, че чува слабо, отекващо ехо от стъпки по стълбата отвън. Чии стъпки? Дали това не беше тихото стенание на вятъра, изкачващ се към върха на кулата? Но времето навън бе много спокойно. Нямаше вятър. До кулата нямаше друг начин да се стигне освен по стълбите.

Емили отстъпи назад. Можеше да е...

Но не беше. На вратата се появи Чарлс Смит.

— Надявам се, че не те безпокоя — рече той.

— Не, в никакъв случай — отвърна Емили някак си по-топло, отколкото бе възнамерявала. — Радвам се да те видя, Чарлс.

— Подготовката приключи. По всяко време можем да тръгваме.

— Подготовката?

— За пикника.

— А, да.

— Ако се чувстваш неразположена, можем да го отложим за някой друг ден.

— Не, не можем. Сега времето е идеално за пикник. — Идеята беше нейна. Чарлс и Робърт се тревожеха за емоционалното ѝ състояние, затова се почувства длъжна да направи нещо, за да опровергае техните притеснения. Трябваше да повярват, че го правят заради нея, в противен случай нямаше да се получи нищо добро. Така че тя подтикна Чарлс да направи предложението. — Само да си събере нещата.

Смит погледна към урните в колумбария.

— Странно място за кабинет, дори за кабинет с древни свитъци.

— Свитъците са тук, но аз не се занимавам с тях. Дойдох тук с надеждата, че ще ме осенят полезни мисли.

— Ако мислите ти се проясняват в присъствието на човешки останки, повече ти подхожда живот в манастир, а не сватба.

— Знам, че не ставам за едното, а се съмнявам, че имам необходимите качества и за другото.

— Малко хора са подходящи за свят духовен живот, включително и сред онези, които са поели по този път. Бивш обитател на манастир в Монте Касино ми каза, че на това място има повече ревност и политика, отколкото там, където е било предишното му жилище, а именно в Рим.

— Къде успя да срещнеш такъв забележителен човек?

— Бях на посещение в Хонолулу, когато той мина оттам на път за Китай.

— Като мисионер?

Смит се засмя и поклати глава.

— Като търговец на оръжия. Твърдеше, че ако той не може да спаси душата си в манастир, то поне ще се опита по някакъв начин да помогне на други души да намерят пътя към Създателя.

Емили потръпна втрещена.

— Това е ужасна история, Чарлс. Надявам се никога повече да не я повтаряш.

— Притеснявам се, че ще трябва — отвърна Смит, — тъй като тя напълно отговаря на истината и може да е полезна за някои хора. — Ако тази красива жена имаше някакъв недостатък, това беше ограниченото ѝ чувство за хумор. Този факт му се стори забавен, макар че се постара да не го покаже.

— Не виждам никакъв полезен извод.

Неодобрението ѝ ясно личеше. Цветът, който обля бузите и клепачите ѝ, подчерта гладкостта и снежната белота на нейната кожа. Приливът на кръв в прозрачната ѝ плът предизвика внезапна възбуда в слабините му. В по-варварски времена или във времена с по-малко забрани той без колебание щеше да отговори на своите инстинкти и щеше да се посвети на женитба в по-подходящо време. Или може би тази оправдателна мисъл се появи, защото напоследък бе препрочел любимите си глави от „Залез и упадък на Римската империя“, свързани със завоеванията и подвизите на Атила. Колко свободен е бил един варварски хун, а той и всички цивилизовани мъже бяха лишени от свобода. Цивилизацията бе потиснала техните инстинкти и сили. Съвременният идеал бе любезният джентълмен, а не хунът. Щом погледнеше мъчителната красота на Емили, която ставаше още по-съблазнителна със своята невинност и липса на умишлена провокация, Смит наистина съжаляваше заради времето и мястото, в които живееше и които по принцип възприемаше като голяма благословия.

Впримчен в капана на реакциите на собственото си тяло, в очите на Смит прекалено дълго се запази похотливият пламък, когато те срещнаха смаяния поглед на Емили. Смит заговори бързо с надеждата, че думите ще прикрийт неговите чувства.

— Не намираш поука в тази история, защото не си от онези, на които им е необходима. „Здравите нямат нужда от лекар, а болните.“^[5]

— Амин — рече Емили, но продължи да го гледа подозрително.

Смит се надяваше тя да се чуди на неговия морал, а не на изражението, което бе видяла върху лицето му.

За пикника бяха взели голяма тента, използвана от владетелите по време на лов, за да им се осигурява поне малко удобство. Генджи, Смит, Фарингтън и Емили яздеха конете си бавно. Пеша ги следваха няколко самураи с всички необходими неща.

— Там — каза Емили. — Това е мястото. — Тя посочи една приятна ливада недалеч от брега. Нос Мурото осигуряваше на това място завет срещу вятъра.

Генджи не можеше да си позволи да я разочарова, като ѝ разкаже какво се бе случило тук. Тя лично бе преживяла вече достатъчно убийства и трагедии. Не ѝ трябваше да научава за други. Всъщност шокът от научаването на истината за това място можеше да заличи чудесния напредък, който бе постигнала през последните седмици.

На тази ливада са били избити враговете на рода Окумичи. Наистина било е преди близо шестстотин години, но от време на време все още се намираха по земята неприятни останки, напомнящи за отминалото събитие. Надяваше се никой, и особено Емили, да не намери днес нещо подобно. Не бе необходимо да казва на служителите си как да постъпят. Когато Емили посочи ливадата, нищо върху техните лица не издаде, че те знаеха тайната. След като техният господар потвърди избора, те бързо и незабележимо огледаха местността, преди да опънат тентата и да извадят приборите за хранене. Уважението към мъртвите налагаше да се избере друго място, но за Генджи уважението към живите беше по-важно. Освен това той не можеше да се сети за нито една ливада, хълм или отсечка от брега на разстояние един ден път с кон, където да не са се водили битки в миналото. Тук поне неговият род бе спечелил победа.

— Това е най-прекрасното място — отбеляза Смит, докато чакаха подчинените да приключат със своите задължения. — Изненадан съм, че не го използвате по-често.

— Владетелят Генджи е воин — вметна Фарингтън. — Пикниците и подобни забавления не са му приоритет.

— Всъщност — намеси се Генджи — разполагаме с много свободно време. В Япония не се е водила война от двеста и петдесет години. Заради закона за алтернативните резиденции сме принудени да прекарваме свободните си часове в Йедо. Там губим много време, затворени в сградите. — Той огледа ливадата и се усмихна. — Хубаво ще е да отделяме повече време, за да се наслаждаваме на природата.

— Не е имало война — настоя Фарингтън — но и мирът не се е възцарил.

— За съжаление не — отвърна Генджи. — Дадохме мечове на милион мъже и ги натоварихме със зле тълкувано чувство за история, чест и дълг. Изискваме те да са готови да убият и да умрат в следващия момент. След това им казваме да мълчат и да се държат прилично. Това не е най-добрата формула за хармония.

— Необходимо ли е да говорим за насилие? — попита Емили.

— Не е — отвърна Фарингтън. — Хайде, нека да помогнем с приготвянията и да оставим воините да си говорят за война.

Сред самураите се ширеше разбирането, че за разлика от тях чужденците бяха лесноразбираеми, тъй като дори най-съкровени им мисли съвсем очевидно се разкриват върху лицата им. Наблюдавайки как Смит и Фарингтън подегат официален разговор с Емили, Генджи разсъждаваше колко плитко бе това предубеждение. Със сигурност с двамата мъже ставаше нещо, но Генджи не разбираше какво. Едва ли се отнасяше до обичайните им разпри за престъпленията и ползата от Гражданската война. Беше нещо друго, за което никой не споменаваше, но все пак то се случваше.

Единствено Емили както винаги бе самата себе си, без капчица лукавство или преструвки. Тя изглеждаше възстановена от шока след смъртта на Ханako, но не и от загубата на своята приятелка. От такава загуба човек никога не можеше да се възстанови. Можеше само да я приеме или отхвърли.

Един от най-ранните спомени за дядо му бе срещата между двамата малко след смъртта на майка му. Той знаеше за славата на владетеля Киори като безмилостен воин и затова направи всичко по силите си да се държи също като воин. Стоеше изправен и се бореше със сълзите си. Смяташе, че постъпва правилно.

Дядо му попита:

— Защо не плачеш?

— Самураите не плачат — отвърна Генджи.

Дядо му се намръщи:

— Злодеите не плачат. Героите плачат. Знаеш ли защо?

Генджи поклати глава.

— Защото сърцата на злодеите са пълни с онова, което са спечелили. А сърцата на героите са пълни с онова, което са загубили.

И за изненада на Генджи владетелят Киори падна на колене. Сълзите обилно потекоха от очите му. Носът му потече по най-непристоен начин. Звучно хълцане разтреса неговото тяло. Генджи се впусна да го успокоява, а дядо му му благодари. Двамата се прегърнаха и без да се срамуват един от друг, дадоха воля на скръбта си. Генджи завинаги запомни тази мисъл: Трябва да бъда герой, затова плача и сърцето ми е изпълнено със загуби.

От тогава не беше плакал достатъчно. Може би това означаваше, че не бе онзи герой, който му се искаше да бъде.

Наблюдавайки Емили, Генджи се надяваше, че сегашната ѝ скръб ще изпълни по-късно спомените ѝ с радост.

Емили улови погледа му и се усмихна. В мига, когато той отвърна на усмивката ѝ, между Смит и Фарингтън се разрази тайнствена драма, която продължи не повече от десет удара на сърцето.

Тя започна от Фарингтън. Странно изражение, вероятно съчетание между гняв и страдание, сви мускулите на лицето му, когато той погледна към Генджи. Очите му заблестяха прекалено ярко и този блясък едва ли бе израз на приятелско отношение.

Смит улови погледа на Фарингтън, внезапно се разтревожи, челото му се сбърчи, а устата му се изви леко надолу.

Фарингтън се извърна от Генджи и се вгледа в Емили, чийто поглед изразяваше дълбока скръб.

Смит продължаваше да наблюдава Фарингтън, учуден от неговата реакция. Лейтенантът се изчерви и сведе поглед.

Внезапно просветление осени Смит. Очите му се разшириха, а устните му се разтвориха.

— Ах, ти... — каза Смит. Това бе всичко, което можеше и искаше да каже, преди да стане и да се насочи към Фарингтън

очевидно с намерение да се нахвърли върху него.

Двама от телохранителите на Генджи задържаха Смит, преди да е успял да направи каквото и да било. Генджи не знаеше дали Смит смяташе да удари Фарингтън с юмруци или да извади револвера си и да го застреля. Единственото сигурно бе, че Фарингтън не възнамеряваше да се съпротивлява или да се отбранява по някакъв начин.

— Пуснете ме — изсъска Смит.

— Обещайте ми, че няма да се биете — помоли Генджи.

— Имате думата ми.

Смит се извини на Генджи и на Емили за своето избухване, без да даде повече обяснения, и насочи вниманието си встрани от Фарингтън. Лейтенантът се опита да поднови разговора с Емили, но тя бе прекалено шокирана, за да разговаря. Пикникът на практика беше приключил.

Какво се бе случило? Генджи нямаше ни най-малка представа. Предполагаемата предвидима същност на чужденците не бе нищо повече освен предполагаема.

Смит се изправи пръв, рязко се поклони и тръгна да прекосява ливадата натам, където се намираще конят му. На средата от пътя той стъпи върху нещо, което силно изхрущя. Двама от подчинените погледнаха ужасени Генджи и се поклониха в знак на извинение, сякаш бяха допуснали грешка. Все още разсеян от инцидента, Смит не обърна внимание на какво бе стъпил.

Когато Генджи провери откъде бе минал Смит, видя дясната орбита и скула на един череп сред други останки, натрошени от ботуша на Смит.

След инцидента Смит се стремеше напълно да отбягва Фарингтън. Това не беше никак трудно, тъй като Фарингтън го избягваше по същия начин. Смит се чувстваше много смутен. Искаше му се да не бе прочел мислите на Фарингтън относно Емили и Генджи. Още повече му се искаше да не го бе нападал. Реакцията му представляваше позорен провал на самодисциплината на един джентълмен, но и потвърди неговите подозрения, понеже Фарингтън

не направи никакъв опит да се защити. Само човек, който се срамува от мислите си, можеше да постъпи така.

Сега всичко се бе изяснило на Смит.

Фарингтън вярваше, че Таро, най-верният васал на Генджи, бе нападнал Емили по заповед на Генджи, тъй като положението на Емили скоро щеше да се превърне в сериозна опасност за него. Това положение бе резултат или по-скоро можеше да бъде единствено резултат от безнравствена, напълно неприемлива интимност между двамата, независимо дали тя произтичаше от съгласието на Емили или от силата, или измама от страна на Генджи. Неочакваната и според Генджи ненавременна намеса на владетеля Саемон бе спасила живота на Емили. Но само засега. Нейното положение налагаше тя да умре, и то скоро. Поради това Фарингтън бе останал да се грижи за Емили. Макар вече да не искаше да се сгодява за нея, като офицер и джентълмен той се чувстваше длъжен да я защити от опитите на нейния домакин да я убие.

Така разсъждаваше Фарингтън.

Беше толкова мъчително и смешно, че Смит нямаше да успее да съдържи смеха си, ако бе чул Фарингтън да изговаря мислите, вместо да ги открие сам, осенен от внезапно прозрение. Невинността на Емили беше очевидна и безспорна. Тя не би била в състояние да се преструва толкова дълго. Още повече, че нейната религия, нейният характер нямаше да ѝ позволят да направи компромис с високия си морал. Фарингтън смяташе, че похотливата непочтеност и неконтролируема страст на Генджи можеха да съществуват единствено в Забранения град на манчу^[6] или в харема на турския султан, но не и в тази земя на воини.

Чувствата на Смит спрямо Емили бяха незасегнати от заблудите на Фарингтън. Но след като разкри тези заблуди, той започна да гледа на Емили в друга светлина и тогава му се стори, че вижда нещо, което го шокира дори още повече от изопачените представи на Фарингтън. Дали бе прозрял истината или само се заблуждаваше?

Смит откри Емили в една стая до розовата градина. Отворените врати позволяваха в помещението да влиза мекият бриз и разкриваха изглед към цветята. Пред Емили бяха разтворени няколко свитъка на

японски. Тя обаче не гледаше свитъците, нито цветята. Погледът ѝ замислено се плъзгаше по кулата от другата страна на градината.

— Дори когато не си при урните, мислите ти очевидно са там — отбеляза Смит. — Сигурна ли си, че повече няма да ти подхожда живот на религиозно съзерцание?

— Ако перспективите пред мен продължават да се изпаряват, както напоследък, това наистина може да се окаже най-добрият вариант.

— Какво имаш предвид?

— Робърт се върна в Йедо.

— Без съмнение посланикът го е повикал.

— Така каза той.

— Каква друга причина може да съществува? Той се е посветил на теб, както и аз.

— Наистина ли мислиш така?

— Той остана до теб през последните три седмици, за да е сигурен, че напълно си се възстановила от неотдавнашната загуба. Само официалните му задължения могат да го накарат да си тръгне.

— Докато е до мен, виждам, че повече ме наблюдава, вместо да проявява грижи. Струва ми се, че ме следи внимателно.

— Превъзбуденото въображение понякога кара справедливия мъж да проявява прекалено натрапчиво чувство за благоприличие.

— Не виждам нищо в моето поведение, което да дава основание за подобно усилие. И не бих нарекла Робърт справедлив. Това, че бързо отсъжда, не означава, че е справедлив.

— Ако е прибързал с нещо, сигурен съм, че е бил разтревожен за твоето благополучие — усмихна се Смит. — Намирам за доста странно да оправдавам пред теб действията на лейтенант Фарингтън от негово име.

— Така е. Особено след като преди два дни бе готов да се нахвърлиш върху него.

— Това беше ужасна грешка, за която отново се извинявам.

— Беше повече от грешка, Чарлс. През онзи следобед нещо премина между Робърт и теб. Резултатът бе гневен изблик от твоя страна и силно притеснение от негова. Каква бе причината?

Смит внимателно подбра думите си:

— Неговите мисли и това, че аз изведнъж ги проумях.

— И аз стигнах до този извод.

— Ако продължа по-нататък, ще надхвърля границите на уместния разговор между една дама и един джентълмен.

Емили се намръщи.

— Ти и Робърт споделихте някаква мисъл, най-вероятно по мой адрес, достатъчно неприятна, че да те накара да се нахвърлиш върху него. Но ти не можеш да я изречеш в мое присъствие. Извини ме, но това не ме успокоява.

Смит се поклони, признавайки своето поражение.

— Както и да е. По-добре да не говорим повече за това.

— Отговорът ти не задоволява нито любопитството ми, нито чувствата ми.

— След като си намериш годеник, Емили, това повече няма да има значение, следователно не би трябвало да те притеснява и сега.

— След като се сгодя. Съжалявам, че забавих толкова дълго този въпрос. Уверявам те, че не е нито заради Робърт, нито заради теб, а изцяло по моя вина.

— Не бих нарекъл любовта вина — възрази Смит.

Наситена червенина внезапно обагри бузите на Емили. По това той разбра, че предположението му беше правилно. Нейната непресторена честност я издаде, дори без тя да продума и дума. Опита се да прикрие истината, но той вече бе видял.

— Наистина щеше да е по-лесно, ако бях влюбена в теб или в Робърт — рече Емили, — но макар еднакво да се възхищавам и на двамата ви, все още не изпитвам любов. Това прави решението много трудно.

— Трудно е — отвърна Смит. — Но трудността не е в решението. То вече е направено. Ти си влюбена. — Сега, след като вече знаеше истината, той изпита съчувствие към Емили. Пътят пред нея бе изпълнен с опасности, които тя дори не можеше да си представи. Опитът на Таро да я убие бе само първата от многобройните опасности. Смит проумя, че ако не в друго, то поне в това отношение Фарингтън е бил прав. — Трябва да следваш сърцето си. Какво друго ти остава? Единственият въпрос е дали неговите чувства отговарят на твоите? Ако не, любовта може да донесе само страдание, но не и радост. При това положение бих те посъветвал да избереш възхищението пред любовта.

— Мисля, че не говорим за едно и също нещо — рече Емили.

— Ти си влюбена във владетеля Генджи — обяви Смит. Ако не седеше, Емили със сигурност щеше да падне.

— Господ да ми е на помощ. Толкова ли е очевидно?

— Не — успокои я Смит. — Досега не бях сигурен. Доколкото ми е известно, аз съм единственият, който подозира нещо.

— А Робърт?

— Подозренията му са в по-различна посока.

Смит изпита облекчение, че тя не продължи да го разпитва по този въпрос. Емили наведе глава и зарови лице в ръцете си.

— Какво да правя? — попита тя.

— Бъди търпелива — посъветва я Смит. — Когато лейтенант Фарингтън и аз си отидем, много е възможно владетелят Генджи да стигне до истината. В зависимост от това дали ще предприеме нещо или не, ти ще получиш отговор на твоя въпрос.

Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха влажни, но тя се усмихна.

— Благодаря ти, Чарлс. Ти си много добър и мил приятел.

Смит се поклони.

— Ако надеждите ти не се осъществят, готов съм да бъда повече от добър и мил приятел. Работата ми ще ме задържи в Йедо за около месец. Ще те посетя, преди да напусна Япония.

— Не заслужавам такова внимание.

— Но го имаш — усмихна се Смит. — И внимавай. Взаимоотношенията ти с господаря Генджи вече станаха причина за злонамерени слухове сред западната общност. Бяха изречени неща, които могат тежко да увредят твоята репутация.

— Писано е: „Защото ние сме силни не против истината, а за истината.“^[7] Ще вярвам в това.

— Амин — отвърна Смит, — но помни, че също е писано: „Под устните им аспидна отрова“^[8], а ухапването на змия е смъртоносно.

— Амин — рече на свой ред Емили. — Не съм направила нищо лошо. Както и господарят Генджи.

— Не съм помислил подобно нещо за никой от двамата ви — призна Смит. Въздържа се да добави „за разлика от Фарингтън“.

— Първо лейтенант Фарингтън, а сега и вие, господин Смит — рече Генджи. — Колко жалко. Искаше ми се да намерим решението, което търсим. Надявам се, че нищо лошо не се е случило. Лейтенант Фарингтън изглеждаше по-мрачен от обикновено.

— Той си позволи да бъде обзет от грешни мисли — поясни Смит. — Най-накрая ще се освободи от тях.

— Грешни мисли?

— Имам предвид грешни разсъждения, водещи до неправилни изводи.

— Разбирам израза — отвърна Генджи. — Не разбирам връзката.

— Как е възможно всичко това? Госпожица Гибсън, една изключително красива млада жена на възраст за женене, в продължение на няколко години е ваша гостенка, без при нея да има придружителка или роднини. Не е трудно да се направи погрешен извод за вашите взаимоотношения.

— Емили не е била без придружители, които да се грижат за нея през цялото време, откакто е моя гостенка — оправда се Генджи. — Освен това тя прекарва доста време в свои собствени експедиции. В този замък или в двореца в Йедо тя винаги е разполагала с отделни помещения и мога да добавя, които са отдалечени от моите. Дни и седмици са минавали без двамата да се видим. Разбрах, че владетелите в другите страни по подобен начин настаняват гостите си.

— Нейните придружители не са били представители на нейното общество — възрази Смит. — Те са ваши васали и служители. Всеки, който е прекарал в тази страна и един час, е наясно, че заповедите на един владетел изискват безпрекословно подчинение. Но те не представляват реална защита за Емили. Всички гости, които посещават владетелите в Англия, винаги имат собствени служители и придружители.

Генджи кимна.

— Колко глупаво от моя страна. Трябваше да се посъветвам с някой друг и да не се доверявам само на Емили. Нейната невинност понякога не ѝ позволява да види нещата, така както ги виждат другите. Мога ли да предположа, че лейтенант Фарингтън смята, че аз по някакъв начин съм се възползвал от Емили?

— С една дума, да.

— А вие?

Смит се усмихна.

— Лейтенант Фарингтън има навик да потиска инстинктивните си чувства и естествените си мисли, като че ли те са предатели. Отказва да ги признае и предпочита да ги вмени на някой друг. Аз не страдам от подобен навик. Освен това, ако вие искате нещо, господарю, ще го вземете открито, без да се притеснявате от последствията. Нали това е пътят на самурая?

— Това е пътят, който мислим, че следваме, и начинът, по който искаме другите да ни възприемат — отвърна Генджи. — Всъщност толкова много се притесняваме от последиците и от това какво виждат другите, че в повечето случаи сме като парализирани. Прекалено много разчитаме на онова, което не е изречено, често забравяме, че всъщност нищо не е изречено и че всичко е само намерение в главите ни. Съжалявам, че ще го кажа, но много пъти ние сме точно противоположното на решителни.

— Тогава нека да ви разкрия част от проблема, като говоря открито — предложи Смит — и се опитам да бъда максимално решителен. Ще се върна в края на следващия месец, преди да отпътувам към дома. Ако Емили все още не е сгодена, ще подновя моята кандидатура. Надявам се все още да е свободна, макар че тя се надява на друго, така че искрено се моля да намери своето щастие.

— „Тя се надява на друго“. Смятате ли, че тя предпочита лейтенант Фарингтън?

— Тя не предпочита лейтенант Фарингтън. Чувствата ѝ значително надхвърлят границите на предпочитанието. Тя е влюбена и мисля, че е била влюбена от известно време. Също така смятам, че вие сте го знаели през цялото време.

Смит се чудеше каква ли ще бъде реакцията на Генджи. Гняв? Изненада? Презрение? Смях? Може би бе отишъл прекалено далеч.

Лицето на Генджи не трепна. Слабата усмивка, която обикновено седеше на устните му, си остана там и той заговори с обичайния за него тон:

— Чудех се дали тя е също толкова прозрачна за своите сънародници, както е за нас. Очевидно не е, защото иначе нито вие, нито лейтенант Фарингтън щяхте да отидете толкова далеч. Понякога страничният човек може да види неща, невидими за човека отвътре. Мога ли да попитам какво ви доведе до това ново откритие?

— Чиста случайност, сър — Смит изпита облекчение от кроткия отговор на Генджи. — Наблюдение, отделни думи, странности в поведението. Изведнъж всичко съвпадна и аз стигнах до този извод. Сигурно помните, че сред нейните сънародници винаги са се носили слухове за евентуална връзка между вас и в повечето случаи коментарите не са били особено ласкави. Някои от спекулациите бяха особено неприлични.

— Но Емили е жена с висок морал и благоприличие.

— Но тя е също и много красива.

— А, разбирам.

— Разбирате? Не го ли виждате?

— Честно казано, не. Нашите идеали за красота са толкова различни. Това, което за вас е красиво, за нас е грозно и обратното.

Този път Смит остана изненадан.

— Намирате, че Емили е грозна?

— Е, грозна е прекалено груба дума. Нека да речем, че не е привлекателна.

Смит издиша така, сякаш бе сдържал дъха си.

— Това е голямо успокоение за мен, сър. Ако вие отвърнете на любовта ѝ, ситуацията може да стане много опасна и за двама ви. Нито един от нашите два народа не гледа с добро око на смесването на расите. Освен това вие се нуждаете от наследник, а със сигурност Емили никога няма да приеме да бъде наложница. За нея това би било форма на проституция.

— Споменахте, че ще възобновите предложението си за брак.

— Да, щом се върна.

— Защо да се чака? Направете го сега.

— Жена, която е влюбена в един мъж, се нуждае от време, за да отвори сърцето си за друг мъж. Трябва да се действа търпеливо. Засега ѝ кажете, че сме говорили — за моето предложение, а не за това, че знаете за нейните чувства, — и ѝ споменете, че го одобрявате от все сърце. Вашият ентузиазъм ще бъде по-красноречив от всякакви думи. Тогава тя ще има един месец, за да се подготви за моето завръщане.

— Благодаря ви за мъдрия съвет, господин Смит.

След като Смит си тръгна, Генджи остана сам. Можеше да поговори с Емили, както го бе посъветвал Смит. Щяха да са необходими няколко лъжи, а това за него не беше проблем, тъй като

той беше по-ловък лъжец от Емили. От дълго време Генджи криеше чувствата си от самата нея и от всички останали. Още един месец нямаше да представлява проблем. Но съществуваше и по-добър начин от разговора с Емили, а и така всичко, което кажеше, щеше да изглежда по-правдоподобно. Чужденците имаха подходяща поговорка: „Делата говорят по-добре от думите.“

Сред хората в замъка цареше оживление. Най-сетне техният господар предприемаше решителните стъпки, за да осигури продължението на рода.

— Чу ли? — каза едната прислужничка на другата, докато разнасяха подноси с чай из стаите.

— Разбира се! Всички знаят.

— Кои ли ще са те?

— Чух, че още не е решил.

Друга прислужничка, която минаваше в противоположната посока, вметна:

— Някоя жена от двора.

— На шогуната или на императора?

— И от двата, разбира се!

— Политика и секс — отбеляза първата прислужничка.

Втората кимна.

— Не е ли така винаги?

— Не и за нас — отвърна първата и всички те потиснаха кикота си. Щяха да се изсмеят високо на глас, ако не се намираха толкова близо до помещенията на господарите.

Две седмици след заминаването на Чарлс Смит в двореца на Генджи пристигнаха две дами с връзки с двора на шогуната в Йедо. Те бяха посрещнати с церемония, на която Емили не бе поканена. Масами, нейната прислужничка, ѝ обясни, че едната е близка на съюзника на господаря Генджи, господаря Хиромицу от Яманака. Другата бе далечна роднина на господаря Саемон.

— Засега и двете ще бъдат наложници — поясни Масами. — По-късно той може да реши да се ожени за някоя от тях, особено ако тя го

дари с наследник. Най-вероятно е обаче господарят да запази тази чест за някоя още по-благородна дама, с още по-добри политически връзки. Ако някоя от наложниците роди наследник, тогава детето ще бъде осиновено от неговата съпруга. Смятам, че съпругата, която и да е тя, ще дойде по-скоро с благословията на императора, а не на шогуна. Богатствата на императора нарастват, а тези на шогуна намаляват.

Масами бърбеше ли бърбеше, докато работеше. Емили се усмихна, кимна и не каза нищо. Ако някой я беше погледнал, щеше да види в очите ѝ необичаен блясък. Но, разбира се, никой нищо не забеляза.

Генджи знаеше, че трябва да разговаря с Емили, но не се стремеше към този разговор. Знаеше, че тя щеше да скрие сълзите си зад мълчаливи обвинения. Мълчаливи, защото никога нямаше да му каже нещо открито. Какво имаше за казване? Тя не знаеше какво изпитва той към нея, нито пък знаеше, че Смит му бе разказал, че е наясно с нейните чувства към него. Нямаше какво да се каже. И все пак щеше да бъде мъчително. Той не можеше да ѝ предложи утеха, понеже така би признал чувствата си, а не искаше да го прави. Ако ѝ кажеше, тя щеше да остане в Япония, а ако останеше, щеше да умре. Видението му го бе показало. Той не искаше тя да умира, затова щеше да я отпрати.

Животът бе по-важен от любовта.

Месецът отмина бързо. Въпреки обещанието си Генджи все още не бе разговарял с Емили. Трябваше да я покани на церемонията по посрещане на госпожа Фусае и госпожа Чийо. Това щеше да внесе яснота по въпроса, но не бе по силите му. Щеше да бъде прекалено жестоко. Не искаше да наранява Емили повече от необходимото. Може би не бе необходимо да казва нищо повече, нито да я вижда преди деня, в който тя щеше да замине с Чарлс Смит и който ден вече приближаваше. Когато Смит се върнеше, той щеше да ѝ предложи отново и тя сигурно щеше да приеме. Генджи намираше едновременно за мъчително и забавно как неговите действия потвърждаваха онова, което бе казал на Смит за нерешителността на самураите.

Излезе да пояди сам сред ябълковата долина, както правеше често, когато разсъждаваше върху някакъв труден въпрос. Намираше успокоение сред дърветата, засадени от неговата майка преди толкова много години. Невинаги откриваше отговорите, но пък винаги получаваше вътрешно спокойствие, дори когато въпросите оставаха нерешени. Охраната имаше стриктни разпореждания от Хиде никога да не го оставя без защита, дори когато се намираше в сърцето на своето владение и можеше да бъде наблюдаван от стените на замъка. Според Хиде убийствата бяха станали твърде често явление, за да си позволят и миг невнимание. Генджи напразно настояваше, че виденията са му разкрили часа на неговата смърт и той знаеше кога и къде ще умре, а това не беше нито тук, нито сега. Хиде обаче оставаше непреклонен. Кой знае какви непредвидими нещастия можеше да се случат дотогава, ако телохранителите отслабеха своята бдителност? Даваха ли виденията на господаря Генджи знание за всичко, което щеше да се случи? Генджи трябваше да признае, че не беше така.

С цел да получи необходимото уединение, той се бе научил ловко да се изплъзва от собствената си охрана. В крайна сметка те винаги го намираха, но междувременно Генджи оставаше за известно време сам. За да го намерят по-трудно, той влезе в долината не откъм замъка, както обикновено, а през една тясна пътека, която се виеше между хълмовете.

Тези дървета винаги му напомняха за майка му. С всяка следваща година обаче образът ѝ избледняваше и той бе принуден да го възстановява с помощта на въображението. Тя умря по време на раждане, преди още Генджи да навърши четири години. Оттогава бяха изминали двайсет и седем години — твърде дълго време, за да забрави нечий образ, който и без това не помнеше добре.

Изведнъж листата високо в клоните над него прошумоляха. Първата му мисъл, още преди да подкара коня, бе, че Хиде все пак е бил прав. Навсякъде имаше твърде много убийци и бдителността не биваше да се отслабва. Извади меча, докато конят се впускаше напред в галоп и погледна нагоре в очакване всеки момент върху него да скочи убиец или да го улучи стрела или куршум. Нищо подобно не се случи. Вместо това зърна между клоните памучно платно.

Спря коня и се върна в лек галоп под дървото.

Емили погледна надолу и каза:

— Никога нямаше да разберете, че съм тук, ако не бях загубила равновесие.

От тази височина тя лесно можеше да се нарани. Генджи знаеше, че самоубийството противоречеше на нейната религия, но падането не противоречеше. Тя стоеше нестабилно върху два тънки клона близо до върха на дървото. Едната ѝ ръка държеше ствола на дървото, което на тази височина не бе по-дебело от пръчка. Другата ръка придържаше полата, обвита около краката, както подобаваше на една жена, ако въобще на жена подобаваше да се катери по дървета.

— Емили, какво правиш?

— Катеря се по дървото. Днес е идеален ден за това.

— Моля те, слез долу.

Тя се засмя.

— Не. Вие се качете.

Генджи внимателно се вгледа в нея. Настроението ѝ изглеждаше бодро, усмивката естествена, блясъкът в очите ѝ показваше здрав дух, а не печално умопомрачение.

— Мисля, че ще е по-добре, ако ти слезеш.

Тя поклати глава и отново се засмя.

— Виждам, че не можем да се споразумеем. Затова нека всеки следва своите намерения и да остави на другия същата свобода.

— Такъв подход води само до анархия — възрази Генджи. — Ще преговаряме. Аз ще се кача, ако ти се согласиш после да слезеш заедно с мен долу.

— Съгласна съм, но само ако се качите тук при мен.

— Това е неразумно. Клоните едвам издържат теб. Няма да издържат и моята тежест.

— Тогава стойте, където сте, и ме оставете аз да стоя там, където съм.

Нямаше какво друго да се направи. Не можеше да я остави да стои горе на дървото. Генджи се протегна, надигна се от седлото и започна да се провира между клоните. Изкатери се бързо до клона под Емили и отново се зае да преговаря.

— Както добре виждаш, тези клони ще се счупят, ако и аз се кача върху тях.

— Може би — отвърна тя.

— Не може би. Сигурно е.

— Добре. Ще сметна задължението за изпълнено, ако ми отговорите на един въпрос.

А, ето какво било. След като и двамата се намираха на върха на дървото, тя щеше да обяви емоционална пауза. Как щеше да ѝ попречи да падне, без да падне и самият той? Не беше възможно. Ако тя загубеше равновесие, той щеше да я сграбчи и да се опита да направлява тяхното приземяване. От двайсет стъпки височина щеше да се изискват определени военни умения, каквито той се съмняваше, че притежава. Не беше ли характерно за една жена да прави нещата ненужно трудни? Тази женска черта излизаше извън рамките на различията между отделните култури.

— Питай ме, но след като сме на земята — настоя Генджи. Не смяташе, че ще успее и наистина не успя.

— Не — каза просто Емили.

Той не можеше да я свали насила долу. Не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

— Какъв е въпросът?

— Направеният от вас английско-японски речник е много пълен — рече Емили — с едно голямо изключение. Думата „любов“ не е написана на нито един от двата езика. Защо?

Той не очакваше подобен въпрос, но веднага прозря накъде водеше той.

— Всеки знае значението на тази дума — отвърна Генджи. — Освен да се дадат еквивалентните термини на двата езика, не са необходими повече обяснения. Нека сега да слизаме.

Тя поклати глава.

— Отговорът ви не е задоволителен. Казвате, че всеки знае определението. Тогава кажете ми. Какво е любов?

— Възразявам. Ти обеща, че ще зададеш един въпрос и аз отговорих. Сега ти изпълни своята част от споразумението.

— Говорите като някой търговец, а не като самурай — възрази Емили. Все пак слезе заедно с него долу. Когато се озоваха на земята тя каза: — Съмнявам се, че знаете нейното значение, господарю Генджи.

— Разбира се, че го знам. Да му дам определение в речника е съвсем друг въпрос.

Върху лицето на Емили се появи самодоволна усмивка, каквато Генджи досега не бе виждал у нея.

— Точно така би отговорил някой, който не знае отговора — предизвика го тя.

1830 година, замъкът „Белите камъни“ в провинция Широши

Владетелят Киори се радваше да види стария си приятел владетеля Нао, но не се радваше на повода, довел го в тази отдалечена провинция.

— Как може да не е щастлив повод? — попита господарят Нао. — Искаш да дам дъщеря си за жена на големия ти син. Това ще обедини нашите семейства завинаги. Чудесно! Еми, вземи чая и донеси саке.

— Почакай — рече Киори. — Не ти казах всичко.

— Какво повече има да се казва? — попита Нао. — Дъщеря ми ще бъде жена на бъдещия велик владетел на Акаока. Внукът ми — дано раят скоро да даде син — ще бъде на свой ред велик владетел. Еми, къде е сакето?

— Тя току-що отиде да го донесе, господарю мой — отвърна друга прислужничка.

— Добре, не стой така. Отиди да й помогнеш.

— Нао, изслушай ме — настоя Киори с все така мрачно изражение на лицето. — Поисках да дадеш дъщеря си на Йоримаса за жена, но като твой приятел трябва да те посъветвам да откажеш.

— Какво? Приказваш глупости. Как може в единия момент да искаш, а в другия да ме съветваш да откажа?

— Имах видение — отвърна Киори.

— А — възкликна Нао и седна, за да го изслуша. Познаваше Киори от повече от трийсет години. За това време Киори му бе разказвал много от виденията си и всички те се бяха сбъднали. Другите можеше и да се съмняват в дарбата на великия владетел на Акаока, но Нао не изпитваше никакви съмнения.

— Женитбата ще създаде наследник — заговори Киори, — единственият наследник на нашите два рода, който ще преживее голямата промяна, която ще настъпи. Дъщеря ти няма напълно да се възстанови след неговото раждане. Ще умре при раждането на второто си дете.

Нао погледна надолу. Няколко пъти въздъхна дълбоко, но не проговори и не вдигна поглед. Киори продължи:

— Трагедията може да се избегне. Откажи женитбата и нека друг да поеме товара.

— Възможно ли е да се избегне? Ти си го видял в едно от твоите видения.

— Смятам, че виденията ми разкриват онова, което може да се случи — отвърна Киори, — а не онова, което със сигурност ще се случи.

— Случвало ли се е някога виденията ти да не се сбъднат?

— Не.

— Тогава какво те кара да мислиш, че този път ще е различно?

— Досега винаги съм следвал това, което съм виждал. Какво ще стане, ако не следваме предначертаното? Тогава със сигурност нашите действия, а не видението ще определят какво ще се случи.

— Сигурен ли си в това?

— Не — призна Киори, — точно там е проблемът. Ако действаме против видението, тогава не можем да сме сигурни в нищо, дори в смъртта, която съм видял.

Нао поклати глава.

— Тогава няма да сме сигурни и във видението ти, че нашият внук ще продължи кръвната линия на двата рода. Продължението на рода е по-важно от отделния живот, особено ако и двата рода ще зависят от един бъдещ владетел.

— Ще разрешиш на дъщеря си да се омъжи, дори да знаеш, че тази сватба ще доведе до нейната смърт?

— Ние всички ще умрем — рече Нао. — Това е нашата съдба. Ако тя умре, за да запази нашите родове, това ще бъде смърт, която подхожда на дъщерята на един самурай. Нито тя, нито ние трябва да съжаляваме.

Киори кимна.

— Мислех, че точно така ще кажеш.

Нао се засмя.

— Тогава защо си правиш труда да възразяваш?

— Господарю — прислужничките влязоха с подноси със саке. Нао взе една чаша. Подкани и Киори да стори същото, макар че приятелят му го направи с явно нежелание.

— Защото причината да откажеш брака не е само една — обясни Киори.

— Удивително. Твърдиш, че има и друга?

— Да, и двете заедно значително увеличават тежестта на аргументите против.

Нао изчака Киори да продължи, но той не го направи. Владетелят на Акаока остана мълчалив и стана още по-мрачен. Нао изпи сакето си и зачака търпеливо. Ако Киори мълчеше, Нао знаеше, че има основателна причина за това. Тъкмо бе започнал да смята, че Киори е решил да не споделя втората причина, когато приятелят му най-сетне проговори:

— Синът ми Йоримаса не е достоен човек. Той е пияница, женкар и пройдоха.

— Женитбата ще го промени, така както променя всеки.

— Като казах, че е пияница, женкар и пройдоха — продължи Киори, — не се изразих достатъчно ясно. Той е по-лош. Много по-лош. Ако беше мой подчинен, а не мой син, отдавна да съм му заповядал да се самоубие. Фактът, че не съм го направил, показва слабостта ми като баща.

— Какво е направил?

— Неща, които ме е срам да помисля, камо ли да призная на глас — отвърна Киори.

Йоримаса от дълго време очакваше настъпването на две събития. Възкачването му като владетел на провинция Акаока и първото му пророческо видение. Тъй като бе първородният син на великия владетел Киори, чувстваше, че първото събитие му е гарантирано и непоклатимо вярваше, че някаква специална орис му е обещала второто. Още от най-ранно детство характерът му се оформяше от очакването на тези две събития въпреки многократните предупреждения на баща му, че животът е несигурно нещо, а наследяването на пророческата дарба е още по-несигурно. Йоримаса беше голям инат. Той казваше „Да, татко“, но не го вярваше.

Голямата увереност на Йоримаса караше и хората наоколо да вярват в него. За това допринасяше и фактът, че бе първият внук в двата рода на семейството. Надеждите на роднините му по естествен

начин бяха насочени именно към него. По всичко личеше, че тези надежди са основателни. Той бе будно и надарено дете, което още през първата си година говореше с цели изречения. На третия си рожден ден пишеше отлично. Носеше малкия си меч със забележително умение, стреляше точно с малкия лък и безстрашно управляваше своето пони още преди да навърши пет години. Така или иначе прислугата в домакинството щеше да го разглези. Качествата му, както и добрият външен вид, предизвикваха повече внимание от обикновено.

Раждането на брат му Шигеру не повлия на неговото положение. Шигеру бе по-скромно, по-срамежливо и далеч не така красиво дете като Йоримаса. Когато се връщаха към спомените си, на всички им се струваше, че всеки етап от израстването на Шигеру Йоримаса бе постигнал на по-ранна възраст, бе го правил по-добре и с повече усет. Ако Шигеру въобще имаше някакво предимство, то това беше в неговата физическа сила. Той беше изключително силно момче. Сред хората обаче физическата сила има по-малко значение, отколкото сред добитъка. Според господстващите принципи на първородството вторият син е по-маловажен от първородния. Той ставаше съвсем маловажен на фона на изключителните качества на Йоримаса. Роднини, подчинени и служители не спираха да споделят един с друг какво щастие ги бе сполетяло, че имат такъв надарен и талантлив млад господар. Бъдещето на рода със сигурност щеше да попадне в добри ръце, още повече, че съществуваха всички признаци Йоримаса да е избраникът в своето поколение, който да наследи пророческата сила.

Млад господар, надарен с природно и фамилно богатство, неминуемо привлича свита сред своите връстници. Йоримаса не направи изключение. Възможността да стане пророк на фона на несигурните времена, в които живееше — размириците вътре в страната, нарастващото присъствие на чуждестранните флоти край бреговете, обезпокоителното развитие на политическите събития в Азия — привлече необичайно много млади господари в неговата среда. Това нямаше да се случи, ако във всяко едно отношение Йоримаса не представляваше отличен пример за влиятелен самурай. При подобен начин на живот как можеше Йоримаса да приеме на сериозно предупрежденията на баща си?

Ето защо изпита неопируемо разочарование, когато моментът настъпи.

В навечерието на двайсет и втория му рожден ден баща му каза:
— Ти няма да ме наследиш като велик владетел.

Йоримаса бе така изненадан, че единственото, което успя да промълви, бе:

— Защо?

— Не е важно.

— Аз съм най-големият син. Няма да отстъпя правата си на по-малкия си брат.

— Шигеру също няма да бъде велик владетел.

Въпреки мъката Йоримаса се засмя.

— Щом нито Шигеру, нито аз ще бъдем твои наследници, тогава ти трябва да помислиш да определиш някой друг. Или вече си го сторил тайно?

— Престани да разсъждаваш като глупак. Казвам ти истината. Приеми я.

— Това пророчество ли е?

— Наречи го както искаш или не го наричай никак — отвърна баща му. — Приеми го или го отхвърли. Това не променя нищо.

— Кой ще бъде следващият велик владетел на нашата провинция?

— Някой, който още не е роден.

— Следователно възнамеряваш да си вземеш друга жена или наложница — първоначалният шок на Йоримаса започна да се превръща в гняв. Някоя хитра жена бе завъртяла главата на баща му. В своето заслепение старият глупак бе обещал да направи нейното дете следващия велик владетел. Коя бе тя? — Сигурен ли си, че ще имаш друг наследник. Вече не си млад, татко.

Изражението на баща му му се стори странно. Привидната суровост изглеждаше преувеличена. Дали тя не прикриваше някакво друго чувство? Йоримаса не успяваше да долови нищо прикрито.

— Решението е взето — обяви Киори. — Няма какво повече да се обсъжда.

Няма какво повече да се обсъжда, но не беше така. Първо, Йоримаса щеше да открие коя бе тази жена и къде я криеше Киори, както и детето, ако такова съществуваше. След това щеше да ги убие. Не ставаше дума за пророчество. Киори бе споменал, че някакво решение е било взето. Не би говорил по този начин за видение.

Следователно бъдещето не беше предопределено. Йоримаса не възнамеряваше да бездейства, докато някой друг му отмъкваше наследството.

На първо време упоритите разследвания не разкриха нищо. Той разпита всеки един служител и подчинен. Никой не беше виждал господарят Киори да посещава жена. Никой не знаеше за никакво дете. Йоримаса нареди на най-доверените си приятели да следят баща му. Те също нищо не научиха. Нямахше жена, нямахше дете. Тогава какво бе довело Киори до това странно решение? Никой нямаше представа.

Малко след като Киори направи изявлението си пред Йоримаса, в поведението на великия владетел настъпи странен обрат. Той започна да прекарва всеки ден по няколко часа във високата кула. Бе издал изрична заповед, докато се намираще там, никой да не се качва в кулата по-високо от третия етаж. По същото време чуждестранните флоти в японски води ставаха все по-многобройни. Военни кораби на няколко пъти навлизаха дори в залива на замъка „Облак врабчета“. Моментът бе крайно неподходящ владетелят да се оттегля по подобен странен начин.

Йоримаса се чудеше дали баща му не започваше да полудява. Макар и трагично, подобно развитие на нещата също щеше да помогне на неговите цели. Ако баща му бе луд, васалите биха подкрепили неговото отстраняване. Вече имаше такива прецеденти. Лудостта не бе рядко заболяване в техния род. Очевидно тя се предизвикваше от същите тайнствени сили, които бяха дали пророческата дарба на техния род. Тайното обезнаследяване на единствените му двама синове и новият живот в кулата навеждаха мислите в тази посока.

Слухове за регентство, оглавявано от Йоримаса, започнаха да бродят сред васалите. За огромно облекчение на Йоримаса той нямаше нищо общо с тях. Идеята се роди спонтанно. Дори най-близките придворни на баща му — господарят Сайки, господарят Танака и господарят Кудо — изразиха тревогите си пред Йоримаса. Той с удоволствие установи, че те, както всички други васали, бяха започнали да се отнасят към него с голямо уважение. Баща му усилено работеше за собственото си отстраняване. Изглежда, че всичко, което Йоримаса трябваше да направи, бе да прояви търпение.

Но той не беше достатъчно търпелив.

Моментите на усамотение на баща му в кулата възбудиха любопитството му. Накрая той вече не можеше да издържа и реши да установи за себе си какво правеше Киори там толкова много часове всеки ден.

Лесно се промъкна в кулата незабелязан. Киори не бе поставил пазачи на входа, по стълбището или по етажите между третия и седмия. Той разчиташе единствено на своята заповед. Тя бе достатъчна, за да държи всички настрани. С изключение на Йоримаса.

Още преди да достигне най-горния етаж, той чу баща си да разговаря. Който и да се намираше вътре в стаята с него, говореше прекалено тихо, така че Йоримаса не успя да го чуе.

— Трябваше да му го кажете отдавна — рече Шидзука.

— Както ти ме посъветва — вметна Киори.

— Какво значение има кой е дал съвета? Да се забави един толкова важен въпрос е грешка, господарю мой — тя се поклони до земята. — Простете ми, че говоря направо.

— Е, сега той знае. Няма да бъде велик владетел.

— Но не му казахте защо.

— Не.

— Също така не му казахте, че той няма да бъде избраният сред своето поколение, който ще има видения.

— Не. Надявам се, че като види колко страдания носят виденията, няма да съжалява много за тяхната липса.

Шидзука се усмихна.

— Той не е виждал да проявявате никакви признаци на страдание, господарю мой.

— Защото, госпожо, аз на практика нямам видения, нали? Вие сте тази, която имате видения. Вие сте тази, която ми казвате всичко, което знам, че ще се случи.

— Тъй като вярвате, че самата аз съм видение, то като ви казвам бъдещето, все едно вие сам го виждате — тя млъкна и се престори, че размишлява върху думите си. — Но понякога вярвате, че не съм видение, а призрак. При това положение думите ми все още ли са видение за вас? Предполагам, че да, иначе какво друго биха били?

Киори се намръщи.

— Не бих се справил сам. Знам, че всичко, което си ми казала, е било истина без измами и недомлъвки. Независимо дали си това, което казваш, или не, именно чрез теб идват виденията ми. С Шигеру ще бъде различно. Ти каза така.

— Да, при него ще бъде различно.

— Той ще страда.

— Да.

— И няма да разбере нищо от виденията си.

— Когато Йоримаса види това, той ще съжالياва по-малко.

— Вие мислите така.

— Не можеш ли да ми кажеш? Сигурно знаеш.

В този момент вратата рязко се отвори и се тръшна в стената. На прага се появи Йоримаса с меч в ръка. Лицето му беше побеляло, а очите почервенели.

— Какво правиш тук? — Киори се изправи на крака, но не докосна меча си.

Йоримаса видя, че на пода са сервирани два прибора за саке. Чашата на баща му беше празна. Чашата на жената стоеше пълна, но тя не се виждаше никъде.

— Къде е тя? — изкрещя Йоримаса.

— Прибери меча си и напусни! — Киори безстрашно пристъпи към сина си. — Ти си се самозабравил.

Йоримаса не му обърна внимание.

— Откога робуваш на една жена? Не гледай така свирепо. Чух те какво каза. Ти си лъжец и лъжепророк. Тя е вещица. Точно такава трябва да е, за да те накара да изоставиш двамата си синове заради нея. Къде е тя?

Очите му претърсиха стаята за таен изход. Не откри нищо по стените. Внимателно огледа рогозките на пода. Нямаше признаци някоя да е била местена скоро. Жената не бе минала покрай него. Не бе излязла и през прозореца, тъй като през деня щяха да я видят. Тайният изход трябваше да се намира на тавана. Йоримаса погледна нагоре.

Киори използва момента, пристъпи напред, с едно движение ловко измъкна меча от ръцете на сина си и го блъсна към отдалечената стена. Преди Йоримаса да успее да се изправи или да извади втория си меч, Киори го удари по слепоочието с дръжката на меча, който бе взел от него.

Йоримаса дойде в съзнание в покоите си под грижите на доктор Одзава. Дясната страна на главата го болеше, но той не беше ранен сериозно. Край него нямаше охрана. Мечовете му се намираха близо до него, там, където би трябвало да бъдат. Той ги взе и излезе от стаята. Никой не се опита да го спре.

Не търсеше баща си. Знаеше, че Киори нищо нямаше да му обясни. Жената, която и да беше тя, се беше скрила. Щом не успя да я намери преди, със сигурност нямаше да я намери и сега. Йоримаса искаше да говори с някой друг. Ако всичко чуто бе истина, в живота му вече почти нищо нямаше значение.

Намери Шигеру да се упражнява в двора, извъртайки се и нанасяйки удари върху цели зад себе си. Шигеру забеляза удареното слепоочие.

— Какво ти се е случило?

Йоримаса не обърна внимание на въпроса.

— Татко говорил ли ти е за виденията?

— Разбира се. Винаги е споделял виденията си с нас двамата едновременно.

— Имам предвид дали ти е говорил за твоите видения, не за неговите?

Нито един мускул на лицето не го издаде, но фактът, че не отговори веднага, бе достатъчно потвърждение. Значи е истина. Шигеру, а не той, щеше да има видения и Шигеру го знаеше.

— Значи татко най-сетне ти е казал — проговори Шигеру.

Йоримаса отново пренебрегна въпроса и зададе друг:

— Започнаха ли вече?

— Още не. Татко каза, че ще започнат след много години.

— Откога знаеш?

— От дванайсет години.

— Откакто си бил дете?

— Да.

— И не си ми казал нищо. — Защо никой не му беше казал? Защо го бяха оставили да вярва, че той ще е избраният? Срамът бе още по-лош от разочарованието. Колко напразни и смешни са били вярата и гордостта му през всички тези години!

— Не аз, а баща ни е владетелят на тази провинция — отвърна Шигеру. — Той заповядва. Той решава какво иска да бъде казано и какво да бъде премълчано. Това е смисълът да бъдеш владетел. Ти трябва да го знаеш.

— Защо да трябва? Аз никога няма да бъда владетел.

— Разбира се, че ще бъдеш. Ти си най-големият син. Виденията нямат нищо общо с това кой ще наследи татко.

— Аз няма да бъда владетел. Татко ми каза, че няма да бъда.

Шигеру се намръщи.

— Какво може да означава това?

— Той има жена, за която ние нищо не знаем. Чух ги да разговарят в кулата. Кой знае откога са заедно. Може би имаме по-голям брат, с който още не сме се срещали.

— Невъзможно.

— Нищо не е невъзможно — отсече Йоримаса.

Той остави Шигеру и отиде до конюшните. Нямахме да стои в този замък нито час повече. Щеше да отиде в двореца в Йедо и да се опита да мисли за нещо друго.

— Йоримаса — баща им излезе от сенките.

— О, дошъл си да ми пожелаеш довиждане. Или ще ми забраниш да си отида?

— Не е това, което си мислиш — рече Киори.

— Така ли? Тогава какво е?

— Няма никаква жена. Нямам друго дете, което да стане мой наследник. Няма никакво дете. Все още. А когато се появи, това ще бъде твоят син, не моят.

— Това част от пророчество ли е, господарю мой?

— Да.

Йоримаса се поклони ниско.

— Тогава отстъпвам пред неизбежното и пред моя все още нероден син. Коя ще стане моя жена и кога?

— Това все още не ми е разкрито.

Йоримаса се качи на седлото и отново се поклони.

— Моля да ме уведомиш. Всяка твоя дума е заповед за мен — той отново се поклони, изсмя се грубо и пришпори коня в галоп.

Всичко, за което бе мечтал, бе загубено. Той нямаше да бъде велик владетел на Акаока. Нямахме да пророкува. Уважението,

граничещо със страхопочитание, с което бе обграден до момента, щеше да се смени с присмех. Искаше му се да умре. Но ако отнемеше живота си сега, щеше да се покаже като страхливец. Той не беше страхливец. Щеше да изтърпи.

През първите двайсет и две години от живота си Йоримаса се бе подготвял да управлява. Бе прочел класиците. Бе се обучавал в единичен бой. Бе изучавал стратегии за управление на армии. Бе седял в поза дзадзен по няколко часа на ден, освобождавайки се от всичко, след което се бе освобождавал от самото освобождаване. Призиваният да воюва и управлява трябваше да усвои всички тези изкуства. Но те вече нямаше да му послужат. Йоримаса ги забрави още на мига. Докато навремето бе посвещавал всеки момент, за да се усъвършенства като самурай, сега се отдаде на задоволяването на всякакви свои прищевки. Какво още би могъл да му предложи животът?

Използваше алкохол, опиум, абсент и какво ли още не, за да промени усещанията и настроението си. Разбира се, всички те имаха неприятни странични ефекти, но винаги съществуваше решение — прахове, хапчета и дим за облекчаване на болките.

Използваше всичко, всеки цяр и всяка противоотрова. Използваше ги така обилно, че почти не чуваше смеха зад гърба си.

Йоримаса очакваше баща му да се намеси и не се учуди, когато това се случи. Но Киори никога не го държеше затворен за по-дълго от необходимото време, за да подейства лекарството и да облекчи състоянието на сина му. След това Йоримаса отново беше на свобода.

Скоро разбра защо. В случай, че го затворят, той не би имал причина да продължи да живее. Следователно затварянето му бе невъзможно, тъй като Киори не можеше да убие самия себе си. Видението бе разкрило, че Йоримаса трябваше да живее, за да има син.

Това гарантираше на Йоримаса, че каквото и да прави, нямаше да бъде убит. Съдбата му бе също толкова неизбежна, както и неговото оцеляване. Не беше ли забавна тази дилема?

Цяровете му носеха облекчение, но едновременно го тровеха. Тялото му страдаше, но още повече страдаше душата му. Не след дълго промените в настроението и халюцинациите не му бяха достатъчни. Тогава той насочи вниманието си към жените. Някой ден баща му щеше да му нареди да се ожени и той щеше да се подчини. Щеше да

обслужи съпругата си като надеждно животно за разплод, каквото бе всъщност. Междувременно щеше да се наслаждава на жените в Йедо.

На първо време Йоримаса бе привлечен от красотата. Но постепенно физическата красота се превръща в същото, както грозотата. В един момент тя вече не привлича вниманието на мъжа.

Тогава интересът на Йоримаса се насочи към отделни части от тялото. Тяхната форма, техният цвят, тяхната миризма, техният вкус. Дори само едно тяло притежаваше очарователно многообразие, да не говорим какво изобилие предлагаша множество тела.

Когато опита и от това, вниманието на Йоримаса се насочи към собственото му тяло. Бе изпитал всякакви удоволствия. Оставаше болката. Не успя да открие телесна болка, която да се равнява на душевната. Направи всичко възможно. Но той беше самурай. Издържа.

След болката, която причиняваше на самия себе си, Йоримаса неизбежно потърси болката, която можеше да причинява на другите. В нея най-сетне откри перфектната комбинация на всички елементи. Халюцинации, сетивни възприятия, красота, грозота и най-вече болка.

Понякога отиваше твърде далеч и жената умираше. Тогава трябваше да плати солидна премия на къщата на гейшата и специална утешителна такса на семейството на жената. Това бяха само пари.

Йоримаса бе очарован от извратените сексуални актове, които причиняваха болка на него и още по-голяма болка на другите. Сълзите им имаха особен вкус, а гласовете им съдържаха особена музика. Някои опии засилваха удоволствието му. Специални димове усиливаха агонията на жените. Той използваше всичко.

Установи, че най-голяма възбуда получава, когато унищожава най-ценните им атрибути. В началото мислеше, че това е красотата, не беше нужно да оставя белези отвън, достатъчно бе да остави белези отвътре. Постепенно осъзна, че физически видимите аспекти не са истински важните. Във всяка жена, независимо какво бе правила, независимо какво бе виждала, съществуваше нещо чисто и неизвратено, което й позволяваше да оцелее. Йоримаса стана специалист в намирането на това нещо. А после писъците ставаха толкова силни, че почти заглушаваха смеха зад гърба му.

— Ако дъщеря ти не беше толкова важна за теб, не бих бил така притеснен — рече Киори, — но аз зная колко много я обичаш.

— Мидори е само едно момиче — отбеляза Нао. — Тя не е важна. Важен е синът, който тя ще износи.

— Не давай съгласието си толкова лесно, Нао. Нека ти разкажа в какъв човек се превърна Йоримаса.

— Не. Няма смисъл — Нао се поклони. — За нас е чест, че ти избра нашият род. Мидори ще се омъжи за Йоримаса.

Времето течеше едновременно бързо и бавно. Понякога Йоримаса не можеше да каже дали е минала само една седмица или цял месец, или основната част от живота му. Начинът, по който живееше, най-много го доближаваше до щастието.

— Йоримаса.

Сред дима от опиума той съзря лицето на Шигеру.

— Защо се притесняваш, малки ми братко. Не се срамувай. Дишай. Това няма да те убие.

Шигеру грубо го изправи на крака. Силните мъже от охраната стояха почитателно настрани. Славата на Шигеру в двубоя, която се беше родила още докато той бе петнайсетгодишен, с времето вдъхваше все повече страх.

— Дойдох да те отведа в „Облак врабчета“. Татко ти намери жена.

— Коя година сме сега?

Шигеру се вгледа с отвращение в брат си и отговори:

— Четиринайсетата година.

— От управлението на кой император?

— Император Нинко продължава да облагородява света със своето величествено присъствие.

Йоримаса се остави полу да го извлекат, полу да го изнесат. Странно. Бе минала само една година. Може би по-малко.

— А кой месец сме, малки братко?

В продължение на три седмици баща му го накара да се обучава с васалите, сякаш войната наближаваше. Йоримаса не прекара и един

час вътре в замъка. Нощ и ден живееше във военен лагер в планините северно от „Облак врабчета“. Всяка сутрин яздеше до брега заедно с други воители от конницата, там слизаше и тичаше в пълно бойно снаряжение от гората Мурото до носа. Ако паднеше и се опиташе да си почине за минута, Шигеру го изправяше на крака. Ако не можеше да тича, другите го влачеха. Когато изоставаше, тримата генерали на рода — господарят Сайки, господарят Танака и господарят Кудо, избухваха в шумен смях, като че ли никога не бяха виждали по-смешна гледка. През нощта васалите играеха ролята на вражески убийци, нахлуваха в лагера и безмилостно удряха с бамбукови пръчки онези, които не успяваха достатъчно бързо да станат. Не бяха осигурени никакви провизии. Ядяха само онези, които се справяха добре, убиваха птици или намираха ядливи растения. Другите стояха гладни. На четвъртия ден Йоримаса бе принуден да започне да се храни с отвратителните насекоми, които успяваше да хване. На шестия ден вече сериозно обмисляше да заколи своя кон. На седмия ден лагерът се премести на брега и рибарите от село Кагешима им донесоха малки количества сушена риба треска и нелющен ориз. Това беше най-вкусната храна, която Йоримаса някога бе опитвал.

След като изминаха три седмици, Йоримаса напълно изтрезня. Това обаче беше временно и без значение. Мъжът, в който се бе превърнал, лесно можеше да преживее период на въздържание. Щеше да направи каквото се иска от него, след което щеше да пренасочи енергията си към по-малко противни неща. Нека баща му да отглежда наследника. Не го интересуваше наследството, след като то не му принадлежеше. Какво друго щеше да е синът му освен още една причина да му се присмиват? Йоримаса вече го мразеше. Той още не беше роден, дори още не беше заченат, но Йоримаса го мразеше повече от всеки друг на този свят.

А бъдещата му съпруга? Която и да бе тя, той вече мразеше и нея.

— Дъщерята на владетеля Нао? — Йоримаса мислеше, че вече нищо не може да го изненада, но грешеше. — Владетелят Нао от провинция Широиши?

— Познаваш ли друг владетел Нао? — попита Киори.

— Владетелят на ябълките? — възкликна Йоримаса. Какъв глупак. Въобразяваше си, че не би понесъл по-големи унижения. Трябваше да се досети, че можеше да стане и по-лошо.

— Той ще ти бъде тъст — отвърна Киори. — Не го обиждай с такъв прякор.

— Защо не? Владетелят на ябълките. Така го наричат из цяла Япония. Сгодил си ме за дъщерята на най-смехотворния велик владетел в страната. Защо?

Йоримаса се задушаваше от срам и гняв, в очите му избликнаха сълзи. Единствено яростта не им позволи да се стекат по бузите.

— Владението на господаря Нао е малко... — започна Киори.

— Малко, незначително, бедно, слабо и толкова отдалечено, че само жалките села Айну от Йедзу се намират по на север!

— Владението на господаря Нао е малко — отново започна Киори, — но добре управлявано. Запасите от ориз му позволиха като нас да преживее най-тежките гладни години, без да допусне размирици, каквито опустошиха много други провинции. Армията му...

— Ти наричаш тази сбирщина от непохватни селяндури армия?

— Армията му е привикнала към суровите зими и е една от малкото, които са в състояние да нападнат през този сезон.

— Защото там винаги е зима!

— А неговите овощни градини, които ти хулиш, произвеждат най-хубавите ябълки на страната...

— Кой друг яде ябълки, освен конете?

— ... които са прочути с красотата и вкуса си. Самият владетел Нао е достоен самурай от старата школа. С него сме се били рамо до рамо още докато бяхме почти деца.

— Потушавали сте въстанията на гладуващите селяни срещу шогуна. Сега наричаш тези кланета „битки“?

— Достатъчно! Утре тръгваме за провинция Широиши. Ще се ожениш за дъщерята на владетеля Нао. Пригответи се.

Йоримаса направи, както му бяха заповядали. Подготви се за сватбата.

Захрани своите омраза и гняв, отвращението и срама си със спомена за всяка обида, пренебрежение и унижение, които бе получил, с всяка презрителна забележка и кикот, които бе чул зад гърба си през

изминалата, най-злочеста година в живота си. Даде дума на демоните от десет хиляди ада, че болката, която бе изпитал, болката, която бе причинил, ще бъдат нищо в сравнение с болката, която предстоеше.

Скъпата дъщеря на господаря Нао скоро щеше да завижда на гладните духове, които обитават ужасяващия мрак на костниците.

— Е? — госпожа Чиеми се взираше в съпруга си цяла вечер, а той се правеше, че не я забелязва. Накрая тя вече не можеше да продължава да мълчи.

— Какво? — попита Нао.

— Кога ще ми кажете онова, което не ви дава мира, докато не ми го кажете?

— Глупости. Ако искам да кажа нещо, ще го кажа без колебание.

— Ако е нещо, което не искате да ми кажете, ще го забавите до последно, така че когато ми го кажете, възражението ми няма да има ефект. Познавам ви прекалено добре, господарю Нао.

И наистина беше така. Нао и Чиеми се познаваха от деца, баща му беше високопоставен служител на нейния баща, тогавашния велик владетел на Широиши. Той осинови Нао, когато се ожени за Чиеми, тъй като той нямаше синове, а само дъщери, и го направи свой наследник. Нао и Чиеми бяха отдавнашни приятели, бяха почти като брат и сестра в най-добрия смисъл на думата.

— Няма нужда от възражения — рече Нао. — Всичко вече е направено. Мидори е сгодена.

— За кого?

— Сина на владетеля Киори.

Госпожа Чиеми внезапно се наклони наляво, като че ли изведнъж ѝ се зави свят, постави двете си ръце на пода и се облегна на тях.

— Шигеру?

— Йоримаса.

— О, не. Това не може да бъде. Не и това.

— Сватбата ще се състои в седмицата преди лятното равноденствие.

— Моля ви, господарю мой. Моля ви да премислите — тя притисна чело в пода в дълбок поклон. — Йоримаса ще я унищожи.

— Глупости. Той е самурай и господар. Ще бъде търпелив.

Тя вдигна очи, а лицето ѝ бе мокро.

— Не можете да пренебрегнете слуховете за него.

— Не обръщам внимание на слухове.

— Йоримаса изпитва наслада, като наранява жени...

— Ти също не трябва да обръщаш внимание на слухове.

— Връзва ги, упоява ги, измъчва ги...

— Говори се, че някои гейши правят такива неща. Преструват се, нищо повече.

— Използва органа си като оръжие, за да унижава и наранява. Извършва проникване с отрязани принадлежности на животни...

— Отказвам да слушам...

Чиеми продължи в ридания:

— Някои гейши повече не могат да работят. Една от тях умря от раните си. Друга се самоуби. Трета така пострада, че напълно полудя. Когато брат ѝ дошъл да я вземе и видял в какво се е превърнала, първо убил сестра си, а после и себе си. Моля ви...

Госпожа Чиеми не беше в състояние да продължи, задушена от риданията си.

Господарят Нао седеше мълчалив и с наведена глава. След като сълзите ѝ пресъхнаха и дишането ѝ се успокои, Нао продължи:

— Господарят Киори сподели с мен едно пророчество.

— Пророчество? Никой не вярва в неговата дарба, с изключение на неуките селяни. И вие. Наистина ли сте такъв глупак?

— В годината преди въстанието той ми каза...

— Селяните са гладували! — изкрещя тя. — Не е нужно да си пророк, за да видиш, че те ще въстанат!

— Успокой се, Чиеми.

— Ако не откажете сватбата, аз ще се самоубия. Имате думата ми на самурайска дъщеря.

— Така ще лишиш Мидори от незаменимата помощ, от която тя ще се нуждае по време на сватбата. Тя е твърде млада, за да се справи без майчините съвет и утеха.

— Ако аз се самоубия, няма да има сватба. Такова лошо предзнаменование ще я прекрати още преди да е започнала.

— Не. Независимо дали ще живееш или ще умреш, Мидори ще се омъжи за Йоримаса, тъй като тя ще роди наследника на провинция Акаока.

— Това ли е пророчеството?

Господарят Нао кимна.

— Но какво ще стане с Йоримаса? С Шигеру?

— Нито един от тях няма да управлява. Това е отредено на сина на Мидори. Киори го е видял в едно видение.

— А видял ли е страданието, което синът му ще причини на нашата дъщеря?

— Не мисли такива неща. Приеми това, което ще бъде.

— Господарю мой, Мидори е най-малкото ви дете и единствената ви дъщеря. Вие много я обичате. Зная, че е така. Как може да ѝ отредите такава съдба?

— Понеже това е нейната съдба. Ако се опита да избяга от нея, това ще доведе до още по-голямо нещастие.

— Възможно ли е да съществува по-голямо нещастие?

Господарят Нао се доближи до съпругата си и я притисна до себе си.

— Нека се радваме на следващите седмици, които ще прекараме заедно. През тези дни тя за последен път ще бъде наше дете. След лятното равноденствие тя ще отиде при съпруга си в замъка „Облак врабчета“.

Кадзу попита:

— Готова ли си? — Той стоеше по превръзка около бедрата, кожата му бе загоряла от безбройните часове, прекарани в селски труд на полето, и се бе покрила с пот от досегашните усилия.

— Готова съм — отвърна Мидори. Най-горното ѝ кимоно лежеше на земята заедно със сложния и тежък пояс оби, сандалите, ветрилото и ножът танто, който баща ѝ настояваше винаги да носи със себе си за самозащита. С цел да освободи краката си, тя бе вдигнала и навила кимоното около тях и бе втъкнала краищата му в колана около талията, превръщайки го в нещо като панталони, доста по-къси от традиционната хакама, която самураите носят по време на битка. В облеклото ѝ нямаше нищо изящно, напротив, то бе крайно неподходящо и родителите ѝ, особено майка ѝ, шумно би изразила неодобрението си, ако я видеше в момента. Но имаше ли друг избор?

Беше сигурна, че може да победи този самохвалко Кадзу, но не и ако останеше облечена като някоя принцеса кукла.

— Кой смятате, че ще победи? — чу тя да пита някой сред тълпата. Всички в овощната градина бяха спрели работа и се бяха събрали да наблюдават състезанието.

— Кадзу е най-бързият в селото. Със сигурност той ще спечели.

— Мидори също е бърза.

— Тя е бърза за момиче. Момчетата не могат да победят момчетата.

— Мидори може. Побеждавала е всеки, срещу когото се е състезавала, независимо момче или момиче.

— О, те просто я оставят да спечели, понеже е дъщерята на господаря.

Нищо друго не можеше да я вбеси повече или да я направи порешена да спечели от тези думи.

— Някой да даде сигнал — призова Мидори.

— Аз ще дам — рече Мичи. Тя беше на същата възраст като Мидори и най-добрата ѝ приятелка сред децата в селото.

— Не, аз ще дам сигнал — намеси се някой друг.

— Ти винаги искаш да даваш сигнала.

— Защото никога не го правя, затова.

— Престанете да се карате — спря ги Мидори. — Мичи, дай сигнал.

— Ха!

— О!

Очите на Кадзу бяха насочени към дървото пред него.

Мидори не сваляше погледа си от Кадзу. Той бе шестнайсетгодишен, добре сложен и притежаваше някаква особена сурова красота. За него състезанието представляваше поредната възможност да се докаже, да покаже силата и бързината си пред селските момичета, а може би също и пред Мидори. Мидори отдаваше още по-голямо значение на надпреварата. Тя бе дъщерята на великия владетел на тази провинция. Във вените ѝ течеше кръвта на безброй поколения самураи. За нея всяко състезание по същество не беше различно от двубой на живот и смърт. Тя не сваляше погледа си от Кадзу. Не ѝ трябваше да гледа дървото. То се намираще точно пред нея. Никъде нямаше да отиде. Оръжията бяха важни, както и времето,

теренът и часът на деня. Но ключът към победата бе да сразиш своя противник още преди да е започнала битката. Много пъти бе слушала тези наставления, докато баща ѝ обучаваше братята ѝ в изкуството на войната. Тя продължаваше да се взира в Кадзу. Най-накрая той за миг погледна към нея. Очите му срещнаха убийствения ѝ поглед. Устните му леко се раздалечиха от изненада. Точно в този момент Мичи даде сигнала.

— Старт!

Мидори излетя нагоре като фойерверк. Тя не обръщаше внимание на виковете на тълпата, нито на Кадзу, който се катереше по съседното дърво. В главата ѝ вече нямаше никакви мисли. Отдаде се изцяло на катеренето и вече нямаше никаква разлика между вятъра и дъха ѝ, между листата и клоните и нейните ръце и крака, между движението на тялото ѝ и стабилността на ствола, между земята и небето. Дори не разбра кога се озова на върха, докато не чу виковете на децата отдолу.

— Тя победи!

— Мидори спечели!

— Не мога да повярвам!

— Видяхте ли! Момичетата могат да победят момчетата!

— Мидори е най-бърза!

Над нея се намираше единствено синьото като океан небе и белите като пяна на вълни облаци. За момент се почувства сякаш се намираше под водата. Погледна към притихналата внезапно тълпа и видя как всички са коленичили ниско на земята в дълбок поклон, като че ли тя беше някоя принцеса от императорския двор.

Мидори се засмя щастливо.

— Не е необходимо да сте толкова официални. Това беше само състезание по катерене по дърво.

Тогава видя защо селяните се бяха проснали на колене. Те не се покланяха на нея.

Трима конници бяха пристигнали по време на състезанието. Един от тях бе баща ѝ и той яростно я гледаше. Разпозна във втория ездач най-добрия приятел на баща ѝ, владетеля Киори. Третият бе най-красивият млад мъж, когото Мидори бе виждала през живота си.

Високите вежди, издадените клепачи и деликатните черти на лицето биха му придали прекалено момичешки вид, ако не беше леката

грубост на скулите и яката челюст. Макар да седеше отпуснато на седлото, физиката му издаваше, че бе самурай, прекарал дълги години в сериозно обучение. Младият мъж подкара коня си напред, за да може да я види по-добре. Спря точно под нея и погледна нагоре през клоните. Когато я видя, се засмя. Имаше пленителен смях.

Мидори почувства как цялото ѝ тяло се обля в червенина.

— Макар да те знам какво глупаво момиче си — нареждаше майка ѝ, — не мога да повярвам, че си се катерила на дърво по този начин!

Намираха се в спалнята на госпожа Чиеми. Майка ѝ оправяше прическата на Мидори, докато прислужничките ѝ помагаха в същото време да облече новото си кимоно.

— Те трябваше да пристигнат сутринта — оправда се Мидори. — Не дойдоха и аз помислих, че ще пристигнат чак утре сутринта.

— И гола като маймуна! — майка ѝ взе лицето ѝ в ръцете си. — Колко унижително! Какво ще си помислят за нас?

— Не бях гола, мамо.

— Горното кимоно беше ли на теб?

— Не, но...

— Бяха ли краката ти голи, така че да ги види цял свят?

— Да, но...

— Тогава си била гола, ах, ти безсрамно дете!

— Как мога да спечеля състезание по катерене на дърво с прилепнало около глезените кимоно?

— Ти си дъщерята на владетеля на тази провинция, която очаква да се види с годеника си — рече майка ѝ. — И най-важното, защо трябва да се катериш на дърво?

— Кадзу каза, че е по-бърз от мен. Аз знаех, че не е, и го доказах.

— Какво значение има кой е по-бърз в едно такова глупаво начинание?

— Ти ми каза, че си била най-бързият катерач в провинцията, когато си била момиче — отвърна Мидори. — Точно от тебе научих как да привързва кимоно около краката си като хакама.

— Не бъди нагла — смъмри я майка ѝ, докато бузите ѝ се покриха с червенина. Тя се извърна встрани, за да скрие усмивката на

лицето си. Но усмивката ѝ бързо се превърна в ридания.

— Няма вече да се катеря, след като съм омъжена — обеща Мидори.

Тя се чувстваше ужасно засрамена, че бе изложила родителите си пред господаря Киори и господаря Йоримаса. Какво ли си мислеше господарят Йоримаса? Съпругата му бе невежо момиче, толкова недодялано и незряло, че да се съблече по бельо и да се катери по дърветата заедно със селяните на полето. Как ли оплакваше съдбата си той! При това изглеждаше толкова изтънчен. Можеше ли някой друг да го разочарова повече от нея?

— Отсега нататък ще се държа прилично — зарече се Мидори.

Думите ѝ обаче не успокоиха майка ѝ, тъй като риданията ѝ се усилиха. Скоро прислужничките също се разплакаха. Подготовката въобще не изглеждаше като радостно събитие, каквото би трябвало да бъде всъщност. Всичко се случваше заради нея, заради детинското ѝ държание. Щеше да се поправи. Щеше да бъде възможно най-добрата съпруга за господаря Йоримаса и най-покорната снаха за господаря Киори. Майка ѝ и баща ѝ щяха да чуват за нея само похвали.

— Не се тревожи, майко — успокои я Мидори. Тя едвам се сдържаше също да не се разплаче. Сълзите бяха заразителни. — Ти ще се гордееш с мен, обещавам.

По-късно Йоримаса не можа да си обясни защо постъпи така в първата си брачна нощ. Неспособността му да разбере собствените си постъпки го учуди също толкова, колкото и това, което направи в онзи дълъг час преди зазоряване. Мислеше си, че не можеше да се изненада от нищо, което би направил на една жена или би накарал една жена да направи с него. В крайна сметка не бе ли изтрил завинаги границата между удоволствието и болката? Не бе ли изпитал всичко възможно? Мислеше си, че е, обаче имаше едно нещо, което не си даваше сметка, че бе пропуснал. Резултатът бе невъобразима агония.

Не бе мислил предварително какво точно щеше да направи. Единствените му планове се отнасяха до дреболии, които да го забавляват. Топки опиум, примесени в оризови сладкиши. Малка бутилка абсент, която държеше у себе си. Гротесков израстък, направен от различни животински органи от някакъв анонимен луд художник,

закупен от същия търговец, който му осигуряваше опиума. Вниманието на баща му обаче бе заострено точно както се очакваше и нито оризовите сладкиши, нито бутилката оцеляха при щателното претърсване. А що се отнася до онзи чудовищен предмет, Йоримаса никога не бе предполагал, че той щеше да стигне до провинция Широиши. Бе го взел само за ефект. Какво ли щеше да направи баща му, като го намери? Щеше ли да продължи да настоява за сватбата? В крайна сметка Киори щеше да се разкрещи и разгневи и вероятно да го удари. Подобни предположения му доставяха огромно удоволствие.

Фактическият резултат обаче се оказа съвсем неочакван.

Киори откри предмета, скрит между дрехите на Йоримаса.

— Напуснете стаята — нареди той на прислугата.

Гласът му бе тих, лицето невъзмутимо. След като те излязоха, Киори уви изкуствения орган в бельо от багажа и го взе. Не наруга сина си. Не го удари. Всъщност дори не погледна към Йоримаса. Не каза нито дума, когато излизаше от стаята. Йоримаса забеляза, че очите му бяха влажни.

Припомняйки си сега тази случка, Йоримаса изпита прилив на гняв. Какво право имаше баща му да изпитва горчивина, да изпитва срам, да изпитва каквото и да било въобще? Той ли беше този, който бе загубил всичко? Той ли изпитваше непрекъснато непоносимо унижение? Той ли бе синът, на когото бащата не бе позволил да се превърне в мъжа, какъвто заслужаваше да бъде? Киори бе велик владетел, пророк, водач на верни васали. Тези, които не го уважаваха, се страхуваха от него.

А кой уважаваше Йоримаса? Никой.

Кой се страхуваше от Йоримаса? Само жените.

Обичаше саке, но дори тази безобидна традиция му бе забранена. Усети как гневът затопля слабините му. Ако баща му смяташе, че някой друг може да определя поведението му, скоро щеше да разбере, че дълбоко греша. Киори бе открил опиятите, които трябваше да открие. Но не бе намерил опиума и абсента, скрити в дръжките на мечовете на Йоримаса. Кой самурай би предположил, че друг самурай бе способен на подобно отворително светотатство?

Той бавно се запъти към спалнята, където го очакваше Мидори, някак прекалено бавно и по-нерешително, отколкото възнамеряваше. Оказа се, че заради единия месец на трезвеност на него му бе

необходимо по-малко количество за постигане на желания ефект, а той бе прекалил. Нямах значение. Все още беше в съзнание.

Не мислеше за онова, което той щеше да направи или да я накара тя да направи. Предварителните планове намаляваха ефекта от спонтанността. Фактът, че раждането на сина на Мидори бе предречено, означаваше, че той можеше да направи всичко, което пожелаеше. Каквото и да стане, тя нямаше да бъде увредена до степен, че да не може да зачене и да роди. Разбира се, можеше да умре по време на раждането или след него. Това не бе предречено, тъй като не бе от значение. Киори се интересуваеше единствено от създаването на наследник. Осъзнаването на собствената му свобода и покъртителната зависимост на баща му от него караше отхвърления син, Йоримаса, да чувства голямо облекчение. Можеше да я души. Тя нямаше да умре, тя не можеше да умре, щеше само да страда. Щеше ли да изпадне в кома? Можеше ли жена в безсъзнание да износи дете? Може би сега Йоримаса щеше да разбере. Тази нощ обещаваеше безкрайно много възможности.

На младоженците бе осигурено уединение в едно изолирано крило на замъка „Белите камъни“. Въпреки това щяха да ги чуят, ако тя се разкрещи достатъчно силно. Щеше ли владетелят Нао да се въздържи да не се намеси, когато чуе виковете ѝ на болезнена агония? А Киори? Може би владетелят Нао и васалите ще се притекат на помощ на Мидори, а баща му и неговите васали ще се опитат да предотвратят подобно потъпкване на честта на рода. При това положение със сигурност ще се стигне до кървава битка и тя ще е още по-трагична, защото ще се води между добри приятели. Крайният резултат би бил идеален.

Мидори ще остане тук, при семейството си.

Киори и Йоримаса, ако оцелеят в битката, ще се върнат на юг.

Ще последва развод.

След това в изпълнение на пророчеството ще се роди наследник в другия край на страната.

Без значение кой ще оцелее и кой ще умре, дядо и внук ще бъдат разделени завинаги. Ще ги свързват единствено омразата и недоверието, а не кръвта и името.

Йоримаса не можеше да си представи по-добро отмъщение.

Владетелят Киори и владетелят Нао седяха заедно с главните си васали, подредени според официалния обичай в двата края на залата за посрещане на важни гости. Обслужваха ги самураи. Нямаше никакви жени. Никакви празнични лакомства не украсяваха подносите пред мъжете. Не се вдигаха тостове. Сакето се пиеше в зловеща тишина. Ако някой случайно влезеше в залата, никога не би познал, че присъства на сватбена вечеря.

— Както поиска, господарю Киори, отпратих съпругата си и нейните прислужнички в манастира Кагеяма — рече Нао. По нареждане на шогуна в една провинция не можеше да има повече укрепления от един замък, но Нао бе голям поклонник на религиозните традиции. Манастирите, с които бе осеяна неговата провинция, бяха стратегически разположени, добре укрепени, способни да издържат продължителна обсада и населявани от необичайно едри и войнствени монаси. — Това е странна молба към една майка в деня на първата брачна нощ на нейната дъщеря.

Киори се поклони.

— Извинявам се за тази молба, господарю Нао. Моля, приеми дълбоките ми благодарности.

— Не са необходими нито извинения, нито благодарности — отвърна Нао. — Но не мога да не забележа, че настоящото събиране също е крайно необичайно. Освен всички други странности, а те са много, една е особено очебийна. Защо, господарю Киори, ти, господарят Танака и господарят Кудо сте без вашите мечове? Къде са вашите подчинени?

— В спалните си помещения. Заповядал съм им да извършат ритуално самоубийство, ако не се върна до зазоряване.

Сред мъжете около господаря Нао се надигна въздишка на удивление. Самият Нао не помръдна.

— Странен начин за отпразнуване на една сватба — отбеляза Нао. — Защо вие също не се върнете във вашите спални помещения?

Киори обясни:

— Ти не ми позволи да довърша какво още трябва да знаеш за Йоримаса. Ако през нощта се случи това, от което се опасявам, ударът наистина ще е голям. — Той замълча, после продължи: — Все още ли ми вярваш?

— Винаги ти вярвам — увери го Нао.

— Тогава ми обещавай следното. Обещавай ми, че няма да се намесваш, каквото и да чуеш, нито ще разрешиш на някой от твоите мъже да се намеси. Никой не трябва да отива до брачното ложе до сутринта. Тогава, ако обстоятелствата го изискват, имаш позволенията ми да убиеш Йоримаса и да не отдадеш на останките му никакво уважение или благословия.

— Какво?

— Преди да отидеш там, ще трябва да убиеш мен, господаря Танака и господаря Кудо. Не е достатъчно, но това е единственото извинение, което мога да предложа. За да се избегнат неудобствата пред шогуна, можеш да му обясниш, че смъртта ни е настъпила при нещастен случай. Оставих господаря Сайки в Акаока, тъй като наследникът ще се нуждае от регент и покровител по време на своето детство и юношество. Той очаква да получи съобщение за „нещастния случай“.

— Господарю Киори...

— По-малкият ми син, Шигеру, ще бъде водач на рода, докато наследникът не навърши необходимата възраст. След това ще извърши ритуално самоубийство като по-нататъшно изкупление за действията на неговия брат. Разпоредил съм се вече.

— Господарю Киори, какво очакваш да се случи тази нощ? — гласът на Нао приличаше по-скоро на шепот.

— Дай ми дума, че ще изпълниш молбата ми или още сега анулирай сватбата — настоя Киори. — Все още не е твърде късно.

— Имал ли си видение за всичко това?

— Не. Познавам сина си и това е основанието за моите опасения.

Нао затвори очи и замълча няколко мига. После ги отвори и промълви:

— Обещавам.

Киори се поклони.

— Благодаря — лицето му се изкриви в гримаса, за да сдържи риданията. Няколко сълзи се изплъзнаха, но с нищо друго той не показа тъгата си. — Саке — нареди Киори.

— Страхът ни кара да си представяме най-лошото — рече Нао. — Ако не си имал видение за някакво нещастие, тогава то е само възможно, а не неминуемо. Нещастията винаги ни дебне, дори при

най-добрите обстоятелства. Нека сега да празнуваме сватбата и да пожелаем на младоженците щастие.

Въпреки обещанието, че ще накара родителите ѝ да се гордеят с нея, Мидори изпитваше мрачно предчувствие, докато слушаше шумоленето от кимоното на съпруга ѝ да приближава вратата на спалнята.

Тя въобще не бе подготвена за сватбата. Чувстваше се дори по-неподготвена от дъщерите на другите владетели. Повечето от тях бяха прекарвали значително време в столицата на шогуната Йедо или в императорския град Киото, или в оживените градове, където се намираха замъците на провинциите. От живота си сред висшето общество те познаваха тънкостите в отношенията между мъжа и жената. Цял живот Мидори бе прекарала в малката провинция Широиси в далечния север на Япония, далеч от центровете на цивилизацията. Тя приличаше много повече на селско момиче, отколкото на дъщеря на велик владетел. Как би могла да се хареса на опитен млад мъж, живял в града, като господаря Йоримаса? Тя дори не знаеше откъде да започне. Разбира се, имаше представа от схематичното разположение по време на сексуален акт. Бе надзъртала заедно с най-пакостливите деца в къщите на възрастните от селото. Но поведението на селяните не можеше да ѝ служи като полезен наръчник за вкусовете и желанията на мъж като Йоримаса. Страхуваше се, че ужасно щеше да го разочарова.

Мидори отиде на колене до вратата. Отвори я колкото можеше по-тихо и грациозно се поклони. Прекалено много се срамуваше, за да вдигне поглед.

— Господарю мой — бе всичко, което успя да каже, преди гърлото ѝ да се стегне от нерви и да не пропусне нито една дума повече.

Йоримаса погледна надолу към коленичилата жена. Косата ѝ вече бе разбъркана. Очевидно не бе свикнала с подобна прическа. Едва ли преди ѝ се е налагало да носи сложна прическа на толкова отдалечено от цивилизацията място. През леко отвореното деколте той

долови аромата на току-що измито тяло. Би го нарекъл аромат на невинност, което му говореше, че тя все още може би бе дете. Това обясняваше нейната неловкост и недодяланост. Дори и най-неопитните жени в града познаваха значението на парфюма в изкуството на съблазняването. Баща му го бе оженил за селянка с благородническо име.

Той коленичи и отвърна на нейния поклон. С неочакван дори от самия него глас той проговори:

— Нека да спрем да се покланяме и да влезем вътре. Не бихме могли да свършим нищо полезно на вратата, нали?

Госпожа Чиemi седеше сама в стаята за медитация в манастира Кагеяма. Ритъмът на дишането ѝ бе много удължен. Периодът между вдишването и издишването бе накъсан от многобройни удари на сърцето. От години медитираше, но сега не успяваше да се справи. Само използваше техниката на дишането, за да наложи на тялото си спокойствие, каквото не изпитваше в сърцето. Броеше вдишванията, за да не мисли за това какво се случваше в момента в брачното легло на дъщеря ѝ.

Тя не вярваше в предсказанията на владетеля Киори. Фактът, че съпругът ѝ им вярваше, не я учудваше. Нао бе умен мъж и обикновено не постъпваше наивно. Битките, които Киори и Нао бяха водили на младини, очевидно бяха оказали трайна и злощастна деформация върху техните взаимоотношения. Всичко произтичаше от това, че Киори бе спасил живота на Нао.

Единствено сега Нао постъпваше глупаво и това щеше да струва живота на тяхната дъщеря. Всичко, което бе чула за Йоримаса, ѝ даваше основание да вярва, че Мидори нямаше да оцелее през първата си брачна нощ или ако оцелее, щеше да бъде увредена и нямаше да живее дълго. Когато пое дъх, усети натиска на ножницата на своя танто върху корема. Не бе редно да носи оръжие в храма на Буда. Не бе редно да пролива кръв тук. Но бе направила първото и щеше да стори и второто, веднага щом получише неизбежното съобщение, от което се страхуваше.

Обърка броя на вдишванията.

Госпожа Чиemi издиша и отново започна да брои.

Мидори се чудеше дали сега да предложи оризов сладкиш на Йоримаса или след това. Имаше чай, но не и саке, което бе непростим пропуск в етикета. Нима прислужничките си бяха загубили ума? Когато Мидори ги бе повикала, никой не бе дошъл. Като че ли всички внезапно бяха напуснали замъка. Колко странно. Помисли си да отиде до крилото, където се намиреше майка ѝ, но се отказа. Какво щеше да стане, ако Йоримаса дойдеше, докато нея я нямаше? Това би било далеч по-лошо, отколкото липсата на саке.

Сега той бе тук. Двамата бяха заедно. Сами. Тя съвсем очевидно се червеше и ѝ се струваше, че не е възможно да се изчерви повече. Но грешеше. Когато видя усмивката на лицето му, усети по тялото си нов прилив на кръв.

— Господарю мой — промълви отново Мидори. Досега това бяха единствените думи, които бе отправила към него. Той сигурно я мислеше за глупачка. Естествено, защото тя наистина беше глупачка! Какво би казала една истинска госпожа или изтънчена куртизанка? Мъж като Йоримаса със сигурност имаше много опит и с двете. Колко отегчителна и незряла изглеждаше тя в сравнение с тях. Трябваше ли да каже нещо или да изчака той да започне? Ако трябваше да направи нещо, какво ли бе то? Сега осъзна, че майка ѝ въобще не я беше подготвила. Трябвало е тя да ѝ каже нещо, поне едно нещо.

Йоримаса все още ѝ се усмихваше, когато тя го погледна, и долови погледа, който тя се опита да отправи към него.

— Господарю мой — за трети път повтори Мидори. Не можеше да измисли какво друго да каже.

— Ти си чудесен катерач на дървета — рече Йоримаса, — но не си много като другите жени. Може би трябва да прекараме нощта в градината.

Мидори бе съсипана. Повече не можеше да сдържа сълзите си.

Именно този момент очакваше Йоримаса. Сега тя бе най-слаба. Бе необиграна, неопитна, несигурна. Нуждаеше се от утеха и насърчение. Тя имаше всички основания да ги очаква от него. Той обаче щеше да ѝ помогне да се издигне над подобни досадни надежди. Щеше да ѝ разкрие една безценна истина, която никога не е очаквала да открие точно в най-важната нощ от живота си. Смисълът на живота.

Болка.

Празнота.

Нищо друго не съществуваше.

Йоримаса постави ръка върху рамото на Мидори и я притегли към себе си. Движенията му не бяха груби или притеснителни. Изкуството на бруталността имаше своите тънкости, най-важните от които бяха изненадата и чувството за неизбежност от страна на жертвата. Ако пропуснеше точния момент, ефектът от изненадата щеше да отслабне. Ако не проявеше търпение, чувството за неизбежност нямаше да бъде достатъчно ужасяващо. Йоримаса олицетворяваше самата нежност.

В следващия миг Мидори положи глава върху гърдите му. Започваше да му вярва.

Или пророчеството на господаря Киори щеше да се изпълни независимо какво ще се случи, или щеше да бъде опровергано от действията на Йоримаса. Какъвто и да бе изходът, той се надяваше резултатът да бъде един и същ.

Собствената му смърт от ръцете на останалите.

Нека оцелелите да не наследят нищо друго освен тленни останки.

Нека да се изпълняват пророчества, напоени с кръв.

Никаква промяна в изражението на лицето или напрегане на мускулите не показа, че Киори бе чул писъците на момичето. Той седеше с изправен гръб и невъзмутим, както бе седял цяла нощ.

Нао потрепна.

Ръцете на васалите му посегнаха към дръжките на мечовете.

— Стойте — нареди Нао.

Отново я чуха да пици, този път по-силно и по-продължително и разбраха част от думите.

— Татко! Помощ! Помощ!

Самураите на Нао го погледнаха в очакване на заповедите му. Устните и раменете му бяха стегнати, ръцете му бяха свити в юмруци до бедрата, но той не помръдна и не проговори.

— Господарю Нао! — най-младият от васалите се наведе към него с умоляващо лице.

— Стойте — повтори Нао.

Гласът на Мидори се загуби. Васалът, който бе проговорил, се заслуша внимателно. Нищо не се чуваше. Той наведе глава и се разплака.

Друг васал се обади:

— Господарю мой, трябва да разберем какво става.

— Не — отсече Нао. — Дал съм дума. Ще чакаме до зори.

— Господарю Нао, нечовешко жестоко е да чакаме.

— Дал съм дума — повтори Нао. — Нима думата на един самурай може да зависи от условия?

Този васал също наведе глава.

— Татко! Татко!

Гласът на Мидори вече не звучеше в далечината. Идваше от съседния коридор.

Киори проговори със сподавено ридание:

— Помогни й! Освобождавам те от твоето обещание! Върви!

Нао и неговите мъже се понесоха като стрели, още преди да отворят вратите, те извадиха мечовете си. Мидори се намираще в другия край на коридора, без пояс, с разтворено кимоно, а белъто й от гърдите до бедрата бе пропито с кръв.

— Мидори!

Когато видя баща си, тя направи още крачка напред и безжизнена се строполи.

Госпожа Чиemi чу тропота на копита да отеква в дълбоката тишина на нощта в часа преди разсъмване. Пратеникът, от когото се страхуваше, пристигаше. Сподавен хрип се изтръгна от гърлото й. Тялото й потрепна. Дръжката на нейното танто удари гърдите й.

В тишината на скърбящото си сърце госпожа Чиemi призова Състрадателния Буда, но не за себе си, а за да даде вечен покой на любимата й дъщеря.

Наму Амида Буцу, Наму Амида Буцу, Наму Амида Буцу.

Тези няколко думи, изречени с дълбока вяра, осигуряваха на Мидори прераждане в Сухавати, Чистата земя.

Госпожа Чиemi не бе убедена, че вярва. Но таеше надежда, тъй като това бе единствената надежда, която й оставаше в този живот.

Извади тантото от пояса си. Хвана ножницата с лявата ръка, а дръжката на ножа с дясната. Чу как конят спира рязко, а няколко мига по-късно чу забързаните стъпки на ездача по дървената пътека към стаята за медитация. Стисна ножа и се приготви да го извади.

Вратата се отвори.

— Госпожо Чиemi — пратеникът едва си поемаше въздух. Заради изтощението от бясната езда дългът му да докладва се бореше с отчаяната необходимост да диша. От устата му излизаха накъсани думи. Още преди да завърши, госпожа Чиemi бе напуснала стаята за медитация.

До момента, в който Мидори положи глава на гърдите му, Йоримаса виждаше бъдещето си така ясно, сякаш бе пророк. После обви ръката си около нея в престолен жест на утешение и установи, че облеченото в кимоно тяло се оказа по-детско по размер и форма, отколкото очакваше. За първи път внимателно се вгледа в Мидори. Гримът ѝ бе умело поставен от нейните прислужнички или може би от майка ѝ. От разстояние той успяваше да прикрие нейната незрялост, особено в очите на някой, който почти не ѝ обръщаше внимание. Трябваше да слуша по-добре, когато баща му му бе говорил за нея, тъй като той със сигурност го бе сторил. Но от момента, когато разбра коя бе неговата годеница — дъщерята на смешния владетел на ябълките, — подробностите станаха незначителни. Или поне така му се струаха навремето.

— Мидори?

— Да, господарю мой.

— В коя година си родена?

— Господарю? — въпросът му я обърка. Той би трябвало да знае. Никой нямаше да се ожени, без да е извършено прецизно астрологическо изчисление. Според баща ѝ астрологичната линия на Йоримаса подхождаше на нейната. Нейната линия също би трябвало да е благоприятна за него, иначе нямаше да има сватба. Но не ѝ беше работа тя да пита съпруга си. Трябваше да запомни това. Когато той говори, тя се подчинява.

— През втората година от управлението на император Нинко — отвърна Мидори.

— А кой месец?

Мидори се изчерви. Да е родена в онзи месец и съпругът ѝ да я бе видял да се катери по дърветата! Можеше ли да съществува по-нешастно стечение на обстоятелствата?

Проговори толкова тихо, че се надяваше той да не бе чул нищо:

— Месеца на маймуната, господарю мой.

Йоримаса се вгледа в момичешкото лице под грима. Нищо чудно, че не можеше да запази прическата си както подобава. Нищо чудно, че се катереше със селските момчета по дърветата. Тя не беше умствено изостанала, както той бе решил първоначално. Тя просто бе единадесетгодишно дете.

Независимо че знаеше в какъв човек се бе превърнал и на каква бруталност бе способен, неговият баща бе сложил в ръцете му едно дете. Киори се интересуваеше единствено от наследник и от това кой ще бъде пророкът в следващото поколение. Той не се интересуваеше кой щеше да бъде жертван. Най-големият му син, това невинно дете не значеха нищо за него.

Дано проклятието на боговете се стовари върху неговия баща и дано да бъде лишен завинаги от състраданието и защитата на Буда.

Ръката на Йоримаса се свлече от рамото на Мидори.

Той промълви:

— Аз не съм чудовище.

— Не, господарю мой — Йоримаса започваше да я плаши. За какво говореше той?

Той се изправи, олюля се и почти падна.

— Правил съм ужасни неща, но не съм чудовище.

Мидори знаеше, че не е подходяща булка за човек като него. Толкова жестоко ли го бе разочаровала, че той не желаше да прекара няколко минути във вежлив разговор с нея? Не, положението бе още по-лошо. Той събори поставката за мечове. Взе късия си меч, извади го и захвърли ножницата толкова силно, че пробиха хартиената врата и я запрати в коридора. Бе толкова обиден от нейните недостатъци, че щеше да я убие!

Йоримаса изкрещя:

— Да видим как пророчествата ти ще обяснят това?

Мидори вдигна ръка, за да прикрие лице с широкия ръкав на кимоното. То нямаше да я предпази, но поне нямаше да ѝ позволи да

види падащото острие. Кръв изплиска пода пред нея. Една капка падна върху бузата ѝ. Не усети болка, нито дори удара.

Това не беше нейната кръв!

Йоримаса бе насочил острието към своя корем.

Мидори изпищя.

Ако беше погълнал по-малко опиум и изпил по-малко абсент, ако не бе допуснал срамът му дотолкова да отслаби неговите реакции, а гневът му да го накара да прибърза, Йоримаса би се превърнал в първия човек, който не е позволил да се изпълни пророчество на владетел от рода Окумичи. Но тези лоши навици бяха попречили на благородното му намерение.

Неправилно хванатият меч се заби прекалено високо, в стомаха вместо в червата. Тъй като не се бе подготвил по традиционния начин острието само се плъзна по няколкото пласта дрехи, и не успя да се заби на точното място, за да разпори корема. Въпреки всичко кръвта му щеше бързо да изтече, ако не се бе случило още едно неочаквано събитие.

Мидори му се притече на помощ.

— Господарю мой, какво правите?

Задавен от сълзи на гняв и безсилие, Йоримаса се опита да прокара острието към корема, но надиплените дрехи не му позволиха. С две ръце Мидори сграбчи стърчащата дръжка на меча и с всички сили го извади. Ръцете на Йоримаса задържаха острието през плата на кимоното. Но неговата хватка се оказа по-слаба от тази на Мидори. Когато го извади, мечът и Мидори паднаха на пода встрани.

Мидори хвърли меча и бързо се върна при Йоримаса. Съпругът ѝ и подът под него бяха оплискани с кръв. Тя виждаше как червената течност пулсира в грозния разрез на стомаха му. Притисна раната с ръце, но това не помогна особено.

— Помощ! Помощ! Татко! Татко!

Свали пояса си, махна декоративната панделка и го притисна с все сили към раната. Навсякъде имаше кръв. Учуди се, че тя продължаваше да изтича. Сигурно в тялото му вече не бе останала и капчица.

— Помощ!

Къде бяха всички? Не можеше да чака повече. Ако не му помогнеха веднага, Йоримаса щеше да умре.

Залитайки, Мидори излезе от стаята и отиде да търси баща си.

— Трябваше да ме оставиш да умра — промълви Йоримаса. — Сега ще трябва да опитам още веднъж. Отвратително, нали? Самурай, който трябва да опита два пъти, за да се самоубие.

— Гордея се с теб — рече Киори.

Йоримаса се извърна в леглото, за да погледне баща си. Усилието го накара да потрепери от болка.

— Зная защо се прободете — продължи Киори. — Не искаше да нараниш момичето.

— Ти нищо не знаеш — отвърна Йоримаса. — Никога нямаше да я докосна. Опитах се да се самоубия, тъй като бях единственият представител Окумичи, който се намираше наблизко. Ако ти беше там, щях да се опитам да убия теб. Не се интересувах от нищо друго, освен от пророчествата. Ти ми я прати като животно, което отива на закление.

— Пророчеството ще бъде изпълнено. Ти си женен. Жив. Наследникът ще се роди, когато дойде време. Вече не се съмнявам в това.

— Най-после си загуби ума, ти, стар глупако. След тази трагедия господарят Нао никога няма да се съгласи с този брак. Дори и владетелят на ябълките няма да преглътне такъв позор. В момента случката се разнася из цялата страна. Веднага щом възстановя силите си, ще умра.

— Нищо не се разнася — отвърна Киори, — тъй като нищо не се е случило. Сватбата мина добре. Булката и младоженецът разговаряха в началото на нощта, след което булката се върна в покоите на майка си, за да се приготви за пътуването до „Облак врабчета“. Междувременно младоженецът и неговият баща се радват на щедрот гостоприемство на господаря Нао.

— Този позор не може да остане тайна.

Киори се усмихна.

— Забравяш. Преди ти и Мидори да се срещнете през нощта, господарят Нао отпрати всички жени във от замъка. Никой не бе

останал, който да разпространява слухове.

— Няма да спя с дете.

— Знам и не го очаквам от теб.

Сега Йоримаса беше объркан.

— Тогава как очакваш да имаш наследник?

— Той ще се появи, когато дойде моментът. Засега ти ще пазиш Мидори и ще се грижиш за нея. След време тя ще се превърне в жена и ще бъде готова да изпълни брачните си задължения.

— Това е смешно. Подобно нещо се случва само в приказките. Веднага щом се оправя, ще завърша това, което започнах.

— Тогава ще трябва да убиеш първо Мидори — посъветва го Киори. — Тя си мисли, че си се опитал да се самоубиеш, защото ужасно те е разочаровала. Срамът ѝ е непоносим. Каза на майка си, че няма да живее, ако ти умреш.

— Това не ме засяга — заключи Йоримаса и затвори очи.

Киори не каза нищо, но лека усмивка се появи на лицето му и се задържа там за известно време.

1867 година, замъкът „Облак вrabчета“

— Майка ми беше на седемнайсет години, когато аз съм се родил — рече Генджи. — Както е предрекъл дядо ми, баща ми я е пазил и се е грижел за нея, докато тя не е станала готова.

— Такива огромни промени в характера — отбеляза Емили — обикновено са резултат от религиозно пробуждане. Това ли се е случило с баща ви?

— Не — отвърна Генджи. — Той никога не е бил много религиозен човек. Става дума за нещо съвсем различно.

— Какво?

— Той се е променил, защото е разбрал значението на любовта.

— О — Емили се усмихна. — Много умно от ваша страна. Все пак се върнахте на въпроса. Надявам се, че няма вече да твърдите, че това е нещо, което не може да се обясни.

— Не съм казал, че не може. Казах, че не е лесно. След като разказах за майка ми и баща ми, надявам се ще разбереш моето определение.

— И то е?

— Баща ми е живял живот, изпълнен с омраза, тъй като не е мислил за никой друг, освен за себе си. Точно това е обяснението за омразата към самия себе си. Той се е променил, тъй като е видял в майка ми човек, за когото да се грижи повече, отколкото за себе си. Това е моето определение за любовта. — Генджи погледна към Емили. — А твоето какво е?

Емили се надяваше сълзите да не се появят, но след като се появиха, тя се надяваше те да не се отронят. След като се отрониха, Емили ги пренебрегна и промълви:

— Моето е същото като вашето, господарю мой.

[1] Книга на Пророк Исаия, 40:6,7. Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

[2] От Матей Свето Евангелие, 7:13, Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

[3] От Йоана Свето Евангелие, 3:16, Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

[4] От Матей Свето Евангелие, 23:33, Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

[5] От Матей Свето Евангелие, 9:12, Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

[6] Забраненият град на манчу се намира в Шънян. Манчу е едно от китайските племена, което е започнало да управлява Китай в края на XVI век. Императорите от това племе са определили за столица на Китай Шънян и са построили там втори Забранен град, който да се конкурира с прочутия Забранен град в Пекин. — Б.пр. ↑

[7] Второ послание на Свети Апостол Павла до коринтяни, 13:8, Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

[8] Послание на Свети Апостол Павла до римляни, 3:13, Библия. С, 1995. — Б.пр. ↑

III
УТРЕ, ВЧЕРА, ДНЕС

ГЛЕДКИ ОТ ВИСОКАТА КУЛА

Паметта е измамно съблазняваща.

Ако помниш малко, се опитваш да си спомниш колкото е възможно повече, във всеки случай ще си припомниш онова, което те ласкае, и ще игнорираш онова, което не те ласкае. Не е ли чудно, че паметта ти никога не те подвежда? Неизбежно ще откриеш каквото търсиш.

Ами ако си спомниш всичко?

Тогава тайната е да забравяш със същата егоистична загриженост.

Аки-но-хаши (1311)

Когато се върнаха от Ябълковата долина, Емили се оттегли в стаята си за почивка. Генджи отиде във високата кула. Всеки друг избягваше да ходи там, освен ако не беше абсолютно необходимо. Слуховете за призраци, особено слуховите за призрака на госпожа Шидзука, не насърчаваха обичайните посещения. Понякога присъствието бе необходимо. Прахът от тленните останки на господарите и господарките на рода се пазеше в колумбария на седмия етаж. На важни дати там се извършваха мемориални служби. Друг път по стълбите редовно се качваха монаси и монахини. Всяка сутрин те оставяха цветя и благовонно масло на олтара и редяха сутри. Всяка вечер те се връщаха и махаха цветята и изгаряха маслото, като извършваха официална церемония по затварянето на колумбария за през нощта. Генджи обичаше тишината на кулата и гледките в четирите посоки, а и не се страхуваше от призраци.

Коленичи пред праха на предците си и обмисли противоречивата природа на разговора си с Емили. Защо ѝ беше разказал за родителите си? Не би трябвало да изпитва потребност да се оправдава пред нея. Скоро Чарлс Смит щеше да се върне и да поднови предложението си за

брак. Емили щеше да е по-склонна да приеме Смит, ако смяташе, че Генджи не знае значението на любовта. Тя щеше да напусне Япония. Те никога нямаше да се видят отново. Нямаше причина за него да се притеснява колко много или колко малко тя мисли за него. Той обаче ѝ беше разказал за майка си и за баща си. Което е по-лошо, той бе подчертал подробностите, които подсилваха трагичните аспекти на неговото детство, мъчителните дълбини, до които бе паднал баща му, както и възстановителната и възраждаща сила на майчинската любов на неговата булка дете. С това той предизвика сълзи в очите на Емили, както знаеше, че ще стане. Жената, която плаче за теб, не може да не те обича. Следователно думите му отлично подхождаха на съблазняването. Но съблазняването противоречеше на неговата цел, нали?

Ако наистина искаше тя да си тръгне, не биваше да ѝ казва нищо. Или всичко.

Той погледна двете керамични урни непосредствено пред себе си. По-голямата, ъгловата и тъмносива съдържаше праха на баща му; по-малката, с по-меки очертания и в цвета на пръстта бе приютила праха на майка му. През по-голямата част от живота си Генджи бе идвал тук да ги съзерцава, първоначално от чувство за дълг, а после с надеждата, че останалото от земното им присъствие ще вдъхнови ръководна мисъл или ще повдигне духа му, когато е обезкуражен. Дори като дете той съзнаваше статута си на владетел. Не можеше да си позволи да покаже слабост пред васалите и прислугата. Във времена на най-голяма нужда само родителите му можеха да му помогнат. Тъй като те бяха умрели, те така и не му казаха нищо. Ето ги тук. По някакъв начин той се почувства уверен близо до праха им. Защо, не можеше да обясни.

Може би в крайна сметка той беше толкова суеверен колкото и всеки обикновен човек и вместо да се страхува от духа на отишлите си, разчиташе на тях по някакъв неясен начин.

Или може би беше както обясняваше на онези, които го питаха защо прекарва толкова много време в кулата.

Обичаше тишината.

1840 година

Генджи седеше с баща си пред праха на майка си. Правеше всичко възможно да изглежда спокоен, макар че беше много развълнуван. Следващата седмица щеше да стане на пет години. Четирите години бяха гранична възраст. Много хора, особено жените, все още се отнасяха към него като с бебе. Пет години вече не беше бебешка възраст. На пет ставаше малко момче. Нямаше съмнение в това. След като ставаше малко момче и вече нямаше да е бебе, после щеше да бъде юноша, а накрая, не след много години, ще е мъж. По това време, когато васалите и прислугата изричат „владетелю Генджи“, нотката на снизходителност и на хумор ще е изчезнала. Ще го изговарят, както изговаряха името на дядо му или на чичо му. Когато някой кажеше „владетелят Киори“ или „владетелят Шигеру“, независимо дали се обръщаше към тях, или ги споменаваше в тяхно отсъствие, винаги беше с глас, пълен с уважение. Той много искаше да бъде самурай като тях.

Не искаше да е като баща си. Хората говореха за владетеля Йоримаса с тъга, съчувствие или презрение, но никога с уважение. Какъв самурай беше? Не какъвто той искаше.

— Помниш ли майка си? — попита Йоримаса.

— Да, татко — рече Генджи. Баща му винаги му задаваше същия въпрос всеки път, когато го видеше, което не беше много често след смъртта на майка му.

— Добре — отвърна Йоримаса. — Винаги я помни. Тя беше най-милата, най-прекрасната жена на света.

— Да, татко. — В интерес на истината споменът на Генджи за нея бе избледнял значително. За възрастните година може и да не беше много, но за него година беше много дълго време. Той си спомняше, че тя беше много красива и миришеше прекрасно, усмихваше му се често и никога не го гълчеше за нищо, което той не бе направил както трябва.

По-скоро му казваше: „Не бива да постъпваш повече така, Генджи.“

„Да, мамо“ — отговаряше ѝ той.

„Ти си добро момче“ — похвалваше го тя и го прегръщаше.

Той помнеше тези неща, но гласът ѝ отслабваше, а когато си я представяше, светлината беше слаба, а лицето ѝ беше като в здрач.

— Преди да се запозная с нея — заговори Йоримаса, — животът ми бе пълен с горчивина. Нямах да стана владетел на тази провинция. Нямах да оповестя пророчествата на нашия род. Затова смятах, че животът ми е буквално без значение.

Генджи се надяваше баща му да не му се ядоса. Дядо му беше казал, че той ще следва като владетел него, а не баща си или чичо си Шигеру. Той се надяваше чичо му Шигеру да не му е ядосан. Чичо му Шигеру беше велик воин, най-великият след Миямото Мусаши, казваха всички. Ако чичо му Шигеру решише да го предизвика в дуел за владението на провинцията, той бе сигурен, че ще загуби. Винаги се предполагаше, че самураят трябва да е сигурен в собствената си победа, независимо чие бе преимущество. Ала Генджи знаеше, че няма шанс срещу чичо си Шигеру. Срещу баща му нямаше да е така безнадеждно, въпреки че баща му бе мъж, а той — малко момче. Баща му винаги бе в опиянение. Опияненият самурай не беше завършен самурай. Дядо му го бе казвал толкова много пъти.

Ала баща му не изглеждаше ядосан. Той се усмихваше и продължаваше да говори за майката на Генджи.

— Смисълът на живота — разсъждаваше Йоримаса — е да обичаш. Научих това от твоята майка. Няма нужда да правиш нещо кой знае какво извън това.

Когато баща му говореше подобни неща, Генджи чувстваше огромно неудобство. Защото баща му говореше като жена, а не като самурай. Победа, чест, славна смърт, това имаше значение за самурая. Любов? Това бе за жените.

— Аз не съм силен мъж. Заради това ти се извинявам. През целия си живот съм се мислил за силен. После срещнах майка ти и открих, че силата не е толкова силна, колкото слабостта. Любовта носи много блаженства. Едното е нейното проклятие. Разбираш ли?

— Да, татко — Генджи не разбираше и дума. Как можеше слабостта да е по-силна от силата? Ако кажеше обаче, че не разбира, баща му щеше да изговори още по-затрудняващи думи, а Генджи не искаше това. Той искаше баща му да престане да говори и да си отиде.

— Ако беше останала жива... — думите на Йоримаса се изгубиха. Той продължи да се усмихва. — Ако не се бяхме запознали, може би още щеше да живее... още да е жива. Не трябваше изобщо да я познавам, да я обичам, да бъда обичан. Животът ми щеше да е

ужасът, който представляваше, преди да се запозная с нея. Но щях да го живея, ако това означаваше тя да е жива, някъде другаде и щастлива.

В думите на баща му имаше все по-малко смисъл. Ако никога не се бе запознал с нея, какво значение би имало за него дали тя е жива или мъртва? Никакво, дори нямаше да знае за съществуването ѝ.

— Разбираш ли?

— Да, татко.

Йоримаса се разсмя. Той постави ръка на рамото на Генджи и го стисна нежно.

— Не разбираш. Как би могъл? Но ако си много щастлив и много нещастен, един ден ще разбереш.

Ето, правеше го отново. Говореше глупости.

— Да, татко — отговори Генджи. Кога най-сетне баща му ще си тръгне?

По-късно Генджи винаги съжеляваше, че този ден е поискал баща му да си тръгне, тъй като, когато си тръгна, той си тръгна завинаги. Следващия месец бе намерен мъртъв. До него намериха подарък за Генджи, грижливо опакован в копринена тъкан и придружен от кратко писмо.

В него се казваше:

„Мили сине, прости ми, че пропуснах рождения ти ден. Това е закъснелият ти подарък. Надявам се да го цениш, както аз го ценях.“

Нямаше паметна поема. А истинският самурай би написал.

Подаръкът представляваше фина сребърна верижка с малки бели камъчета, оформени като миниатюрни ябълки с еднаква стилизирана форма. Беше принадлежала на майка му. Генджи си спомни, че често я е виждал прикрепена на пояса ѝ.

Генджи пазеше писмото и подаръка не защото ги ценеше като последен спомен от баща си — не, — а защото така трябваше да се постъпи. Самураите правеха това, което трябва, независимо какво се случва. Той ги прибра и ги забрави, а също обеща на себе си, че ще забрави неговия срамен провал на баща.

1867 година

Генджи разглеждаше верижката с миниатюрните бели ябълки, която държеше в ръката си.

Какво символизираха те — любов, смърт или и двете? В неговия род поне любовта и смъртта изглеждаха необяснимо обвързани. В изпълнение на пророчеството, което бе довело до раждането на Генджи, неговите родители бяха умрели. Вместо да ги спаси, любовта ги бе обрекла на гибел и двамата.

В продължение на години той бе презирал слабостта и страхливостта на баща си. Той разбираше смъртта на майка си. Раждането бе огромен риск. Но кой е този самурай, който би умрял от любов? Някога мислеше, че знае отговора. Сега не беше толкова сигурен. Дали слабостта беше предизвикала смъртта на баща му, или това все пак бе силата? Силата на слабостта, която момчето Генджи не разбираше, беше съвсем понятна за Генджи мъжа. Дали способността му да разбере това означаваше, че е силен или че е слаб?

Тъй като беше съвсем сам в кулата, Генджи се изсмя високо.

Той гледаше малките ябълки от скъпоценен камък в дланта си. С другата си ръка той ги докосваше. Държеше ги от толкова дълго и ги стискаше толкова силно, че те вече не бяха студена скъпоценност, а бяха топли като собствената му плът и кръв.

Окумичи-но-ками-Генджи. Великият владетел на провинция Акаока седеше в главната кула на замъка „Облак врабчета“ през нощта, сам с праха на любимата си майка и почитаемия си баща.

1860 година

Владетелят Киори усети лек световъртеж. Отначало мислеше, че е изпил твърде много саке. После забеляза, че езикът му се вкаменява, както и гърлото му, ръцете и краката му започваха да изтръпват от края, а проясняването на видението му беше съпътствано от слабо сияние светлина като от далечна дъга, което се появи около госпожа Шидзука. Тъй като тя самата бе прозрачна, цялостният ефект предизвика още по-силен световъртеж.

Той се обърна към нея:

— Когато ми казахте, че след тази вечер няма повече да се виждаме, не разбрах точно какво искате да кажете. А вие сте знаела, че аз ще умра.

Госпожа Шидзука отговори:

— Не, господарю, нямах предвид това. Нямах предвид нищо повече, когато казах, че след тази вечер няма да се виждаме повече. Никога не съм ви говорила със загадки, нито с намерение да ви измамя.

— Отричате ли, че сте знаела, че ще бъда отровен? — Киори се загледа в празната купа от супата. — Беше в супата, нали? Кой е убиецът ми?

— Знам много неща. Споделила съм само част от известните ми факти с вас. Бихте ли предпочели да съм ви съобщила за всяко събитие в предстоящия ви живот, за вашите триумфи, трагедии, постижения, разочарования? За времето, за мястото, за това как ще умрете?

Киори поклати глава.

— Права сте както винаги. Винаги съм знаел повече, отколкото съм искал да знам. Да знам повече от това би било непоносимо бreme.

— Понасяхте го добре, владетелю Киори. Благородно, със смелост и достойнство.

— Така ли? — Той се наклони тежко на една страна. Все още дишаше без затруднение. Мускулите му обаче започваха да отслабват. Нямахше да се задържи изправен още дълго време. — Кой ме уби? Влечугото на шогуна Каваками Лепкавото око ли?

Шидзука се придвижи грациозно към него на колене. Тя постави ръцете си нежно на рамото и ръката му. Не можеше да го докосне реално, както и той нея.

Тя се опита да го успокои:

— Не се тревожете. Останете в покой. Следвайте дишането си.

— Ако е Каваками — разсъждаваше Киори, упорито настоявайки на своето, — тогава той е намерил изменник сред приближените ми. Генджи ще бъде в опасност. Трябва да го предупредя. — Вече не можеше да се изправи на крака. Пропълзя към алкова, където пазеше хартия, мастило и четка.

— Каваками не е замесен — опроверга го Шидзука, — а Генджи не е в опасност. Онзи, който ви отрови, ще бъде повален преди Новата година да е остаряла. — Тя не му каза, че това е синът му Шигеру, нито

че той е полудял и че смъртта на Киори е първата от многобройните ужасяващи убийства, които Шигеру щеше да извърши същата нощ. Пророчеството, което тя му бе предала, а той бе споделил преди много години с владетеля Нао, щеше да се изпълни почти цялостно. След кръвопролитие то тази нощ единствените оцелели Окумичи щяха да са Генджи и самият Шигеру, а скоро това щеше да е само Генджи.

Киори пропълзя още няколко стъпки и вече не можеше да се движи. Той се преобърна по гръб и се втренчи в тавана. Дори му бе трудно да примигне.

Шидзука отиде и коленичи до него.

Той я погледна и попита:

— Генджи ще бъде в безопасност...

— Да.

— Родът ще бъде продължен...

— Да.

— Ще свалим шогуната Токугава.

— Да.

— Вие не говорите това само за да ощастливите един умиращ човек, нали?

— Не, господарю мой. Не бих направила подобно нещо.

Киори започна да се задъхва от недостиг на въздух. Тежестта на собственото му тяло започваше да стоварва все по-неподвижните му мускули върху диафрагмата.

— Кажете ми. Последното нещо. Коя сте вие?

— Ваша вярна приятелка, господарю мой, както и вие за мен.

— Искях да попитам... — Всяко негово вдишване вече беше голяма победа. Вече не можеше да изговори това, което искаше да попита.

Тя се приведе близо до него. Ако можеше, би го прегърнала и залюляла в ръцете си, за да го успокои в прощална прегръдка.

Той се опитваше да говори, но не можеше. Издиша и не можа да вдиша повече.

В очите на Шидзука се появиха сълзи. Колко глупаво бе да плаче за владетеля Киори, човек, на чиято смърт тя бе станала свидетел, но който нямаше да бъде роден през следващите петстотин години.

Какво повече можеше да направи? Беше жената, видяла дъгата на човешкия живот. Как можеше да не плаче?

1308 година

Шидзука се бореше да забрави по същия начин, по който другите се бореха да запомнят. Родена да узнае всичко наведнъж, тя можеше да се надява, че нейното съществуване ще има смисъл само като се освобождава от едновременността и осведомеността за всичко. Другите проявяваха склонност да помнят твърде малко. Тя — да забравя колкото може повече. Знаеше, че в замъка е имало розова градина. Беше забравила кога. Никой не беше чувал за владетеля Нарихира, който щеше да я засади. Дори не се бе родил още. А сега в кулата тя не можеше да се издигне до равнището, до което искаше да стигне.

Тя се спря в стълбищното пространство и погледна тавана над себе си.

— Какво става? — попита Хиронобу.

— Нищо. — Както обикновено, когато имаше възможност, тя отиде до прозореца, който гледаше на юг, и огледа бреговата ивица на Шикоку, тъмна гора на фона на океанската яркост на Тихия океан. Хиронобу вече се беше разтревожил от сълзите, които бе проляла заради отсъствието на розовата градина. Щеше да се притесни още повече, ако тя го попиташе къде е седмият етаж. Тя знаеше, че в живота ѝ ще го има, защото тя щеше да умре и да роди дъщеря си там.

Проблемът със запомнянето и забравянето беше по-сложен, отколкото тя си мислеше. Тя бе прекарала живота си изцяло в абатството Мушиндо, изолирано, малко и затворено място. Дори в неговите граници не беше лесна задача да разграничи миналото от бъдещето или настоящето от миналото и от бъдещето, или спомените от виденията, предупреждението от кошмара. Колко по-трудно щеше да бъде извън тези стени, където спомените бяха много по-големи, а също и забравата, а ѝ оставаше много малко живот, през който да може да свърши всичко това.

— Да не би кулата да те дразни по някакъв начин?

— Не, не, не е така, господарю.

Хиронобу се усмихна и я приласка в прегръдката си.

— Когато сме сами, не е необходимо да ме наричаш „господарю“.

Тя погледна към двамата телохранители, които се преструваха, че не забелязват откритата му проява на обич.

— Оставете ни — разпореди се той.

— Господарю. — Двата мъже се поклониха и се оттеглиха от помещението.

— Ако замъкът не е достатъчно голям, аз ще го разширя. Кажете ми какво искате и то ще е ваше.

— Замъкът ти е много голям. Нищо повече не е нужно.

Хиронобу трябва да изгради седмия етаж, и то скоро. Трябва да го направи с убеждението, че осъществява своя идея, защото, ако реши, че е нейна, това ще стъпче неговото самоуважение. Тя не знаеше защо, но знаеше, че е така. Много от нещастията, които щяха да се стоварят върху този род, щяха да се дължат на този вреден навик на нечие незначително съществуване да се придава прекомерна значимост. Това бе навик, насаден не само в новия ѝ съпруг, но и у всички самураи. Тя не можеше да направи нищо, за да го предотврати. В живота си тя предсеще много и не променя нищо. Тя вижда отвъд своето време, но не може да действа извън него.

— Просто се питам — отговори Хиронобу. Той погледна в същата посока като нея и започна да наблюдава как вълните напредват и се отдръпват от брега. — Баща ми е построил тази кула. — Той го изрече с лека нотка на неудовлетворение в гласа. Дали защото синовете винаги се стремят да надминат бащите си?

Шидзука се облегна на него. Тя почувства топлината на тялото му през дрехите. Той бе много топъл. След малко и тя щеше да се затопли, а топлината от нейното и неговото тяло нямаше да се раздели.

1796 година

— Да, господарю Киори — потвърди архитектът. — Напълно разбирам вашите желания.

— Надявам се — отговори Киори. Дори прислугата му не го вземаше на сериозно. Беше едва петнайсетгодишен и бе станал даймио на провинция само преди месец при внезапната смърт на баща си.

— Така е, господарю.

— Но.

— Вие казвате, че искате да се построи още един етаж, седми, защото сте открили, че в древни времена там е имало седми етаж.

— Да. И?

— Вашите описания бяха много ясни, господарю мой. Въпреки това ще бъде много полезно, ако мога просто да погледна плана. Както учителят Кунг казва: „Една картина може да покаже повече от хиляда идеограми.“

Раздразнението на Киори започна да преминава в гняв.

— Ако имах план, не мислиш ли, че досега щях да ти го покажа?

— Нямате ли? Не разбирам. А кой има?

— Никой.

— Но... — Архитектът млъкна.

— Продължавайте.

— Съжалявам, господарю, но не съм ви разбрал правилно. Стори ми се, че казахте, че сте виждали този план.

— Не — отсече Киори. Не можеше да каже истината такава, каквато беше. Твърде неудобна бе. — Казах, че съм виждал седмия етаж. — Архитектът примигна, после очите му се разшириха разбиращо.

— Видение?

— Да. — Надяваше се да не му се налага да обяснява повече.

Архитектът се поклони чак до пода.

— Мога ли да ви поздравя, господарю Киори, и да изразя надежда, че ще бъдем облагодетелствани с още много видения.

— Благодаря ти.

— Ще продължа строителството, по-скоро — възстановяването, незабавно.

— Добре. Когато бъдеш готов да направиш етажа, уведоми ме, за да дойда да го наблюдавам.

— Вие искате да наблюдавате изграждането на етажа?

— Да.

Духът на дамата, който го бе посетил предишната вечер, му бе казал, че етажът трябва да бъде построен точно.

Ако има и най-малка грешка, бе казала тя, ще се появявам пред вас или под пода и ще бъда без крака, или над пода и ще се представям като реещ се призрак.

След като сте моето видение, какво значение има това? — попита той.

Човешкият мозък може да възприеме само ограничена част от това, което изглежда невъзможно, обясни му тя. Ако е прекалено много, се стига до лудост.

— Много добре, господарю. — Архитектът отново се поклони. — Ще бъде направено.

Слухът, че младият господар е наследил дарбата от своите праотци, се разпространи бързо. От този ден слугите и васалите гледаха на него по различен начин. Когато заговореше, те го слушаха с внимание. Когато командваше, му се подчиняваха без колебание. На други места бе възможно хората да се подиграват с пророческите способности на владетелите Окумичи. Не и в провинция Акаока. Властта на управляващия род бе основана на мистичното предсказване и това бе основата за оцеляването и просперитета на провинцията.

Тук да бъдеш с дарба на ясновидец означаваше голям авторитет, дори ясновидецът да бе момче на петнайсет години и дори предсказанието да не беше такова, каквото всички очакваха. Никой никога нямаше да бъде осведомен по-добре.

Така се надяваше Киори. А дали само той я виждаше?

1308 година, Високата кула

Шидзука прекарваше всяка нощ в покоите на съпруга си или когато той предпочиташе да я навести, беше с него в своите. През останалото време през първата седмица от идването си тук тя прекарваше повечето часове в най-високата част на кулата.

— Защо? — питаше я Хиронобу. — Имаш си придворни дами, които ще играят игри с теб. Музиканти, певци, поети, всички са на твое разположение. Ако искаш да яздиш, можеш да си избереш от твоите коне. Или да се возиш на карета.

— Гледката тук ме привлича — отговори Шидзука. — Всичките шестнайсет години от живота си съм прекарала на земята зад стените на абатството. Да виждам толкова много от света и да бъда толкова високо над него е огромно удоволствие за мен. Знам, че тази кула е бойна. Ако не трябва да съм там... — Тя му се усмихна и се поклони.

Хиронобу се разсмя.

— Бойна? Едва ли. Самураите на Окумичи не се оглеждат за врагове отдалече. Ние не чакаме да попаднем в обсада. Ние изобщо не чакаме. Ние сме кавалеристи. Най-добрите на всички японски острови. Във война ние атакуваме, яздейки. А когато ни видят, вече е твърде късно.

В първия разговор, който изобщо някога бяха водили, Хиронобу й бе разказал историята на своята победа над мощната армия на Ходжо и последващото му издигане за велик владетел. Очевидно сред самураите беше обичай постоянно да се хвалят с делата си, а когато говорят за бъдещето, говорят сякаш великите подвизи, които се кълнат, че ще извършат, вече са факт. Преувеличението, не реалността беше доминиращ елемент.

Шидзука се поклони и каза:

— Колко щастливи са хората в тази провинция. Те се радват на сигурност и спокойствие, които са отказани на толкова много други наши сънародници. Война бушува в държавата. Но тук, в Акаока, цари мир.

— Да — потвърди Хиронобу. — Сигурност и спокойствие.

Тя можеше да каже, че той се наслаждава на тези думи. Щеше да ги използва по-късно в историята, която щеше да напише. При прочита им следващите поколения щяха да се възхищават на подвизите му срещу очевидно невъзможно превъзходство на врага. Щяха да се чудят как такъв владетел с успешно управление — а също вероятно надарен с ясновидство — не е станал шогун, дори не е успял да завладее целия Шикоку, най-малкия от трите главни японски острова.

— Мога ли да задам въпрос? Или ще бъде неучтиво?

— Ти си ми жена — щедро отвърна Хиронобу. — Можеш да ме питаш каквото искаш и няма да е неучтиво.

— Благодаря ви, господарю. Това е много благородно от ваша страна.

Хиронобу отново се разсмя. Той седна до нея и я прегърна през раменете.

— Нарече ме „господарю“. Сега сме сами. Подобна официалност не е необходима.

Зарови лицето си в шията и рамото й и вдиша аромата й.

— Ти излъчваш най-хубавия аромат, който някога съм усещал или съм си представял.

Шидзука се изчерви.

— Нобу-чан — прошепна тя, като използва детското умалително на името му.

Дъхът му секна в гърлото и когато заговори, в гласа му се усещаше дрезгавата нотка на чувствената възбуда.

— Ти — промълви той и пъкна ръка в широкия ръкав на кимоното ѝ.

Шидзука се отпусна на пода по гръб. Лицето на Хиронобу над нейното беше бледо, като се изключи притокът на кръв по клепачите, бузите и устните. Сякаш гореше в пламъци. Зад него бе таванът.

Тя знаеше, че след много време това ще е подът на седмия етаж на кулата.

След това Хиронобу повече не обръщаше внимание на продължителните посещения на Шидзука в кулата.

— Прекарвай тук колкото ти е приятно — каза ѝ той. — Ако аз бях живял толкова дълго затворен зад стените на храм, също щях да намирам за приятна тази гледка.

— Вие сте много мил — отвърна Шидзука. — Само истинският мъж може да бъде толкова любезен.

Тя отиваше там заради гледката, както му казваше, но не заради тази, която бе описала.

Седеше и медитираше, краката ѝ бяха в поза лотос, ръцете ѝ — на корема в зазен мудра, клепачите ѝ бяха спуснати, без да са напълно затворени, дишането ѝ беше толкова леко и безшумно, че едва ли можеше да се нарече дишане. Седеше, медитираше и съсредоточаваше цялото си същество върху противоположна цел. Вместо да се освобождава, да освобождава освободеното и да освобождава отново, Шидзука се залавяше за това и за онова, отделяше една халюцинация от друга, изпробваше безсмислени възгледи по безполезни въпроси, нападаше всеки вакуум без мисъл с догадки, фантазиране, размишления, надежда, страст и боязън. Предизвикваше сензорни чувства на глад, топлина и студ, болка и удоволствие, сладост и горчивина, на аромат, вкус, докосване и гледки — реални, въображаеми и плод на спомени. Вътрешната тишина и безметежност

бяха помитани от рева на десет хиляди гласове, които поставяха с крясъци изискванията си.

Щеше да се освободи по-късно. Сега беше от първостепенно значение да си припомни някои спомени и предупреждения, които погрешно бе пренебрегнала, стремейки се да разбере настоящето. По време на пробуждането си тя бе объркала ограничената територия на абатството Мушиндо с реалността и бе изчистила съзнанието си от познанията, които ѝ бяха нужни. За да ги възстанови, трябваше да се върне в лудостта.

Внезапен предупредителен хлад се излъчи от гръбнака ѝ и се разпространи по гърба, раменете, шията и скалпа. Съзнателно същество бе влязло в стаята зад гърба ѝ. Приближаването му не бе сигнализирано нито от звук, нито от движение на въздуха откъм стълбите. Да не би отвратителният призрак да я преследваше отново или прикриваше опасност от човек?

Шидзука престана да се вглъбява навътре към себе си и пренасочи вниманието си навън. Тя разпозна идването, без да се обръща да поглежда. Вече не можеше да вижда в умовете на другите. Здравият разум не можеше да съществува редом с тази свръхестествена дарба. Тя обаче запази една от нейните характерни черти — способността да усеща намерения. Позна го именно по намеренията му.

Каза му:

— Ако го направиш, Хиронобу ще разбере, че си ти.

Непосредствено зад себе си тя чу късо, бързо поемане на дъх. Думите ѝ го спряха на няколко крачки зад нея. Го проговори:

— Нека разбере. Нека ме екзекутира. Ще приема смъртта за щедра награда, както и за теб, защото ще си мъртва.

Шидзука се завъртя, за да застане с лице към него. В ръцете му не виждаше оръжие. Да не би да бе замислил да я хвърли през прозореца? Вероятно.

Тя се усмихна.

— Сигурен ли си, че не мога да летя?

— Вещица. — Той просъска думата злобно и извади меча си.

— Съпругът ми няма да те убие незабавно. Първо ще те измъчва, после ще те умъртви.

— Мислиш, че се страхувам от болката? Не повече, отколкото се страхувам от смъртта, а аз изобщо не се страхувам от смъртта. — После пристъпи към нея.

— Ако става дума за теб, така е — съгласи се Шидзука.

Той отново спря.

— Разбира се, велики генерале, ти няма да пропуснеш да обмислиш пълните последици от твоята измяна? Хиронобу няма да умъртви само теб. Твоите васали, слугите ти и съпругата ти ще те последват в Ада. Както и Чиаки.

Споменаването на името на сина му лиши тялото на Го от сила. Той свали меча си и се разколеба.

— Ще те убия — обеща й той.

— Да, ще ме убиеш — не възрази тя, — но не днес.

— Скоро ще е.

— Не, ти ще закъснееш много.

— За какво ще закъснея много?

— И това ще разбереш много късно — отвърна Шидзука.

Го прибра меча в ножницата.

— Ти няма да се заблуждаваш от измамни думи и фалшиви предвиждания. Ти не знаеш толкова много, колкото се преструваш, че знаеш. Това е стар трик на вещиците. — Той се завъртя на пети и бързо се запъти към вратата.

Тя отговори:

— Знам коя съм.

Той спря, обърна се и я погледна.

— Всеки знае кой е, освен ако не е дете, идиот или лунатик.

— Знам кой си ти.

— Всички знаят кой съм. Тази провинция нямаше да съществува, ако не бях аз.

— Знам коя съм, защото знам ти кой си — настоя Шидзука. — Колко печално е да бъдеш баща, който иска да убие детето си, вместо да го защити.

— Бъди проклета завинаги — не отстъпи Го, — заедно с всички вещици, които излизат от тази проклета река от кръв.

Шидзука остана заслушана в отслабващия звук от стъпките му по стълбите. Баща й нямаше да влезе отново в кулата преди последния ден от живота им.

След като положи толкова много усилия да забрави, сега Шидзука правеше всичко възможно да си спомни. Беше принудена да го направи заради призрака, който обитаваше кулата. Каквото и да ѝ бе известно за него в дните на познанието и лудостта ѝ, тя го бе зачеркнала. Кой бе той?

Трябваше да си спомни, преди да бъде построен седмият етаж. Ако той беше приятел, тогава повече нямаше да е необходимо да се крие от него. Ако беше враг, трябваше да познава натурата му, за да може да се защити от него. Призракът я плашеше, а тя вече бе отвикнала да бъде плашена.

Беше го видяла за пръв път в деня, в който пристигна в замъка. Тя седеше в стаята на шестия етаж на кулата и подхранваше разочарованието си от отсъствието на седмия, когато чу някой да се качва по стълбите. На прага се появи млад мъж, когото не познаваше. Беше на не повече от петнайсет-шестнайсет години. Мечовете като на възрастен, които бе запасал, изглеждаха прекалено големи за него. На лицето му се четяха повече признаци на искреност, отколкото на интелигентност, и на решителност, отколкото на красота. Тъкмо се готвеше да му извика, когато си даде сметка защо изглежда странно.

Беше прозрачен.

Той се обърна към нея и като че ли се втренчи в лицето ѝ.

Шидзука замръзна. Може би защото престана да се движи, както и удължените сенки в здрача, попречиха да бъде видяна. Може би тя беше прозрачна за него, както той за нея, а като беше в сянката, беше трудно да бъде забелязана. Може би той не беше повече от халюцинация.

Привидението мина край нея, сякаш тя не бе там. Когато стигна до далечната стена, той започна да се издига във въздуха, краката му правеха движения все едно се качваше по стъпала, които не съществуваха.

Шидзука потисна вика си. Захапа ръката си, за да не издаде звук. Страхуваше да предизвика и най-лек шум, който можеше да привлече вниманието му.

Точно преди да стигне до тавана, съществото заговори:

— Госпожо Шидзука — рече то. — Мога ли да вляза?

То очевидно получи разрешение от някого, защото се поклони и след миг изчезна в тавана.

Шидзука нямаше смелост да помръдне. Отчаяно искаше да избяга от това, което със сигурност беше демон, но точно толкова отчаяно не искаше да привлече вниманието му. Тя стоеше на едно място и се ослушваше. Не чуваше нищо. В продължение на няколко дълги минути тя бе парализирана от страха си.

Здрачът отстъпи на нощта. Пълната тъмнина на новолунието погълна вътрешността на кулата. Само няколко тънки лъча звездна светлина, която прозираше зад облаците, разделяше една сянка от друга.

Накрая страхът ѝ да стои надви страха ѝ да се движи. Колкото бе възможно по-тихо, тя тръгна към стълбите, като стискаше кимоното си силно, така че пластове коприна да не шумолят от допира си един в друг.

Когато стигна стълбите и помисли, че е избягала успешно, се появи друг призрак. Този беше мъж на около двацет години. Мургав, едър, с уверената походка на мъж, който убива други мъже, несъмнено с двата меча, които висяха на кръста му.

Подобно на първия, той също се запъти нагоре.

Подобно на първия, този също беше прозрачен и не обърна внимание на присъствието ѝ.

За разлика от първия обаче този вървеше право към нея. Тя се отдръпна назад, колкото бе възможно по-бързо, и едва успя да се махне от пътя му и да влезе в стаята. Той се издигна във въздуха по същия чудовищен начин като първия и подобно на него направи пауза и после изговори името, което я шокира.

— Госпожо Шидзука. Аз съм.

Това същество също изчезна в тавана.

Шидзука се прилепи към стената. Тя бе в капан. Не можеше да рискува да падне по стълбите. Ами ако срещнеше друг демон и той преминеше през нея? Тя не беше уверена, че умът ѝ бе достатъчно силен да усети, че ужасът и спокойствието съжителстват. Ако обаче не си тръгнеше, сигурно щеше да е само въпрос на време преди единият или другият от тях да дойде, да я открие и...

И какво? Несигурността увеличи страха ѝ.

Тя се надяваше Хиронобу да дойде да я потърси. Но знаеше, че той няма да го направи. Нейният умен малък монолог, който съчетаваше нежността със силата, предизвика гордостта му и той ѝ даде свободата, която според него тя бленуваше.

В стаята, близо до тавана, тя видя тъмнина да се движи в тъмнина, бледа сянка на човек слизаше надолу. Тя достигна пода на стаята и тръгна към стълбите и към нея.

Тя нямаше накъде повече да отстъпва. Кой беше това? Не беше сигурна от кого от двамата се страхуваше повече. Казваха, че най-лошите демони приемат благовиден вид, за да мамят и всяват ужас по-добре. По-младият на вид, момчето, тогава бе по-опасен от мъжа. Когато той се приближи, като че ли наистина беше по-лошият от двамата, очертанията на призрачната му форма бяха по-древни, отколкото на война.

Съществуването спря, преди да излезе на стълбите, и погледна през прозореца. Беше на по-малко от две стъпки от мястото, където Шидзука беше прилепната към стената. Обърна се на звездната светлина. Тя видя спаруженото и сбръчкано лице на възрастен мъж.

Шидзука крещеше, обзета от ужас заради безпомощността си и побягна надолу по стълбите. Предпазливостта ѝ бе стопена от видяното, затова тя не тичаше достатъчно чевръсто и падна на земята. Демоничните вопли я преследваха по целия път надолу. Едва когато се озова в ръцете на Хиронобу, тя си даде сметка, че воплите излизат от нейното собствено гърло.

— Не позволявайте някой да избяга! — заповяда Хиронобу.

— Господарю! — В кулата нахлуха самураи с извадени мечове.

Шидзука знаеше, че няма да намерят никого, тъй като нямаше никой, само призраци. Хиронобу я държеше здраво.

— Ти си в безопасност, Шидзука, в безопасност си.

Тя се притискаше отчаяно към Хиронобу, а тялото ѝ трепереше, без да може да го контролира. Не, тя не беше в безопасност. Никога повече нямаше да бъде в безопасност.

В мига, преди да извика, тя си помисли, че вижда трети демон. После в лицето на възрастния мъж тя позна момчето и война. Те изобщо не бяха три демона, а един и същ. Той беше направил така, че човешкото му изражение да се състари за часове.

Кое беше следващото, което щеше да я преследва? Разлагащ се труп?

От стомаха ѝ се надигна жлъчка. Тя затвори гърлото си и задържа горчивата пареща течност сякаш задълго, преди тя да опари гръдния ѝ кош и да се върне обратно.

Хиронобу веднага намери виновник за нападението, което според него бе дело на нинджа наемник на съседния владетел, когото той отдавна не харесваше. Шидзука не се опита да го разубеждава. Как би могла? Дори да му беше казала, че нападателят е бил демон, а не човешко същество, и той да ѝ беше повярвал, това нямаше да защити врага, когото Хиронобу беше избрал. След като подозренията му бяха определени, те винаги нарастваха и нарастваха, докато достигнат сигурността на решителното доказателство. Отвратителният страхливец, който можеше да изпрати нинджа, не би се поколебал да наеме магьосник, който да създаде демон. А ако той не ѝ повярваше, ако се усъмнеше в здравия ѝ разум, неговите реакции щяха да бъдат изкривени, когато тя споделяше ясновидството си с него през следващите дни. Онова, което тя предвиждаше, щеше да се случи, независимо от обстоятелствата. Но заобикалящите условия за тези пророчества можеха да бъдат много различни. Тя не можеше да рискува. Трябваше да допусне невинните да страдат и умират.

Същата нощ Хиронобу изпрати куриери до главните си васали. Преди сутрешното слънце да изпари росата от листата, той заедно с деветстотин самураи на коне поеха на изток, за да нападнат владетеля Теруо. По това време страданието, което преживяваше Шидзука след появата на демона, беше преминало във висока температура, втрисане, главозамайване и постоянно чувство за повдигане.

Преди залез тя се оттегли в своите жилищни помещения.

Освободи придворните си дами. Те не можеха да ѝ помогнат срещу привиденията. Подобно на домакините в абатството те нямаха и най-слаба представа за демоничното присъствие. Те виждаха само нейното поведение и я мислеха за луда. Стражите останаха в коридора пред спалнята ѝ. Тъй като Хиронобу беше заповядал така, тя не можеше да ги отпрати. Надяваше се да може да се въздържа достатъчно, така че те да не я чуват много.

Ако имаше смелост, нямаше да чака демонът да дойде при нея. Тя щеше да отиде във високата кула и да го потърси. Ала тя не беше

толкова смела.

Сама тя се страхуваше да отиде и се страхуваше да остане, страхуваше се да заспи, страхуваше се да остане будна, страхуваше се да медитира, страхуваше се да се отдаде на халюцинациите си. Нямахме място на света или състояние на ума, което да служи за убежище.

Когато нощта настъпи, треската ѝ се усили. Накрая, победена от болестта, страха и изтощението, тя си легна. Щом го направи, тя започна да се унася и измамно лесно загуби съзнание. Когато си мислеше, че се е събудила, тя се опита да помръдне, но разбираше, че не е в състояние. Когато сякаш спеше, тя установи, че мисли, че спи, което със сигурност означаваше, че на практика е будна. Тогава обаче не можеше да се движи. Най-малкото помръдване на малкия пръст, потрепване на клепача, промяна в дишането или в напрегането на мускулите — всичко това беше напълно извън нейния контрол. Докато се бореше безполезно, чу отдалече силен, висок звук, наподобяващ нещо средно между чуруликане и вой. Отначало тя помисли, че пеят цикади. Липсваше обаче характерният за песента им ритъм. Приличаше повече на утихващ звън на храмов гонг, само че вместо да намалява, той се усилваше и ставаше все по-силен и все по-пронизителен. Да не би това да беше предвестник на приближаващ се демон? Тя отново започна да се опитва да установи някакъв контрол върху тялото си, какъвто и да било контрол. Външното спокойствие прикриваше паниката, която тя усещаше, ужасът бе породен повече от предчувствието, предизвикано от страха, отколкото от болката или парализата. Ако само можеше да отвори очи или да стисне ръката си в юмрук, или да възпроизведе дори само шепот...

Внезапно звънът престана. В същия момент тя чу глас пред вратата.

— Защо трябва да се страхувам? Това е само една стая, подобна на всяка друга. — Тя не познаваше този глас, глас на млад мъж.

1796 година, забраненото крило на замъка „Облак врабчета“

— Е, аз се страхувам — прошепна госпожа Садако. — Нека отидем другаде.

— Идването ни тук беше твоя идея — припомни ѝ Киори.

— Промених решението си — отговори госпожа Садако. Тя се протегна и леко постави дланите си на ръката му. Нежно се притисна към него и се опита да го отдръпне, преди той да е отворил вратата. На ярката светлина на деня беше много лесно да се смееш на истории за зли, призрочни видения. Тук и сега, когато имаше само далечни звезди и едва забележими сребърни лъчи откъм восъчната луна, привиденията и злите духове не изглеждаха невъзможни.

— Моля — каза тя.

Той се поколеба. В интерес на истината и той се страхуваше. Той беше единственият Окумичи от своето поколение. Това означаваше, че той трябва да е онзи, който ще получи ясновидски видения. От четенето на тайните хроники на рода той знаеше, че подобни видения са идвали при предците му по много начини и в много форми, някои толкова ужасни, че в резултат предизвикваха лудост. Не изпитваше ли той съдбата, като посещаваше предишните жилищни помещения на госпожа Шидзука, привидението, което бе донесло силата на ясновидството в неговия род? Но желанието му да направи впечатление на Садако бе по-голямо от страха му. Защо, трудно бе да се каже. Четиринайсетгодишна, тя бе година по-млада от него и изглеждаше още по-млада. Не можеше да се каже, че е най-красивото момиче, което познаваше. Семейството ѝ беше с недостатъчно висок ранг, за да ѝ се позволи да влезе в двора на великия владетел. Ала откритият ѝ характер, освежаващата ѝ праволинейност спечелиха обичта му, както и възхищението му. Когато тя кажеше нещо, той знаеше, че тя наистина го има предвид. Не знаеше защо това го привличаше повече от красивото лице, съблазнителното държание, изкусното поведение в леглото и умните думи. Може би нещо не беше наред с него.

— Вече казах, че ще прекарам нощта тук — настояваше Киори. — Когато велик владетел дава думата си, трябва да я спазва. — Тъй като беше велик владетел само от три седмици, той подчертаваше статута си много повече, отколкото би го правил при други обстоятелства.

— Не може да се каже, че сте дали дума — твърдеше Садако. — Единственото, което казахте, е, че не се страхувате да прекарате нощта тук, в обитаваната от призрочи част на замъка. А и го казахте само пред мен. И аз ви вярвам. А сега, моля ви, нека тръгваме.

— Ти можеш и да тръгваш — щедро предложи Киори. — Дадох думата си, затова трябва да остана, както съм казал.

Той постави ръка на вратата и я бутна. Надяваше се, че по някакъв начин тя щеше да му попречи да влезе. Но тя се отвори лесно. Стаята имаше известност, която не изискваше да бъде заключена. Свещениците и монахините чистеха тази част на замъка всеки ден, така че нямаше паяжини, прах и миризма на плесен.

Садако зяпна от учудване и се отдръпна от отворената врата.

Киори погледна вътре. Не каза нищо. Но сенките в стаята я правеха още по-тъмна, отколкото бе коридорът, в който стояха.

— Какво виждаш? — попита той.

— Тъмнина — отвърна тя, — неестествена тъмнина. Моля ви, умолявам ви, господарю мой, нека си тръгнем.

Садако никога не го наричаше „господарю мой“, освен в най-официални ситуации, когато беше абсолютно неизбежно. Тя наистина се страхуваше. Той го осъзнаваше и това го караше да се държи по-смело, отколкото се чувстваше. Пристъпи в стаята и започна да затваря вратата зад себе си. Както се надяваше, Садако влезе, преди вратата да се е затворила. Едната ѝ ръка бе на ръката му, а другата — на рамото. Той усещаше как треперещото ѝ тяло се притиска в неговото.

— Спокойно, Садако — рече Киори, докато я водеше към вътрешността на стаята. — Очите ни ще привикнат с тъмнината. А и луната изгрява. Скоро ще има повече светлина.

— Ще има повече светлина, ако скоро отвориш вратата — рече Садако — и стоим близо до нея.

— Ако отворя вратата, могат да ме приемат за страхливец. Ако стоим до нея, това отново ще е проява на страх. Ето. Ще седнем тук, до алкова.

— Това не е ли мястото, където хората слагат леглата си? — Садако спря рязко. Тъй като се държеше за него, той също трябваше да спре.

— Така говорят хората. Хората говорят всякакви неща. Най-добре е да вярваш на собствената си преценка и да не се влияеш от приказките на онези, които не знаят друго, освен да говорят много. Нека поне седнем.

— Сега изглежда малко по-светло — рече Садако и като последва предложението му, седна. — Но все още не виждам почти

нищо.

— Забравихме да си донесем постелки — отбеляза Киори с отработена небрежност. — Ще трябва да спим на голите рогозки. — Фактът, че тя се уповаваше на него, му даваше чувство за увереност, което го изпълваше със задоволство. Той се отпусна назад и започна да се протяга на пода.

И веднага изнемощя. В един момент сковаващ студ и изгарящи пламъци го погълнаха; тежестта на земята се стовари върху него в една малко точка, а лекотата на небето го разнесе във всички посоки в космоса; невероятна болка лиши тялото му от сила, а безкраен екстаз му донесе освобождение.

— Киори! — Садако го гледаше. Издигащата се луна освети страха на лицето ѝ. — Какво става?

Киори не можеше да отговори. Дори да можеше, нямаше да знае какво да каже. Той видя как сегашният момент съществува едновременно с многобройни светове, безброй вечности и безкрайни множества от същества, които са и не са него самият. Той видя миналото и бъдещето да се пресичат на безкрайно разстояние към начало, което нямаше начало, и край, който нямаше край, което той нямаше как да възприеме, без да се разпадне.

Сянка на женска фигура се изправи от него като дух, който се разделя от тялото. В един момент той разбра какво се случва с него. Тя бе дошла при него и той бе дошъл при нея. Дългите ѝ коси се разпиляха по раменете ѝ и върху него.

Не, не точно върху него.

В него.

Тя се рееше на една ръка разстояние над рогозката в обичайния маниер на безплътните призраци и като призрак беше отчасти в него, отчасти — извън него. Страшните слухове за призрачното присъствие бяха верни, но той не си бе представял това.

— Киори — обърна се към него Садако. Тя се протегна да го докосне. Преди да го е направила, той заговори, но не на нея.

Той промълви:

— Госпожо Шидзука.

— Владетелю Киори — отговори Шидзука и излезе извън него.

Когато го направи, той загуби съзнание.

— Киори! — Садако се страхуваше прекалено много, за да го докосне. Но нещо трябваше да се направи. Тя се изправи, разтвори вратата и забърза навън, за да намери помощ. Не бе изминала и пет стъпки, когато спря. Ако някой го видеше в това състояние на слабост, във вероятно състояние на временна лудост — защото той изговори името на древно привидение, сякаш се бе явило пред него, — и без това нестабилната му власт щеше да се разпадне. Беше едва петнайсетгодишен с много врагове и малко приятели.

Садако се загледа по тъмния коридор към забраненото крило. Все още трепереща от страх, тя се върна обратно там, където лежеше Киори. Тя самата бе единствената, на която можеше да се уповава да мълчи. Ако Киори не ѝ вярваше, тогава можеше да я убие и неговата тайна щеше да остане неразкрита. Тя не искаше да умре. Но знаеше какъв е дългът ѝ. Баща ѝ беше с нисък ранг, но бе самурай, а тя — самурайска дъщеря.

Садако държеше Киори в ръцете си, докато най-сетне на разсъмване той се събуди.

Той промълви:

— Високата кула. Седмият етаж.

— Няма седми етаж, господарю Киори — каза Садако. Нарочно изговори името му, в случай, че е забравил кой е.

— Аз трябва да го построя. Там ние ще...

Той спря и погледна Садако. Тя го бе видяла в момент на най-голяма слабост. Беше го чула да бръцолечи с призрак. Можеше ли да ѝ се вярва, че ще запази тайната? Имаше само един начин да бъде сигурен. Като я екзекутира.

Или...

Нямаше алтернатива.

Да се ожени за нея.

Кое е по-лошо? — питаше се той. Всяка част от тялото му от главата до петите го болеше. Струваше му голямо усилие да се надигне от скута на Садако.

— Защо се смеете, господарю мой?

— О, защото нашето малко приключение се оказа доста по-неприятно и доста по-приятно, отколкото всеки един от нас очакваше.

1311 година

Шидзука се усмихна. Лицето на Киори бе спокойно, въпреки че бе умрял от отрова. Не беше изпитал силна болка. Тя се радваше на това.

В продължение на шейсет и четири от преживените седемдесет и девет години владетелят Киори се бе страхувал от нея.

Той се страхуваше от нея, защото тя знаеше бъдещето, страхуваше се от нея, защото беше призрак или въплъщение на собствената му лудост, страхуваше се от нея, защото се появяваше и изчезваше без предупреждение. Но той се страхуваше от нея най-много, защото тя бе вечно млада.

Той никога не си бе представял колко много я плаши той самият. Тази първа нощ в кулата беше само предупреждение. През следващите три години владетелят Киори преминаваше с ужасяваща скорост от младостта към старостта, сякаш силните и безмилостни богове бяха го проклели. Може би това беше вярно. Проклятието беше добро обяснение като всяко друго.

Шидзука остана с призрачния труп на владетеля Киори, докато неясният образ се разпадна за последен път.

Сега във високата кула бе останал само един призрак. Преди слънцето да изгрее, нямаше да има никой.

1842 година

Владетелят Нао не мислеше, че някога ще се завърне на това място. Може би ако беше по-религиозна натура, прахът на дъщеря му щеше да има някакво значение за него. Но прахът си бе прах. Той не вярваше в безсмъртието или прераждането в която и да било от приказно описаните им форми. Не вярваше, че онези, които вършеха лоши неща, са обречени на страдания в демоничните владения, нито вярваше, че добрите и верните се възнаграждават с ангелско съществуване в небесния Рай. Не вярваше, че духовете на починалите вечно са свързани с тленните им останки.

Животът бе живот.

Смъртта бе смърт.

Това бе всичко.

Някога, не много отдавна, съществуването на Нао бе пълно с живот, както и с обещанията и възможностите, които се съдържаха в този живот. После, за кратко, смъртта замени живота. Мидори, такава палава мъжкарана като дете, се оказа с много крехко здраве като жена. Както бе предсказал неговият приятел, владетелят Киори, тя така и не се възстанови от раждането на първото си дете, Генджи. Раждането на второто ѝ дете — дъщеря ѝ, уби и нея, и бебето. В рамките на един месец чума, донесена на брега от руски ловци, порази северната провинция на Нао. Той избегна болестта, като се размина само с лоша кашлица. Съпругата му, синовете и внуците му нямаха този късмет.

Неговият зет Йоримаса надживя Мидори с по-малко от година. Прахът му бе положен до нейния. Това беше формалност и израз на чувство, което той се надяваше да успокои някого, тъй като за него не правеше нищо. Сред някои имаше съмнения за причината за смъртта на Йоримаса. Нао обаче не беше сред тях. Скръбта на Йоримаса го тласна да се върне към пороците на опиума, абсента и алкохола. Той не се върна обаче към предишните си прояви на насилие. Просто не можеше да издържи на празнотата в живота си без Мидори. Нао го разбираше. Той чувстваше същата тъга и празнота. Донякъде му беше все едно, че има внук, който ще продължи рода. Той не се тревожеше вече за рода си. Сигурно същото важеше и за Йоримаса.

Беше намерен встрани от пътя със счупен врат, конят му пасеше спокойно наблизко. Всички факти показваха очевидното. Той се бе натъпкал с опиум и алкохол до състояние на безсъзнание, бе паднал и умрял. Фактът, че един човек не бе приел тази причина, бе доказан с последвалата съвсем наскоро след това смърт на шестнайсет самураи, комарджии и контрабандисти, които бяха заподозрени, че смъртта на Йоримаса е настъпила в резултат на нечестна игра на комар. Всички шестнайсетима бяха убити с един удар на меч отпред на тялото, толкова силен, че бяха или обезглавени, или телата им бяха разсечени почти на две. Всички държаха оръжията в ръцете си или оръжията им бяха паднали до тях. Ничия смърт не бе настъпила из засада или изотзад. Всички слухове сочеха Шигеру, разбира се, но нищо не можеше да бъде доказано. Свидетели нямаше. Най-малкото никой не пожела да се обяви.

Нао чу шум от дреха на прага зад себе си.

Той каза:

— Ако нашият живот няма да е твърде дълъг, може би техният не беше прекалено къс.

Владетелят Киори седна до него.

— Между двете няма връзка. Ако имаше, родителите щяха да се жертват за децата си.

— Въпреки това не мога да не си мисля, че съм живял твърде много. Когато се родих, на трона в Китай беше император Чиенлун, а империята бе толкова мощна, че никой не смееше да застане насреща ѝ. Британският посланик отишъл да го види и императорът казал: „Вие нямате нищо, което ние искаме, можете да си тръгнете“, и британците скоро били освободени. Сега британците идват и си отиват както си искат, продават наркотици на китайците, за да крадат богатството им и да пречупват волята им. Китайците и британците водеха война, която британците спечелиха. Трудно е да си го представим, но е така. Аз не съм за сегашното време.

— Ние с теб сме родени в една и съща година — каза Киори. — Ако ти не си за сегашното време, значи и аз не съм.

— Ти можеш да виждаш бъдещето — възрази Нао, — така че от всички хора единствен ти не може да си старомоден.

— Често съм мечтал да е така. Каква полза да знаеш за трагедията, ако не можеш да я предотвратиш?

— Ти не си искал да си ясновидец. Това е бреме, което трябва да носиш. За разлика от теб, аз мога да сваля бремето си. Писах на шогуна, че се отказвам от титлата и властта си.

— Така си и мислех.

Нао продължи:

— Помниш ли, когато бяхме млади, си обещахме един на друг и на нашите предци, че ние ще бъдем онези, които ще отмъстим за нашите родове и ще свалим от власт шогуната на Токугава? Мисля, че това е единственото обещание, което не съм изпълнил.

Киори се разсмя.

— Младите мъже са способни да дадат подобно лекомислено обещание. Може да ни бъде простено, че не сме го изпълнили.

Известно време поседяха, без да говорят. После Киори попита:

— Какво ще правиш?

— Ще си спомням — отвърна Нао. — Всички, които ценях, сега съществуват само в спомените ми.

ПРОКЛЯТИЕТО НА МАЙКАТА НА ВЕЩИЦАТА

Мъжете си въобразяват, че те управляват света. Не си създавай трудности. Мълчи си и насърчавай това убеждение.

Да знаеш истината е мъдрост.

Да говориш наляво-надясно за нея е глупост.

Аки-но-хаши (1311)

1882 година, замъкът „Облак врабчета“

Макото прекара по-голямата част от океанския рейс от Йокохама до префектура Мурото в мислене какво ще направи, ако Генджи откаже да се срещне с него. Можеше да си спести безпокойството. Прие го веднага.

Мъжът, който дойде да го поздрави в голямата гостна, беше приблизително колкото него висок и слаб. Беше облечен по подобен начин във вълнен сюртук с двуредно закопчаване, бяла копринена риза и черна копринена панделка, копринена жилетка, леки вълнени панталони и ниски боти с връзки. Облеклото му беше в нюансите на тъмносивото, докато на Макото беше в черно. Това и по-тежките ездачески ботуши, с които бе обут Макото, бяха единствените разлики. Това беше леко разочароващо. Тук, в тази древна крепост, той очакваше да види най-сетне владетел в традиционно облекло.

— Радвам се да се запозная с теб, Макото — каза Генджи и протегна ръка. Когато застанаха лице в лице, се видя, че той изглежда достатъчно млад, за да е по-голям брат на Макото.

Английският на Генджи беше почти безупречен. Дори да имаше лек акцент, той не беше типичен за японец, а приличаше на акцента на Ню Йорк, в средата на долината на река Хъдзън, в околността на Олбъни, ако не се лъжеше. Лингвистичните изследвания на Макото го доведоха до забавното хоби да открива рождените места на хората

само по начина, по който говореха. Генджи трябва да е имал учител от този район. Щеше да го попита, ако възникнеше подходяща възможност.

— Благодаря ви, че ме приехте толкова скоро, мистър Окумичи. Знаем, че сте много зает.

— Не бих определил двайсет години като „много скоро“.

Макото се усмихна.

— Изненадвате ме, сър. Най-малкото очаквах до известна степен да се опитате да се измъкнете, дори да ми откажете направо. Да, преди отказа дори най-вероятният резултат ми се струваше да откажете изобщо среща с мен.

— Измъкването е безполезно — каза Генджи, — а отказът — невъзможен. Погледнете се. Погледнете мен. Нашата връзка е повече от очевидна.

— Така ли? Да не би да виждате нещо от Матю Старк у мен?

— Във вашата смелост, да, и в спокойствието ви в трудна ситуация виждам до голяма степен Матю. Той ви е отгледал в края на краищата. Как е възможно да не приличате на него?

Две прислужници се появиха на прага и се поклониха, преди да влязат. Бяха облечени в традиционни кимона, вместо в дрехите в западен стил, които носеха прислужниците, които го приветстваха при пристигането му. Може би подобно на османски паша Генджи се представяше в модерен маниер пред чужденците, а предпочиташе културата на традиционния деспотизъм във вътрешността на замъка. Може би личното снаряжение на владетел, което Макото не виждаше сега, бе изложено там.

Прислужниците оставиха подносите си на масата.

— Да сипа ли чая, господарю мой? — попита едната.

— Благодаря ти, не — отказа Генджи.

Двете прислужници се поклониха и си тръгнаха. Тяхното влизане и излизане беше възможно най-ненатрапчиво.

— Майка ми обслужваше ли ви по този начин?

— Тя наливаше — обясни Генджи, — защото наливането може да бъде демонстрация на грация, показ на елегантност и красота. Тъй като тя притежаваше и трите качества в изобилие, тя естествено имаше тази склонност. Тя обаче не обичаше да носи табли. Не беше

прислужница в крайна сметка, така че нито любовта, нито необходимостта го изискваха.

— Тя не е била прислужница? Аз разбрах, че е била, сър. Прислужница или нещо подобно в този замък и в двореца в Токио.

— А — възкликна Генджи. Той отиде до прозореца и погледна към морето.

— Бъркам ли?

— Грешката е моя — призна Генджи.

— Вие сте изоставили майка ми, господине. Не, моля ви, не казвам, че това е обвинение или присъда на вашите действия, просто е констатация на фактите. Бих искал да знам защо. Не съм дошъл да предявявам претенции към вас, материални или каквито и да било други, нито да ви предлагам да оповестите нашата връзка пред някого, както и да я признаете по някакъв начин. Искам само едно. Отговорът на въпроса „Защо?“.

— Да, аз не съм ви признал както трябваше — каза Генджи, — нито признах майка ви. Надявам се, ще се съгласите, че макар да е несправедливо, не може да се приравни с изоставяне. Никой от вас не е бил изоставен. Вашето добруване беше основна грижа за мен и смятам, че го осигурих по подобаващ начин.

— Простете ми, господине, ако намирам семантичната дискусия за безинтересна — рече Макото. — Въпросът защо остава и той се набива на очи като единствения въпрос от съществено значение.

Генджи се поклони в кръста, какъвто бе западният обичай. Някой го бе изучил добре.

— Ще се опитам да обясня — продължи Генджи. — Нашата модернизация е малко старомодна и поради това е доста повърхностна. Все още сме обвързани с вярванията си, които са напълно средновековни. Преди двайсет години, по времето на вашето раждане, ситуацията беше още по-назадничава. Мисля, че на вас ще ви е невъзможно да си представите колко назадничава.

На прага застана друг човек, този път това бе младо момиче на около дванайсет години. Детското ѝ кимоно не отговаряше на вида ѝ, което напомни на Макото за сестрите му в Сан Франциско. Подобно на тях, беше очевидно, че един от родителите ѝ е японец.

— Защо си в кимоно? — попита Генджи на японски. — Мислех, че мразиш японското облекло.

Малкото момиче се разходи небрежно из стаята. То отговори:

— Това беше вчера. Днес мразя западното облекло.

— Виждам — отбеляза Генджи. — Ела тук за малко. Искам да се запознаеш с някого.

Момичето приличаше на сестрите на Макото, които бяха със смесен произход, но докато те бяха просто красиви, тя беше изумителна. Косата ѝ беше светлокестенява с блестящи червеникави оттенъци. Сякаш златни точки изпъстриха лешниковите ѝ очи. Лицето ѝ бе гладко като най-фина керамика, без да намалява по никакъв начин подвижността и веселостта на изражението ѝ. Във формата на лицето ѝ, размера и ъгъла, под който бяха разположени очите ѝ, носът ѝ, високите скули се усещаше забележителна хармония между Изтока и Запада. Макото видя също във формата на устата ѝ и в начина, по който се извиваше в постоянна лека усмивка, прилика с баща ѝ и със самия себе си. Тя му напомняше за сестрите му, защото съвсем очевидно и тя му бе сестра.

— Шидзука, това е Макото — обясни ѝ Генджи на английски. — Макото, дъщеря ми Шидзука.

Шидзука каза на японски:

— Защо говориш на английски?

— Имената ви са японски — отговори Генджи, — така че в моите думи нямаше кой знае колко английски.

— Престани, татко — смърри го тя. — Твоите шеги невинаги са смешни.

Макото се намеси:

— Баща ти говори на английски, защото е любезен. Аз съм негов гост и английският е основният ми език.

— Не си ли японец? — попита Шидзука на английски. Обяснението на Макото очевидно беше приемливо за нея.

— Във вените ми тече японска кръв, но аз съм роден в Съединените щати и съм живял цял живот там. Това е първото ми пътуване до Япония.

Шидзука го погледна замислено.

— А — възкликна тя, — ти си онзи Макото. Сега те познах. Гледала съм много твои снимки. Ние сме брат и сестра.

Макото погледна Генджи.

Генджи му обясни:

— Вероятно ѝ казвам повече, отколкото е необходимо. Един от класическите грехове на бащата, който глези.

Шидзука продължи:

— Предполагам, че сме полубрат и полусестра. Имаме различни майки. Също сме полусираци. Майките и на двама ни са умрели при раждането.

— Съжалявам за майка ти, Шидзука. Моята още е жива.

— Хейко е още жива? — Шидзука изглеждаше напълно объркана.

Тя се обърна към баща си.

Както и Макото.

— Коя е Хейко? — попита той.

1862 година, Сан Франциско

Джиро и Шоджи стояха до парапета на десния борд на „Витлеемска звезда“ и гледаха отвъд водата към Сан Франциско. Джиро констатира:

— Въпреки че го гледаме отдалече, пак изглежда варварски.

— А как иначе е възможно да изглежда? — попита Шоджи. В интерес на истината това място му напомняше донякъде на родния град на майка му, Кобе, в Западна Япония, с водите на същия океан, които стигаха до самия край на града, и зелените долини, които се виждаха на близко разстояние. Той нямаше да го признае пред приятеля си, разбира се. Имаше обаче и големи различия. Тук сградите бяха построени не само в подножието на хълмовете, но също по и върху тях. Това не би се случило никога в цивилизована държава като Япония, където всички уважаваха планинските върхове като обиталище на боговете. — Земята на варварите прилича на земя на варварите.

Нежен музикален глас се понесе към тях.

— Може би е дошло време да приспособиш мисленето си. — Звукът бе приятен, но забележката беше ясна.

Когато разпознаха гласа ѝ, те казаха:

— Да, госпожо Хейко — още преди да са я видели.

Нейната близост ги хвана неподготвени. Само преди няколко момента те я бяха видели от другата страна на кораба да говори с

мистър Старк и с капитана. Въпреки че движенията ѝ бяха много нежни, обмислени и свободни, беше очевидно, че тя може да се движи много бързо и много тихо, когато реши да го прави. Историята на нейното пътуване на коне през планината с мистър Старк, среднощното нападение срещу стражите на предателя Сохаку и безстрашната ѝ свирепост в битката за манастира Мушиндо вече бяха станали легендарни, въпреки че събитията, се случиха едва миналата година.

Хейко им обясни:

— Мистър Старк и госпожа Емили са живели в този град, преди да дойдат в Япония. Да обиждате това място е равносилно да обиждате тях.

— Да, госпожо Хейко. — Те продължиха да се кланят дълбоко, със сведени очи, втренчени в палубата на кораба.

„Ще защитавате госпожа Хейко с живота си — каза владетелят Генджи — и я уважавайте, както уважавате мен.“

Джиро и Шоджи, застанали на четири крака и с глави, притиснати към рогозките в двореца „Спокоен жерав“, отговориха: „Да, господарю Генджи.“

„Отнасяйте се към Матю Старк както към всеки господар на моя служба и помнете, че е мой приятел, докато ни раздели смъртта.“

„Да, господарю.“

„В Америка мистър Старк и госпожа Хейко ще изпълнят нашите планове за укрепване на рода. Внимавайте да не пропуснете да се подчинявате и на двамата без колебание.“

„Да, господарю.“

— Не бяхте ли изпратени, за да ни гарантирате защита? — попита ги Хейко.

— Да, госпожо Хейко.

— И как ще направите това, след като прекарвате толкова много време загледани в земята?

Те погледнаха и видяха Хейко да им се усмихва. Въпреки факта, че те бяха смърени, усмивката ѝ бе толкова красива и топла, че двамата мъже почувстваха как духовете им се ободряват.

— Отсега нататък смятайте, че непрекъснато сте на бойното поле, и съответно скъсете поклоните си. Не знаем обичаите в тази страна. Ние трябва да внимаваме да не се поддаваме на крайности.

— Да, госпожо Хейко.

Старк се присъедини към тях на парапета на десния борд.

— А, ето го Джиро, Шоджи, как е, харесва ли ви? Вашият първи американски град.

— Много красиво е, сър — каза Джиро.

— Смятам, че се е разраснал значително, откакто заминах. По-голям само за една година.

— Напомня ми Кобе — рече Шоджи. — Същите хълмове, същият град на океана.

Старк беше впечатлен. Никой от тях не говореше много хубаво английски, но и двамата бяха учили усилено през последната година. Независимо колко дълго бе пребивавал в Япония, той знаеше, че никога няма да може да овладее езика им, както тези мъже бяха научили неговия. Тъй като те бяха самураи, те бяха подходили към изучаването на английския език така, както бяха учили бойни техники, стрелба с лък и ръкопашен бой — като въпрос на живот и смърт.

— Да — Старк се обърна към Шоджи, — виждам приликата сега, когато я посочи. Освен че в Кобе на хълма нямаше сгради.

— А — отговори Шоджи, — много правилно, мистър Старк. Вие сте много наблюдателен.

— Докато научиш езика по-добре, използвай по-кратки думи — посъветва го Хейко, — в противен случай ще изглеждаш претенциозен и ще си срам за всички нас.

— Да, госпожо Хейко.

След час бяха на доковете. Джиро и Шоджи наблюдаваха от палубата как групи китайски кули заедно с други групи американски работници разтоварваха кораба.

Джиро каза:

— Китайците и американците не си приличат много.

— Ние не харесваме нито едните, нито другите — рече Шоджи, — а и те не ни харесват. Разбира се, те не се харесват и едни други.

В думите на Шоджи имаше нещо нелогично. Преди Джиро да има време да обмисли достатъчно добре отговора си, към тях се присъедини прислужницата на Хейко, Сачико. Досега тя беше заета с багажа. Това бе първият ѝ поглед към Сан Франциско.

— А, ами той е повече пустош, отколкото град — отбеляза Сачико. — Мислех, че това е важно морско пристанище.

— Така е — потвърди Шоджи. Той беше забелязал още преди, че Сачико е много красива. Изглеждаше още по-красива сега, когато беше единствената японка, която познаваше тук, на седем хиляди мили от родината, освен госпожа Хейко.

Почти същите мисли вълнуваха и Джиро.

— Изобщо не е като Нагасаки или Йокохама — констатира Сачико. — Очаквах повече сгради, хора, всичко в повече. Америка не е ли много мощна държава?

— Много мощна е — потвърди Джиро — и много голяма. Двайсет пъти по-голяма от Япония. По-голямата част от населението е далече на изток.

— Колкото Китай ли е голяма?

Сачико беше на същата възраст като госпожа Хейко, което означаваше, че е на дващест. Щеше да се омъжи скоро, въпреки че беше съвсем млада. Джиро се запита какво има наум владетелят Генджи, като ги изпраща тримата тук. Сачико, него самия и Шоджи. Някой трябваше да остане. Освен ако владетелят Генджи не възнамеряваше всички те да останат далече от Япония за дълго.

— По-голяма — отговори Шоджи.

— Наистина? По-голяма от Китай? Колко странно.

Джиро се опитваше да си спомни повече факти за Америка. Трябваше да учи по-старателно. Тъй като бе вероятно да се върнат в Япония, след като помогнат на мистър Старк да създаде предприятието на владетеля Генджи, бе възможно да останат тук по-дълго. В този случай за него ще е добре да направи по-добро впечатление на Сачико, отколкото Шоджи. Какво друго би било по-впечатляващо?

Сачико погледна към подвижното мостче, по което мистър Старк и госпожа Хейко се готвеха да слязат на брега.

— Трябва да тръгвам. По-късно ще ми кажеш повече. — Тя побърза да помогне на госпожа Хейко.

Шоджи отбеляза:

— Виж как госпожа Хейко се обляга на мистър Старк.

— Да. Тя се разболя почти веднага, след като корабът напусна Япония.

— Не ми се вижда да се поправя.

— Сега, когато пристигнахме на местопредназначението, може би тя ще се възползва от медицински грижи. Те трябва да разбират от

медицина, нали?

— Да — потвърди Шоджи. — Смятам, че те са се научили от холандците, както и ние.

В пълна тишина те наблюдаваха как Старк, Хейко и Сачико се отдалечават от кораба. Те се движеха бавно през пристанището към очакващия ги файтон.

— Сачико е много чаровна — отбеляза Джиро.

Шоджи го предупреди:

— Внимавай.

— Какво имаш предвид?

— Чувал съм слухове, че е нинджа.

— Аз съм чувал тези слухове за госпожа Хейко, не за Сачико.

— Не бъди глупав — рече Шоджи. — Ако госпожа Хейко е нинджа, тогава няма ли и Сачико да е нинджа?

— Не е задължително това непременно да е така — възрази Джиро.

— Погледни нас — каза Шоджи.

— Какво за нас? Ние със сигурност не сме нинджи.

— Не, не, разбира се, че не. Това, което искам да кажа, е, че владетелят Генджи е самурай, така че и неговите доверени слуги са самураи. Не е ли ситуацията на госпожа Хейко същата?

Те гледаха как тримата се качват във файтона, който отпътува по посока към града.

— Не изглежда агресивна — Джиро говореше малко по-уверено, отколкото се чувстваше.

— Ами госпожа Хейко?

— Не е и затова се съмнявам за тези слухове за нея — рече Джиро. — Помниш ли, господарят Хиде чул някакви мъже да говорят за това. Той ги наказал жестоко и ги изпратил един месец да служат в конюшната, заедно са говорили глупости.

— Ако слуховете не са верни, не е ли редно просто да им се смеем — попита Шоджи — и да се забавляваме с тях?

Джиро се запита дали Шоджи наистина вярва в това или го казва, за да обезкуражи каквито и да било романтични намерения, които той би могъл да има към Сачико, така че да си разчисти пътя. Трудно бе да се каже. Най-добрият изход за всички беше да се върнат навреме в родината.

— Ето, полегни — Старк насочи Хейко към най-близкия файтон. Преди да заминат от Япония, той уреди да бъде построена къща на залесен хълм извън града. В годината, в която отсъстваше, градът стигна до него, въпреки че хълмът продължаваше да е не особено гъсто заселен.

— Не съм инвалид — възпротиви се тя.

— Да, не си. Но сега няма никакви спешни задачи, които трябва да изпълниш, в момента не се водят никакви битки. Трябва да почиваш, докато това е възможно.

— На борда на кораба само почивах.

— Ако си спомням добре, ти също така доста повръща.

Хейко се разсмя.

— Така е, нали?

— Този период отмина.

— Три месеца — отбеляза Хейко. — По обичайното време.

— Когато владетелят Генджи разбере...

— Няма да разбере — прекъсна го Хейко. — Не още.

— Защо да отлагаш? Колкото по-скоро разбере, толкова по-добре.

— Няма смисъл да го занимавам с нещо, без да сме сигурни.

— Да сме сигурни за какво? В твоето положение няма нищо съмнително.

Хейко се усмихна.

— Не можем да бъдем сигурни, че детето ще оцелее. Защо да го занимаваме с нещо, което може да се окаже нищо в крайна сметка?

— Мисля, че той ще иска да знае, Хейко, и мисля, че ще иска да го разбере веднага.

— Ще чакаме, докато детето се роди. Ако му кажем сега, може да не бъде доволен. Може да нареди да го махна.

Старк беше шокиран.

— Би направил подобно нещо? Защо?

— Той е велик владетел — обясни Хейко. — Кой знае какво ще поиска да направиш? Обстоятелствата са необичайни, затова е трудно да се предвиди какви ще бъдат чувствата му. Едно е сигурно — шансовете на детето са по-добри, след като се роди. По-малко

вероятно е владетелят да нареди да бъде екзекутирано детето, отколкото да бъде прекъснатата бременността.

— Не претендирам да познавам Япония по-добре сега, отколкото преди година — отговори Старк, — но не мога да повярвам, че той е способен на нещо толкова варварско, толкова напълно лишено от основание. — Старк се опитваше да успокои дишането си. — Във всеки случай сега сме в Америка. Дори да го нареди, няма кой да извърши подобно ужасно дело.

— Джиро и Шоджи — подсети го тя.

— Първо аз ще убия тях.

Хейко се усмихна на Старк. Както винаги, това нежно и мило изражение спираше дъха му в гърлото.

— Би ли убил мен, Матю?

Старк остана загледан в нея задълго, без да говори. Когато го направи, гласът му премина в дрезгав шепот, а въпросът му бе с известен отговор.

— А ти би ли убила собственото си дете?

— Бих изпълнила заповедта на моя господар.

— Не мога да повярвам, че той би дал подобна заповед — отново се усъмни Старк. — Не виждам причина за това.

— Не казвам, че ще го направи — рече Хейко. — Може би ще бъде щастлив. Но той е велик владетел. Великите владетели имат причини, които обикновените хора нямат. По-добре е да се избегнат ненужните рискове, нали?

Очите на Старк блуждаеха, той изглеждаше зле.

Хейко изпита голямо съчувствие към него. Ако можеше, би му го обяснила по-добре, но тя самата чувстваше несигурност.

Въпреки че ѝ призна, че я обича, Генджи я изпрати на далечно изгнание. Той, разбира се, не го нарече така. Беше ѝ поверил огромно богатство в злато и ѝ поръча да създаде солидна база на рода в Америка. Беше помолил Матю Старк, доверения си американски приятел, да я защитава и да я напътства в родината си. Но обикновеният факт си оставаше и беше неопровержим: сега ги разделяше един цял океан, и то защото Генджи се беше разпоредил така.

Тя вярваше, че той я обича. Начинът, по който я гледаше, начинът, по който я докосваше, интонацията на гласа му, изражението

на лицето му — дори ритъмът на дишането му, когато спеше до нея — всичко това ѝ говореше, че любовта му към нея беше силна колкото и нейната към него, а за нея нямаше нищо по-силно в този живот.

И въпреки това тя се намираще на това чуждо място, а той беше на другия край на света. Защо я беше отпратил? Щеше ли някога да разбере? А когато научеше, че се е родило детето му, какво щеше да направи? Ще се разпорежи ли да се върне? Ще заповяда ли детето да бъде убито, както и нея самата?

Хейко положи ръка на все още малката подутина на корема си. Ако детето оцелееше — ако беше момче... Но нямаше смисъл да се отдава на предположения. Засега единственото, което трябваше да прави, бе да чака. Да чака и да се грижи добре за себе си. Времето щеше да отговори на всички въпроси. Времето и Генджи.

Тя затвори очи и се усмихна, не след дълго кротко заспа.

Старк не смееше да помръдне. Хейко се бе облегла на него и спеше. Беше толкова дребна и нежна, а пътуването бе тежко.

Тя носеше дете.

Направо не му се вярваше. Тя самата приличаше на дете, прекалено млада, за да се изправи пред смъртните опасности на раждането. Новородените, които умираха, бяха толкова, колкото тези, които оцеляваха, и също така често вземаха със себе си и майките си. Към рисковете, които криеше природата, се добавяше и напълно неочакваната заплаха, която според Хейко идваше от Генджи.

Старк усети, че се изчервява от срам. Той я бе попитал защо, но знаеше защо. Поне едната възможност му бе известна. Той не си бе представял никога, че може да се влюби в Хейко, и затова не се бе пазил от това. Беше се притеснявал да не се случи с Емили Гибсън, неговата спътница мисионерка в Япония. Осемнайсетгодишна, тя притежаваше изумителна златна красота, момиче, което разцъфваше като жена. Чарът ѝ беше толкова очевиден, че на Старк не му беше трудно да държи сърцето си затворено за нея. Пътуването му в Япония бе въпрос на живот и смърт. Нямаше място за разсейване с любовни връзки. Той не се бе пазил от Хейко, защото подобна възможност изобщо не му бе минавала през ум. Тя бе японка. Беше гейша. Беше любовница на владетеля Генджи. По ирония на съдбата у него се появиха чувства към нея не само заради красотата, но и заради смелостта ѝ. Въпреки миниатюрната си фигура и очевидната ѝ

крехкост в два случая тя бе убила общо двайсет тежковъоръжени самураи със собствените си изящни малки ръце — не с огнестрелно оръжие, а с ръце, нож, меч и летящи остриета, наричани шурикен. По времето, когато той си даде сметка, че възхищението му премина в нещо по-силно, беше твърде късно да отрича.

Той я обичаше.

Дали Хейко се страхуваше от гнева на Генджи, защото знаеше за чувствата на Старк? Да не би той неправилно да подозираше, че тези чувства са били приведени в действие? Ако беше така, щеше ли да я изпрати със Старк и да поиска от него да се грижи за нея?

Нямаше смисъл да се пита. Старк не разбираше като цяло японците, а Генджи го объркваше много повече от останалите. Хейко несъмнено бе права в едно: мотивите на великия владетел бяха винаги комплексни и невъзможни за разбиране. Трябваше да изчака и да види.

Беше ли възможно Генджи да нареди детето да бъде убито, след като се роди? Старк го познаваше като любезен и мил човек, чието поведение и дела твърде много се различаваха от свирепите воители, които той командваше. Ако не беше добре осведомен, никога не би помислил, че той е способен на някакви жестокости. Той обаче беше свидетел на най-шокиращото клане, извършено под командването на Генджи, и бе чул ужасяващи слухове за още по-лоши масови екзекуции. Само преди няколко месеца Генджи поведе хората си, които изклаха цяло село. Повече от сто души — сред които жени, деца и дори пеленачета — бяха брутално избити, а селото — изгорено до основи. Така говореха слуховете, но никой не ги отричаше. Защо бе направено? Никой не знаеше. Беше заповядано и заповедта бе изпълнена. На самураите това им стигаше.

Старк знаеше, че ако Генджи даде заповед, Джиро и Шоджи няма да се поколебаят. Нито Хейко.

Не, това нямаше да се случи. Нямаше да позволи да се случи. Беше се бил редом с двамата самураи, но щеше да ги застреля като бесни животни, преди да е допуснал да сторят нещо на детето на Хейко. Ами Хейко? Ако той просто ѝ отнемеше детето, за да не ѝ позволи да се подчини на заповедите на Генджи, тя щеше да убие себе си, защото не е изпълнила нарежданията му. Трябваше да намери начин да спаси и детето, и Хейко, ако се стигнеше дотам. Как? Той не знаеше.

Почувства как Хейко се е сгушила уютно на гърдите му. Собственото му дишане започна да се забавя като нейното, докато тя спеше.

Преди да дойде детето, щеше да мине половин година. Беше твърде рано да се тревожи, а може би той се тревожеше напразно. Накрая всичко можеше да завърши благополучно.

Беше по-лесно да се надява, отколкото да вярва, а да се надява не беше толкова лесно.

През първия час от раждането Хейко започна да кърви. Лекарят каза:

— Известно количество кръв е съвсем естествено да изтече. Няма причина за притеснение.

На петия час кръвотечението стана обилно, а детето още не се бе показало.

Лекарят се обърна към Старк:

— Не мога да направя нищо да спра кръвта, докато детето не напусне утробата ѝ.

На петнайсетия час Хейко се бореше да остане будна. Чаршафите и кърпите ставаха тъмnochервени, щом бъдеха подменени.

Лекарят отбеляза:

— Ако заспи, ще загубим и двамата.

На двайсетия час Хейко направи последния напън, който изведи детето ѝ на бял свят, и изгуби съзнание. Бебето, здраво и силно, започна да реве с мощните си нови дробове.

Докторът обеща:

— Ще се опитам да я спася, мистър Старк, но трябва да проявите разбиране, че тя е дребна жена, а загуби много кръв.

— Тя има куража на десетима мъже — отговори Старк.

— Да, сър, без съмнение — съгласи се лекарят. — Но този десеторен кураж се съдържа в едно малко човешко тяло.

— Ще го нарека Макото — каза Хейко. Тя лежеше в леглото, момченцето бе завито в пелени и тя го държеше. Беше дарила владетеля Генджи със син и наследник. Неговата заповед да се върнат

в Япония щеше да се получи, щом разбереше. — Макото означава истина.

Хейко си представи зелената растителност в Япония в момента, когато преминаваше в оранжево и с това сигнализираше за приближаващото начало на зимата. Тя винаги бе обичала есента, никога не бе изпитвала меланхолия заради падащите листа и изсъхването на летните цветя. След всяка зима пролетта отново се раждаше.

— Макото е добро име — съгласи се Старк. За да не я тревожи, той се бореше мъжки с напиралите сълзи.

„Спрях кървенето — бе му казал лекарят, — но само защото й бе останало да загуби съвсем малко кръв. Ще започне отново. Съжалявам, мистър Старк.“

— Прилича много на владетеля Генджи, нали? — попита Хейко.

— Красив е — отвърна Старк — като майка си.

Хейко се усмихна. Въпреки че бе много слаба и бе восьчнобледа заради загубата на кръв, усмивката й бе сияйна като зората.

— Ласкател — промълви тя. После веждите й се извиха от безпокойство и тя махна пелената от лицето на Макото. — Така е, нали? Не прилича много на мен, нали?

— Защо се мръщиш? — попита я Старк. — Той би бил щастлив да прилича на теб. Това ще го направи по-красив от тези герои на кабуки, които вие, жените, обичате толкова много.

— Той няма да е герой на кабуки — възрази Хейко. — Той ще е следващият велик владетел на Акаока. За него ще е много по-добре да прилича на баща си. Официалната му майка най-вероятно ще го обича.

— Майката на момчето си е майка на момчето — каза Старк. — Какво общо има „официалната“ с това?

— Аз не съм от благороден произход — обясни Хейко. Тя опря лицето си в неговата мека и пухкава малка бузка. Той продължаваше да спи блажено. — Владетелят Генджи трябва да има жена с благороден произход за съпруга. Тя ще бъде майка на Макото. — Тя видя изражението на лицето на Старк и каза: — Не се натъжавай толкова. Ще го виждам достатъчно често. Владетелят Генджи ще построи отделен дом за мен. Може да ме издигне до наложница. А ако не, това не е от особено значение. Моят син е негов наследник.

След час кръвта отново започна да тече. Хейко каза:

— Умирам.

— Не — възрази Старк. — Не.

— Донеси Макото.

Сачико донесе спящото бебе до леглото на Хейко и ѝ го подаде. Хейко поклати глава.

— Дръж го ти, Сачико. Не позволявай да почувства болката от смъртта. Дръж го и се грижи за него, докато владетелят Генджи не нареди да се върне в родината си.

Сачико се опита да отговори, но не успя. Притиснала бебето към гърдите си, тя бавно се отпусна на колене и заплака неудържимо.

Хейко се обърна към Старк:

— Ние не се страхуваме от смъртта. Ние с теб сме били нейни пратеници много пъти, за да се страхуваме от нея.

— Не — отсече Старк.

Хейко протегна ръка към него.

— Помогни ми да се изправя. Искам да видя Япония.

Хейко се бе отпуснала върху Старк на седалката на файтона. Спряха на върха на възвишение, което гледаше на запад към Тихия океан.

Въпреки че утринта бе ясна, Хейко каза:

— Мъгла. Винаги съм обичала мъглата. Когато я гледам, почти мога да повярвам, че най-невъзможните мечти се сбъдват.

— Хейко — изрече името ѝ Старк.

Ала тя вече си бе отишла.

Когато Старк се прибра пеш у дома, имаше чувството, че е мъртъв.

После отиде в стаята на Хейко и видя Сачико още да седи на пода, да риде, притиснала бебето към себе си. Той прегърна и двамата.

Бебето се събуди и не след дълго и тримата бяха облени в сълзи.

1882 година, замъкът „Облак врабчета“

Макото беше така вцепенен от разкритието на Генджи, че едва забеляза как Генджи — тоест баща му — се извини и излезе от стаята. Не само баща му не беше мъжът, с когото бе израсъл, мислейки, че това е баща му, но и майка му не беше жената, която бе наричал така през целия си живот. Вниманието му се насочи към настоящето едва когато се озова ръка за ръка с малката си полусестра. Те се изкачваха по тясна стълба.

— Къде отиваме?

— Да се срещнем с госпожа Шидзука — отвърна тя.

— Мислех, че ти си госпожа Шидзука.

— Имам предвид първата госпожа Шидзука. На която съм кръстена. Изглежда, ти не знаеш нищо нито за себе си, нито за семейството си. Това означава, че трябва да започнеш от началото.

— Има ли начало? — попита Макото. — Ако има, ще бъда много доволен. — Поредицата от лъжи като че ли вървеше по спирала безкрайно назад във времето.

— Винаги има начало — отбеляза сестра му. — Без начало как може да има край? Разбира се, двете са временни.

— Временни? Как може нещо в миналото да е временно? То е свършило, с него е приключено.

— Само защото има начало и край, не означава, че нещо наистина е свършило и с него е приключено — обясни Шидзука. — Не са ли те научили на това в Америка.

1308 година, абатство Мушиндо

Бяха минали шестнайсет години, откакто госпожа Новаки дойде в абатството със своето увредено дете. Често през тези години преподобната абатиса Суку разсъждаваше върху събитията, които бяха довели до изгнанието. Тя често получаваше вдъхновение за това от крясъците и стоновите, които идваха откъм килията на Шидзука по всяко време на деня и нощта. Въпреки че беше освободена заради ранга си от черната работа в абатството, абатисата лично понякога се заемаше с почистването и храненето на лудото момиче. Способността ѝ да докосва мъртвото тяло, без да се колебае, и да издържа на най-отвратителните гледки и миризми, без да показва отвращение, ѝ бяха спечелили възхищението на другите обитателки на абатството. Всички

бяха съгласни, че абатисата е истински образец на пътя на съчувствието на Буда.

Поведението на Шидзука не се промени в продължение на шестнайсет години и през тези шестнайсет години вниманието на абатисата към нея продължаваше да е все така неизменно любезно. Въпреки че нестабилността и непредсказуемостта бяха универсални закони, абатисата бе стигнала до прозрението, че три неща ще бъдат постоянни: лудостта на Шидзука, непонятните кошмари, които тревожеха абатисата след пристигането на Шидзука, и собственото ѝ посвещаване на молитвите, което бе за цял живот.

После една сутрин тя се събуди необичайно свежа и си даде сметка, че е прекарала нощта без нито един кошмар. Все още размишляваше върху това благословено явление, когато дойдоха две монахини, останали без дъх, бързайки да стигнат до нея.

— Преподобна абатисо!

— Да?

— Шидзука е будна, преподобна абатисо.

Тя веднага разбра какво имаха предвид монахините. От това крило на абатството не се чуваше плачът на луд човек. Шидзука мълчеше само когато спеше, а дори и тогава невинаги бе тиха. Тя никога обаче не мълчеше, когато беше будна.

Абатисата затвори очи. Тя каза тиха молитва, с която изрази благодарността си за възможността Шидзука да се освободи от лудостта. Тъкмо се готвеше да се изправи, когато се сети за едно поразително съвпадение. Шидзука бе млъкнала същия ден, когато тя самата бе осъзнала освобождението си от кошмарите. Имаше ли връзка между двете явления и ако беше така, можеше ли тази връзка да е зловеща? Тя затвори очи и започна да реди втора молитва, с която умоляваше да получи по-голяма защита от божествата пазители, ако лудостта приеме по-тиха, но по-лоша форма. После отиде с монахините в килията на Шидзука.

Момичето седеше на пода и мирно наблюдаваше тяхното влизане. Никога преди абатисата не бе виждала очите на Шидзука така ясно фокусирани, а поведението ѝ — като на нормален човек.

— Добро утро, Шидзука — поздрави абатисата.

Шидзука не отговори, а продължаваше да гледа абатисата спокойно и с интерес. Абатисата поведе момичето към банята, почисти

го и го облече в чисти дрехи. Възстановяването трая толкова дълго, колкото и кървенето, после тя отново изпадна в предишното си хаотично състояние.

Следващия месец, когато кръвта ѝ потече за втори път, тя успя да запази нормалното си състояние по-дълго. През третия месец връзката ѝ с реалността беше по-твърда. Отначало все още се налагаше облеклото ѝ да се сменя и да я къпят няколко пъти дневно, тъй като тя не разбра веднага необходимостта от посещаването на тоалетната. За по-малко от седмица обаче тя се научи. През есента всеки новодошъл би приел Шидзука за една от монахините, само че тя бе по-млада от останалите, буквално безмълвна и отдадена повече на наблюдението, отколкото на обичайната дневна работа на обитателите. Тя премина от шумна лудост към тихо състояние на полуразум. Вече не крещеше и не плачеше, не се свиваше на кълбо от безпричинен страх, въпреки че понякога се отнасяше както преди и ставаше прекалено спокойна, с почти затворени очи, сякаш беше някъде другаде. Понякога като че ли разбираше какво ѝ се казва, понякога — не. Не приличаше много на другите, въпреки че се бе подобрила в значителна степен. Понякога нощем абатисата я наглеждаше и я откриваше седнала в леглото, с отворени очи, вгледани в нищото.

Очевидната връзка между новопоявилия се здрав разум у Шидзука и началото на менструацията безпокоеше абатисата. Тя не беше сигурна дали това беше уместно притеснение или се бе породило само защото според древното суеверие кръвта на жената и вещерството бяха дълбоко свързани.

По това време приближаваше редовната годишна есенна визита на госпожа Кийоми. Вдовица на великия владетел на Акаока и майка на настоящия, тя беше един от двамата главни закрилници и спомоществователи на абатството Мушиндо. Другият, владетелят Бандан, управник на Кагами, никога не правеше посещения. Преподобната абатиса Суку този път очакваше с голямо нетърпение госпожа Кийоми. Тя щеше да стане свидетел на чудодейния лек, дело на безкрайното съчувствие на Буда, на шестнайсетте години непрекъснати молитви и нейната щедра помощ отвън.

Ала когато тя стигна до вратата на абатството, за да поздрави посетителите от провинция Акаока, тя изпита разочарование, защото

не видя благородната закрилица. Владетелят Хиронобу, нейният син, бе пътувал без нея.

— В интерес на истината, дойдох вместо нея — съобщи той. — Съжалявам, че ще трябва да ви го съобщя, но майка ми е смъртно болна. Лекарите казват, че тя няма да изкара зимата. Дойдох само защото тя настояваше. Ще лагерувам през нощта извън стените на абатството и на сутринта ще поема обратно към дома.

— Ще рецитираме сутри за нея — обеща абатисата.

Тъгата ѝ беше много дълбока. Съдбата се бе намесила безмилостно жестоко в този момент. Госпожа Кийоми никога нямаше да се радва на плодовете на своята доброжелателност към Шидзука. Тя щеше да научи за това в писмо, което абатисата щеше да изпрати по сина ѝ. Но нямаше да изпита радостта лично да види чудодейното възстановяване.

После му обясни:

— Правилата на абатството не позволяват в него да влизат мъже при каквито и да било обстоятелства. Моля, почакайте тук. Нека прием чай на портата — вие отвън, аз — отвътре.

Една от старшите монахини се приведе към нея. Тя заговори тихо, за да не бъде чута от когото и да било от самураите.

— Разумно ли е това, преподобна абатисо? Свещената порта защитава Мушиндо от посещенията на злото. Да се сложи навес под нея, да се застане по средата, означава да се отрече съществуването ѝ. Демоните веднага ще забележат тази уязвима точка.

— Навесът е малък — възрази абатисата, — а церемонията ще е кратка.

Тя изпитваше голяма мъка заради болестта на госпожа Кийоми и голяма радост от възстановяването на Шидзука. В сърцето ѝ тези емоции съществуваха в невъзможна едновременност. Морето не може да бъде едновременно в прилив и в отлив. Именно това объркване я накара да настоява за поканата си. В противен случай щеше да съжалява за грешката до края на живота си.

Монахините от едната страна и самураите от другата издигнаха навеса, сервираха чая и зачакаха. Лицата им издаваха безпокойството им. Те всички вярваха в онова, което възрастната монахиня бе прошепнала. Само преподобната абатиса Суку и владетелят Хиронобу се чувстваха удобно на местата си. Те си спомняха за миналото, което

на него му се струваше доста по-отдавна, отколкото на нея, тъй като той бе значително по-младият от двамата. Когато Суку бе назначена за абатиса на храма, Хиронобу бе на осем години.

— Помня как стоях на тази скала — разказваше Хиронобу — и Го ми се караше, защото съм се превръщал в удобна цел за убийците. Не мисля, че помните Го, моя телохранител. Той дойде с майка ми и с мен само веднъж и мисля, че не се срещнахте с него.

— Вие сте младо момче — отбеляза абатисата. Тя погледна настрани и потъна в спомените си. — Но вече сте спечелил две големи победи. Госпожа Кийоми беше много горда с вас.

— Помня... Е, дали помня случилото се, или помня нещо, което е плод на въображението ми? — Хиронобу се разсмя. — Ние сме толкова ненадеждни свидетели на собствения си живот.

Абатисата се обърна към Хиронобу, за да му отговори. Движението на ръката му, която държеше чашата, спря на средата на пътя към устата му и замръзна там. Той гледаше през рамото ѝ към предния двор на храма.

Очите му засияха.

Внезапно появило се напрежение в мускулите на челюстта му стегна изражението му.

Стиснатите му зъби се показваха зад леко разделените устни.

Той вдиша дълбоко.

Въздухът остана в дробовете му, сякаш щеше да се гмурка в дълбоки води.

Абатисата се обърна. Тя видя към тях да се приближава Шидзука. Отново се обърна към Хиронобу, който оставаше все така вцепенен. Когато отново насочи вниманието си към Шидзука, тя чу Хиронобу да изпуска дълга въздишка на изумление. Тогава най-сетне погледна Шидзука с очите на Хиронобу.

Облечена в безличната дреха на монахиня, една млада жена се движеше със свръхестествена грация. Вътре в качулката се виждаше бледо лице, но живо, все едно излъчваше лунна светлина. Ръцете, които се показваха от края на ръкавите, малки, с дълги, конусовидни, женствени пръсти, които приличаха доста на тези на изящните изображения на Състрадателния. Очите, прекалено големи, за да бъдат наречени красиви, бяха обаче твърде поразителни, за да бъдат наречени другояче. Носът ѝ бе идеално оформен, но достатъчно малък,

за да не изпъква на лицето ѝ натрапчиво. Устата ѝ, малка и с плътни устни, бе разположена над брадичка, която идеално завършваше овала на лицето ѝ.

След като я видя по този начин за пръв път, абатисата бе твърде вцепенена, за да реагира толкова бързо, колкото се налагаше. Преди да е успяла да заговори, преди да е успяла да нареди на някоя монахиня да отведе момичето, Шидзука вече стоеше до навеса. Тя погледна Хиронобу и лицето ѝ се озари, сякаш го познаваше.

Шидзука се усмихна и каза:

— Аната. — Ти.

Монахините и самураите зяпнаха от изумление. Това бе първата дума, която Шидзука бе произнасяла някога, но не само това бе причина за учудването им. „Аната“ беше твърде фамилиарен начин, по който една монахиня или изобщо жена можеше да се обърне към мъж, когото виждаше за пръв път, а още по-малко — владетел. Още по-лошо, тя го произнесе нежно, с удължени гласни и малко женствено глезено, маниер, който напомняше използването на думата в спалнята, където при някои обстоятелства една обикновена дума беше израз на върховна интимност.

— Шидзука — окопити се абатисата. Тя стана и направи всичко възможно да остане между двамата. — Веднага се върни в храма. — Без да им бъде наредено, две монахини се притекоха на помощ, като всяка хвана под мишница от двете страни момичето и веднага я отведоха. — Съжалявам, господарю. Момичето не е добре. Не знае какво говори.

— Шидзука — рече Хиронобу. — Какво е Шидзука? — Той продължаваше да гледа след нея, докато тя не влезе в храма и не се изгуби от поглед.

— Тя е луда, господарю. Тук е дошла в детството си, винаги ще бъде тук и тук ще умре.

— Когато бях момче, при всяко посещение с майка ми търсех начин да я видя. Чуваха се страхотни слухове. Някои хора дори твърдяха, че тя не е човешко същество или поне не изцяло. С моите приятели гадаехме каква е козината ѝ. На язовец, на мечка или на лисица.

Абатисата отговори:

— Можеше и да е отчасти язовец или лисица. Не можеше да говори членоразделно, нито да се грижи за себе си, нито дори да се справя с най-основните изисквания на чистотата. Имаше дни, в които толкова побесняваше, че се налагаше да бъде изолирана. После трябваше да я почистваме, защото тя се цапаше много.

— Каква тъжна участ — отбеляза Хиронобу.

Преподобната абатиса Суку се надяваше, че обезкуражителните ѝ думи са били достатъчно обезкуражаващи. Ала не беше така.

Хиронобу си тръгна рано на следващата утрин, както каза, че ще направи. Писмото му до абатисата, с което той я информираше за смъртта на майка си, обаче бе последвано от самия Хиронобу. Извинението за връщането му беше прахът на госпожа Кийоми, който носеше със себе си.

— Помолих прахът ѝ да бъде пазен в храма на Мушиндо за сто дни — обясни той. — След този период на блаженство той ще бъдат върнат в колумбария на „Облак врабчета“.

Той се поклони и положи урната на масата пред себе си. Както преди, те се срещнаха на открито. Този път обаче навесът, под който седяха, беше издигнат напълно извън стените на абатството, далече от портата или друго място, което би позволило да се оглежда дворът.

— Ще бъде сторено, господарю — обеща абатисата, която прие урната с дълбок поклон. — Ще рецитираме сутри без прекъсване в продължение на сто дни. Вашата света майка обаче няма нужда от подобна помощ, за да ѝ бъде осигурено най-благоприятно прераждане. Собствените ѝ добри дела приживе са гаранция за това.

— Благодаря ви, преподобна абатисо.

— Когато минат сто дни, аз лично ще ви предам урната. — Абатисата не бе напускала храма за повече от няколко часа след назначаването ѝ. Нежеланието ѝ да се връща в заобикалящия я свят обаче беше по-малко от страха от завръщането на Хиронобу. Колкото по-често беше той около Мушиндо, толкова по-голяма бе опасността двамата с Шидзука отново да се срещнат някак си. Първата среща, която трая много кратко, ѝ се стори плашещо зловеща.

— Благодаря ви за тази любезност, преподобна абатисо. Но няма да е необходимо да извършвате подобно трудно пътуване. Ще остана тук, докато изминат стоте дни.

— Господарю?

Хиронобу направи неопределен жест към заобикалящата го гора.

— По време на последното ми посещение изпитах неочаквано удоволствие да бъда в тази девствена пустош. Със сигурност трябва да е по-близо до това, което боговете са създали, отколкото подрязаните и пленителни горички на юг. Затова реших да построя малък дом и да се оттегля на идиличен пасторален живот.

Абатисата се опита да възрази:

— Винаги съм знаела, че планинските гори на Шикоку са сред най-дивите в околността. Не са ли поглъщали те цели армии на завоеватели? Могат ли тези малки хълмове и редки гори наистина да се сравняват?

Тя говореше със спокойствие, което издаваше липсата на самообладание. Не боровете, планинският поток или гледката към долината бяха привлекли интереса на Хиронобу. Очите му не поглеждаха периодично към портата, докато разговаряха. Той не погледна натам нито веднъж. Това можеше да стане само ако той непрекъснато мислеше как да го избегне перфектно. За абатисата това само по себе си беше доказателство за истинските му желания.

— Девствеността на Шикоку е преувеличена от хорските приказки — настоя Хиронобу.

— Ами вашето владение? Няма ли враговете ви да ви причинят неприятности при такова дълго отсъствие?

— Не и след като Го носи отговорността. Никой няма да посмее.

— А самият Го?

— Той ме защитава и ръководи като втори баща от най-ранно детство. Ако не мога да вярвам на него, не мога да вярвам на слънцето и на луната, че ще останат на небето или че земята ще е под краката ми.

— Често земетресения разтърсват земите ни — продължи абатисата. — Може би от това трябва да се извади поука.

Хиронобу се разсмя.

— Очевидно аз не съм поет. Моите представи очевидно не съответстват много на изразителността ми.

Тъй като Хиронобу нямаше да си тръгне, абатисата направи единственото, на което бе способна. Тя нареди на монахините непрекъснато да пазят портата на храма и коридора, който водеше към

килията на Шидзука. Шидзука никога не бе оставяна сама. През нощта тя бе заключвана в килията.

Дните минаваха без инцидент, както и седмиците. Звукът от повтарянето на сутрите не секваше. Абатисата започна да мисли, че подозренията ѝ са били прекомерни.

Тя се срещаше с Хиронобу веднъж седмично извън стените на храма. Разговаряха само за госпожа Кийоми. Хиронобу изглеждаше доста спокоен. Може би тези гори бяха по-близо до създанието, отколкото другите в по-населените части на областта. Може би благословията на боговете щеше да защити всички тях.

Една нощ тя се събуди и откри, че вече е седнала в леглото. Вледеняваща студена пот бе намокрила дрехите ѝ. Тялото ѝ изгаряше от температура. Нямахше спомен за кошмар, само чувството за ужас, което не я напускаше. Тя стана бързо и без да сменя дрехите си, изтича в килията на Шидзука. Студената есенна нощ проникваше през кимоното ѝ и треперещата ѝ плът до мозъка на костите ѝ.

Монахинята, която беше на пост пред килията, седеше в поза лотос. Главата ѝ обаче бе отметната на една страна и леко похъркване показваше колко дълбоко е заспала.

Вратата на килията бе широко отворена.

Шидзука не беше вътре.

Абатисата изтича навън от храма през двора, извън портата и отиде право до къщата, построена от Хиронобу в най-гъстата част на гората между абатството Мушиндо и зимния поток, който през този сезон представляваше само водопад от заоблени камъни.

Хиронобу не беше там. Нито Шидзука. Нямахше ги и самураите на владетеля.

Абатисата се огледа във всички посоки. Не видя следи, нито признаци, че някой е минал скоро оттук. Изпълнена с отчаяние, тя отметна глава назад и отправи взор към небето.

Бледите лъчи на новата луна хвърляха свръхестествени отблясъци към нея.

Абатисата не говореше. Навсякъде около себе си чуваше множество гласове.

— Тя ще умре — ридаше някой. — Тогава какво ще стане с нас?

— Ще продължим по пътя на Буда.

— Какво говориш? Без преподобната абатиса Суку няма никакъв път. Владетелят Хиронобу и владетелят Бандан ще ни изоставят.

— Тя е права. Манастирът е далече от техните владения. Те проявяват интерес към това отдалечено място само заради преподобната абатиса.

Припомни си, че е гледала в нощта. Отвори очи. Беше в собствената си стая, а монахините се бяха струпали около леглото ѝ. Повечето от тях бяха облени в сълзи.

— Преподобна абатисо!

— Шидзука — промълви абатисата.

— Среднощ е, преподобна абатисо. Тя е в килията си.

— Покажете ми. — Тя се опита да стане и установи, че ѝ трябваше повече сила, отколкото имаше. Две монахини на практика я занесоха от стаята ѝ до килията на Шидзука. Монахинята, която спеше, беше будна.

— Да видя.

Монахините я привдигнаха до малкото прозорче за наблюдение отвън. Шидзука спеше на една страна, обърната към стената.

— Кой ме доведе в стаята ми?

— Преподобна абатисо?

— От гората. Кой ме върна в храма?

Монахините се спогледаха.

— Преподобна абатисо, чухме, че плачете в стаята си, и затова дойдохме. Имахте температура, бяхте почти в безсъзнание и спяхте и не бихте могла да отидете където и да било. Седяхме при вас в продължение на часове.

В това имаше някаква уловка. Уловка, мъчение и измама. Монахините бяха невинни. Те не бяха част от това. Просто бяха заблудени. Хиронобу беше омагьосан. Шидзука използваше новооткритите си тъмни сили, за да избяга от това свято място и да навреди на света. Абатисата не можеше да бъде измамена. Тя бе в гората. Не си го бе въобразила. Под магията на Шидзука Хиронобу я бе пренесъл обратно в стаята ѝ. Прикрити от невидимостта на вещицата, не ги бе видял никой. Ето защо, когато абатисата отиде в лагера на Хиронобу, не видя нито Шидзука, нито Хиронобу. Бяха скрити от магията.

— Тя умря — чу да казва една монахиня.

— Не, отново припадна — възрази друга.

— Това чума ли е?

— Няма признаци за това. Мисля, че е мозъчна треска. Братовчед ми имаше. Полудя и така и не се възстанови.

Абатисата не виждаше нищо. Тя съсредоточи вниманието си върху чуването. Слушаше звука на далечно ридане, което утихна и настъпи тишина. Продължаваше да слуша още дълго, дълго време, но не чуваше нищо повече от ударите на сърцето си.

По-късно същата нощ — или тази нощ бе преминала и бе настъпила друга? — абатисата се събуди. Вместо първоначално изпитвания гняв тя усещаше огромно спокойствие. Решението бе дошло при нея, без да го иска. Имаше два начина да гарантира, че Шидзука няма да избяга. Първият бе да я убие. Абатисата не можеше да направи това. Всички последователи на Състрадателния се бяха заклели никога да не отнемат живот — на човек или животно. Трябваше да следва друг път.

Тя се измъкна от стаята си. Не можеше да отиде в залата за медитация, тъй като там все още четяха сутри за госпожа Кийоми. Отиде в кухнята и седна в поза лотос. Седя и медитира, докато първата бледа светлина не даде знак, че часът на заека преминава в часа на дракона, после стана и отиде в килията на Шидзука. От кухнята тя взе със себе си дълъг нож, който използваше за рязане на зеленчуци.

Абатисата щеше да спаси Шидзука от проклятието. Щеше да отнеме красотата ѝ, защото без нея Хиронобу нямаше да я иска — нито той, нито някой друг мъж. Шидзука щеше да остане в абатството, на което принадлежеше. Абатисата щеше да отреже езика на Шидзука, защото тя бе започнала да говори, а от устата на вещица можеха да се чуват само лъжи. Шидзука щеше да остане няма, както трябваше да бъде. Абатисата щеше да я ослепи, защото зрението ѝ носеше само халюцинации. Сляпа, тя щеше да се върне към предишната си агония, но вече нямаше да кривне от пътя. Абатисата щеше да се грижи за Шидзука както винаги, търпеливо и състрадателно до края на дните си.

Така трябваше да стане. Сърцето на абатисата беше силно без съмнение, както и ръката, която държеше ножа.

— Преподобна абатисо.

Монахинята, която пазеше пред вратата на килията на Шидзука, я погледна, изпълнена със страх, когато тя се приближи. Очите на монахинята играеха между лицето на абатисата и ножа в ръката ѝ. Тя се изправи.

— Преподобна абатисо — обърна се тя отново към нея.

Абатисата не отговори. Тя мина край монахинята, отвори вратата и влезе в килията. Отиде в тъмното до леглото на спящото момиче, коленичи и отметна завивката.

Шидзука бе вече будна. Погледна абатисата и произнесе втората дума в живота си.

— Майко — промълви Шидзука.

Абатисата отстъпи назад. Усети как някакви ръце я хващат. Чу възклицания. Ножът падна от ръката ѝ.

Намираха се пред портата на абатството Мушиндо. Всички монахини бяха там. Както и владетелят Хиронобу, Шидзука и много самураи, яхнали превъзходни бойни коне. Преподобната абатиса седеше и слушаше разговора. Там ли беше или имаше видение? Не беше сигурна. Затова мълчеше и слушаше.

— Добре, че бяхте там, за да предотвратите трагедията — каза една монахиня.

— Благодарен съм, че бях — отговори Хиронобу.

— Толкова много неща се случиха за сто дни — продължи монахинята. — Толкова много радост, толкова много печал. Но това не важи ли за всяка стъпка от Пътя на Буда?

— Радвам се, че беше достатъчно добре, за да присъства на сватбата — обади се друга монахиня. — Изглежда ѝ харесва.

— Питам се дали отново ще върне говора си — каза друга.

— Колко тъжно — отбеляза първата монахиня, — че тя го загуби, когато вие го възвърнахте, госпожо Шидзука.

— Да — съгласи се Шидзука. — Наистина е много тъжно.

Монахиня вдигна кутия, обвита в бял плат, и я подаде на Хиронобу.

— Нека госпожа Кийоми завинаги почива в покоя на Състрадателния — пожела тя.

Групата се подготви за тръгване. Хиронобу помогна на Шидзука да се качи на седлото на коня, преди да яхне своя. Монахинята каза:

— Нека бъдете благословени със здраве и благоденствие и с всички съкровища на семейния живот, господарю, господарке. — Всички монахини се поклониха.

Абатисата се изправи на крака. Тя заговори:

— Нека вие и вашата кръв бъдете прокълнати навеки с красота и надареност.

— Преподобна абатисо!

Хиронобу се обърна към Шидзука.

— Мъчно ми е за нея. Ако мога, ще направя всичко възможно да ѝ осигуря грижи.

— Нейното проклятие... — започна Шидзука.

— Тя е луда — прекъсна я Хиронобу. — Красотата и надареността са благословия, а не проклятие.

Шидзука не каза нищо. Тя погледна абатисата и очите им се срещнаха. Никой не гледаше след тях, когато пътниците потеглиха. Хиронобу може и да беше невеж, но абатисата знаеше, че Шидзука разбра истината, защото тя бе причинила страдание и на двете.

Красотата и надареността бяха проклятие.

Абатисата вече не знаеше дали е стара жена или мома, мечтателка или лунатичка, дали всяко от тези определения имаше някакво значение. Въпроси без отговори изпиваха енергията ѝ нощем и денем. Тя никога повече не проговори.

На следващата пролет умря в съня си. Преподобната абатиса Суку, която беше най-красивата дъщеря на владетеля Бандан, госпожа Новаки, дори не навърши трийсет и две години.

1882 година, имението на Гендџи на река Тама, извън Токио

Докато чакаше да го приемат, Цуда разсъждаваше върху огромните промени, които се извършиха за толкова кратко време. Дори този град беше пример за това. Когато беше млад мъж, това беше Йедо, столицата на рода на шогуната Токугава, който управляваше Япония в продължение на два века и половина. Тогава изглеждаше, че те ще управляват вечно. Сега Токугава не само ги нямаше, но и цялата древна администрация на шогуната и самият Йедо бяха заменени от

Токио. Това беше повече от промяна на името. Токио беше новата столица на императорското семейство, което беше живяло в Киото в продължение на хилядолетие. Император Муцухито беше първият, който управляваше от Токио, и първият, който управляваше реално отнякъде от шестстотин години насам.

Собственият живот на Цуда беше пример за голямата промяна в по-малък, индивидуален мащаб. Той бе роден като селянин в далечната провинция Акаока. Талантът му да строи сгради с приятен вид привлече вниманието на великия владетел на провинцията, владетеля Генджи, и той получи важна поръчка — да изгради християнски храм. Другият талант на Цуда, да разполага конструкциите си на удачни места, беше доказателство за сериозната му, дори религиозно обречена практика на фън шуй. Именно връзката между тези две негови качества го издигнаха на сегашното му положение като помощник, съветник и делови партньор на бившия му господар. При определянето на местоположението на храма, който щеше да построи, Цуда откри мистериозен сандък, украсен с груби, варварски изображения на сини планини и червен дракон, който съдържаеше ръкописи с още по-мистериозен характер. Той все още не знаеше какво бе значението на тези свитъци, въпреки че общо се смяташе, че това е легендарното, пророческо, магическо, отдавна загубено съчинение „Есенен мост“. Каквото и да беше, откритието промени живота му.

Влезе една прислужница и съобщи:

— Мистър Старк ще ви приеме сега, господин Цуда.

Макото Старк седеше в градината до композиция от скали и камъни. Цуда очакваше да бъде приет по-официално, тъй като това беше първата му среща. Често се споменаваше, че американците обичат непосредствеността и небрежността. Това очевидно беше вярно. Като успя да скрие неодобрението от лицето си, Цуда се поклони.

— Мистър Старк, за мен е удоволствие най-сетне да се срещна с вас.

— Благодаря ви, господин Цуда.

Макото протегна ръка. След кратко колебание Цуда я пое и я разтърси енергично.

— Баща ви, старият мистър Старк, често говореше за вас. Имам чувството, че ви познавам, макар и не лично.

— Тогава предимството е на ваша страна. Колкото повече научавам за себе си, толкова по-малко знам.

Той го каза, сякаш това го безпокоеше. Това накара Цуда да се въздържа да отговори с обичайните думи за освобождаващата природа на медитативната практика в Мушиндо. Не мислеше, че Макото говори за медитация.

— Така ли е? — успя да изговори Цуда, което беше още по-формален израз, приложим на практика при всяка ситуация и означаващ според случая: Да, Не, Може би, Съгласен съм, Не съм съгласен, Не знам за какво говорите, Приемете съчувствието ми, Моля, продължете, Моля, спрете... Тонът беше важен за определяне на значението; но тъй като не беше сигурен какво има предвид Макото, Цуда го каза толкова неясно, на колкото бе способен, за да прикрие собствената си позиция, каквато всъщност нямаше. Инстинктивно той се страхуваше, че Макото ще измести разговора в по-опасна плоскост. Надяваше се младият мъж да не се държи като американец, ако го направеше — това също беше твърде конкретно и прекалено неясно. Надеждата бе незабавно разклатена.

— Господин Цуда, доколко добре познавате родителите ми?

— С мистър Старк сме партньори — главно внос, износ и банкова дейност — близо петнайсет години. Срещаме се веднъж годишно, през последните години обикновено в Хонолулу. Удобно място за всеки от нас. Никога не съм имал честта да се срещна с мисис Старк.

— А преди да стане мисис Старк?

Цуда започваше да съжалява, че се е срещнал с Макото. Той отговори:

— Не се познавам нито с мистър Старк, нито с владетеля Генджи по светска линия. Затова не съм имал случай да се запозная с бъдещата мисис Старк.

— Разбирам. — Макото забеляза неудобството на Цуда и прие, че е заради мястото на срещата. — О, извинете ме, господин Цуда, нека да влезем. Забравих, че никой не се наслаждава колкото мен да стои в градината.

Вътрешността на двореца беше почти изцяло западна по конструкция и обзавеждане. Макото още не го беше видял вътре изцяло — беше гост тук от два дни и дворецът бе празен, — но

доколкото знаеше, имаше само едно малко крило в традиционен японски стил. То говореше нещо за Генджи, който прекарваше по-голямата част от времето си в тази част на двореца.

Цуда прие уиски вместо саке, въпреки че беше доста рано за това. Беше развил вкус към западните спиртни напитки.

Доста рязко Макото попита:

— Познавахте ли Хейко?

— Хейко? Имате предвид прочутата гейша? Познавах я. По онова време всички я познаваха.

— Никога ли не сте бил неин покровител?

— Аз? — Цуда се разсмя. Уискито го развеселяваше доста бързо. — Дори ако аз можех да си позволя това — което не бих могъл, дори да продам всичко, което имам, и да открадна всичко, което принадлежи на всички мои познати — жена с нейната възвишеност никога не би паднала толкова ниско да забавлява човек като мен. Не, само владетелите се радваха на тази привилегия.

— Включително владетелят Генджи?

— Да. Те бяха любовници. Това не беше тайна. Тяхната романтична връзка беше като приключенска книга. Не се съмнявам, че един ден ще има пиеса кабуки за това.

— Цуда, какво правиш тук?

Владетелят Саемон застана на прага. Прислужницата, която го водеше, падна на колене, за да го изчака. Саемон беше облечен, какъвто беше обичаят напоследък, в костюм с елегантна английска кройка. Косата му беше късо подстригана, близо до стила, предпочитан напоследък от императора. Нямахше брада, но я компенсираше с пищни бисмарковски мустаци.

— Господарю Саемон — Цуда стана на крака и се поклони. — Тук съм като гост на мистър Старк.

— Мистър Старк?

— Мистър Макото Старк — уточни Цуда, — най-големият син на мистър Старк. Той е на посещение при владетеля Генджи.

— А — Саемон пристъпи в стаята. — Най-сетне се срещнахме. От много години искам да се запозная с вас, мистър Старк.

— Защо? — попита Макото.

Саемон примигна.

— Моля?

През всичките години, откакто го познаваше, Цуда никога не бе виждал Саемон изненадан. Сега беше за пръв път. Дори този лукав син на лукав шпионин не беше подготвен за общуването с американците. Цуда потисна усмивката си, доколкото успя.

— Защо се интересувате толкова от мен? Аз съм никой. Преди много години още повече бях никой.

— Добре, естествено, проявявам интерес, мистър Старк, тъй като сте дете — син... единствен син на... много важен приятел на Япония.

— Приятел на Япония — повтори Макото. — Никога преди не съм чувал да го наричат така, а много пъти съм чувал да го назовават. Тогава го познавате?

— По-добре от повечето, които твърдят, че го познават, но не толкова, колкото близките му приятели.

Прислужницата, която бе довела Саемон в двореца, бе коленичила на прага. Тя попита:

— Искате ли да чакам тук, господарю Саемон?

— Да, ако мистър Старк и господин Цуда не възразяват.

— Тъкмо обратното — обади се Цуда. Той придърпа стол за Саемон и се поклони. — Всъщност вие можете да помогнете на мистър Старк там, където аз не съм в състояние. Той питаше за Хейко. Вие с баща ви я познавахте, нали не греша?

— Хейко — изрече Саемон и се усмихна. — Баща ми я познаваше добре, аз само мимоходом.

Цуда бе доволен, че започна тема, която се хареса на владетеля Саемон. Той беше много влиятелен човек, вероятно щеше да стане министър в бъдещ кабинет, може би дори министър на финансите. За banker като Цуда министърът на финансите беше най-близкото същество до земния говорител на боговете.

— Защо се интересувате от Хейко, мистър Старк? — Саемон отклони предложението на Цуда за уиски и прие чаша чай от прислужницата. — По време на най-добрите й времена като гейша вие трябва да сте били... — Той се спря рязко, сякаш нещо му се случи. За да прикрие паузата, която направи, той отпи от чая си, преди да продължи. — Трябва да сте били много млад.

— По-точно, не съм съществувал. Роден съм през 1862 година. Разбирам, че кариерата й е приключила предната година, както и пребиваването й в Япония.

— Да, помня — призна Саемон. — Тя замина за Калифорния, придружена от баща ви. Обстоятелствата около заминаването им бяха доста мистериозни.

— И какви бяха тези обстоятелства?

— Не знам дали трябва да говоря за тях. Защото това означава да изпадна в положението да повтарям слухове. Нищо не бе установено със сигурност.

— Склонен съм да чуя слуховете.

— Много добре. С ваше разрешение тогава — Саемон се поклони. — Смяташе се, че Хейко е агент на тайната полиция на шогуна. Това би могло да обясни честите ѝ контакти с баща ми, тъй като по това време той оглавяваше тази организация. То също така обяснява отпътуването ѝ от Япония, което я правеше по-малко уязвима на отмъщението от страна на тези, които тя може да е наранила в това си качество. То обаче не обяснява защо е получила защитата на баща ви. Старият мистър Старк беше близък приятел на Генджи тогава, както и сега, а владетелят Генджи и баща ми бяха смъртни врагове.

— Така ли? Разбрах, че вие с владетеля Генджи сте приятели.

— Ние, японците, сме имали безкрайни мрежи от отмъщение, които обхващат векове. Ако не ги разкъсаме, никога няма да достигнем Запада. Ние с владетеля Генджи оставихме миналото зад себе си.

— Колко просветено от ваша страна — отбеляза Макото.

За Цуда той не звучеше искрено. Но това можеше да бъдат само ефекти от леките странности на японската му реч. Цуда отново напълни чашата си и продължи да слуша. Засега не бе научил нищо. Но, изглежда, всеки момент щяха да бъдат направени важни разкрития — разкрития, които можеха да донесат печалба.

— Моля, продължете — настоя Макото.

— После се случи това клане, малко преди Хейко да си тръгне. Едно село на низвергнати без каквато и да било стратегическа стойност беше изгорено до основи, а всички негови жители — заклани. Те не бяха заплаха за никого, нито представляваха някаква ценност, живи или мъртви. Много странно.

— Низвергнати?

— Едно зло от ерата на Токугава, което сега е премахнато. Вече няма низвергнати. Всички японци имат равни права пред закона, както във всяка цивилизована страна от Запада.

Това бе абсолютно невярно, а Цуда и всички японци го знаеха. Законите влязоха в сила, но не с намерението да бъдат прилагани, а само колкото да се облече голото тяло, чиито атрибути на западния тип управление се смятаха за обидни. Ако японците не виждаха, те бяха доволни. Според Цуда в това нямаше нищо лошо. Целта на политиката беше не постигането на невъзможно съвършенство, съвършенство, за което никои две страни не можеха да се договорят в никакъв случай, а гладкото функциониране на различни интереси чрез мъдро балансиране и мрежа от лицемерие. Какъв късмет бе имал да им служи.

Макото се поинтересува:

— Хейко низвергната ли е била?

Саемон и Цуда едновременно попитаха:

— Какво?

— Извинете ме, господа — каза Цуда, поклони се, лицето му бе червено. — Не исках да говоря. Исках само да кажа...

Какво да каже? Какво можеше да се каже по повод тази възмутителна, скандална, обидна и невероятно опасна забележка? Опасна не само за онзи, който я бе изговорил, но също за тези, които я бяха чули. Особено за него! Саемон беше велик владетел — да, те официално вече не бяха велики владетели, но престижът, властта, връзките, лоялното отношение и възможностите оставаха за мнозина от тях — той беше лидер сред ветераните на Реставрацията, имаше силни приятели със сходни качества, а той знаеше тайни, които можеше да използва, за да оказва натиск върху онези, които иначе не биха направили нищо, за да му помогнат. В патетичен контраст Цуда не беше нищо повече от касиер и пазител на пари. Защо беше дошъл да се срещне с Макото Старк? Какъв глупак. Може би скоро щеше да бъде мъртъв глупак!

— Защо се изненадахте? — попита Макото. — Връзката изглежда съвсем очевидна.

— Не и за нас — възрази Саемон. Той не каза нищо повече и продължи да гледа Макото със спокойствие, което не подходеше на обстоятелствата.

— Добре — рече Макото, — той си отиде. Кажете каквото имате да казвате.

— Какво ви кара да мислите, че аз имам да казвам нещо? — попита Саемон. Цуда избяга бързо като плъх от сграда, която всеки момент щеше да избухне в пламъци. Как бе възможно някой, които допускаше страхът му да се проявява толкова явно, да бъде равен на мъже, родени като самураи?

— Моля ви, господарю Саемон. Не се притеснявам да бъда възприеман като американец в тяло на японец. Но аз буквално се обиждам да бъда третиран, сякаш съм малоумен. Уверявам ви — не съм.

— Не, мистър Старк, най-вероятно не сте.

За Саемон това беше възможност с редки измерения. То беше също смъртоносен капан, който можеше да вземе неговата глава вместо главите на враговете му, ако направеше и най-малка грешка.

Той заговори:

— Тук съществува голяма опасност, мистър Старк, за всички засегнати. Опасността надхвърля обикновената истина и фалша. Предположението, че благородник от ранга на владетеля Генджи някога е докоснал низвергната, е неприемливо. Трябва да поискам от вас никога повече да не го повтаряте.

— Не разбирам. Ранговете бяха забранени, а вие самият ми казвате, че вече няма низвергнати. Кой би се интересувал тогава?

— Всички — отвърна Саемон. — Произходът е от първостепенно значение тук. Ако кръвта на владетелите от рода Окумичи е била замърсена, това ще бъде петно, което никой Окумичи няма да успее да изтрие. Животът на много хора ще бъде съсипан. Ще потекат реки от кръв.

— Замърсена, казвате.

— Така ще се възприеме.

— И вие ли гледате така на нещата?

— Разбира се, че не — отговори Саемон. — Съдбата е в ръцете на всеки човек, а не в мъртвата хватка на предците му. — Той подбираше думите си внимателно. Дали на лъжите ще се повярва или не, зависеше до голяма степен от представянето им. — Ние сме родени, за да създадем себе си.

— Така ли? — Макото сипа един пръст уиски в чаша и я вдигна на светлината. После я остави, без да пие от нея. — И какво ме съветвате, господарю Саемон.

— Разговаряйте с баща си — предложи му Саемон. Бъдещето зависеше от неговите думи и от реакцията на Макото на думите му. — Винаги съм намирал Матю Старк за много честен.

Макото призна:

— Матю Старк не ми е баща.

Саемон почувства такъв прилив на радост, че сърцето му започна да препуска. В продължение на петнайсет години усилията му да разкрие тайната на Генджи бяха осуетявани. Още навремето той подозираше, че Макото е дете на Генджи, а не на Старк. Но когато Генджи не направи нищо, за да доведе Макото в Япония, Саемон се отказа от тази версия. Нямаше смисъл да мисли за това, тъй като Генджи не би позволил да остави сина си в Америка. Хейко беше низвергната! Отговорът, както и средството да се възползва от него дойдоха право в ръцете му. Без да покаже никакъв знак за вълнение, той каза:

— Не разбирам, мистър Старк. Как така?

Преди, когато усещаше гняв, Макото усещаше температурата му да се покачва. Сега той беше толкова бесен, че предишният му гняв приличаше на малко раздразнение, а вместо топлина усещаше студ. Ако някой го докоснеше, сигурно щеше да си помисли, че докосва лед.

Генджи бе казал нещо по-лошо от лъжа, бе нанесъл по-жесток удар от изоставянето, беше отнел много повече от законното му име. Той бе отнел целия живот на Макото. Всичките му спомени, целият му опит бяха фалшиви. Те не му принадлежаха. Принадлежаха на някой, който никога не бе съществувал. На двайсет години той отново бе роден като син на злостен манипулатор и прославена проститутка. Ако Шидзука бе казала истината, имаше нещо още по-лошо. То щеше в крайна сметка да стане доказателство за наследствено бедствие, което беше някаква форма на превземане. Говореше за това като за ясновидски способности, но това беше очевидно резултат от удобни лъжи, които баща й, й беше казал. Неговият баща.

И така, кой беше Макото?

Беше ангел на отмъщението. Щеше да изчисти греха с кръв. Генджи щеше да говори с имперските министри този следобед. Макото щеше да го пресрещне в двореца. Това бе перфектното място за среща. Нека синът на Генджи, от когото той толкова се срамуваше, че не бе признал в продължение на две десетилетия, нека този пренебрегнат син бъде онзи, който ще сложи край на предателството. Макото измъкна револвера от колана си и провери гнездата за куршуми. Револверът трийсет и втори калибър, подарък от баща му — или по-скоро от човека, който се беше преструвал, че му е баща, — беше зареден догоре и готов за стрелба.

Той стана, за да тръгва. Когато се обърна към прага, пред стенописа на свитък, в един алков видя комплект самурайски мечове — дълъг и къс, поставени в стойка.

Това щеше да бъде последният безупречен детайл.

Щеше да убие Генджи с това оръжие, меч от собствения му дворец. С острие, което символизираше предполагаемо неръждаемата душа на самурая, той щеше да сложи край на живота на човека, чиято чест не беше нищо повече от поза и лъжа.

Макото Окумичи взе по-късия от двата меча от стойката, скри го под дрехата си и тръгна.

Императорският дворец, Токио

Файтонът на Генджи забави ход, когато наближи моста над рова с вода.

Все още по навик той мислеше за големия дворец като за двореца на шогуна, по същия начин в съзнанието му градът се бе запечатал като Йедо, не като Токио. Свалянето от власт на шогуната Токугава, Реставрацията на императора, премахването на самурайската класа, изчезването на владенията, безпрецедентното навлизане на чужденците в Япония, унищожаването на последните героични защитници на бушидо — всички тези събития се бяха случили в интервал от по-малко от десет години. На Генджи бяха приписани големи заслуги за тези промени, отколкото заслужаваше, както и големи вини.

От Реставрацията насам имаше седем покушения върху живота му. Всяко от тях беше пропаднало, защото такъв бе замисълът. Щеше

да бъде убит, но след доста години. Това бе пророкувано от него. Щеше да стане в Диетата, която все още не съществуваше, и щеше да умре в ръцете на дъщеря си Шидзука. В неговото видение това беше млада жена. Днес тя все още беше малко момиче. Много години живот му бяха гарантирани.

Файтонът спря при портата Сакурада, онази, през която Генджи щеше да влезе в двореца. Императорските стражи излязоха напред, за да се уверят в самоличността му. След малко, когато те и собствените му охранители бяха съсредоточили вниманието си едни върху други, млад мъж, облечен в западен стил, изведнъж се втурна към файтона и докато тичаше, измъкна къс меч под дрехата си. Беше само на две крачки от прозорчето на Генджи, когато стражите го забелязаха.

Беше твърде късно.

Генджи видя меча, насочен право срещу него.

В следващия миг щеше да се забие в гърдния му кош.

Видението за смъртта му, онова, което бе водило толкова много години, беше погрешно. Убийството му нямаше да се случи в далечното бъдеще. То щеше да бъде извършено в този момент.

Почувства се измамен. Трябваше да има три видения в живота си. Само две се бяха материализирали, а третото се бе оказало фатално невярно.

Разпозна ли младия убиец?

Но острието не достигна Генджи. Въпреки че то бе насочено към сърцето му, друг млад мъж се появи пред файтона със свой собствен меч.

Двамата мъже се прободоха взаимно на фона на смесилите се бойни викове и крясъци от болка. Генджи не позна неуспелия убиец, но позна защитника си.

Беше неотдавна пристигналият му син Макото.

Абатство Мушиндо

Преподобната абатиса Джинтоку надникна в стаята за гости. Макото Старк все още спеше. Беше много нередно в абатството да отседне мъж. В старите времена — които в Япония продължиха до преди петнайсет години, в зависимост от това за кои стари дни говорим — това би било невъзможно. Но владетелят Генджи лично бе

дал разрешение. Сериозният характер на нараняванията на Макото, съчетан с доблестните обстоятелства, при които той ги бе получил, изискваха изключение от правилото. Така бе казал владетелят Генджи. Имаше и нещо повече. Винаги имаше нещо повече от това, което бе казано вече.

В дадения случай то бе съвсем очевидно.

Младият мъж, за когото ставаше въпрос, беше същият, който бе направил загадъчното посещение преди няколко седмици. Той бе обсъдил общоприетата версия за прочутата битка при Мушиндо през 1861 година. Било му известно, каза той, защото родителите му са присъствали. Когато абатисата попита кои са родителите му, той каза, че това е много добър въпрос, и замина.

Появата му също говореше много. По време на първото си посещение той напоспа на абатисата за някого, но тя не можа да се сети за кого. Сега приликата беше толкова очевидна за нея, че тя се чудеше как не се бе сетила веднага. Разбира се, беше много по-лесно да се види, когато той беше заедно с владетеля Генджи. Многообразието на възможните връзки между двамата беше пленително. Можеше да бъде племенник, брат или син на владетеля. От тях най-интригуващата възможност беше последната.

Ако беше син на владетеля Генджи, тогава коя бе майка му?

Той каза, че неговите родители са участвали в битката. В този ден с владетеля Генджи бяха само три жени. Една от тях, госпожа Емили, не беше възможен вариант. Тя бе родила само едно дете преди ненавременната си смърт — дъщеря. Значи оставаха госпожа Ханакото и госпожа Хейко. Не можеше да е първата. Тя се бе омъжила за владетеля Хиде горе-долу по време на битката и бе дарила съпруга си с дете в рамките на една година. Владетелят Ивао, както се казваше детето, беше на години горе-долу колкото Макото, но двамата нямаха братска прилика. Това означаваше, че майката трябва да е госпожа Хейко. Възможно ли бе? Ако тя беше майката, владетелят Генджи щеше да я отведе у дома си заедно с детето. Щеше да я направи официална наложница — тогава още бяха старите времена, — ако не и да се ожени за нея. Той със сигурност нямаше да ги изпрати и двамата в Калифорния и да позволи синът му да приеме името на друг мъж, дори този мъж да му бе толкова добър приятел като Матю Старк.

Така че Макото можеше да се е объркал или лъжеше. Или абатисата пропускаше нещо много важно. Ако се налагаше да се разкрие някаква истина, тя можеше да я открие, преди той да напусне абатството. Това щеше да стане след много време, като се имаха предвид сериозните му рани. Беше цяло чудо, че не умря. Цяло щастие бе за него, че мечът бе минал покрай сърцето. За Генджи бе цяло щастие, че Макото бе въоръжен със свой меч и че убиецът не постигна целта си. Абатисата се чудеше обаче какво е правил Макото до входа на императорския дворец с меч, скрит под дрехата. Убиецът бе направил същото.

По пътя към градината на Горо абатисата срещна владетеля Генджи, който току-що бе дошъл.

Тя се поклони дълбоко и се обърна към него:

— Господарю.

— Как е днес Макото?

— По-добре, струва ми се. Работи в градината на Горо.

— Репортери безпокоили ли са ви пак?

— Не, господарю мой. Не и през последните две седмици. Може би интересът намалява. — Абатисата го каза по-скоро от любезност, отколкото от убеждение. Нейният интерес не беше намалял. Защо в такъв случай интересът на другите трябваше да намалява?

— Надявам се — въздъхна Генджи. Много не вярваше на думите й обаче.

— Отидох в двореца, за да те убия — призна Макото. Той окопаваше около храста, за да направи почвата по-рохкава.

— Ако беше останал да наблюдаваш — отговори Генджи, — другият щеше да го свърши вместо теб. — Той стоеше наблизко под сянката на един бор.

— Да.

— Защо ме защити, след като си дошъл да ме убиваш?

— Не знам — каза Макото. — Когато го видях, почувствах, че той ще ме измами и няма да мога да изпълня дълга си, а вече достатъчно бях мамен. В това няма кой знае какъв смисъл, нали? Ако някой трябваше да отнеме живота ти, това бях аз.

— Не съжالياвай толкова — усмихна се Генджи. — Ще имаш други възможности. Възстанови здравето си и планирай наново.

Макото се изсмя кратко, после пое дъх и сложи ръка на гърдите си.

— Да, ще планирам наново. Съвсем наново. Когато мечът прободде гърдите ми, изведнъж осъзнах или, така да се каже, видях едно лице в съзнанието си. Знаеш ли чие?

— На Хейко?

— Не, на владетеля Саемон. Дадох си сметка в този момент, че той ме е манипулирал, и то много умело.

— Да не искаш да кажеш, че Саемон ти е внушил да ме убиеш?

— Тъкмо обратното. Той каза всичко възможно, с което да спечели опрощението и снизходителността ми към теб. Подчертавам каза. Но внушението му не беше в хармония с думите му. Той е много добър в това. Не си ли забелязал?

— Разбира се. Винаги съм смятал, че владетелят Саемон мисли точно обратното на това, което казва, не в смисъл, че лъже, а в смисъл, че ако разчиташ на думите му, неизбежно ще бъдеш подведен.

— Но ти се свързваш доста близо с него и разчиташ на съветите му.

— По-скоро е привидно, отколкото реално да разчитам — обясни Генджи. — Тъй като владетелят Саемон знае това, за мен съществува още един пласт истина и измама под този, и тъй нататък, и тъй нататък, и тъй нататък.

— Всички казват, че бъдещето ти е известно предварително — попита Макото, — но ти си пророк, който говори като свършен идиот.

— О? Не е ли благоразумно да държиш врага си достатъчно близо, за да го наблюдаваш? По каква причина не одобряваш тази тактика?

— Ти надхитряваш сам себе си, както и той го прави. Въпросът е само чия безразсъдна изкусност ще стреля първа. — Макото изкопа един плевел и почисти пръстта от корените му, преди да го захвърли настрани.

С мотика в ръка в градината дойде Горо, отиде накрая и започна да оформя границата между градината и алеята. Макото продължи:

— Понякога безхитростният, пряк маршрут на глупака е най-добрият път до местоназначението. — Той погледна Генджи. —

Наистина ли си пророк?

— От шестстотин години във всяко поколение един от нас има тази дарба — обясни Генджи, — но не така, както хората си го представят.

— Да, така ми каза и Шидзука. Предполагам, че ти си я запознал.

— Прецених, че тя ще го обясни по-добре по нейния простодушен и пряк маниер.

— Не трябваше ли да го знам по-рано? Така, както тя го обясни, звучи повече като проклятие, отколкото като благословия.

— Има много неща, които трябваше да ти кажа отдавна. Едно неизказано нещо води до друго, до следващо, до по-следващо.

Макото сви рамене.

— Всъщност няма значение. Шидзука ще е пророчицата. Аз нямам видения.

— Нито тя. Появата на дарбата е непредсказуема. Често идва в пубертета, особено при жените. Може да се прояви и по-късно. Все още не може да се каже кой от двамата ви я носи.

— И сигурно няма начин да се подготвиш за нея? — поинтересува се Макото.

— Извън приемането на тази възможност — никакъв — потвърди Генджи.

Той направи твърде дълга пауза и Макото помисли, че разговорът е свършил. Тъкмо се готвеше да се премести в друга част на градината, когато Генджи заговори отново.

— Що се отнася до признаването, готов съм да го направя. Готов съм също да те обявя за наследник вместо Шидзука.

Макото се разсмя. Знаеше, че не е учтиво, но не можеше да се спре.

— В признаването няма никакъв смисъл, владетелю Генджи. Нуждаех се от него преди двайсет години. Сега е безполезно. Що се отнася до наследник, ти си имаш и тя е напълно подходяща.

Макото се присъедини към Горо и започна да му помага в оформлението.

— Горо — каза Макото.

— Горо — повтори Горо и се усмихна.

— Макото — рече Макото.

Все още усмихнат, Горо изговори:

— Кими — и насочи вниманието си изцяло към мястото, където мотиката отделяше градината от алеята.

Макото се усмихна на Генджи.

— Решен съм да го накарам да каже името ми, преди да си тръгна.

— Ако го направи, ще те обяви за свой наследник и няма да можеш да си тръгнеш изобщо.

Макото и Генджи се гледаха един друг. Макото се разсмя. На лицето на Генджи се изписа само онази негова малка усмивка.

ЕСЕНЕН МОСТ

Красотата, младостта и очарованието започват да повяхват от момента, в който се появяват. Още с идването на пролетта ние виждаме Есенния мост.

Аки-но-хаши (1311)

1857 година, развалините на манастира Мушиндо

Децата от селото Яманака често играеха сред развалините на стария храм върху хълма над долината. В повечето случаи те изпитваха страх от това място. Винаги дочуваха странни звуци, които ако не приличаха на стенанията на измъчвани души или на виещи призраци, или на кикотеци се демони, бяха достатъчно зловещи, за да накарат детското въображение да си представя какви ли не страхотии. Именно това бе една от причините да отиват при развалините, защото и те, като всички останали деца, обичаха да бъдат плашени, докато страховете им не станеха непоносими. Другата причина беше малката Кими, водачът на групата. Тя обичаше да играе тук и беше едно от децата, които не се страхуваха, въпреки че беше най-малката в групата. Другото дете беше Горо. Той не изпитваше страх, понеже беше идиот също като майка си. Горо не изглеждаше точно като дете. Беше едър, много по-едър от всички мъже в селото и имаше лице по-скоро като на мъж. Всъщност той може би беше мъж, но толкова много приличаше на дете, че другите деца не си задаваха въпроси за неговото присъствие сред тях.

Един ден, докато играеха сред развалините, едно от децата посочи с пръст и изкрещя:

— Вижте! Призрак!

Неясните очертания на мъж едва се виждаха близо до останките от каменна стена, която навремето вероятно бе обграждала храма. Някои от по-страхливите деца се разбягаха.

— Това не е призрак — рече Кими, — а мъж.

Той седеше съвсем тихо, облечен в избледнели и вехти дрехи и приличаше на сянка, която излиза от самата стена. Беше стар, с обръсната глава, хлътнали бузи и блестящи очи, чийто поглед не трепваше. Туниката му вероятно е била бяла навремето, преди много години. На земята до него имаше конусообразна платнена шапка и дървена тояга.

— Кой сте вие? — попита Кими.

— Отшелник и странстващ богомолец — отвърна той.

Кими знаеше, че отшелникът е човек, който се е отказал от светския живот. Странстващ богомолец е човек, който пътува в търсене на просветление или заради покаяние. В селото нямаше такива хора. Всичко, което правеха, и всичко, което имаха, принадлежеше на техния господар. Бедните земеделци не търсят просветление, тъй като изтощените от глад хора се нуждаят много повече от сън и храна, отколкото от мъдрост. Не им се налага да пътешестват надалеч, за да се покаят, дори и да имат необходимото време, с което те тъй или иначе не разполагат, защото всеки техен съзнателен миг е наказание заради незнани грехове, допуснати в някой предишен живот. Ако този човек беше отшелник, сигурно появата на Буда или някой бог, или на някой демон бе променила живота му. Безспорно той можеше да разкаже интересни неща.

— От какво сте се отказали? — полюбопитства Кими.

— Почти от всичко — отвърна монахът.

— Къде сте пътешествали?

— Почти никъде.

Е, от този разговор нямаше да се получи нищо. Тя реши да премине към по-лесни въпроси:

— Как се казвате?

— Дзенген — отговори старият монах.

— Какво означава Дзенген?

— Какво значение има едно име?

— Ами моето име означава „без равна“ — отвърна Кими. — Неговото име е Горо, само че не е точно Горо, а ние така му викаме съкратено от Гороцуки, което означава „разбойник“. Не мога да си обясня защо, тъй като той не прави лоши неща. Та какво означава Дзенген?

— Какво значение има едно име? — отново попита Дзенген.

— Обясних ви какво означава моето име. „Без равна“ — Кими започваше да се чуди дали този монах бе свят човек или просто някакъв луд. Понякога трудно можеше да се направи разлика между двете, особено ако той принадлежеше към някоя от сектите дзен, както ѝ подсказваше неговото име. Той може би беше просто някой хитър лунатик.

— А какво означава „без равна“?

— Предполагам, че означава, че никой не може се мери с мен.

— Какво означава, че никой не може да се мери с теб?

— Какво въобще е значението на всичко? — възкликна Кими. — Ако продължавате да задавате въпроси, може цял живот да правите само това и никога няма да намерите отговор.

В израз на уважение старият монах допря ръце в положение гашо и се поклони.

— Благодаря.

— Благодарите ми? А аз трябва ли да ви благодаря?

— Ти решаваеш какво да направиш или какво да не направиш — рече старият монах.

— За какво трябва да ви благодаря?

— Ако продължиш да задаваш въпроси, може цял живот да правиш само това и никога няма да намериш отговор.

— Точно това ви казах преди малко.

— Благодаря — Дзенген отново се поклони с положение на ръцете гашо.

Кими се засмя. После отвърна на поклона му, събирайки ръце, както той бе направил. Все още не беше сигурна дали старецът бе светец или луд човек, но се забавляваше. Никой в селото не говореше като него.

— Няма защо — отвърна Кими.

— Това е било храм — отбеляза старият монах.

— Да, много отдавна. Много преди аз да се родя.

Той се усмихна.

— Наистина много отдавна. Знаеш ли как се казва?

— Майка ми твърди, че се е наричал Му-нещо си. Може би се е шегувала. — Едно от значенията на „му“ беше нищо.

Старецът примигна. Той разпъна краката си от поза лотос, в която бе седял, и се изправи.

— Нима е възможно? — зачуди се той.

Монахът погледна към стената, към основополагащите камъни в тревата, към падналата и почти изгнила греда от основната стая.

— Намирам се в провинцията Ямакава.

— Да — потвърди Кими. — Нашият господар е владетелят Хиромицу. Той не е много могъщ велик владетел, но е съюзник на...

— Владетеля Киори — довърши старият монах.

— Да, великия владетел на Акаока — продължи Кими. — Той е пророк, който вижда в бъдещето и затова никога не може да бъде победен в битка. В случай, че отново настъпи война, както твърдят всички.

— Върнах се — рече монахът. — Аз бях абат в този манастир, о, нима това е било преди цели двайсет години? Или може би само десет? — Той се подсмихна. — Бях издигнал тук една постройка. Не много здрава. Дори не знам дали още стои.

Сега вече Кими се увери, че Дзенген беше луд. Откакто се помнеше, това място беше само една развалина. Разбира се, тя беше едва на шест години. Съществуваше някаква вероятност мъжът да казва истината, но едва ли.

— Аз ще възстановя този храм — отсеке старият монах — само с двете си ръце.

— На ваше място не бих го сторила — посъветва го Кими. — Голяма обида е да се прави нещо някъде в провинцията, без да се иска разрешение. Трябва ви одобрението на владетеля Хиромицу, както и на висшия абат на сектата на този храм. Не съм сигурна коя е тя, нито дали още съществува.

— Ще получа необходимите разрешения.

Макар той да се усмихна щастливо, по бузите му се стекоха сълзи. Това убеди Кими, че той наистина беше последовател на сектите дзен. Знаеше се, че тези хора, особено онези, които бяха овладели тайнственото учение, едновременно можеха да плачат и да се смеят. Това обаче не означаваше, че той не беше луд.

— След дълги години на безцелно скитане — обясни старецът — отново се върнах тук, където ми е мястото. Изпълнен съм с безкрайна

благодарност. — Той коленичи и легна на земята в посока на изгнилата греда.

После написа писмо и го даде на Кими да го занесе в замъка на владетеля Хиромицу. Кими го повери на Горо, който можеше да тича километри, без да се умори. Той почти нямаше чувство за ориентация, но замъкът на владетеля не беше никак далеч, право на север, така че Горо лесно можеше да намери пътя.

Кими се опасяваше, че писмото на Дзенген щеше да създаде неприятности и да доведе до наказание, вместо да му осигури разрешение. Но монахът настоя въпреки нейното предупреждение. Каква друго можеше да стори тя?

След две седмици най-големите ѝ опасения бяха на път да се сбъднат. Отряд от двайсет самураи на коне пристигна и поиска да разговаря със старейшината на селото. Командирът на самураите беше мъж със свирепо изражение, готов да убие всеки, който се изпречи на пътя му.

Той попита проснатия на земята старейшина:

— Къде е манастирът Мушиндо?

Очите на старейшината се разтвориха от ужас, а долната му челюст увисна. Той притисна глава в земята и не продума нищо.

Командирът на самураите се обърна към един от отряда и нареди:

— Таро, обезглави го. Може би неговият заместник ще ни отговори по-бързо.

— Да, господарю Сайки.

От периферията на коленичилата тълпа Кими видя как самураят, наречен Таро, слезе от коня и извади меча си.

— Чакайте, господин самурай — рече тя. — Аз ще ви покажа пътя. — Господарят Сайки гневно я погледна. От страх тя отново зарови глава в земята. Защо се бе обадила? Тя дори не харесваше старейшината Бунчо. Той вечно гълчеше и нареждаше на хората около себе си. А и не знаеше дали руините на Му-нещо си бяха онзи манастир Мушиндо, който господарят търсеше. Сега тя също щеше да загуби главата си.

— Ти, момиче — нареди господарят Сайки, — стани!

Кими изпълни заповедта. Цялото ѝ тяло трепереше. Надяваше се, че няма да уринира от страх. Едно беше да умреш, а съвсем друго да

ти се смеят, докато умираш. Горо, който се намираше до нея, също се изправи, тъй като винаги правеше, каквото прави и тя.

— Идиот — разгневи се още повече Сайки, — защо се изправяш? Не съм ти казал да ставаш!

— Господин господарю, той наистина е идиот и не разбира — обясни Кими.

Един от самураите се изсмя. Той успя да потуши смеха си, но не и преди господарят Сайки да го чуе.

— Хиде, ти ще останеш на служба в конюшната до второ нареждане.

— Да, господарю — подчини се Хиде, но вече хич не му беше забавно.

— Покажи ни пътя, момиче — заповяда Сайки.

— Да, господин господарю — Кими се поклони и подчини. Горо я последва развълнуван.

Ако самураите бяха дошли за стария Дзенген, Кими се надяваше, че те само ще го арестуват, а няма да го екзекутират. Арестът и мъченията не бяха толкова страшни за практикуващите дзен, както за другите хора, тъй като манастирите им и без това приличаха на затвори, или поне така бе чувала Кими. Там те биваха подлагани на глад, на бой, лишаваха се от сън и гледаха в продължение на дни в стената или в пода. Ако помръднеш само един мускул или издадяха звук, висшите монаси се нахвърляха върху тях и ги биеха с пръчки. Ако заспяха, отрязваха им клепачите. Ако не можеха да стоят в поза лотос, чупеха краката им на място. Следователно в затвора Дзенген щеше да се чувства като у дома си, нали? Кими се затича заедно с Горо към руините с надеждата всичко да свърши възможно най-добре.

Онова, което се случи, обаче надмина всички нейни очаквания.

Когато самураите пристигнаха, старият Дзенген събираше окосената от него трева. Той остави на земята инструмента, който държеше в ръка, и се поклони с ръце в положение гашо.

Отрядът спря и самураите слязоха от конете, включително и господарят Сайки, и всички коленичиха и се поклониха, опирайки главите си в земята.

— Господарю Нао — започна Сайки, — господарят Киори, господарят Шигеру и господарят Генджи ви изпращат най-сърдечни

поздрави. Помолиха да ги уведомят, когато сте готов да приемате гости, и те веднага ще дойдат.

— Благодаря ви, господарю Сайки — рече старият Дзенген, — но аз вече не съм господар и не съм Нао. Аз съм Дзенген, последовател на пътя на Буда, нищо повече.

Господарят Сайки вдигна поглед и се усмихна.

— Е, може би малко повече от това. — Той махна с ръка и Таро излезе напред с копринено сандъче в ръце, което сложи в ръцете на Дзенген с дълбок поклон. — По заповед на главния абат на сектата Мушиндо вие отново сте назначен за абат на този манастир.

— О — усмихна се Дзенген.

— Ние ще останем тук и ще ви помагаме да възстановите манастира, преподобни абате. Владетелят Хиромицу даде разрешение да вземем от селото толкова работници, колкото ще са ни нужни.

— Ако селяните не са на полето по време на сеитбата, реколтата ще бъде малка и те ще страдат. Не ми е нужна тяхната помощ, нито вашата, господарю Сайки. Аз ще възстановя Мушиндо сам.

— Поне ни позволете да ви донесем необходимите материали.

— Това също не е необходимо. Ще използвам само това, което намеря. Ако не мога нещо да намеря, ще се оправя без него.

— Сам и без материали. Това ще е непосилна задача. Мушиндо е в развалини от един век или от повече.

— Аз няма да съм сам — каза старият абат Дзенген. — Кими, ще ми помогнеш, нали?

— Ще ви помогна — съгласи се с готовност Кими. — Горо също ще помага.

— Едно малко момиче, един идиот и много развалини. Избрали сте труден път, преподобни абате.

— Съвсем не, господарю Сайки. Пътят е избрал мен.

Кими и другите деца често идваха да посещават Дзенген след това. Оказа се, че е обиколил много повече места, отколкото твърдеше първоначално. Много по-точно би било да се каже, че е бил почти навсякъде, отколкото почти никъде. Бе посетил всички осемдесет и осем храма на Шикоку, където религията бе донесена от светия Кобо Дайши преди повече от хиляда години. Твърдеше се, че онези, които са

изминали този път с истинска вяра, ще постигнат освобождение от осемдесет и осем заблуди на сетивата.

— Постигнахте ли го? — попита Кими.

— Постигнах изтощени мускули, раздрани крака и слънчеви изгаряния — отговори Дзенген.

След това бе прекосил Вътрешно море до Хоншу и бе пътувал до светата планина Хией. Там бе слушал проповедите на най-прочутите будисти и бе практикувал ритуалите на най-тайнствени и магьоснически секти в търсене на освобождение от болката и страданието на живота.

— Постигнахте ли го? — пак попита Кими.

— Само глупаците вярват в магията — отвърна Дзенген — и само най-големият глупак се стреми да живее, без да страда. Когато се намиращ в центъра на пожара, как можеш да се спасиш от пламъците? Когато си на ледник, как можеш да се спасиш от сковаващия студ?

Манастирът, който старият абат Дзенген построи, не приличаше много на останалите храмове, а повече на онези, които бе строил в провинция Широиши, докато бе един от двеста и шейсетте велики владетели в страната. Наподобяваше повече на малка крепост, отколкото на храм за религиозно уединение. Съжеляваше, че умее да строи единствено като самурай, какъвто е бил в продължение на дълги години, макар че вече отдавна не мислеше за военни дела.

Демоничните призрачни звуци, за които децата му разказаха, не бяха измислица. Те наистина бяха зловещи и притесняващи, но за него, който бе загубил всичко и се бе отказал от света, те само му напомняха за неизбежността на смъртта и скръбта.

С течение на времето Дзенген се изпълни със спокойствие. Един ден той установи, че вече се намира в покой. Не че скръбта си беше отишла или беше намаляла, съвсем не. Но по някакъв начин той бе приел нещата и всичко се бе променило.

Значението на отговорите беше надценявано. После бе мислил, че въпросите са тези, които са по-ценни. Сега знаеше, че те са също толкова безполезни.

Един ден пристигна група чужденци. Бяха дошли по покана на великия владетел на Акаока, за да построят храм според тяхната религия в почит към подобно на Буда същество, което те наричаха Исус Христос. Дзенген им предложи за целта да използват Мушиндо. Техният свещен ден беше неделя. За Дзенген всеки ден беше същият като следващия. Християните — те се наричаха по този начин — отказаха предложението на будисткия монах, заявявайки, че ще построят техен собствен храм. Преди да започнат, ги покоси епидемия от холера и всички умряха, с изключение на един. Никой не можеше да произнесе името му, което звучеше нещо като Джимбо. По някакъв начин, докато беше болен, той научи японски език. Това не беше прецедент. Дзенген знаеше за един корабкрушенец, който почти се бил удавил. Бил е спасен от руски моряци и един месец прекарал в треска. Когато дошъл в съзнание, заговорил свободно на руски. Понякога близостта на смъртта води до неочаквани промени.

— Искам да стана ваш ученик — каза Джимбо.

— Не можеш — възрази Дзенген. — Аз не съм светец, а само един обикновен човек, който е облечен в роба на светец. Какво би научил от една поставка за дрехи?

Очите на Джимбо проблеснаха, внезапно изпълнени със сълзи. Той се поклонил и каза:

— Благодаря, преподобни абате. Ще размисля дълбоко върху вашите думи.

По този начин неволно Дзенген се превърна в учител по Пътя на Буда.

Старецът седеше в поза дзен за медитация в колибата в планините на два дни път от манастира Мушиндо, където два пъти беше абат. През процепите на покрива, направен от безразборно нахвърляни клони, блещукаха звездите в зимното небе. Към долината се спускаше мъгла. Той се намираше в поза за медитация, но всъщност

не медитираше. Той умираше и умирайки, бе излязъл от медитация и сега размишляваше колко бързо бе преминал животът му. Не съжеляваше за нищо, беше само леко изненадан.

Вчера беше велик владетел, начело на жестоки самураи, заобиколен от вярна съпруга, двама силни синове, красива дъщеря и смеещи се внуци. Предния ден бе изплашен младеж с първия си набор истински мечове, потящ се от страх под бойното си снаряжение, докато неговият полк атакува отчаяна тълпа от гладуващи селяни. По-предния ден бе десетгодишно момче, коленичило до смъртния одър на баща си, кълнящо се през сълзи, че ще изпълни древната мисия на техния род — свалянето и унищожението на шогуната Токугава.

А сега умираше.

Кой знае? Може би вече беше мъртъв, може би вече беше само дух, виещ се над тялото като дим в неподвижния въздух, където нищо не помръдва. При първия по-силен вятър духът му сигурно ще се разпръсне.

Дишането му, ако въобще все още дишаше, беше толкова слабо, че почти не се забелязваше.

Видя ръцете си.

Те бяха държали мечове, галили жени, утешавали деца.

Те бяха убивали, прощавали, обичали.

Сега бяха съвсем спокойни. Ако пожелаеше, можеше ли да ги помръдне?

Той обаче не желаше, така че никога нямаше да разбере...

1895 година, владението на Генджи на река Тама извън Токио

Генджи бе приготвил речта, която трябваше да произнесе пред японската Диета^[1], макар да знаеше, че щеше да умре, преди да я произнесе. Днес бе денят, който той отдавна бе пророкувал, че ще настъпи, денят на неговото убийство. През по-голяма част от живота си бе знаел времето, мястото и начина, по който щеше да умре. Дали това знание означаваше благословия или проклятие? Може би по малко и от двете. Понякога то го бе правило самодоволен, когато би трябвало да е предпазлив, а понякога му бе вдъхвало кураж, когато иначе би бил парализиран от страх.

Сега животът му вече бе към своя край. Почти всички съмнения се бяха разсеяли и бяха отстъпили място пред сигурността, с изключение на едно. Дядо му, чиито предсказания досега винаги са се сбъдвали, му бе казал, че той ще има три видения през живота си и те ще бъдат достатъчни, за да го направляват от началото до края. Къде беше третото видение? Владетелят Киори бе хитър самурай от старата школа. Може би бе излъгал за третото, за да държи Генджи нащрек. Не оставаше никакво време за трето видение. Дори и да дойдеше, с какво можеше да му помогне?

Генджи хвърли поглед в огледалото. Изглеждаше смешно. С мустаци и брада като френски генерал, със сутрешното сако на британски политик и с лице на японски владетел, приближаващ най-непривлекателните години на средната възраст. Припомни си как изглеждаше в деня, когато за първи път бе срещнал Емили Гибсън. Косата му бе подредена в сложната официална прическа на самураите, каквито днес вече не съществуваха. Лицето му бе младо и голобrado, лице, което очевидно принадлежеше на човек, изпитващ огромно задоволство от самия себе си единствено поради факта, че бе имал късмета да се роди благородник.

Наистина ли е бил толкова арогантен?

Генджи се изсмя.

Да, наистина е бил такъв.

Той обърна гръб на огледалото и...

Генджи е тригодишно момче. Върви по брега на езерото Белите камъни близо до замъка „Белите камъни“, крепостта на дядо му по майчина линия, владетеля Нао. В ръце държи малко хартиено хвърчило с увита около пръчка връв. От долната страна на хвърчилото е изобразено ято врабчета в най-невероятни ярки цветове вместо в характерния за тях сивкав цвят.

От едната му страна върви мъж, а от другата жена. Генджи казва:

— Езеро Белите камъни. Провинция Белите камъни. Защо тук всичко се нарича бели камъни, а всъщност няма нито един?

Майка му отговаря:

— Защото белите камъни първоначално са били съкровището в провинцията на баща ми. Това езеро е било известно с белите камъни,

използвани в играта „го“. Познавачите са ги предпочитали пред най-добрия седеф. Говори се, че великият герой Йошицуне е ценял своите камъни от Широиши повече от всичко друго, с изключение на честта, триумфа в битката и своята любима.

— А къде са камъните?

— Един ден са свършили.

— Тогава ли дядо Нао е посадил своите ябълкови дървета?

— Не, посадили са ги неговите предшественици преди много поколения. Провинцията, езерото и замъка са били наречени „Белите камъни“ далеч след като камъните са свършили.

— Това е объркващо — отбелязва малкият Генджи, отпускаяки връвта на хвърчилото и приготвяйки се да тича. — Имената трябва да бъдат сменени.

Баща му възразява:

— Едно име е нещо повече от обикновено описание. То е знак за постоянство, независимо колко много се променят нещата. Точно като твоето име, Генджи.

Генджи вижда как родителите му си разменят поглед. И двамата се усмихват.

Изпадналият в транс Генджи помни този поглед. Той го кара да се чувства неудобно, сякаш е изолиран от своите родители. Сега разбира, че тази изолация не е била умишлена, а само последица от всепоглъщащото общуване на двама души.

— Аз не харесвам и името си — отбелязва Генджи и се спуска по брега, за да издигне хвърчилото си във въздуха.

Името Генджи е било име на известен принц в древен роман на госпожа Мурасаки. То е било също така наследствено име на рода Минамото, от който произлиза най-великият герой, живял някога в Япония, Йошицуне. Йошицуне е удържал блестящи победи в многобройни битки преди седемстотин години. Само един Минамото би могъл да бъде шогун. Сегашният шогун Токугава се бе обявил за наследник на Минамото. Генджи бе чувал хората да шептят какво смешно и претенциозно име носи синът на един от незначителните владетели. „Какво си мислят родителите му?“, питаха се хората. Че тяхното момче някой ден ще стане също толкова красив мъж като легендарния Блестящ принц? Че той, издънката на рода Окумичи, някой ден може да стане шогун?

Сега, докато тригодишният Генджи тича надолу по брега с безпомощно подскачащото зад него хвърчило, петдесет и осем годишният Генджи разбра защо носи това име. Майка му се беше омъжила прекалено млада. Тя по-добре бе познавала приказките, отколкото реалния живот, а любимата ѝ приказка е била тази на госпожа Мурасаки. Искала е да има свой Генджи, дори той да е неин син, а не неин любовник. Тъй като баща му силно е обичал майка му, той се е съгласил с името, независимо от опасността да си навлече още по-голям присмех, след като вече бе станал зет на владетеля на ябълките. Сигурно е трябвало да се изправи пред силната съпротива на владетеля Киори и владетеля Нао. И всичко това само заради неговото име, заради погледите, които родителите му си бяха разменили, заради усмивката, която принадлежеше само на тях двамата.

Хвърчилото няма да полети. Генджи изпитва нарастващо разочарование. Вече мисли да разкъса хвърчилото и да го хвърли в езерото, когато чува гласа на баща си:

— Тичай към нас, Генджи, срещу вятъра!

Когато се залавя да изпълни съвета на баща си, момчето Генджи поглежда назад към хвърчилото и вижда как то започва да се издига във вятъра. Генджи, който обитава своето предишно аз, иска да погледне към майка си. Щом той е на три години, тя трябва да е бременна със сестра му, чието раждане щеше да убие и двете. Това са последните щастливи дни заедно с неговата майка, неговия баща и малкия Генджи. Той иска да погледне майка си. Помни я като много красива. Но нали всички малки момчета мислят, че майките им са красиви. Той е на три години и същевременно на петдесет и осем, а майка му е на двайсет и никога няма да стане на двайсет и една. Хвърчилото се носи високо в небето над бреговете на езерото Белите камъни.

Момчето поглежда нагоре. Хвърчилото му с ярко оцветени врабчета стои на фона на небето като украсена със скъпоценни камъни част от дъга. Той се смее и чува как смехът на майка му и баща му звучи все по-близо, докато той тича към тях, а хвърчилото се издига все по-високо и по-високо.

Мъжът иска да види майка си, а не хвърчилото и мъжът се опитва да насочи главата на момчето към нея и...

— Господарю Генджи!

Нечий разтревожен, отдалечен и едва доловим глас достигна до него.

Когато отвори очи, видя Хиде, своя най-предан подчинен. Но къде бяха самурайската му опашка на косата, кимоното, мечовете? Генджи идваше на себе си. Той си спомни, че Хиде беше мъртъв, беше умрял, за да спаси неговия живот при един от многобройните неуспешни опити за убийство, организирани от враговете на Генджи през изминалите години. Опашката, кимоното и мечът бяха поели по същия път, както и шогунът, и великите владетели, и самураите. Бяха си отишли завинаги. Младежът, който толкова много приличаше на Хиде, беше синът му Ивао.

Ивао се обърна към телохранителя зад себе си и нареди:

— Уведоми председателя, че владетелят Генджи не се чувства добре и днес няма да говори пред Диетата.

— Чакай — Генджи седна изправен. — След малко ще бъда готов. — Знаеше, че това забавяне, предизвикано от третото и последно видение, щеше да даде на неговия убиец необходимото време, за да стигне на нужното място. Генджи не можеше да не изпитва задоволство от иронията на съдбата, въпреки че щеше да плати с живота си. Самата поява на третото видение ще позволи да се сбъдне първото. — Помогни ми да отида до файтона.

Генджи съжаляваше, че не бе използвал пълноценно видението и не бе видял майка си достатъчно отблизо. Наистина ли е била толкова красива, както я помнеше? Щеше да умре, без да знае отговора.

Все пак бе научил нещо много важно. Видението му от миналото нямаше да направлява неговото бъдеще, тъй като то се измерваше с няколкостотин удара на сърцето. Но той бе видял щастливото си детство. Генджи вечно го помнеше като изпълнено със срам и тъга. Бе забравил онези щастливи дни, когато те тримата бяха може би най-щастливото малко семейство на японските острови.

— Господарю?

Генджи слезе от файтона.

— Сигурен ли сте, че се чувствате достатъчно добре, за да говорите днес пред Диетата, господарю мой?

— Достатъчно съм добре.

Времето, в което настъпи третото видение, улесняваше убиеца и по още един начин. Телохранителите на Генджи, притеснени от припадъка и последвалата нестабилност на краката му, отделяха на самия Генджи повече внимание от необходимото и по-малко внимание на потенциалните опасности, които дебнеха сред хората около него.

Предсказанието и резултатът вървяха ръка за ръка. Докато бе дете, не разбираше тази взаимносвързаност. Беше се чудил как така госпожа Шидзука е знаела толкова много за бъдещето и въпреки всичко да не бе могла да предотврати известните ѝ предателства, преди още те да бъдат замислени. Сега, в края на своя живот, той проумя отговора.

Да знаеш бъдещето бе все едно да знаеш миналото. Събитията не можеха да се контролират или предотвратят, променяше се само отношението на човека към тях. Сърцето, както и земята, имат свои посоки. Горчивината, мъката, страхът и омразата представляват едната посока, хладнокръвието, благодарността, добрината и любовта представляват другата.

Истинската сила на пророка, както и на всяко друго човешко същество, бе да избере вярната посока на сърцето.

Колко щастлив бе той, че е обичал и че е бил обичан.

От залата на Диетата се дочуха силните гласове на спорещите страни. Ивао отстъпи настрани и отвори вратата пред Генджи.

Окумичи Генджи, министър без портфейл в правителството на негово императорско величество император Муцухито, бивш велик владетел на провинция Акаока, любовник на гейша и на мисионерка и неволен убиец и на двете, се усмихна с онази самоиронична усмивка, която толкова често бе оставала неразбрана за околните, и спокойно пристъпи към осъществяването на своето видение.

1867 година, замъкът „Облак вrabчета“

Емили изпитваше към Генджи всеотдайна и непоклатима любов. Всяка частица от тялото, чувствата, живота, цялото си земно щастие безрезервно би пожертвала заради него. Само и само за да спаси душата му, тя би слязла в най-дълбокото кътче на ада, с радост би горяла в пламъците, можеше ли да съществува по-голямо щастие от това да спаси своя любим? С характерната за младостта наивност тя бе

вярвала, че щом веднъж изпита подобна любов, това чувство ще направлява всяка нейна стъпка. Колко наивна е била.

Емили откри, че любовта не беше само душевно състояние.

Постепенно започна да усеща някои притеснителни физически симптоми в присъствието на Генджи, особено когато двамата останеха насаме. Положението ставаше още по-лошо, тъй като тези усещания не й бяха неприятни. Възпитанието и вярата й не й позволяваха да им отделя прекалено голямо внимание. Тя обаче не можеше да не забележи тяхната сила и дълбочина. Реална опасност не съществуваше, тъй като Генджи я намираще за отблъскваща. Липсата на чувства у Генджи спрямо нея й осигуряваше най-добрата защита срещу него.

Впоследствие й се стори, че той понякога я гледа по онзи особен начин, характерен за мъжете, когато животинската им природа надделява над наложените от морала и цивилизацията ограничения. Емили не се разтревожи или ужаси от този поглед, както би направила по-рано. Вместо това усети как се изчервява и кожата й настръхва под дрехите. Ако той не успееше да се овладее, дали тя щеше да му устои? Не смяташе, че разполага с нужната за това воля. Проблемът лесно можеше да се реши с нейното заминаване, в случай че основната й грижа бе да запази своята непорочност. Но не това я тревожеше. На карта беше поставена безсмъртната душа на Генджи.

Със заминаването си Емили щеше да се предпази от неволно плътско прегрешение. Но като разсъждаваше по този начин, дали тя не поставяше себе си пред него, обвивайки с невинност загрижеността за самата себе си? Генджи разполагаше с многобройни възможности за прегрешения освен Емили. В страната имаше много гейши, а отскоро в дома му като наложници живееха две злощастни млади жени, които бяха попаднали в най-неморално робство. За десет години Емили смяташе, че бе постигнала значителен напредък и го бе отказала от греховните обичаи на неговите деди. Пристигането на двете гейши обаче показа, че задачата й оставаше опасно недовършена.

Далеч по-опасно от плътските изкушения бе богохулното религиозно раздвоение на Генджи. Той твърдеше, че приема божествената воля и всемогъществото на Отца, изпитваше благодарност към саможертвата и възкресението на Сина, намираще утешение във всеопрощаващата прегръдка на Светия дух, но не

вярваше, че Буда и боговете на неговите деди са само плод на въображението. Освен това продължаваше да практикува религиозните ритуали на умопобърканите проповедници от култа дзен. Твърдеше, че това въобще не са ритуали, но как по друг начин можеха да се нарекат?

Това е само освобождение от всичко, обичаше да се оправдава Генджи.

А не представляваше ли всъщност пълната противоположност на спасението, което ни даваха думите и милостта на нашия Спасител?

Генджи страдеше от типичния за неговите сънародници недостатък: способността да приемат множество противоречиви религиозни вярвания. Той не виждаше проблем да бъде едновременно будист, шинтоист и християнин. Вярваше в силата на свободната воля и в същото време в предназначението. Можеше с еднакво одобрение да приема Свящото слово и небитието.

Сред всичките му отклонения от правия път най-опасното със сигурност бе убеждението му, че техният род бе дарен с пророческа сила. Според Генджи притежавали са я починалият му дядо, владетелят Киори, както и чичо му, отцеубиецът Шигеру. Той вече не твърдеше, че също я притежава, тъй като знаеше, че така наранява най-дълбоките убеждения на Емили. Премълчаването на еретичните възгледи обаче не водеше до божествено опрощение. Мълчанието само задълбочаваше греха.

Заминаването ѝ със сигурност щеше да сложи край на пътя на Генджи към християнството. Само ако останеше и продължеше упорито и деликатно да го наставлява, имаше някаква надежда Генджи да завърши религиозния преход и да осигури спасение за душата си.

Тази възможност отново я връщаше към физическата опасност от по-нататъшното съжителство.

Всичките ѝ разсъждения се оказваха затворени в този логически кръг.

Дилемата на Емили се усложняваше от съществуването на свитъците „Есенен мост“. Те съдържаха предсказания, които очевидно са се сбъднали. И още нещо, което всяваше дори по-голям страх у нея. Разказвачът даваше ясно да се разбере, че свитъците са адресирани специално и лично за Емили.

Госпожа Шидзука, авторката на свитъците, бе умряла повече от петстотин години преди Емили да се роди.

Не съществуваше обаче друго обяснение за написаното в „Есенен мост“. Без помощта на Ханакото Емили срещаше затруднения с езика. Дали ако погледне през очите на един истински вярващ и прочетеше думите не с предубеждението за демони и духове, а в светлината на искрената християнска вяра, нямаше да прозре истината?

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да опита.

Тя взе последния свитък, дванайсетия, за да погледне отново последните изречения. Молеше се да ги интерпретира правилно. Пое дълбоко въздух и отвори свитъка.

Върху хартията бяха останали само бледи, нечетливи бележки като тънки струйки дим, виещи се над угасващ огън. Пред очите на Емили тези последни остатъци от написаното от госпожа Шидзука напълно изчезнаха.

Тя отиде до монголския сандък и прегледа другите единайсет свитъка. Всички бяха бели като пергамент, върху който никога нищо не е писано.

Емили се облегна върху ствола на ябълковото дърво. Бе извървяла разстоянието от замъка до долината. За последен път бе вървяла толкова дълго като момиче, когато завинаги напусна фермата на родителите си. Тогава в небето зад нея се бяха извили пламъци — символ на огненото пречистване, с което майка ѝ искаше да заличи тежките престъпления. Сега пламъците горяха вътре в нея, невидими, но не по-малко овъгляващи.

Оттук нататък трябваше да разчита само на спомените си за „Есенен мост“. Можеше ли да се довери на паметта си?

„Владетелят Нарихира сънуваше, че пристигането на «Американска прелест» ще ознаменува окончателния триумф на нашия род. Той беше прав. Но по негово време твоята Америка не съществуваше, така че той неправилно тълкуваше съня си. Ти не беше само име на едно цвете, което да осъществи надеждите му.“

Емили беше толкова шокирана от този откъс, че се бе опитвала да го заличи от паметта си. Сега отчаяно се стремеше да го възстанови, но въобще не беше сигурна в неговата точност. От израза „твоята Америка“ я побиваха тръпки. Но изречението „Ти не беше само име на

едно цвете, което да осъществи надеждите му“ предизвикваше същински ужас. Можеше ли „ти“ да се отнася за някой друг освен за Емили?

„Раждането на дъщеря ти ще му изясни всичко, но не и на теб. Няма да живееш дълго след раждането. Дъщеря ти ще слуша за тебе от баща си. Тъй като тя ще те познава, нека аз ти разкажа за нея, за да я познаваш и ти. Ще носи моето име. Ще настояваш за това с последния си дъх. За което ти благодаря.“

Дали наистина бе прочела това, което си мислеше? Предсказание за свързането ѝ с Генджи и предсказание за смъртта ѝ веднага след раждането на детето ѝ?

Невъзможно. Никой не можеше да предсказва бъдещето, освен Исус Христос и пророците от Стария завет. Щом се твърдеше, че свитъците също съдържат предсказания, следователно те бяха богохулство, лъжа, творение на дявола. За да докаже тяхната лъжовност, Емили трябваше да приеме предложението на Чарлс Смит за женитба. Той щеше да пристигне след седмица. След една седмица Емили щеше да докаже, че всичко това е лъжа. Но как подобно опровержение би помогнало на Генджи? Женитбата ѝ с Чарлс Смит нямаше да разколебае вярата на Генджи в собствената му пророческа дарба. Това представляваше най-голямата опасност за неговата безсмъртна душа.

Твърдението на Генджи, че вярва в Исус Христос като свой господар и спасител, не съответстваше на убеждението му, че самият той бе пророк. Противоречието между праведността и богохулството завинаги щеше да го отдалечи от благословията и прошката на Христос и щеше да го лиши от Възкресението. Емили смяташе, че можеше да понесе раздялата с Генджи през този живот, но не би издържала да бъде разделена от него завинаги. Може би и в този случай подбудите ѝ съвсем не бяха благочестиви.

Видя конник да прекосява хълма над долината. Това беше Генджи. Докато той яздеше към нея, тя си припомни онзи ден преди няколко години, когато той лежеше в снега, а кръвта му изтичаше. Емили го бе държала в ръцете си и бе се заклела пред Бог, че няма да се поколебае да пожертва себе си, за да го спаси. За миг миналото оживя пред очите ѝ. Споменът ѝ помогна да вземе твърдо решение.

— Надявам се, че не те безпокоя — рече Генджи.

— Не — отвърна Емили.

— Ако искаш, ще те оставя насаме. Днес е подходящ ден човек да остане сам.

— Радвам се, че дойдохте при мен. Тъкмо аз се готвех да дойда при вас.

— Нима? — Генджи слезе от коня и застана до нея. — Поради някаква конкретна причина или само защото ти липсвах?

Емили почувства как се изчервява, но не позволи притеснението ѝ да я отклони от нейната цел.

— Исках да поговоря с вас за свитъците, които четях — започна Емили и продължи, преди да е загубила смелост. — Те не са от летописа „Облак врабчета“.

— Така ли?

— Те са, или поне така пише в тях, писанието на госпожа Шидзука „Есенен мост“.

— О — отбеляза кратко Генджи и я зачака да продължи.

Емили се слиса от мекотата на неговата реакция.

— Не изглеждате изненадан, нито любопитен.

— Не съм нито едно от двете — отвърна Генджи. — Ханako ми разказа веднага щом го разбра.

Емили се вгледа с недоверие в него.

— Ханako ми беше приятелка. Тя ми обеща да не казва на никого.

— Ти ѝ беше приятелка, но аз ѝ бях господар. Нямах начин тя да е предана към мен и да пази такава тайна. В замяна...

Генджи спря на средата на изречението и се протегна бързо, за да подкрепи Емили, която допря ръка до лицето и залитна. Тя се подпря на дървото и се отблъсна от Генджи.

— Не, благодаря, в състояние съм да стоя на краката си сама.

— Сигурна ли си?

— Нямам избор. Изглежда, че никога не съм имала. Дори когато съм си мислила, че другите са на моя страна, съм грешала.

— Ханako не те е предала — опита се да я успокои Генджи. — Как може въобще да си го помислиш? В абатството Мушиндо тя пожертва живота си за теб.

— Така е — каза Емили през сълзи. — Но ми обеща, че ще запази тайната ми, а не го направи.

— Тя не мислеше, че това е твоя тайна, която може да пази — обясни Генджи. — Но понеже ти вярваше в това, Ханako ме накара да се закълна, че няма да се намесвам или да говоря с теб, докато ти първа не заговориш. Спазих думата си.

— Чиста случайност е, че сте я спазили. Няма как да сте били сигурен, че аз ще заговоря първа. Ако не го бях направила, в крайна сметка щяхте да ме попитате. Обещанието, което сте дали на Ханako, е било безсмислено, както и обещанието, което тя ми даде.

— Не, Емили, грешиш. Знаех, че някой ден ще ми кажеш.

— О, да не би да сте имали видение как ви казвам за „Есенен мост“. — Само болката, която почувства, я накара да използва тази дума с подигравателен тон.

— Не — призна Генджи. Той посрещна предизвикателството в погледа и гласа ѝ с невъзмутимо спокойствие. — Видението беше за друго.

Генджи отново се чувства като чужденец в собственото си тяло. Забързано крачи по коридора. Мъжът, който е той в момента, е неспокоен. Генджи разбира по бързината на крачките. Намира се в замъка и върви към своите покои. От дъното на коридора чува плача на новородено бебе да долита от стаята, към която се е насочил. Прислугата пада на колене и се покланя по пътя му.

Когато влиза в стаята, вижда бебето в ръцете на една прислужница.

— Господарю Генджи — казва тя и му подава да види детето. Но той хвърля само един бегъл поглед. Вниманието му е насочено към някой друг, към човека, който се намира в съседната стая. Преди да влезе там, от стаята излиза доктор Одзава и затваря вратата зад себе си.

— Как е тя? — гласът на Генджи е изпълнен с тревога.

Доктор Одзава отговаря:

— Раждането беше трудно.

— Вън от опасност ли е?

Докторът се покланя и казва:

— Съжалявам, господарю.

Генджи се свлича на колене. Усеща скръбта с цялото си тяло.

— Вие станяхте баща, господарю Генджи — продължава докторът и слага бебето в отпуснатите му ръце. Генджи се опитва да погледне в лицето на детето с надеждата да намери някаква прилика с майката. Но другият Генджи, в чието тяло се намира в момента, не поглежда бебето. Цялото му внимание е съсредоточено върху малко украшение на шията на детето.

Това е малък сребърен медальон с гравирани върху него кръст, върху който има стилизирано цвете.

— Същият медальон, който носиш ти — уточни Генджи.

— Това нищо не доказва — отбеляза Емили. — Дори и да сте видели това, което мислите, че сте видели, това не доказва нищо. — Разкритието на Генджи я потресе, но тя не биваше да го показва. В противен случай би признала, че допуска възможността той наистина да има видения. — Обикновено в сънищата се появяват най-невероятни халюцинации. Всичко е било сън. Видели сте моя медальон. Ханакo ви е разказала за пророчествата на госпожа Шидзука. Вашето спящо съзнание ги е събрало. Нищо повече.

— Този сън, както ти го нарече, сънувах преди шест години в градината с рози в замъка. Не по-малко от теб ми се иска това да не е вярно.

Емили се обърна. Посегна към шията си и откопча сребърната верижка. След което се обърна към Генджи, взе ръцете му в нейните и сложи верижката и медальона с цветето в дланта му. Това беше най-ценната ѝ вещ. Мислеше, че никога няма да се раздели с нея до смъртта си. Но това се оказа поредната напразна надежда.

— Ето, ваш е. Можете да го дадете на съпругата си, на любовницата си или на някоя наложница, която първа ви роди дете, а тя ще го даде на детето. Сънят ви ще се сбъдне и ще докаже, че не е било никакво видение.

Генджи се вгледа в медальона и поклати глава.

— Дядо ми казваше, че е безполезно да се опитваме да избегнем сбъдването на виденията, че те все по някакъв начин ще се сбъднат и че опитите да ги предотвратим може да доведат до по-опасни последици. Все пак аз се опитах да го направя. Опитах се да се отделя от теб, доколкото е възможно. Полагах усилия да прекарвам времето си

с гейши против волята си. Доведох наложници в дома си. Самият аз насърчавах общуването ти с Чарлс Смит и Робърт Фарингтън. Ако се роди дете от гейша или наложница, може би ще се убедя, че онова, което съм видял, не е било пророчество, а сън, както ти казваш. Ако ти се омъжиш за Смит или Фарингтън и се върнеш в Америка, също ще повярвам в думите ти.

Генджи взе ръката на Емили и сложи в нея медальона.

— Женитбата е най-добрата ни надежда, Емили. Ако не сме заедно, видението няма как да се сбъдне. Ще бъде абсолютно невъзможно.

Когато той опита да изтегли ръката си, Емили я задържа. Тя продължително се вгледа с безизразен поглед в лицето му. После на лицето ѝ бавно засия усмивка и тя отново се разплака. Плачеше мълчаливо, усмихвайки се, без да сваля очи от лицето на Генджи.

— Какво има?

— От много отдавна те обичам — тя спря, пое дълбоко дъх и продължи, — до този момент не знаех, че и ти ме обичаш.

— Ако по някакъв начин съм създал у теб подобно впечатление, съжалявам — излъга Генджи. Християните смятаха лъжата за грях. Те погрешно вярваха, че истината винаги е най-доброто нещо. — Това не е вярно. Съжалявам.

— В продължение на шест години ти беше умел лъжец, но сега виждам през теб.

Той се изсмя, за да прикрие истината.

— Как съм пропуснал това? — опита да се пошегува Генджи.

— Ти вярваш в твоите видения и във виденията на твоите предци от шест столетия насам. Вярваш, че всеки опит да се предотвратят е обречен и ще доведе до още по-големи нещастия. Въпреки това искаш да ме отпратиш с надеждата да не позволиш едно от тях да се сбъдне.

— Само защото не съм достатъчно добър християнин, какъвто искаш да бъда, това не означава, че съм лишен от всякакви християнски добродетели. Аз съм ти приятел. Не искам да те виждам как страдаш. Също така не искам да те виждам как умираш, преди да ти е дошло времето.

— Лъжец — усмихна се Емили.

Начинът, по който произнесе думата, му напомни как Хейко я бе произнесла последния път, когато се бяха видели. Но Хейко тогава не

се усмихна.

— Ти рискуваш живота си, бъдещето на рода си, а може би и самото съществуване на твоя наследник. Защо? За да ме защитиш.

Емили пусна ръката му, която бе държала здраво през цялото време.

— Тревожиш се повече за мен, отколкото за себе си — продължи тя. — Не беше ли това твоето определение за любов?

Генджи погледна към ръката си. Емили бе оставила медальона там.

Ако искаше тя да си тръгне, трябваше само да го задържи и да отрече думите ѝ. Тогава тя ще замине. Ще се омъжи за Смит или Фарингтън, или някой друг американец и ще остави Япония и Генджи зад гърба си. Не защото смяташе, че той не я обича, а защото тя никога не би му се наложила, дори и с цел да го спаси. Според принципите на нейната вяра, колкото и да бяха изопачени те от идеите ѝ за романтична любов, свободната воля играеше основна роля.

Свободната воля.

Генджи не знаеше какво точно означаваха тези думи. В неговия свят те нямаха смисъл. Волята се възприемаше като средството за надлежно осъществяване на съдбата. Свободна? Никой не беше свободен. Това беше заблуда, подхранвана от демоните, и в нея вярваха само глупаците и побърканите.

Какъв беше самият той? Побъркан? Глупак? Демон? Може би всичко едновременно.

Генджи хвана медальона за верижката. Той ярко проблесна, както и във видението му. Пресегна се към Емили. Ръцете му леко докоснаха шията ѝ, когато той закопча верижката.

Свободна воля или съдба?

— Генджи — промълви Емили и бавно се отпусна в прегръдката му.

Емили почти не разполагаше с време да размишлява върху неочакваната развръзка. След като Генджи взе решение, той планира и организира всичко с бързината и прецизността на самурай генерал по време на военна кампания. За по-малко от три седмици параклисът, разположен на хълма над долината, същият, за който толкова дълго се

беше говорило, най-сетне бе завършен. Главният архитект Цуда — онзи същият, който откри свитъците „Есенен мост“ и ги прати на Емили — работеше, без да спи, като че ли животът му зависеше от навременното приключване на строителните работи. Прислужничките в замъка ушиха сватбената рокля по френска кройка, която беше толкова разточителна, че вероятно бе правена преди Френската революция. Десетки метри най-фина китайска коприна, ирландски лен и френска дантела бяха използвани за нея. Емили дочу една прислужничка да казва, че само цената на корсажа, изработен от сложна бродерия, почти се равняваше на годишния доход на някоя от малките провинции. Емили изпитваше силно притеснение от тази екстравагантност. Съмняваше се кралица Виктория да е била по-прекрасно облечена на своята сватба. Но тя не каза нищо на Генджи. Осъзнаваше, че той се стреми към подобна показност по съвсем конкретни причини. Владетел от един от най-древните родове в страната се омъжваше за чужденка, без име, без политически връзки и без богатство. Той се опитваше да потуши клеветническите мълви с щедра демонстрация на гордост. Може би от стратегическа гледна точка всичко това в крайна сметка приличаше на военна кампания.

Тя още не можеше да повярва. Емили Гибсън, фермерско момиче от долината на река Хъдсън, щеше да се омъжва за езически японски владетел.

Хиде стоеше на ръба на водата и гледаше как корабът хвърля котва в морето. Тази гледка го изпълваше с толкова омраза, че трябваше да мобилизира цялата си военна дисциплина, за да задържи дишането си спокойно и безшумно. Не беше ли максима на самурая, че мъжът, чието дишане може да се чуе от противника му, е победен? Нямахме да го направи, за да не дава лош пример.

— Преброих само четири оръдия — отбеляза Ивао. — Корабът на нашия владетел, параходът „Нос Мурото“, има дваайсет. Ние сме по-силни от американците. Той изпита огромно щастие, когато баща му го взе и го притисна в прегръдката си. Надяваше се на това, но не го поиска. Самураят никога не иска похвали, дори да е само на пет години.

— Не сме — разочарова го Хиде, — не още. Бойният кораб на нашия господар е направен от дърво. Другият е обкован с желязо. Изстрелите от всички двайсет оръдия на „Мурото“ ще отскочат от металните обшивки. А и погледни размера на тези четири оръдия, Ивао. Виждаш ли как са поставени на лафети? Могат да се въртят и да стрелят във всички посоки, независимо накъде върви корабът.

Ивао не искаше да слуша колко силни са чужденците. Той каза:

— „Хамптън Роудс“. Правилно ли прочетох името на кораба, татко?

— Да.

— Какво глупаво име. „Нос Мурото“ е къде по-хубаво.

Хиде се усмихна на сина си, за да не се разсмее силно.

— Ние не сме единствените с чувство за история. Хамптън Роудс е мястото, където облицовани с метал бойни кораби са се били за пръв път.

— Така ли? Кой е победил?

— Никой кораб не е могъл да порази другия. Не е имало победител.

Момчето бе изпълнено с ентузиазъм:

— Ако не можем да го потопим в битката, ще го превземем както е на котва. Погледни, татко. Войниците на палубата изобщо не внимават. Седят, разговарят и пушат лули. Мисля, че са пияни!

— И как би го направил?

Ивао се намръщи съсредоточено. После обясни:

— През нощта. Корабите се виждат дори на лунна светлина. Бих повел плувци от изток. Светлините на града от запад ще заслепяват войниците.

— Водата ще пречи на стрелбата ти — подсети го Хиде.

— Няма да имаме нужда от огнестрелни оръжия — поясни Ивао. — Къси мечове и ножове. Стрелбата само ще предупреди врага. Остриетата са тихи. Ще превземем „Хамптън Роудс“, докато по-голямата част от екипажа спи. Двайсет мъже могат да го свършат, ако са най-смелите двайсет.

— Извинете ме, господари. — Прислужница коленичи на пясъка зад тях. — Церемонията ще започне.

— Благодаря — отговори Хиде. Той остави Ивао и двамата последваха прислужницата до „Облак врабчета“.

— Радвам се, че госпожа Емили се омъжва — каза Ивао.

— О? — Хиде погледна сина си. — И защо?

— Вече няма да е самотна — отвърна момчето.

— Това не е сватбата, която си представях — отбеляза Чарлс Смит.

— Нито аз — съгласи се Робърт Фарингтън. Освен двамата американци сред гостите бяха всички местни господари и техните васали.

— Трябва да призная, че съм изненадан да те видя тук — рече Смит.

— „Хамптън Роудс“ не е на стража — отвърна Фарингтън, — а ние с капитана сме стари другари по оръжие. Не беше трудно да стигнем дотук.

— Мислех по-скоро за светските бариери, отколкото за географските.

— Не виждам причина да не присъствам на сватбата на жената, която уважавам толкова много — обясни Фарингтън, — дори да не одобрявам избора на жених.

Двамата мъже замълчаха. Никой не знаеше за какво мисли другият. Но и двамата можеха да се сетят.

Фарингтън направи гримаса и се опита да не мисли за това.

Усмивнатият Смит доста се наслаждаваше на сцените, които се разиграваха във въображението му.

Не всеки ден красива американска девственица се принасяше в жертва на олтара на бушидо.

Сватбената стая беше обзаведена и украсена толкова идеално в американски стил, че Емили си представяше как по-скоро е в Олбъни, вместо в Акаока. Най-набиващо се на очи, може би заради състоянието на ума ѝ, беше голямото легло с четири метални топки по краищата, с пищни завивки и възглавници и чаршафи от чисто бяла коприна.

Емили стоеше пред огледалото до гардероба. Виждаше, без гордост или фалшива скромност, че отражението в огледалото е на елегантност и красота. Ако гледаше непозната, щеше да е толкова

изумена от съвършенството на образа, че щеше да се наложи да си припомня как всичко е суета, че всяка работа на човека и самият човек бързо си отиват от този свят. Тъй като гледаше себе си, не ѝ беше необходимо да си напомня всичко това. Под очевидното спокойствие, изписано на лицето ѝ в огледалото, виждаше огромно смущение.

Самата церемония бе великолепа. Не можеше да се опише другояче. Там бяха и Чарлс, и Робърт, а това я изненада, държаха се много цивилизовано помежду си, което още повече я изненада. Поздравленията им изглеждаха доста искрени. Емоциите на Робърт бяха прикрити както винаги, докато Чарлс беше на ръба на екзалтацията, сякаш той самият бе младоженецът. Церемонията бе отслужена от холандски свещеник от калвинистката вяра. Той и неговите предшественици познаваха владетелите на Акаока от много поколения. Емили смяташе за ясен знак за желанието на Бог, че никой от семейството на Генджи не бе станал калвинист през цялото това време и че самият Генджи беше кръстен в „Правдивото слово“ седмица преди сватбата. Това нямаше никакво видимо въздействие върху отношенията му с равните нему. Всеки велик владетел на Западна Япония, който се бе противопоставил на шогуната Токугава, присъстваше, както и високопоставен пратеник на самия шогун, а всички се отнасяха с уважение към нея и бяха весели по време на празненството.

В интерес на истината тя помнеше само тези няколко подробности. Церемонията и празникът преминаха за нея като в мъгла. Тя се тревожеше главно за това, което ще последва.

А сега времето беше дошло. След минути — след няколко минути — Генджи щеше да дойде при нея с очакванията за послушното ѝ подчинение. Тя щеше да вярва в Бог, щеше да направи всичко, което зависи от нея, нямаше да допусне телесните ѝ мъки или емоционалният стрес да му откажат изпълнението на съпружеските права. Но тя се страхуваше. Все пак не можеше да откаже.

Какво щеше да поиска той?

Християните, дори лошите християни, разбираха, че бракът съществува за целите на създаването на потомство, а не като средство, разрешаващо сексуални отношения. Затова у тях имаше бариера на съзнанието, която служеше като защита срещу най-лошите животински наклонности. За Генджи такива бариери не съществуваха. Той беше

преди всичко японец, а хората от тази страна не признаваха нищо за забранено, тъй като се смяташе за желано и от двете страни. Всъщност, след като жената станеше интимен партньор на мъжа, се подразбираше, че е съгласна за всеки следващ акт, а тези актове бяха твърде многообразни и включваха действия, които можеха да бъдат тълкувани като перверзни, жестокости и престъпление, наказвано със смърт според законодателството и морала на западните държави.

Тя не бе търсила да разкрие тези ужасни истини. След като бе живяла в тази страна шест години, бе невъзможно да не ги открие. Първите признаци усети чрез думите, чути от дамите и прислужниците в домакинството. Техните коментари за връзките им предполагаха поведение, напълно лишено от нравственост. Това бе последвано от инцидент в библиотеката на замъка, където тя попадна на колекция от книги и свитъци, които преди бяха убегнали от вниманието ѝ. Първата, която отвори, съдържаеше множество илюстрации на интимно поведение с най-противен характер, влошен още повече от изобразяването на мъжки и женски гениталии в уголемен размер и цветни. Ужасена, тя затвори книгата почти в същия миг, в който я отвори. Този мимолетен поглед обаче със сигурност завинаги беляза паметта ѝ. Мина още около час, преди да събере кураж и да отвори следващата книга. Не го направи от похотливо любопитство, а в опит да започне да разбира по-добре хората, сред които живееше. Да познава слабостите им бе първата стъпка в намирането на средството.

Втората книга съдържаеше обикновени скици с мастило, не повече от рисунки, но това, което изобразяваха, бе още по-лошо. Бяха показани голи жени в гротескни, неприятни, непристойни пози. Японският на Емили съвсем не бе добър, но тя можеше да чете сносно и разбра, че това е книга с подробни указания за сексуално мъчение.

Остави книгите където си бяха и бързо отиде в кабинета си. Когато Ханako дойде да ѝ помогне, Емили се опита да обсъди въпроса. Но как бе възможно добродетелна жена да говори за подобни неща дори с най-доверената си приятелка? Няколко пъти Емили се опита, но езикът ѝ се връзваше и тя само се изчервяваше. Накрая не каза и дума по въпроса.

После Ханako си тръгна и Емили нямаше към кого да се обърне. Трябваше да разчита на себе си.

Щеше да се уповава на Бог да ѝ покаже пътя. Но докато стоеше пред огледалото, толкова ослепителна в сватбената си рокля, тя не виждаше изход, никакъв изход.

Започна да се съблича.

Най-лошото, пред което щеше да се изправи, не беше физическият акт, а изповедта. Тя мамеше, откакто бе пристигнала в Япония, като се показваше чиста и свята. Не беше това, за което се представяше.

Не беше девствена.

Въпреки че обстоятелствата по нейното оскверняване не бяха резултат от неин избор, тя не можеше да се оправдае, че бе скрила този факт от Генджи. Беше се случило, когато бе почти дете и бе брутално насилена. Но това не променяше факта, нито намаляваше срама. Трябваше да му каже преди брака. Тя искаше, възнамеряваше — но някак си никога не се появи подходящ случай. Сега трябваше да му каже, преди той сам да е разбрал.

Дали щеше да посрещне новината с леко разочарование или с гняв?

Беше виждала Генджи ядосан само веднъж. В този случай беше обезглавил човека, предизвикал неодобрението му.

Генджи влезе в сватбената стая, сърцето му бе изпълнено с лошо предчувствие. Вече не се тревожеше за видението, което пророкуваше гибелта на Емили при раждането на детето им. Бяха решили заедно да вървят напред. Щяха да живеят и умрат с последиците от своето решение. То не съдържаше далечен умисъл. Безпокойството му не беше причинено от събитие в далечното бъдеще, а от това, което щеше да се случи незабавно: консумацията на техния брак.

От първия му опит на дванайсет години партньорките му бяха почти изключително жени с богат опит в интимното изкуство. Когато бяха девственици, както двете наложници, които придоби напоследък, те бяха млади жени, добре обучени и подготвени да носят удоволствие и да изпитват удоволствие. Девствеността им бе изискване заради положението им в живота — потенциални майки на наследника на владетеля, — а не резултат на липса на желание, на невежество или отсъствие на възможност. Репутацията му на опитен любовник, макар

и може би не съвсем неоправдана, беше постигната чрез взаимни мними съблазнявания, преструвки, следващи модела на отдавнашната традиция на благородническите романтични връзки. Съвършенството на неговите прояви беше единствената цел на жените, с които той спеше. Ако не беше съвършен, тогава те щяха да бъдат виновни, тъй като спалнята беше полето на техните действия, а арсеналът им бяха интимните им умения. Разбира се, Генджи се отнасяше с нужното внимание. Беше научил много уроци от най-добрите специалистки в страната и ги бе научил добре. Въпреки че нямаше начин да бъде абсолютно сигурен в чувствата на жената, той бе основателно уверен, че не му липсват способности.

Едва когато напусна празненството, за да отиде при невестата си, притесненията му го връхлетяха с пълна сила.

Той нямаше и най-малка представа как да се държи с жена, която не знаеше нито как да води, нито как да го следва. За разлика от това, абсолютната и плашеща реалност, че тя е американка и е християнска мисионерка, напълно бледнееше.

Емили чу на вратата да се чука. Единственият, който чукаше, бе Генджи. Всеки друг следваше установения навик да съобщава за присъствието си гласно. Той чукаше, за да може тя да разбере кой е.

В приповдигнатото ѝ емоционално състояние осъзнаването на този факт предизвика сълзи в очите ѝ. В следващия момент тя успя да възвърне самоконтрола си и да каже:

— Влез.

Генджи видя, че Емили е вече в леглото, завивката бе дръпната до брадичката ѝ и затисната с нея. Надяваше се да не е гола. Чарлс Смит му бе казал, че жените от Запада предпочитали да правят любов напълно освободени от облеклото. Генджи, разбира се, не му повярва. Смит беше шегаджия по природа и често говореше неща, които шокираха слушателите му, вместо да ги информират. Единствената жена, която редовно беше гола, когато бе с него, бе Хейко. Подобно авантюристично незачитане на приличието бе част от чара ѝ. Другите жени традиционно се любеха, съблазнително разсъблечени и negliже. В това също имаше изкуство. В голотата нямаше никакво изкуство.

Или имаше? Не беше ли възможно това да е още един аспект от живота на чужденците, възприеман по съвсем различен начин? В японското изкуство нямаше голота, а дори в сексуалните изображения тя бе много малко, докато на Запад голотата изобилстваше в статуи и картини, които красяха дори официални сгради в столиците. Или той объркваше древния Запад със съвременния, гърците и римляните с британците и американците?

Генджи седна от своята страна на леглото — Емили се беше разположила съвсем забележимо на своята половина — и свали най-горното си кимоно. За сватбата той бе облечен по обичая в японски стил. Емили го попита дали и тя ще носи сватбеното кимоно от монголския сандък, но Генджи каза „не“. Той знаеше, че тя няма да се чувства удобно в него. И се съмняваше как ще изглежда в кимоното. Структурата на фигурата ѝ, която беше много изпъкнала в областта на бюста и на ханша, и се свиваше значително в талията, беше твърде несъразмерна, за да даде възможност на кимоното да пада свободно. Тя изглеждаше съвършена в сватбената си рокля и той бе сигурен, че ще е така. Едно нещо беше да се приспособява, друго да се опитва да бъде това, което не е. Това бе урок, който той и неговите сънародници трябваше да помнят добре в настъпващото време.

Тъкмо се готвеше да се пъкне между чаршафите, когато си спомни друго нещо, което му бе казал Смит. Западните жени, твърдеше той, предпочитат интимности на тъмно.

„На тъмно? — бе попитал Генджи. — Искаш да кажеш по-скоро през нощта, отколкото през деня?“

Смит повтори: „Казвам, на тъмно. През нощта, без никакво осветление.“

Генджи се поинтересува: „Без друго осветление, освен лунната и звездната светлина?“

„Не — обясни Смит. — В затворена стая с пуснати капаци и завеси, за да не се вижда небето, и без каквато и да било светлина.“

„Но при тези обстоятелства не е възможно да видиш каквото и да било“ — зачуди се Генджи.

„Точно това е целта“ — потвърди Смит.

Генджи не му повярва, но се беше научил, че невероятното невинаги е изключено при чужденците.

Той се обърна към Емили:

— Ще угася свещта.

Емили си мислеше за това, докато Генджи се събличаше. Благодарни на Бог, че той не се бе разсъблякъл напълно. Копнееше за убежището на тъмнината, но и се страхуваше от нея. Но ако не виждаше нищо и в същото време бъдеше обект на кой знае какво физическо попълзновение и оскърбление, можеше лесно да се обърка и да изпадне в паника.

— Моля те — промълви тя, — нека гори. — Щеше да вижда лицето му и да намира успокоение в него. Мъжът, когото обожаваше, сигурно щеше да изчезне, когато животинската му натура надделее над по-доброто у него. Но дотогава тя можеше да го гледа в очите и да вижда в тях добротата му.

Генджи легна на своята половина от леглото, облегнат на единия си лакът. Емили го гледаше като осъден затворник, който чакаше удара на палача. Несъмнено любовта беше шега на боговете, тъй като караше двама души, които се обичаха толкова много, да са така изплашени.

Емили разпусна косата си. Тя се разпиля на възглавницата под нея като множество златни нишки от тези, използвани в най-хубавите бродерии. Бялото копнинено спално бельо допълваше фината ѝ бледа кожа. Едрите ѝ черти се уравниаха от невинността на изражението; освен това тя не използваше никаква козметика, за да ги подчертае. Тези очи, които някога бяха завъртели главата му със своята странност и които той сега гледаше, бяха едва ли не вълшебна отражение на безпределното небе и океана през най-слънчевите дни. Как е могъл някога да не я намира за красива? Бил е спял.

Генджи нежно дръпна завивката изпод брадичката ѝ. Раменете ѝ се стегнаха за кратко, после се отпуснаха, когато той спря, без да я открива напълно. Беше облечена в кимоно за спане. Бледосинята коприна, цветът на очите ѝ, издигането и спускането на гърдите ѝ, като дишаше...

Генджи бавно очерта линия с пръсти от шията до талията ѝ по кожата от вътрешната страна на кимоното, като го разтвори леко. Плътта ѝ бе толкова мека и трескаво гореща. Кръвта обагреше бузите и клепачите ѝ.

Дишането му се учести. Тя отвърна лице от него.

Генджи я докосна по бузата и тя пак се обърна към него.

Той попита:

— Мога ли да те целуна?

Да я пита и да го каже така свенливо — това бе повече, отколкото тя можеше да понесе. Сълзите бликнаха и потекоха.

— Да — отвърна тя и затвори очи.

Целувката му бе толкова лека и нежна, че сякаш топъл дъх премина по устните ѝ, ала тя я накара да потръпне.

Трябваше да му каже. Трябваше да му каже, и то веднага, преди тишината да се е превърнала в лъжа.

— Не съм девствена — промълви тя.

— Нито пък аз — отговори Генджи и я целуна отново.

1953 година, абатство Мушиндо

Понякога, когато се събуждаше сутрин, старата абатиса Джинтоку не се събуждаше където трябва — в двайсет и седмата година на император Шова^[2], а в Мейджи 15^[3] или Тайшо 6^[4], или по-често напоследък — в Комей 21^[5]. Мейджи 15 бе годината, когато Макото Старк за пръв път дойде в храма. Тайшо 6 беше паметна година, защото Япония стана голяма сила, като един от победителите във Великата война^[6]. Смяташе, че се събужда толкова често в Комей 21, защото това бе годината на втората битка при Мушиндо, тази година беше лишила от живот госпожа Хейко и бе направила Джинтоку абатиса и... и какво друго? Имаше още нещо. Старата абатиса Джинтоку бе мислила за това, когато се бе събудила сутринта, после го бе забравила. Е, добре, щеше да се сети. Или нямаше. И без това беше без значение.

Тя седеше търпеливо на възглавницата, докато монахинята, която ѝ помагаше, и тримата гости се суетяха около нея в малката гостна на хижата ѝ. Толкова много хора на такова малко място. Особено след като гостите бяха донесли няколко големи апарата със себе си, включително нещо, което приличаше на кинокамера.

— Готова ли сте, преподобна абатисо? — попита я младата монахиня.

— Винаги съм готова. Има ли нещо конкретно, за което искате да бъда готова?

— Страхотно — възкликна мъж в безвкусен костюм в западен стил. — Нека я накараме да каже това пред камерата. Хей, Яс, монтирай камерата тук веднага.

Косата му бе подстригана, както бе станало популярно по време на американската окупация, доста дълга и мазна, с гангстерски вид и в същото време като на жена. Тя не го познаваше и не го харесваше. Не заради дрехите или косата, а заради начина, по който очите му блестяха и се въртяха. Такива бяха очите на младите мъже по време на войната — не Великата война, която бе свършила преди трийсет и пет години, а Великата източноазиатска война, която всички сега наричаха Великата тихоокеанска война или Втората световна война под командването на американците. Очите на младите мъже бяха такива, защото преди да отидат да загиват на самолети и кораби, им даваха малки бели таблетки, които правеха съня и храната ненужни и ги изпълваха с желание да се врязват в американските кораби в самоубийствени атаки.

— Това ще бъде трудно — отбеляза монахинята.

— Защо? — попита млада жена.

Беше облечена в стил, сходен с този на мъжа, когото Джинтоку не хареса. Дрехите ѝ бяха американски тип, особено крещящи в нейния случай, с пола, която показваше по-голямата част от доста дебелия ѝ и безформен крак. По лицето ѝ имаше много грим, който повече би подходдал на проститутка на Гинза^[7]. Косата ѝ беше сложна смесица от неподвижни къдрици, наричани „постоянни“. Неодобрението на Джинтоку към младата жена не беше като към младия мъж. Тя по-скоро я съжаляваше. Гротескната ѝ деформираност несъмнено беше заради мъж — ако не този, тогава друг. Жените винаги правеха това, което искаха мъжете, дори ако това, което те искаха, беше странно и вредно. Колко тъжно.

Монахинята обясни:

— Преподобната абатиса никога не се повтаря.

— Ние ще ѝ зададем същия въпрос — настоя мъжът.

— Тя никога не дава един и същ отговор на един и същ въпрос — не отстъпваше монахинята.

— Какъв характер — възкликна мъжът, все едно Джинтоку я нямаше там. — Това също е страхотно. Ще имаме прекрасни сцени в програмата.

Джинтоку попита:

— Каква програма?

Монахинята отговори:

— Помните ли, преподобна абатисо? Днес репортерите от телевизия Ен Ейч Кей ще ви интервюират. Ще участвате в специалната им програма „Столетниците на Япония“. Тя е част от празненствата по повод края на американската окупация.

— Да, преподобна абатисо — намеси се репортерът. — Япония отново е свободна.

— Първо, Япония никога не е била свободна — отвърна Джинтоку. — Великите владетели управляваха преди, те управляват и сега.

— Хванах това — похвали се операторът.

— Браво — рече репортерът, — но не можем да го използваме. Звучи прекалено милитаристки.

— Не знае ли, че феодализмът е свършил преди един век? — поинтересува се жената, облечена като проститутка.

— Преподобната абатиса се изразява метафорично — посочи монахинята. Това не бе същата монахиня, която бяха назначили при нея миналия месец. Джинтоку я бе изтощила. Тази все още бе свежа. Беше млада. Може би щеше да се задържи по-дълго от останалите.

— Във всеки случай, нека стъпим на по-здрава почва — предложи репортерът. Той погледна бележките си, опресни паметта си и заговори, все едно рецитираше: — Преподобна абатисо, вие сте една от най-изтъкнатите стогодишни гражданки на нашата страна. Като абатиса — основателка на абатството Мушиндо, вие сте живата връзка с нашите ценни традиции. Япония има повече столетници на човек от населението, отколкото всяка друга страна в света. Мислите ли, че това е резултат от дълбоките духовни интереси, които толкова много японци имат?

— Мисля, че това е проклятие — отговори Джинтоку. — Ние, японците, се учим бавно. Продължаваме да правим една и съща грешка отново и отново, война след война, като убиваме всеки, който ни се изпречи пред погледа. Така боговете и Буда са ни обрекли на дълъг живот, за да размишляваме дълго върху грешките по пътя ни.

— Хванах това — пак се похвали операторът, — но предполагам, че няма да го използваме.

— Не, може би ще е възможно — опроверга го репортерът. — Това е антимилиитаризъм и пристойно разкажание. Може и да стане.

— Никой не трябва да живее толкова дълго — продължи Джинтоку. — Всички, които познавах като млада, са мъртви от трийсет години. Това са прекалено много години, за да запазиш местата им.

Операторът хвърли въпросителен поглед на репортера. Репортерът направи кръгово движение с пръста си и операторът продължи да снима.

— Несъмнено смятате, че религията дава успокоение на другите, както и на вас самата.

— Не знам нищо за религията.

— Прекалено скромна сте, преподобна абатисо. В продължение на повече от един век вие сте най-уважаван религиозен водач. Хиляди са стигнали до вярата си под ваше ръководство.

— Не ме обвинявайте за това, в което другите вярват — рече Джинтоку. — Сектата Мушиндо учи на избавление от заблудата. Това няма нищо общо с вярата, то е просто практика. Или го правите, или не. Много просто. Междувременно можете да вярвате и да не вярвате в каквото искате. Вярата няма нищо общо с реалността.

— Е, това е новаторски възглед, преподобна абатисо. Несъмнено различен от този, който биха изразили абатите на големите храмове и светилища в Япония.

— Не точно — възрази Джинтоку. — Един от дзен патриарсите от древни времена — или беше учителят Кегон? — го е казал съвсем лаконично. Прочута сентенция от времето на Опиумната война, когато британците принуждавали китайците да купуват опиум. Тя гласи: „Религията е опиум за народа.“

Репортерът прокара ръка през гърлото си, все едно режеше с нож.

Операторът погледна. И го успокои:

— Аз спях да снимам още когато тя нарече британците дилъри на наркотици.

— Изумително — възкликна репортерът. — Успя да обиди британските ни съюзници, да развенчае църквите на дзен и Кегон и да изблъва комунистическа пропаганда само в три изречения.

— Попитай я за книгите — заръча жената с твърди като каска къдрици и кървавочервено червило. — Всички обичат тези книги.

— Точно така — каза операторът. — И това е истинската връзка със свещените традиции на нашата страна.

— Добре — съгласи се репортерът. Изглеждаше изпълнен със съмнение. — Фуми, покажи ѝ някои от книгите. Може да има нужда от тях, за да опресни паметта си.

Жена със силен грим, чието лице под него бе доста хубаво, положи цветно илюстрирана детска книга в ръцете на Джинтоку. Беше приказката за Прасковеното момче, свръхчовешко същество, ангел, роден в праскова. Илюстрациите бяха ярки и весели. Дори демоните изглеждаха приятелски настроени.

— Много ми харесва — каза Джинтоку. — Благодаря ви.

— Не, не — намеси се репортерът. — Тази книга сте написала вие, заедно с всички тези тук. — Той сложи куп десетина подобни книги на масата между тях. — Те са били много популярни през епохата Мейджи. Сега, когато окупацията е свършила, те отново стават популярни. Струва ми се, че те напомнят на хората добрите стари времена.

— Аз ли съм написала тези книги? — Тя разглеждаше друга книга. Беше за Принцесата костенурка. — Не знам, че мога да рисувам толкова добре. Колко тъжно. Изгубила съм таланта си напълно и не помня дори, че съм го имала.

— Вие сте написала приказките. Тоест вие сте ги преразказала. Това са стари приказки. Илюстрациите не сте нарисувала вие. Дело са на пазителя на храма. — Той се обърна към оператора. — Твърде лошо, че не можем да разговаряме с него. Би се получила чудесна история.

— Не и ако той говореше същите неща като нея — отбеляза операторът.

— Горо ли е илюстрирал тези книги?

Репортерът се обърна към жената.

— Кой е Горо?

Тя погледна бележките си и поклати глава.

— Не знам. Не е в списъка.

— Открий го. — Репортерът се обърна към Джинтоку: — Не помните ли пазителя на храма? Бил е американец, Макото Старк.

— Макото? Макото е пазителят?

— Да, преподобна абатисо. Той почина преди много години.

— Горкото момче. — В очите на Джинтоку се появиха сълзи. Не се ли бе възстановил от раните си? Когато го видя за последен път, ѝ се стори, че се е оправил. Доколкото си спомняше, това беше в петнайсетата година на император Мейджи, преди седемдесет и една години. Ако той е илюстрирал тези книги, както каза безвкусно облеченият мъж, той трябва да се е възстановил от раните си и да е умрял по-късно по някаква друга причина. Въпреки това бе тъжно. Помнеше младия мъж, в сърцето си тя оплакваше младия мъж.

— Е, можем да прибираме апаратурата — предложи репортерът.

— Всичко напразно ли беше? — попита операторът.

— Няма такова нещо — успокои го репортерът. — Аз съм майстор на монтажа. Ще съберем всички кадри с усмивки, милите сцени. Нищо директно, казано от нея. Фуми ще озвучава. По времето, когато аз свърша, тя ще е представена прелестно. — Той се поклони на Джинтоку. — Благодаря ви много, преподобна абатисо. Непременно ще ви уведоим за излъчването, за да можете да се видите по телевизията.

— Аз се виждам всеки ден — отбеляза Джинтоку. — За това телевизия не ми е нужна.

Монахинята се намеси:

— Благодаря ви много, че дойдохте да разговаряте с преподобната абатиса. Тя не искаше да бъде нелюбезна. Просто говори прямо, това е. Разбирам, че е била такава от дете.

Докато наблюдаваше как телевизионният екип си тръгва, Джинтоку си спомни за какво си мислеше, когато се събуди тази сутрин. В ранната есен на четиринайсетата година на император Комей^[8], когато тя бе може би четиринайсетгодишна, тя откри ръкопис, скрит под камък от стара основа на сграда. Възнамеряваше да го даде на госпожа Ханako, но тогава госпожа Ханako бе убита, затова реши да го задържи и да го предаде направо на владетеля Генджи. Поради причини, които вече не си спомняше, тя пазеше ръкописа до ден-днешен. Беше ли го отваряла да го чете? Дори да беше, не си спомняше. Но помнеше къде точно го бе скрила. Или го беше преместила?

Старата абатиса Джинтоку се изправи с мъка на крака и се запъти към спалнята си в пристройката към храма. На половината път някой я повика откъм входната врата.

— Бабо! Бабо! Тук сме!

Беше енергичният глас на малко момче. Трябва да се бе промъкнало край тръгващия си телевизионен екип. Кой би могъл да е? Трябваше да познава гласа му. А може би не. Бяха толкова много. След като правителството на Мейджи постанови, че всички ръководители на будистки храмове трябва да се оженят или да се откажат от религиозния живот, Джинтоку се омъжи. Това не бе най-голямото й желание, но ако не го бе направила, щеше да загуби контрол над храма, а храмът беше нейният живот.

— Бабо! Къде си?

Това бе друг глас, този път на момиче. Но тя не можеше да разпознае и него. Бяха толкова много. Внуци, праправнуци, прапраправнуци. Имаше ли дори и прапрапраправнуци? А, не можеше да си спомни. Паметта й не беше като преди. И изобщо бе ли я имало?

— Идвам — отговори тя.

Старата абатиса Джинтоку, която някога бе Кими, най-умното малко момиченце от село Яманака, се обърна и с изненадващо енергична походка за столетница отиде да поздрави потомците си.

Какво беше това, което й се струваше толкова важно преди малко? Нямахше значение.

Нищо нямаше значение, след като можеше да бъде забравено.

1311 година, Високата кула на замъка „Облак врабчета“

Шидзука чакаше Го да дойде.

Мислеше си какъв е светът, толкова пълен с тъга, защото мъжете бяха глупаци, а най-големите глупаци сред тях бяха самураите, а тази трагична земя на Ямато винаги е била управлявана от самураи. Нещата, които бяха важни за тях, бяха неправилно обърквани със съкровище.

Власт над хората и птиците, над животните, над жените и децата и любовниците, над домакинството, замъка, провинцията и империята.

Благосъстояние в злато, васали, наложници, оризови полета, пасбища, планински проходи, реки, търговия с редки стоки от екзотични и далечни страни, предмети и старинни находки без стойност извън тяхната рядкост и екзотичност.

Слава сред близкостоящите, така че всяка среща да е свързана с демонстрация на уважение от страна на нисшестоящите; сред непознатите, така че историите за величие да стават все по-помпозни, когато се предават от уста на уста и те да изпитват страх и възхищение към тези, които никога не са виждали.

Победа в битката.

Смелост в смъртта.

Прославено име, което надживява героя.

Изразяван с лекота патос от лунната светлина и ронещите се цветове на дърветата.

Музиката на мечовете, които се вадят от ножниците, на летящите стрели, на копитата на препускащите бойни коне, които разкъсват земята в гневна атака, на бойните викове, на крясъците на осакатените и умиращите, на плача на майките, вдовиците и дъщерите на изкланите врагове, винаги музика на кръвта.

И най-важното, страхът.

Страхът, който разпалва омразата в сърцата на враговете.

Страхът, който осигурява подчинението на неуправляемите иначе васали.

Страхът, който подхранва отстъпчивостта и целомъдрието на жените.

Шидзука слушаше как се бият на стълбите. Нейните придворни дами бяха смели и лоялни. Бяха прекалено млади, за да умрат, но щяха да загинат всички, с изключение на една. С цената на живота си те щяха да задържат убиеца й почти достатъчно дълго.

Вратата се отвори, не със сила, както тя очакваше, а постепенно, почти нежно. Го стоеше на прага, целият в кръв. Раните му бяха повърхностни. Кръвта по него бе кръвта на нейните защитнички. Той погледна към тавана на стаята и се разсмя.

— Много умно. Построила си робската си сграда много висока, за да можеш да размахваш копието си на вещица в кулата. Бях забравил за това. Няма значение. Ти си победена. Мечът ми ще отнеме живота ти. — Той продължаваше да разтваря още вратата с върха на меча си и влезе в стаята.

Шидзука го гледаше право в очите, а с периферно зрение държеше под око движението на меча, на краката и раменете му. Тя държеше дългото острие на своето копие нагината надолу, в знак на

готовност да посрещне нападението. Знаеше, че той няма да се поддаде на такъв евтин трик. Но може би щеше да се престори, за да я подлъже, че ще се хване. После схватката щеше да започне. Тя не трябваше да умира прекалено бързо, в противен случай всичко бе загубено.

— Е, какво е твоето пророчество сега, лъжлива ясновидке? — заядливо попита Го. — Виждаш ли как смъртта ти приближава?

— Това е краят — категорична бе Шидзука.

— Да, краят бе роден в самото начало. Не е необходимо да си пророк, за да го видиш.

— А в края ще бъде родено начало — отговори Шидзука.

— Не се успокоявай с тази фалшива надежда, пророчице. — Го посочи с върха на меча си към подутия ѝ корем. — Детето ще умре първо.

Той се насочи към корема ѝ. Тя помръдна, за да избегне удара. Това беше първата измама на Го и бе успешна. Той знаеше, че тя ще направи всичко, за да защити нероденото си дете. Когато тя раздвижи копие то си, за да направи същото, той се хвърли напред и се насочи към гърлото ѝ. Миг преди острието да я достигне, тя успя да извърти главата си на една страна. В противен случай югуларната ѝ вена щеше да бъде разрязана.

Го се усмихна.

— Ще изгоря тялото ти и ще разпръсна праха ти на бунището. Главата ти ще сложа в метална кутия, ще я залея с основа да се разлага и ще я хвърля в северните блатата на езерото Белите камъни. Този път няма да се съживиш.

— Какъв глупак си от начало до край — присмя му се Шидзука. Тя не обърна внимание на кръвта, която се процеждаше по шията ѝ. — Толкова сляп си за истината, неспособен си да видиш онова, което ти е приготвила съдбата.

Го се премести отдясно.

Шидзука премести копие то, сякаш за да го посрещне, после, когато той отиде наляво, тя го удари силно по незащитената задна част на крака на сгъвката на коляното с дръжката на копие то. Го падна. Шидзука се насочи към бедрото му и го разряза. Но Го бе в движение и нейният удар се оказа като неговия — повърхностен. В следващия миг той се изправи на крака.

Зад тях се чу лек звук. Тя се обърна и видя един от хората на Го да влиза през прозореца. Беше изкачил кулата. Преди тя да е успяла да насочи вниманието си изцяло към Го, той отново атакува. Острието му разреза дълбоко лявото рамо на Шидзука. Тя почувства как мускулите и сухожилията се отделиха от костта. Върхът на нейната нагината се отпусна надолу. Трябваше ѝ цялата сила на дясната ръка, за да я вдигне отново.

— Не си предвидила това, нали, вещице?

Шидзука отстъпи от Го и от неговия човек. Не можеше да се оттегли кой знае колко, защото стената щеше да пречи на движенията на копие то ѝ. Но дори стената да не ѝ пречеше, след като не използваше лявата си ръка и силата ѝ намаляваше с изтичането на кръвта ѝ, тя бе уязвима на единия от двамата, докато се защитаваше от другия.

Шидзука погледна в очите на Го колкото бе възможно по-дълбоко.

И му каза:

— Твоята внучка ще се моли за покой на душата ти.

Погледът ѝ го смрази за момент. В този момент неговият човек, шокиран от думите ѝ, отклони поглед от Шидзука и Го. Тя успя да удари мъжа под брадичката и с бързо движение нагоре с острието разреза лицето му на две. Той издаде кратък последен вик и се свлече на земята. Погледът ѝ обаче не задържа Го достатъчно задълго. Преди тя да е успяла да се възстанови от собствената си атака, той я нападна. Тя почувства острието върху гърба си, ребрата ѝ се отвориха не където трябва.

Шидзука се свлече на колене. Тя нямаше да се изправи повече. Чу, че в стаята заваля дъжд. Валеше силен дъжд на едри капки от нейната кръв.

Острието на нагината лежеше на пода. Тя нямаше сили да вдигне нещо толкова тежко. Единствено дръжката, опряна в гърдите ѝ, не позволяваше да падне.

Го се премести към нея с меч, вдигнат за обезглавяващ удар.

— Не!

Острието на Аяме преряза дясната подмишница на Го, когато той се обърна да посрещне атаката ѝ. Зад Аяме беше Чиаки, синът му, с кървав меч в ръка.

— Татко! Какво правиш?

— Стой там! — извика Го. Обърна се още веднъж към Шидзука.

— Умри!

Мечът му внезапно започна да се спуска към шията ѝ. И точно толкова внезапно се спря.

Острието на меча на Чиаки се плъзна в гърба му и се показа в средата на гърдите отпред. Кръвта изригна и плисна по пода, върху Шидзука и по стената зад нея.

Чиаки измъкна меча си от изправения труп на баща си и с бързо движение в същия момент го обезглави.

— Изменник!

Чиаки вдигна главата му и я изхвърли със замах през най-близкия прозорец.

— Изменник! — изкрещя той.

— Господарке моя! — Аяме прихвана Шидзука, която се свлече на пода. И двете прогизнаха в кръвта ѝ. — Господарке!

Васалите на Чиаки се втурнаха през вратата.

— Господарю Чиаки, изменниците се оттеглиха. Но не за дълго.

Облян в сълзи, Чиаки коленичи до Шидзука и Аяме.

— Господарке — промълви той. — Шидзука. — Думите се заглушаваха дотолкова от риданията, че бяха неразличими.

— Трябва ти да го направиш — заръча Шидзука на Аяме. — Аз нямам сила.

— Не — отказа Аяме. — Вие можете, господарке. Трябва.

— Прояви смелост, Аяме, както си постъпвала винаги. Ако не ми помогнеш, ние със Сен ще умрем и двете. — Шидзука измъкна нож от пояса си и го сложи на дланта на приятелката си.

Раменете на Аяме трепереха, очите ѝ виждаха замъглено, тялото ѝ се олюляваше. Ала тя не падна.

Обърна се към Чиаки.

— Ти и останалите трябва да излезете от стаята. Мъжете не могат да присъстват на раждане.

— При нормални условия, да, но ти не можеш да го направиш сама.

— Мога. Ще се справя.

— Прави каквото ти казва тя — нареди Шидзука. Дробовете ѝ натежаваха. Скоро, много скоро тя нямаше да има силата да ги

напълни отново с въздух.

Чу мъжете да казват:

— Да, госпожо Шидзука, разбрахме и се подчиняваме.

Аяме измъкна ножа от ножницата.

Шидзука не усети нито как разтваря кимоното ѝ, нито робите под него, не разбра и кога влезе острието, нито почувства увеличаването на потока от кръв, както и излизането на дъщеря ѝ от утробата на бял свят. Вече виждаше само полусенки, звуците край нея идваха някъде отдалече. Всички други усещания се бяха изгубили.

Чу първия вик на новороденото. Въпреки че за нея звукът идваше някъде много отдалече, енергията на новороденото беше очевидна. Шидзука се усмихна.

— Дъщеря ви, господарке. — Аяме постави нещо върху гърдите ѝ и го остави там. То бе топло, движеше се, плачеше и бе много тежко.

Шидзука почувства ритъм, който не бе неин, но бе настоятелен, лек и приличаше на първите предупредителни потрепвания на предстоящо земетресение.

Това беше бързото биене на новото сърце.

Шидзука не можеше вече да движи ръцете си. Не можа да я прегърне — нито за пръв, нито за последен път. Въобразяваше си, че усеща топлината на малкото телце, но знаеше, че това е халюцинация. В нейното тяло не бе останало никакво усещане.

— Сен — промълви тя.

Група от трийсетина самураи и една придворна дама се движеше на северозапад край нос Мурото, в скритите планински проходи на остров Шикоку. Зад себе си бяха оставили горящия замък, наречен „Облак врабчета“, хиляди техни преследвачи, праха на техния господар и тяхната господарка, както и обезглавените трупове на изменниците, убили владетеля и съпругата му.

Аяме седеше на седло като самурай. Не можеше да се държи като господарка и да язди така енергично, както трябваше. В ръцете ѝ спеше господарката Сен. Трябваше да разкаже на Чиаки пророчеството на госпожа Шидзука, според което собственото дете на Аяме ще бъде син, който е бил приет, преди да е роден, преди да е заченат още, в

рода Окумичи. Той ще бъде велик владетел, каза Шидзука, и ще се ожени за Сен.

Аяме щеше да каже това на Чиаки, но по-късно. Сега виждаше, че е твърде опечален, за да понесе каквото и да било друго. Жалеше за баща си, когото обичаше, но той беше изменник. Жалеше за господаря си, великия владетел, който можеше да стане шогун.

Но най-много му бе мъчно за госпожа Шидзука, както и на Аяме.

Когато отминеха следващото възвишение, щяха да тръгнат надолу и да поемат по пътека през долината. Аяме се обърна назад за последен път.

Не можеше да види „Облак врабчета“. Беше твърде далече. Не виждаше дори дима от пламъците, които го обгръщаха.

За преминаването на такава малка група не бе необходимо много време.

Скоро всичко изглеждаше както преди появата им.

Зелените борове на Мурото.

Небето над тях.

Земята под краката им.

[1] Диета — японският парламент. — Б.пр. ↑

[2] Японските години се определят според идването на власт на даден император, в случая император Шова идва на власт през 1926 г. и двайсет и седмата година от управлението му е 1953 г. — Б.пр. ↑

[3] Император Мейджи, управлявал от 1867 до 1912 г. или става дума за 1882 г. — Б.пр. ↑

[4] Император Тайшо (1912–1926 г.), става дума за 1918 г. — Б.пр. ↑

[5] Император Комей (1846–1867 г.), т.е. става дума за 1867 г. — Б.пр. ↑

[6] Първата световна война, където Япония воюва на страната на Англия и Франция и е победител. — Б.пр. ↑

[7] Гинза е най-скъпият и елегантен търговски район в японската столица Токио. — Б.пр. ↑

[8] 1860 година. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Такаши Мацуока

Заглавие: Есенен мост

Преводач: Маргарита Вачкова; Боряна Семкова-Вулова

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Прозорец

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Марта Владова

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 954-733-423-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4616>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.